

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KELLY HARMS

Bro
Sis

GÜLMİYİ
UNUTAN
KIZLAR
KULÜBÜ

NOVELLA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KELLY HARMS

GÜLMİYİ UNUTAN KIZLAR KULÜBÜ

HAYALLERİNDEKİ EVİN BU SENEKİ ŞANSLI SAHİBİ: JANINE BROWN

Janine "Janey" Brown katılmadığı bir yarışmadan ev kazanamayacağını farkında, tabii işin içinde çılgın ruhlu teyzesinin parmağı yoksa.

Ama şehrin diğer köşesindeki Janine "Nean" Brown o yarışmayı kazanacağına emin, rüyasında bile gördü.

Pılıyı pırtıyı toplayıp son parasıyla da otobüse atlayarak rüyalarındaki eve koştuktan başka ne yapacaktı ki?

Aynı adı taşıyan iki Janine Brown da denize nazır yalisına kavuştuğunda onları tek bekleyen yeni bir hayat olmadığını görecek. Sıfırdan başlamak için çıktıkları yoldaki bu "küçük" yanlış anlaşılma, belki de hayatlarının asıl şansı olacak.

Ne de olsa insan, insanın aynasıdır.

f /novellayayinlari
e /novellayayinlari
i /novellayayinlari

ISBN 978-605-186-365-8

9 786051 863658
online sipariş: okuoku.com

“Gerçeklik ile masalların harika bir karışımı ve ideal bir yaz kitabı. Okuduğunuz için kendinizi şanslı sayacaksınız!”

Sarah Addison Allen, *New York Times* çoksatan yazarı

“Kalbinize dokunan ve eğlenceli bir kitap olan *Gülmeyi Unutan Kızlar Kulübü*, garip oldukları kadar kendinizi de bulduğunuz karakterleriyle sizi içine çekiyor.

Meg Donohue, yazar

“Kelly Harms’ın kitabını bitirince, insan bazen tek yapması gerekenin bakış açısını değiştirmek ve biraz da ev yapımı yemek olduğunu anlıyor.”

Molly Shapiro, yazar

“Karakterler o kadar iyi çizilmiş ki adeta sayfadan fırlayıp gerçek hayata geçecek gibiler. Bu kitabın büyük bir hayranı oldum!”

Kristin Harmel, *Gökyüzünde Yıldızlar Parladıkça* kitabının uluslararası çoksatan yazarı

Gölmeyi Unutan Kızlar Kulübü

©Kelly Harms

Özgün Adı: *The Goodluck Girls Club of Shipwreck Lane*

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Novella Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. Baskı: Temmuz 2017

ISBN: 978-605-186-365-8

Yayınevi Sertifika No: 12330

Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Aslı Özkan
Editör	: A. Deniz Topaktaş
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın Yavuz
Düzeltili	: Yasemin Nâsır Erbek
Kapak Tasarım	: Filiz Odabaş

Baskı

MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F

Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 34191 Tel: 0212 674 85 28

NOVELLA YAYINLARI

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Novella Yayınları bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ markasıdır.

KELLY HARMS

GÜLMİYİ
UNUTAN
KIZLAR
KULÜBÜ

Çeviren: Aslı Özkan

Ücretsiz PDF-Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

TEŞEKKÜR

Muhteşem temsilcim ve gerçek dostum Holly Root ile yetenekli editörüm Katie Gilligan’a, ilham veren Pete Wolverton’a, saygıdeğer Tom Dunne’a ve bu esere kaydadeğer katkı sağlayan Thomas Dunne Books ve Waxman Literary ekiplerine teşekkürler.

Aileme, Cedar Rapids’in, Los Angeles’m ve Rochester’m meşhur Harms’larına ve Josh Wimmer’a teşekkürler.

Andrea Cirillo, Christina Hogrebe, Lyssa Keusch, Lucia Macro, Annalise Robey, Meg Ruley, Patience Smith ve Nancy Yost’a teşekkürler. Hepiniz bana bu yolda kitaplar hakkına çok şey öğrettiniz. Ve Maine’e de fantezi dünyam için sunduğu muhteşem kıyı şeridi için teşekkürler.

Arkadaşlarım Barbara Poelle, Kelly O’Connor McNeas, Jennifer Ferreter Sabet, Eileen Joyce ve Anne Rybicki’ye teşekkürler. Eğer kitabımdan nefret ederseniz, suçluları onlardır. Kitabı var eden şey onların nezaketi, desteği ve sabırlı dostluklarıdır.

Griffin için

SOMONLU TURTA ŞÖYLE YAPILIR

Önce tüm malzemeleri alırsın. Cedar Falls, Iowa'daki tek gerçek balıkçı bütün bir somonla ne yapacağını sorduğunda, bu kadar sıska ve bir başına olan sen, cevap vermezsin. Çünkü beş senedir aynı adamdan tuhaf miktarlarda deniz ürünü alıyor olmana ve adamın artık yabancı sayılmamasına rağmen, başkalarıyla konuşma düşüncesi bile seni utan-dırıyor. Yine de kekeler, kıpırdanırsın ve nihayet ona parayı verip balığın kafasını ve kuyruğunu ayırmasını istemeyi unu-tarak oradan kaçır gibi gidersin. Sonra da kâğıda sarılmış elli santimetrelik somonu eve taşırsın, kâğıdı açınca sana suçlar gözlerle baktığını görüp tuhaf bir şok yaşarsın. Olan olmuştur zaten... Balığı evinin aşırı küçük buzdolabında buza yatırırsın.

Sonra da çalışacağın uzun bir zaman dilimi ayırman ge-rekıyor. Bu, müdürün Tami tarafından müşteri hizmetleriyle ilgili sorunların üzerinde çalışmak (mesela: yabancılarla ko-nuşmak) için eve erken gönderildiğin bir hafta içi öğleden sonrası olabilir.

Şimdi de sıfırdan milföy hamuru yaparsın çünkü kabul edelim ki yapman gereken başka bir işin yok. Hazır oldu-

ğunda, hamura devasa bir balık şekli verirsin. İki bitişik yuvarlak, bir büyük gövde ve küçük bir kuyruk. Pişme zamanı geldiğinde turtanın harcını içeride tutmak için o koca şeyin kenarlarını sıkıca kapatırsın. Bu şaheseri kurabiye tepsisine koyar ve pişirirsin. Umarım büyük bir fırının vardır çünkü aynı zamanda balığın üstüne gelecek uyumlu bir “kapak” da pişirmen gerek. Eğer yoksa, milföy hamurunu mini fırında pişirmeyi hiç düşünmüş müydün? Az çok işe yarıyor.

Bu ön pişirmeyi yaparken ve mutfağını buharlaşan tereyağının kokusuyla doldururken mantar çeşitlerini ve kış sonu sebzelerini de pişirir, onları krema kıvamındaki beyaz gravy sosuna karıştırırsın. Buzdolabında domuz yağı var, öyle değil mi? Bayağı ihtiyacın olacak. Ah, evet! Şimdi somonu fazlalıklarından kurtarmak için iyi bir zaman çünkü bir şişe kaliteli beyaz şarap ve sekiz tane limonla birlikte bir buğulama tenceresine sığmak zorunda. Oğlumuz ya da kızımız fırına girmeden önce başını vücudundan ayırırsın.

Dış kısmı tamamen piştiğinde, kabaran iç kısımlarını bir kaşıkla çıkarır, onların yerine gravy sosunu, sebzeleri ve kılçıkları ayıklanıp küçük parçalara ayrılmış somonu koyarsın. İlk sefer hepsi sığmayabilir ama bir sonrakinde daha iyisini yaparsın. Dış kısmına çırpılmış yumurta sürerek üzerini kapatır ve sonra da balığın solungaçları olması gereken yerlere küçük kesikler açarsın. Oldu mu? İyi. Bu koca şeyi en düşük sıcaklıkta pişir. Böylece içindeki her şey, ortaya bir güzellik çıkartacak şekilde yavaş yavaş pişsin. Uzun süre hayranlıkla izleyeceğin, sonra da akşam yemeğinde yemek için bir porsiyon alıp kalanını çöpe atacağın bir şey.

Hollandez sosuyla servis et, tabii ki ev yapımı olsun.

BİRİNCİ BÖLÜM

Karıştır

JANEY

“Başkasının ayakkabılarıyla iki kilometre yürümek, başkasının mutfağında yemek pişirmenin yanında hiç kalır.”

– Charlie Palmer

Charlie Palmer's Practical Guide to the New American Kitchen

Günün ortasıydı ve telefonum on dakikadır çalışıyordu. Cevap vermek istemiyordum. Şu an hayatımdaki en önemli şey üzerinde yoğunlaşan dikkatim dağılabilirdi: Hollandez sosu.

Süpermarkette satılan salata sosu gibi doğru kıvamda ama sapsarı akan bir tereyağı ve yumurta nehri gibi kremamsı ve pürüzsüz bir Hollandez sosu yapacağıma tüm kalbimle inanıyordum. Buna inanıyordum ama bugüne kadar başarabilmiş değildim. Bugün şanslı günüm olacaktı gibi hissediyordum. Belki de öyleydi. Saatlerdir uğraşıyordum ve yemeğin sadece yarısını yapabildim.

Telefon yine çalmaya başladı. Kimin aradığını biliyordum. Arayıp mesaj bırakmak yerine, ben telefonu açana kadar ısı-

larla arayan tek kişi büyük teyzem Midge'dir. Mesajlarımı kontrol etme olasılığımın çok çok düşük olduğunu bilir, geri dönme ihtimalim ise sıfırdır. Midge teyze beni iyi tanır.

Ahizeyi kaldırdım ve doğru sıcaklığa gelmeleri için buzdolabından yumurta ve sütü çıkarırken çenemin altına sıkıştırdım.

"İşte buradasın." Aldatıcı bir şekilde tatlı olan, çatlak yaşlı teyze sesiyle, gerçekten de Midge teyze. "Düğün salonunu aradım ve bana eve gittiğini söylediler." Etek ucu dikip göğüs ölçüsü aldığım, Iowa'nın bir numaralı gelinlik mağazası Wedding Belles Too'dan bahsediyordu. "Nihayet kovuldun mu?"

İç çektim. Wedding Belles Too'daki işim, iyi bir işti. İyi bir terziydim ve dikiş makinemde kullandığım yağın tatlı kokusunu, göğüs ölçüsü alırken kullandığım tebeşirin mavi tozunu seviyordum. Baskı ayağının altında hışırdayan poli-satenin sesini, hareket eden tuşların metodik işleyişini, bir sıra payeti hizalamayı ve düğme tutturmayı seviyordum. Ama görünüşe göre, işler kötü gittiğinde gelinlerle istedikleri tadilatlar hakkında konuşma durumunu iyi idare edemiyordum ve yakında, çok ama çok yakında bu benim işime mal olacaktı.

Altı tane yumurta çıkardım, sonra iki tane daha ve en son bir düzinesini ısıtmaya karar verdim. Fazla Hollandez sosu göz çıkarmaz. "Hayır, Midge teyze. Kovulmadım. İletişim becerilerim üzerinde çalışmam için beni eve gönderdiler." Görünüşe göre çalıştığım falan da yok.

"Üf. O kadar iyi dikiş dikebiliyorken iletişim becerilerine ne gerek var, merak ediyorum."

"Ben de!" dedim, işimin tehlikede olmasının nedenini çok iyi bilmeme rağmen. Gelinlerle karşılaştığım nadir durum-

larda, kekelememe, hırıldamama ya da sessiz kalmama veya tamamen uygunsuz bir şeyler söylememe sebep olan felç edici sosyal anksiyetem yüzünden onları korkutuyordum. Ve bunu değiştirebilmek için her şeyi yapardım. Ama değiştiremeyeceğimi biliyordum.

Midge teyzenin sesi düşüncelerimi böldü. “Ne zaman geliyorsun?”

Duyabileceğinden emin olduğum, derin bir iç çektim. “Gelmiyorum. Balık pişiriyorum. İstersen sen gelebilirsin.” Ama bunları söylerken içinde somon tarifi olan yemek kitabımı kaldırdım. Hoşça kal, balıklı turta, bugünlük bu kadar.

“Ehliyetime el konulduğunu biliyorsun.”

Hollandez sosu olması gereken yumurtaları buzdolabına geri koydum. “Evet. Evet, bunu biliyorum. Seni davet etmemi kolaylaştırıyor.”

Bu söylediğim Midge teyzeyi hiç şaşırtmadı. Onu, inziva-ya çekilmiş yeğeni bile asla şaşırtamazdı. “Sen bekle. Bir gün taksiye atlayıp davetsiz bir şekilde kapında belirivereceğim ve bir daha da gitmeyeceğim. Buna ne diyorsun bakalım?”

Kendi kendime hafifçe gülümsedim ve Midge teyzenin bu şeyi yapmasını dört yüzüncü kere diledim. Midge teyze, benim en yaşlı ve aslında tek gerçek dostumdu. Kasabanın diğer köşesinde, küçücük evinde yaşlandığını ve buzdolabından çıkardığı tuhaf etleri yediğini bilmek çok endişe vericiydi.

“Sanırım...” Durakladım. Balıklı turta ya da bir davete vakit kalmadığı için, şimdi kocaman buğulanmış bir somonla ne yapacağımı bulmaya çalıştım. “Sanırım benim gelmem daha kolay olacak.”

“Anlaştık. Yemek getir. İçkiyi ben alırım. Ve saat sekizde burada olman gerek çünkü program o saat başlıyor.”

“Ne programı?” Her gece, Food Network* kanalında saat sekizde başlayan bir program vardı ama Midge teyzenin bahsettiği programın bu olmadığını da biliyordum. Bildiğim kadarıyla, teyzem hayatında hiç Food Network izlemedi. Seçebileceği bir sürü *Law and Order*** bölümü varken neden onunla uğraşsın ki?

“Evim Güzel Evim kanalındaki ‘Ev Gibisi Yok’ programı. Maine sahilinde yer alan büyük mükemmel bir ev veriyorlar ve onu kazanmayı planlıyorum.”

Kaslarım yukarı fırladı. “Ah, gerçekten mi? Maine’deki evi mi kazanacaksın?”

“Aynen öyle. Eminim. Çok heyecanlıyım çünkü evin yanında bir de sonsuz havuz var.”

“Sonsuz havuz da ne?”

“Tüm zamanların en iyi yaşlı insan icadı. Bir kişi boyutunda ki o kişi ben oluyorum, küçük bir havuz ve istediğin kadar uzun süre, olduğun yerde yüzebileceğin bir su akımı var. Hayal edebiliyor musun? Yüzmek... Hem de olduğun yerde!” Midge teyze gerçekten bu evi kazanmak istiyordu. “Su, güzel ve sıcak, kaslarını esnetmek için ideal...”

“Hımm.” Henüz bu fikre tav olmadım ama sorun değildi çünkü Midge teyze pazarlama konuşmasını henüz bitirmemişti.

“Sağlık için çok iyi, biliyorsun. Tüm o hafif egzersizler.

---

* Yemek tarifleri ve yiyecekler hakkında yayın yapan televizyon kanalı. (ç.n.)

** ABD kaynaklı mahkeme ve suç draması konulu bir televizyon dizisi. (ç.n.)

Zayıf kemikleri ve ağırlı eklemleri olan benim gibi yaşlı hanımlar için. Ve...” Dramatik bir şekilde duraksadı, en can alıcı nokta için kendimi hazırladım. “Ve tazyikli su, masaj için de çok iyi.”

Şimdi kaşlarım tavana fırladı. “Jakuzi gibi mi?” diye inledim. Midge teyzenin son söylediğinden, bu şeyi neden bu kadar çok istediğini tam olarak anladım. Benim büyük teyzem, zamanında “Jakuzinin Uygunsuz Kullanımı” sebebiyle otelin havuz bölümünden atılan yaşlı bir kurttu. Tekrar yaşamak istediğim bir şey değildi.

“Kesinlikle. Jakuzi, koşu bandı. Bu gece verdikleri evde bir tane var ve onu istiyorum.”

Ah, Tanrım! “O halde, kazanacak olman iyi bir şey, değil mi?” Bunu söylerken buğulanmış soğuk somonun yanma patates salatasından daha çok yakışacak bir şey olmadığını fark ettim. Patates salatası yapmak için yeterince vaktim ve buzdolabında işe yarayacak bir sürü dereotum vardı. Bu ev yapımı mayonez yapmak için de bir sebepti. Mükemmel!

“Hem de çok iyi bir şey. Yedi buçukta görüşürüz o halde?”

“Tamam. Yedi buçuk. Seni seviyorum, Midge teyze.”

“Seni seviyorum, yeğen Janey. Hadi git yemek pişir.” Midge teyze telefonu kapattı. Ahizeyi elimde tutup fırına bakarken iki saat içinde sıfırdan hardal yapmam mümkün mü diye merak ettim.

Mümkün değildi. Telefon bip sesi çıkarmaya başlayınca kapattım. Üzerinde geyikler ve ayılar olan en sevdiğim önlüğümü giydim, dairemin küçük mutfağının hemen dışında, eski bir sehpanın üzerine dikkatle oturttuğum minik siyah

beyaz televizyonun olduğu koridora çıktım. Televizyonu açtım. Akan su veya cızırdayan yağ sesleri arasında duyabileceğim bir şekilde sesini ayarladım. Food Network kanalında kimin olduğunu görünce gülümsedim. Sonra da dereotu doğramak, patates haşlamak ve Ina Garten* ile bir akşam yemeği hayali kurmak için mutfağa döndüm.

---

* Food Network kanalında sunucu ve yazar. (ç.n.)

NEAN

Bunca zamandır, evdeydim. Hardee'deki kızartma bölümünde çalışarak geçen uzun bir günden sonra kestirmeye çalışıyordum. Kimseye bir zararım yoktu. Alarmı 7.30'a kurdum çünkü tüm olasılıklara rağmen, bu gece Evim Güzel Evim kanalının "Ev Gibisi Yok – Bedava Ev Çekilişi" programını kazanacağımı biliyordum ve açıklamayı kaçırmak istemiyordum.

Kestirmeye çalışıyordum çünkü başım ağrıyordu. Baş ağrımın sebebi ise erkek arkadaşım Geoff'in bağırmasıydı. Geoff'in bir müzik grubu vardı. Maruz kaldığı yüksek seslerin onu sağır ettiğine eminim çünkü artık asla normal bir ses tonunda konuşmuyordu. Eğer anahtarlarını nereye koyduğunu öğrenmek istiyorsa şöyle ifade ediyordu: "ANAHTARLARIMI NEREYE KOYDUM!" Ve eğer karnı açsa dönüp bana, "BEBEĞİM, AKŞAM YEMEĞİNDE NE YİYORUZ!" diyordu. Bunu söylerken kanepede yanında oturuyor olurdum. Diğer odada olduğumda çıkarttığı sesi anlatabileceğim bir noktalama işareti icat edilmedi henüz. Sinirli olsun ya da olmasın ki genelde ilki olur, tüm gün ve gece sürekli bağırıyordu. Tanıdığım en öfkeli insanlardan biri oldu çıktı.

O ve tek odalı, otoyol manzaralı evi, evsizlikle aramda duran tek şeydi. Bu yüzden şimdilik Geoff'in daha az önemli olan nitelikleri hakkında sessiz kalalım. Sadece yaşayacak bir yerim olsun diye yanında kaldığım ilk pislik o değildi. Ama sonuncusu olacaktı. Çok yakında, New England'da bir yerlerde yepyeni, mobilyalı bir evin gururlu sahibi olacaktım ve böylece bir daha asla Geoff gibi heriflere katlanmak zorunda kalmayacaktım.

Geçen hafta, bu akşamki çekilişin tanıtımı için evin özellikleriyle ilgili özel bir televizyon programı yaptılar, ev olağanüstü güzeldi. Kazandığımda, sırtımdaki giysilerim ve Marine'e giden bir otobüs bileti dışında başka bir şeye ihtiyacım olmayacaktı. Evin tamamı, her çeşit kanepe, onlara uyumu lambalar, raflara yerleştirilmiş kitaplar ve hemen şu an orada yaşamaya başlamanız için gereken her şeyle birlikte Martha Stewart şovun bir bölümünden çıkmışçasına döşenmişti. Üstelik hepsi rengine göre dizayn edilmiş. Ve en gelişmiş egzersiz aletleri, koşu bandı üzerinde günlük programınızı uygularken Oprah izleyebileceğiniz bir televizyonu olan spor alanı da vardı. Ve de bodrum katında, elli şişelik şarap buzuğu ile bir oyun odası... *Sadece şarap koymak için* bir buzdolabı, anlıyor musunuz? Sipariş ettiğiniz pizzayı beklerken "Riziko!" izleyebileceğiniz, kapağında televizyon olan gerçek bir buzdolabı olduğundan hiç bahsetmeyeyim.

Evet efendim, ev tam bir harikaydı. Dışarıda, öndeki verandada iki tane sallanan sandalye ve küçük bir ısıtılmalı havuz vardı. Bunların etrafı, isterseniz çıplak oturabileceğiniz ve kimsenin görmeyeceği şekilde güzel çitlerle çevriliydi. O

çitler de kocaman okyanus ve güzel sarp kayalık manzara-sı olan arka tarafa açılıyordu. Ama bu kayalıklar insanla-rın sarhoş olup beyinlerini dağıtabileceği türden. Bu yüzden ilk büyük partimden önce etrafa parmaklık yaptırabilirdim. Yine de manzara şahaneydi. Programda, okyanusu uzaktan gösterdiler. Bir sürü yelkenli, martı ve harika manzara öge-leriyle doluydu.

Orada yaşamak için sabırsızlanıyorum.

Bakın, ben aptal değilim. Kazanma ihtimalimin düşük ol-duğunu biliyordum. Ama geçen ay bu evle ilgili çok net bir rüya gördüm. Ne manaya geldiğini anlamak için başkasına bahsetmek zorunda olduğunuz o belirsiz rüyalardan değildi. Çok açık ve net bir rüyaydı, hatta gelecekte bir sahneydi. Her detayını gördüğüm bir ev kazandım. Sonra da ertesi gün televizyon izlerken bu çekilişin reklamını gördüm ve rüyam-daki evin tamamen aynısı olduğunu fark ettim. Bu yüzden evet, kazanacağımın eminim.

Bu akşamki canlı açıklamada ismim söylenene kadar kesin değil ama çok az kaldı. Mevcut durumumu hesaba katmaz-sanız ki ben katmıyorum, çok şanslı bir insanımdır. Geçen sene Florida'da verdikleri evin –hava bakımından Maine'den daha iyi olduğu bir gerçek– kurasını kazanabilirdim ama postane, katılım kartımı mahvetti ve yetersiz pul sebebiyle çekilişten sonra bana geri gönderildi. Ah, tam bir hayal kırık-lığıydı! Ama en azından neden kazanmadığımı açıklıyordu.

Bu sene lanet postane konusunda işimi şansa bırakma-dım. Pislikler sürekli pul fiyatlarını değiştiriyor ve insanların o gün bir kartı postalamının ne kadara mal olduğunu bilme-

sini bekliyordu. Sanki posta ücretlerinden başka düşünecek bir şeyimiz yokmuş gibi. Diyorum ki gidip bir karton pul satın alsam, özellikle “Posta Pulu” adını taşıyanlardan, başka hiçbir kullanım yeri olmadığına göre, tükenene kadar işe yaramaya devam etmeliler. Yani ne konuştuğumu biliyorum. Kendi kendine bir anda pul ücretlerini değişip kimseye söylemezlik edemezsin. Bu, koca bir medeniyeti çökertebilecek bir şey. Benden söylemesi!

Bu sene kartpostalımla postaneye gittim ve işi şansa bırakmadım. Neredeyse yarım saat sıra bekledim ve nihayet sıram geldiğinde, tabii ki pul ücretlerini gene değiştirmişlerdi. Umursamayıp işi garantiye almak için yanıma birkaç dolarlık fazladan pul almasaydım, mektubum Noel Baba’ya gönderilmiş bir yığın mektubun arasında falan olacaktı. Yani şu an New York City, Evim Güzel Evim merkezinde, insanların izni olmadan gidip yemek odalarının duvarlarını yerle bir eden, kaslı marangoz, misafir jüri üyesi Carson Jansen-Smith tarafından kolayca fark edilecek bir yerde, yığının en tepesinde olmayacaktı.

Rüya evi kazandığımda, Carson Jansen-Smith’in ve balyozunun evime yaklaşmasına ASLA izin vermeyeceğim. İlle de gelmek isterse sadece bir şişe masaj yağı ve kondom getirmesi yeter.

Uyuyamıyordum. Ev konusunda fazla heyecanlıydım. Açıklamanın yapılmasına az kalmıştı. Yataktan kalktım, tamam aslında şilteden kalktım çünkü yatağım yerde duran bir şilteden ibaret, hafif sersem bir şekilde dairenin salonuna doğru ilerledim. Etraftaki pisliğe bakarken hâlâ uyku serse-

miydim. Geoff tertipli bir insan değildi ve bu genç yaşında bir erkeğin arkasını toplarsam bana lanet olsun. Bana sorarsanız, ev hanımlığı otuz yaşından büyük kadınlar için. Şimdilik sefaletle tahammül ediyordum ve Geoff'ın annesinin bir paspas ve kovayla gelip yolundan çekilene kadar bana dik dik baktığı o mükemmel günlere tutunuyordum. Onun ziyaretlerinden sonra mutfak zemininde yansımamı görebiliyordum ve duşa girdiğimde ayağımın altında pütürlü bir zemin hissetmiyordum. O kadar derinlemesine temizliyordu ki pislik en azından birkaç hafta boyunca geri dönmeye korkuyordu.

Ama o birkaç hafta geldi ve geçti. Geoff kanepede uyuyor, belki de kendi bağrımları onun da başını ağrıtmıştır. Altındaki zemin bir sürü şeyle kaplı. Çıkartmalar, açılmamış mektuplar, giysiler, yemek poşetleri ve akıl almaz sayıda çorap. Cedar Falls, Iowa'da henüz yazın başları olduğundan ve Geoff de yedi-yirmi dört parmak arası terlik giydiğinden tüm bu çorapların nereden geldiğini anlayabilmem çok zor. Bir yanım başkalarının çorapları olduğunu, Geoff'ın onları bir sebepten dolayı topladığını düşünüyordu. Belki de konserlerinde hayranlarından ona çoraplarını vermelerini istiyor ve bir tür hayır işi için onları bağışlamayı planlıyordu. Yerde, Cedar Falls, Iowa'daki her bir evsizin ayağını tamamen kaplamaya yetecek kadar çorap olduğundan emindim. Fena fikir değil...

Belki birazını toplar umuduyla şu an Geoff'e söylemek istediğim bir fikir. Böylece, kanepeye oturdum ve uyanana kadar ona bakmaya başladım. Hiçbir şey olmuyordu. Görünüşe göre, delici bakışlarım o kadar da delici değil. Bakmak işe yaramayınca kanepede hafiften zıpladım. O uyumaya devam

ederken üzerine doğru eğildim ve yüzümü, onunkinin hemen altına getirerek gözlerini açtığında onu fena bir şekilde korkutmayı planladım. Ancak koklama mesafesine geldiğimde yüzüme alkol kokulu nefesi vurdu. Kahretsin! Yavaşça uzaklaştım fakat bunu yapmadan önce derin bir nefes alıp kokuyu içime çekerek düşündüm. Neyse ki tekila değil! Tekila nadiren oluyordu ama çok da korkutucuydu. Bugün nefesinde Jack Daniels kokusu vardı, buna dayanabilirdim. Hatta ben de kendime biraz Jack ve kola alabilirdim. Geoff'i uyuması için bıraktım ve kendime bir içki hazırlamaya gittim.

Mutfak evyesi neredeyse sahip olduğumuz bütün tabak çanakla doluydu ve hepsi az daha beni içki içmekten vazgeçirecek iğrençlikte kabuklaşmış bir kirle kaplıydı. Neyse ki dolaplara bakınca üç-dört tane temiz kahve fincanı gördüm. Eski kız arkadaşının ona eliyle yaptığı dayanıklı çömlek fincanlar. Hepsinin altında onun ve Geoff'in isminin baş harfi vardı. Bir tanesini indirdim, üç parmak Jack ve buz koydum, sonra da üzerine bir kutu kola ekledim. Çoğunlukla temiz olan bir bıçakla iyice karıştırdım. İçkimi hazırlamayı bitirdiğimde, açıklama başlamak üzereydi.

Ve bu noktada, işler zorlaşıyordu. Bu dairede sadece bir televizyon vardı ve alkol kokulu nefesiyle uyumakta olan ev sahibi erkek arkadaşımın hemen yanındaydı. Açmalıyım, yani televizyonu açmalıyım çünkü açıklamayı izlemem gerekiyordu. Kaçırırsam kazanıp kazanmadığımı öğrenmek için yarın sabah saat onda kütüphanenin açılmasını bekleyecektim, böylece oradaki bilgisayarları kullanıp kanalın internet sitesine girebilirdim. Ama yarına kadar beklersem delirirdim.

Ve tabii ki kanalın çalışanları kazananın bu akşam izliyor olacağını düşündükleri için ödölü talep etmek için gerekli talimatları vereceklerdi. Ya kaçırırsam?

Televizyonu açmam gerekiyordu. Uzanıp açacaktım, hemen sonra sesini en kısık hale getirip ne dediklerini duyabilmek için televizyonun dibinde duracaktım. Geoff uyumaya devam edecektir. Ekranın karşısına bir armut koltuk çektim ve içkimle birlikte koltuğun üzerine yığıldım, sonra uzanıp tuşa bastım. Ekranda görüntünün belirmesini izlerken bir yandan da elimden geldiği kadar hızlı bir şekilde ses kısma tuşuna bastım.

İşe yaramadı. Daha iyi bir televizyonumuz olsaydı işe yarayabilirdi ama kayıp uzaktan kumandası ve yapış yapış tuşlarıyla bizim televizyonumuz bu çabaya karşılık olarak gereken hızda tepki veremedi. Bir anda açıldı. Sesi, sağır Geoff'in en sevdiği programın gösterildiğini duyabileceği bir ayardaydı. *South Park*. Sarhoş ev sahibi erkek arkadaşımı uyandıran ses, odayı ve tüm daireyi inleyen bir çizgi film yellenmesiydi ve öylesine ödünü koparttı ki nerede olduğunu anlayana kadar birkaç kere gözünü kırpması gerekti. O doğrulamadan televizyonun sesini kısıtım ve istediğim kanala çevirdim. Ona doğru dönüp masumca gülümseyerek gözlerimi kırptırdım. "Üzgünüm."

"Lanet televizyonu kapat!" dedi Geoff.

"Tamam," dedim ve sonra açılış sahnesinin, bir tekne veya belki de bir helikopterden Maine sahilinde güzel bir manzarayı gösterdiği televizyona doğru döndüm. Evin yanında bir de helikopter veriyorlar mıydı acaba?

Arkadan, Geoff'un ayağa kalktığını işittim. Ellerimle bardağı sıkıca kavradım. Bu programı izleyeceğim. Bu programı izlemem *gerek*.

"Selam, sürtük." diye seslendi Geoff. Bana doğru yaklaşıyordu, biliyordum çünkü o sendeleyerek ilerledikçe zemini Kızıl Deniz gibi kaplayan kırıntıların sesini duyuyordum. Ekranında, evi yakından gösteriyorlardı, gerilmeye başlıyordum...

Geoff'in bacağı sehpa takılınca "LANET OLSUN!" diye bağırdı. Gözlerimi televizyondan ayırmayıp programa odaklanmaya çalışsam da kısa süre sonra dibimde biteceğini bildiğim için bunu yapmam çok zordu. Saate baktım. Kazananı açıklamalarına beş ya da on dakika kaldı. Onu o kadar oyalayabileceğimi biliyordum.

Şimdi, tam arkamda... Armut koltuğun üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor ve varlığını umursamıyormuş gibi davranıyordum ama tam arkamda, ayakta durdu ve kocaman eliyle kafamı tutup tekrar "LANET!" dedi. Benden bahsettiğine emindim.

Sonra elini saçlarıma doğru uzattı ve bir tutamı avuçladı. "TELEVİZYONU KAPAT DEDİM!" Onu duymazdan geldim. Buna ne kadar sinir olduğunu biliyordum ve umurumda değildi.

Onun umurunda. Yumruğunun içinde tuttuğu bir öbek saçı çekti, çok fena çekti. Saçlarımdan çekilerek oturduğum yerden ayağa kaldırıldığımı hissettim. Korkunç acıdı. Bacaklarımı toparlayarak kendimi ayağa kaldırmaya, kafa derimi rahatlatmaya çalıştım. Ayağa kalktığımda Geoff'e doğru döndüm ve yüzündeki öfkeyi gördüm. Geri çekilmem gerek-

ti ama bana zorbalık yapılmasından nefret ederdim. Üstelik nefesi sadece Jack Daniels kokuyordu. Tekila olsaydı daha dikkatli davranırdım.

“Uykuna dönsene,” dedim, olabildiğince zorla. Sonra elimi bileğinin üzerine koydum ve programımı izlemeye devam edebilmek için saçlarımı yumruğunun arasından kurtarmaya çalıştım.

Hareket etmedi, daha da sıkı tutmaya başladı. “Cidden, Geoff!” diyerek tekrar denedim, sesimdeki yalvarır tondan nefret ederek. “Program neredeyse bitiyor ve bir sonraki reklamda akşam yemeği için pizza sipariş edeceğim.” Pizza tabii. Pizzayı duyunca kimin öfkesi geçmezdi?

Saçlarımı bıraktı. Evet! Ama sonra ellerini omuzlarıma götürerek beni sıkıca tuttu. “Uyuyordum,” diye tısladı. Pis nefesi, yüzümü istemsizce ekşitmeme sebep oldu. “Kanepede uyuduğumu görmedin mi?”

“Hayır,” dedim. “Fark etmedim bile. Üzgünüm!” Tekrar oturmaya çalıştım. Arkamdan, çok ama çok hafif bir şekilde sunucunun Carson Jensen-Smit’i tanıttığını duydum ve şiddetle, Geoff’un ekşimiş yüzü yerine onun güzel yüzüne bakıyor olmayı diledim.

“Fark ettin,” diye doğru bir tahminde bulundu. “Beni uyandırmaya çalışıyordun galiba.”

“Neden öyle bir şey yapmak isteyeyim? Gidip uyusana, seni pislik.” Bunu neden söyledim bilmiyordum ama iyi yaptım.

“Pislik ben miyim?” diye sordu. “Şurada biraz dinlenmeye çalışıyordum.” Etrafımdan dolandı ve televizyonu kapatma niyetinde olduğunu anladım.

“Sakın kapatma!” dedim. Armut koltuktan bir adım uzaklaştım ve televizyonun kapatma tuşu üzerine doğru eğildim.

“Yoksa ne? Dövecek misin?” Beni yolundan çekti ve televizyonu kapattı. Rüya ev karanlığa karıştı. Ona dirsek atarak televizyonu geri açtım.

“İzliyordum!” diye bağırdım. Şimdi sinirleniyordum. Açıklamayı kaçırsam ne olacaktı? Belli bir süre içerisinde ekranda verilen numarayı aramazsam bütün gün işyerinde dinlediğim radyo programlarında yapılan çekilişlerde olduğu gibi evi başkasına mı vereceklerdi?

“Aman çok üzıldüm,” dedi bana. Tekrar kapatma düğmesine doğru yürürken onu daha da hızlı ittim. O da beni itti. Ekranda, aşırı parlak ve sarı olan mutfakı gösteriyorlardı. Araç gereçler uzay çağındandı. Kamera, buzdolabının üzerindeki televizyona yaklaştı. O parlak ve yeni görüntüsü beni daha da teşvik etti. Yakında, istediğim şeyi ne zaman istersem izleyebilecektim, hatta istersem bir buzdolabının üzerinden.

“Hemen otursan iyi edersin, seni mankafa!” dedim Geoff’e. “Tüm gün içip şimdi de kendini büyük bir herif sandın diye senden korkmuyorum.”

Geoff etrafımdan dönerek omzuma vurdu ve geriye doğru sendeledim. Acıttı ama bunu düşünmüyordum bile. Maine’deki evi ve orada yaşamının ne kadar güzel olacağını düşünüyordum. Nasıl o kadar hızlı çekip gideceğimi ve kimse hakkımda hiçbir şey bilmezken orada yeni bir hayata başlayacağımı düşünüyordum. Omuzlarımı ondan kurtardım ve beni hırpalıyor olmasına rağmen yüzümü tekrar televizyona çevirdim.

Ağlamıyor veya karşılık vermiyor olmam onu deli ediyordu. Kolumu sertçe tutarak televizyonu arkama alacağım şekilde çevirdi. “Ben konuşurken dinle, sürtük,” dedi, sonra da bana tokat attı. Açık elle. Korkak herif. Ona bunu söyledim ama ağzımda kan tadı vardı.

Kazananı açıklamak üzereydiler. Arkamda, çekiliş kurallarından, seçimin başarılı olmasından emin olmak için, orada bulunan yetkili muhasebecilerden bahsettiklerini duyabiliyordum. Sersem gibi hissediyordum. Burnum kanıyordu. Bu pisliğin önümden çekilmesini ve programı izlemeyi istiyordum. Şimdi de bana bağıırıyordu ve artık televizyonu duymıyordum bile. Tüm bu süreçte elimde olan fincana baktım, dibine bir kalp kazınmış olan sert çömleğin içindeki Jack ve kolaya. Televizyonu kapatıp hemen özür dilemezsem bana tekrar vuracağını söylüyordu. Ben pişman olana kadar bana vuracaktı. Açıklamayı kaçıracaktım.

“Beni duyuyor musun? Hemen benden özür dile!” diye bağırken televizyondan hafif bir trampet sesi geldi.

“Sana lanet olsun!” dedikten sonra yüzüne tükürdüm. İşte şimdi gerçekten öfkelendi ama umurumda değildi. Çünkü bir tane daha oturtmaya fırsat bulamadan, fincanı tuttuğum elimi geri çekip kafasına vurdum. Jack ve kolanın her yere saçılmasını, başından kan süzölmesini ve de kendinden geçip yere düşüşünü izledim. Acı dolu çığlığını, yere çarptığında çıkan sesi dinledim ama hemen televizyona geri döndüm. Gözlerimi, içinde kazananın ismi yazılı zarfı tutan Carson Jansen-Smit’in gösterildiği televizyona çevirdim.

Carson bir salak gibi tatlı tatlı sırtıyordu. “Bir milyon do-

lar değerindeki Maine, Christmas Cove'daki full eşyalı Rüya Ev Büyük dl'nn kazananı...”

Durakladı ve kafamda ismimi tekrarladım. Adımı söyle, Carson Jansen-Smit, seni mkemmek moron!

Tramper sesi kesildi. Kamera, Carson'ın yüzüne yakınlaştı ve dudakları, o sözcükleri syleti. “Kazanan... Cedar Falls, Iowa'dan Janine Brown!” Başından konfetiler döküldü, ekranda TEBRİKLER JANINE yazısı belirdi ve gözlerimi kırptırdım, sonra da aynı anda titremeye, ağlamaya ve çığlık atmaya başladım. Coşkuma rağmen yerde baygın ve kanlar içinde yatan zavallı Geoff'e basıp takılmamaya dikkat ederek televizyonun önünde dans etmeye başladım.

“AMAN TANRIM!” ığlık attım. Omzumu çok fena acıtıyor olmasına rağmen yumruklarımı havaya kaldırıp sallamaya başladım. “AMAN TANRIMM!” dedim tekrar. Tişrtmde kan vardı ama umurumda değildi. Çok, çok mutluydum ama mutluluğum şehrin diğer ucunda yaşayan ve şu anda ağzından yere düşmek üzere olan kocaman bir somon parçası ile Midge teyzesinin düz ekran televizyonuna bakan, gelinlik terzisi için değildi. şu ana kadar, Cedar Falls, Iowa'dan Janine Brown diye biriyle tanışmadım. Varlığından bile haberim yoktu. Mutluluğumun sebebi o değildi.

Mutluydum çünkü onun adı, benim adımdı.

JANEY

“Keşke insanları oturtup onlara yiyecek bir şeyler verebilsem. Sonra beni anlayacaklarını bilirdim.”

– Alice Waters, *Chez Panisse Men Cookbook*

Televizyonda adım okunduktan sonra, olaylar çok hızlı gelişti. Önce, adımı okudukları an koca bir lokma sonrası havada asılı kalan çatalımla olduğum yerde dondum. Paniklememeye çalışırken tam bir geri zekâlı gibi bakakaldığım kısa bir an oldu. Ardından da Midge teyzenin büyük olasılıkla kalçasına kalıcı bir zarar verecek olan çılgın kutlama dansı. Sonra, ellerinde balonlar ve kameralar olan bir grup insan ön kapıya geldi.

Aklıma ilk gelen şey saklanmaktı. Tanımadığım insanlar, balonlar veya kameralar olan herhangi bir durumda içimden geçen ilk şey bu olurdu. Midge teyzenin Yabancı Alerjisi diye adlandırdığı bir felç durumum vardı. Genellikle akneleri ve on iki yüzlü zar koleksiyonu olan ergen çocuklarda bulunan bir tür felç edici utangaçlık. Kaçışlar, titremeler ve bazen de

ani ve aşırı mide bulantısı. Psikologların bunun için başka bir isim kullandığından eminim fakat ne olduğunu öğrenmek için bir tanesinden randevu almam gerekirdi. Ama yapamazdım, işte bu yüzden buradayız.

Ancak mevcut senaryo ayrı bir şiddetliydi. Ne de olsa bu yarışmaya hiç katılmadım, bir hata olduğundan emindim ve evi de zaten istemiyordum. Ama Midge teyze kapıya yürürken bana, internet üzerinden kendi ismiyle birlikte garanti olsun diye benimkini de on, on beş defa girdiğini fısıldadı. Bilgisayar kullanmayı ne ara bu kadar ilerlettiğinden emin değilim ama yaşlı insanlara internet kullanmayı öğretmenin tehlikesini anlamaya başlıyordum.

Kapıyı savurarak açtı ve bir kamera ekibi eve dalıp titreyen vücudumun her açısını çekene kadar bu haberi ilk defa duymuş gibi yapışımı tekrar tekrar kameraya aldılar. Hiç tanımadığım biri kızarmış yüzümü makyajla kapattı, uzun dalgalı saçlarımı, düzgün kızıl-sarı bir atkuyruğu yaptı ve açık mavi renkli gözlerimi belirginleştirmek için maskara sürdü. Ter içinde kaldım. Şaşkınlıktan sürekli açık kalan çenem acıyordu ama konuşmama gerek yoktu ve televizyon ekibi çıkan sonuçtan memnun gibi görünüyordu. Hiç girmediğim bir yarışmadan, istemediğim bir milyon dolarlık ev kazanmış olmama bakılırsa ikna ediciliğimi sürdürmek için birkaç sürprizim daha vardı.

Yaklaşık bir saat sonra, çekim bittiğinde, uzun, cırtlak sarı saçlı ve komik ayakkabılı bir yapımcı beni ve Midge teyzeyi televizyon odasına götürdü. Röportaj için bizi muşamba kaplı kanepeye oturttu. Evim Güzel Evim kanalında çalışan biriyle

akrabalıgım olup olmadığını sordu, ona hayır dedim. Bunu kontrol edeceğini söylediğinde içimden dedim ki: *İstediğini yapabilirsin, şu an hayattaki tek akrabama bakıyorsun ve o da araba süremiyor. Bu yüzden California’da bulunan bir televizyon kanalında çalışıyor olması pek olası değil.* Bunun yerine, “Tabii, anlıyorum,” dedim ve söylerken kekeledim.

Sonra bir sürü kişisel soru sormaya başladı. Evli miyim? Hiç evlenmiş miyim? Çocuğum var mı? Evin vergilerini ödeyebilecek param var mı? Vesaire. “Evli misin?” Hayır, kısmını sorunsuz atlattım ama bir sonraki soruda, her zaman olduğu gibi kilitlendim. Ned hakkında bir şeyler mırıldandım. Bir zamanlar nişanlı olduğumu ama çok kötü şeyler yaşandığını, bir daha asla nişanlanmayı planlamadığımı, tek başıma mutlu olduğumu, her kadının hayat arkadaşına ihtiyacı olmadığını ve alışınca yalnızlığın o kadar da kötü olmadığını açıklamaya çalıştım. Ama tüm bunları gerçek fiiller ve isimler olmaksızın söyledim. Yapımcı bana, ne anlatıyor bu, diyen bir yüz ifadesiyle bakakaldı ve nihayet Midge teyze her zaman olduğu gibi araya girdi.

“Hiç evlenmedi,” dedi, otoriter bir şekilde. “Ayrıca, seni ilgilendirmez.”

Yapımcı biraz duraksadı. Ayak parmaklarının o sivri uçlu ayakkabılarının içinde kıvrıldığını hayal ettim. “Üzgünüm, Bayan...” notlarına göz gezdirdi, “Bayan Richardson. Çok kişisel görüldüğünün farkındayım ama bu soruları soruyorum çünkü avukatlarımızın evin tapusunu devretmeden önce bu cevapları öğrenmesi gerek. Sizinle tek olarak da görüşecekler, bu yüzden bunu birkaç kez daha yapmanız gerekecek.

Milyon dolarlık bir çekiliş söz konusuyken herhangi bir yasal risk alamayız, anlatabiliyor muyum?”

Yavrusunu korumaya çalışan bir anne ayı gibi, Midge teyze buradaki ince ayrıntıları anlayamıyordu ama ben farkındaydım. Evim Güzel Evim Kanalı nafaka veya milyonlarca vergi borcu gibi nahoş bir durumum olmadığından emin olmak istiyordu. Ve kazanan kişi olduğum için benden ne kadar realite şov malzemesi çıkarabileceklerini kestirmeye çalıştıklarına emindim. Cevap: Pek değil! Birkaç tane meraklı soru ve benim tutarsız cevaplarımdan sonra, yapımcının fazlasıyla hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim. Bende star ışığı olmadığını anlamak güç değildi. Beni kameralar karşısında konuşturmak için, ihtiyacım olmayan bedava lüks bir evden fazlası gerekirdi.

Nihayet sorgulama bitti ve bariz bir şekilde havası sönmüş olan yapımcı bana dedi ki: “Tamamen taşındıktan sonra heyecanlı bir şekilde evin içinde dolaşırken çekilen bir görüntünü montajlayarak bir şeyler yapabiliriz belki. Gelen senenin çekilişi için kullanışlı olacaktır ve kameraya konuşmanı da pek gerektirmiyor. Kulağa nasıl geliyor?”

Karşımda muntazam bir şekilde düğmelenmiş takım elbisesiyle duran bu kadına baktım, yabancılara temas eden bir tip olsaydım ona kesinlikle sarılabılırdım. Ayakkabılarının çirkinliğini affediyordum. “Kulağa iyi geliyor,” demeyi başardım, Midge teyzenin hayal kırıklığı dolu bakışlarını görmezden gelerek. Tüm dünyanın karşısında kendini kaybetsein. Montajı ben yaparım.

“Harika. Bu heyecanlı gelişmeden dolayı şoke olduğunu biliyorum,” dedi ve durakladı. Ben ise en heyecanlı yüz ifa-

demî takınmaya çalışırken büyük olasılıkla ekşîmiş bir suratla ona baktım ama devam etti. “Ama bunu sormam gerek. Evde yaşamayı düşünüyor musunuz?”

“Nasıl yani?” diye sordu, Midge teyze. Ben de aynı şeyi düşündüm ama tabii ki sözcüklere dökemedim.

Yapımcı parmaklarını birbirine kenetledi. “Bazen kazananlarımız, böyle pahalı bir evin getirebileceği vergi yükünden dolayı evi hemen satmak istiyorlar. Ve bazı kazananlar da burayı gelir için kullanıp kendi evlerinde yaşamaya devam ediyorlar. Toparlanıp ülkenin diğeri bir ucuna yerleşmek, işi ve ailesi olan insanlar için imkânsız olabiliyor.”

“Ah!” dedi Midge teyze. “Hayır. Ben emekliyim, çocuğum yok. Bizim için o kadar da imkânsız değil.”

İşte o an, Midge teyzeye göre evi kazanan kişinin o olduğunu ve benim sadece tapuda yer alacak bir isimden ibaret olduğumu anladım. Ne de olsa yarışmaya o katılmıştı ve evi o istiyordu, ben değil! Belki de buna canımın sıkılması gerekirdi ama bunun yerine bir rahatlama hissiyle doldum. Artık bir çıkış yolum vardı. O, buraya taşınırken ben de küçük evimde kalmaya, Wedding Belles Too’da çalışmaya devam ederdim ve hiçbir şeyin değişmesine gerek kalmazdı. Evet! Mükemmel bir plan. Yakında kameralar gidecek ve hayatım normale dönecekti. Midge teyzeyi özleyecektim ama biriktirdiğim izin günlerimi onu ziyaret ederek kullanabilirdim.

“Bu harika bir haber,” dedi yapımcı Midge teyzeye ve tüm kalbimle ona katıldım. En iyi dileklerle onu Maine’e gönderiyordum. Ben de Iowa’daki kaleyi koruyacaktım. Adım televizyonda okunduğundan beri omuzlarım ilk kez rahatladı.

Ama iki saat sonra Midge teyzenin küçücük evinde ikimiz baş başa kaldığımızda ve o etrafta koşuşturup Maine’e götürmek istemediği şeyleri bağışlamak için bir kutuya koyarken bu işten sandığım gibi kolay kurtulamayacağımı anladım.

“Benimle geliyorsun, itiraz kabul etmiyorum,” dedi Midge teyze, emir verir gibi. Bu ses tonunu üzerimde işe yaradığı için kullandığını biliyordum ama yine de nefret ediyordum. Bir de mecbur kalırsa zor kullanacakmış gibi ellerini minik kalçalarına koyup üzerime doğru eğilmesinden nefret ediyordum. Altın Kızlar profesyonel güreşe başlarsa aynen böyle görüneceklerdir.

“Maine’e taşınmayacağım,” dedim ona, eşya yığınının annemin duvağını çıkarırken. “Sen git. Tadını çıkar. Çok güzel olacak. Tatillerde ziyarete gelirim ve sen de hemen bir sürü arkadaş edinirsin, beni özleyecek vaktin bile olmaz.”

Midge teyze bana alaycı bir şekilde gülümsedi. “Tabii ki arkadaş edineceğim. Lütfen, arkadaş edinme konusunda problemim yok!” Sanki popülaritesini göstermek ister gibi, dolaptan bir yığın lise okul yıllığı çıkarıp çöpe attı. “Sen ise plastik mutfak tezgâhları ve boyalı camları olan o dairen- de oturup her gece bir kazan yemek pişirerek onca yiyeceği ziyan edeceksin ve ne olduğunu anlayamadan kırk senedir biriyle birlikte olmamış küçük yaşlı bir kadın olacaksın.”

O benim büyük teyzemdi ve onu seviyordum ama bazen neden hâlâ hayatta olduğunu merak ediyordum.

“İlgin için teşekkür ederim ama ben gayet iyiyim. Bura- yı seviyorum. İşimi seviyorum.” Sanki yemek yarışmasından

yeni elenmiş gibi yakınıp duran ve savunmaya geçmiş biri gibi konuşuyordum.

“Gayet iyi misin? Lütfen. Telefonuna cevap vermiyorsun, kendi yaptığın yemeği yemiyorsun, işinden kovulmak üzere-sin ve yabancılarla konuşmak bile kurdeşen dökmene sebep oluyor.”

Bunları daha önce duydum ve her zamanki gibi onu sal-lamıyordum. “Kurdeşen falan dökmüyorum,” dedim. Neyse ki uzun kollu giyiyordum, böylece o yapımcıyla konuştuğum andan itibaren kollarımda çıkan kırmızı şeritleri görmedi.

“Tamam o zaman, burada kal.” dedi Midge teyze.

“Tamam, kalacağım,” dedim, kabullenmiş olduğum o huysuz çocuk halimle.

“İyi.” Midge teyze ağır bir yığın piyano kitabı kaptı ve yanında götüreceği şeylerin olduğu yığının üzerine pat diye bıraktı. “Televizyondaki, bir seveni veya saçının ne kadar kötü göründüğünü söyleyen bir tanıdığı bile olmayan o kim-sesiz yaşlı kadınlar gibi kendime bir life-alert bileziği* alırdım artık. Böylece düşüp kalçamı kırdığımda, en azından birkaç saat sonra gelip bana yardım edebilecek birileri olurdu, tabii ödemelerimi düzenli yapabilirsem. Ekolojik olarak uygun o yeni bambu zeminin üzerinde, acı içinde inlemekten başka bir şey yapamazken öylece yatmak o kadar da kötü bir şey olmazdı herhalde...”

Homurdandım ve kırk yıllık deri koltuğa oturdum. Güçlü ol, dedim kendime.

---

*Yaşlıların acil durum servislerine kolayca ulaşabilmesini sağlayan medikal bir bilezik. (ç.n.)

Midge teyze dramatik bir şekilde iç çekti. “Bunadığımda bana bakacak kişinin annen olacağını hayal etmişim hep. O asla beni Maine’in ortasındaki fırtınalı bir tepede tek başıma bırakmazdı. Böyle bir şeyi asla istemezdi.”

“Ah, Tanrı aşkına!” Sinirlendim evet ama savunmam çökmek üzereydi.

“Benimle gelseydin, çok daha güvende olurum tabii...”

Başımı ellerimin arasına koyup inledim. Midge teyze bunu damardan girmek için bir fırsat olarak gördü.

“O muhteşem mutfakta yemek yapmak nasıl bir şey acaba?”

Ona baktım.

“Geçen hafta yapılan programda bununla ilgili bir şeyler söylediler...” Geçen haftayı hatırlamaya çalışır gibi başını kaşıdı. “Ah, evet. Granit tezgâh. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?”

Granit tezgâhım olmadan yaşayabilirdim. Karamel yapmak için harika olurdu tabii. Ama çoğunlukla gösteriş için yapıyorlardı. Yüzümü çevirdim.

“O lüks aletlerin markası neydi? Sub-Zero mu?”

Tekrar ona baktım. Şimdi biraz ilgimi çekti.

“Sub-Zero sadece buzdolabıydı ama,” diye devam etti. “Sanırım fırınların farklı bir markası vardı.”

Fırınlar mı? Çoğul?

“Wolff. Bu bir fırın markası mıydı acaba?”

Ayağa kalktım. “Mutfak hakkında başka ne dediler?”

Midge teyze nazlanmaya başladı. “Hımm... Hatırlaması güç. Bakalım. İki tane büyük ve harika fırın, altılı gaz ocağı, Fransız kapılı lüks buzdolabı, garajda bir tane kutu tipi soğutucu, kapının dışında yüksek bir mutfak bahçesi, bir tane ada

tezgâh, yarım tezgâh evye...” Elleri kalçasında, yüzünü bana doğru çevirdi. “Tanrım, böyle güzel bir mutfağın ziyan olacak olması ne kadar kötü. Ben tost bile yapamıyorum. Tüm gün öyle kullanılmadan duracak. Büyük olasılıkla tozlanacak.”

Çığlık attım. “Sen şeytansın!”

“Ah, sakın ol. Senin mutfağın gayet iyi. Bir buzdolabın, bir fırının ve iki tane tatlı ocağın var. Daha ne isteyesin ki? Tezgâh büyüklüğü abartılan bir şey, sen hep böyle dersin. Burada, Iowa’da güzel bir hayatın var ve bu hayatı bırakmanı istemem.”

Bu kadar yeter. Öfkem resmen tavan yaptı. “Ben gidiyorum,” dedim ve ayakkabılarımı giymeye koyuldum. “Beni deli ettiğini biliyorsun. Neden güzel bir şeyi alıp benim için kötü bir mesele haline getiriyorsun, anlamıyorum, ne de olsa hayalindeki evi kazandın, öyle değil mi?” Ceketimi kaptım ve dramatik bir şekilde omuzlarımın üzerine attım. Giymek ya da düğmelemek için vaktim yoktu, çok öfkeliydim. “Üzerime gelmek hoşuna gidiyor, değil mi? Maine’e taşınmak istemiyorum. Sen istiyorsun. Çıldırıta kadar üzerime gelmek yerine sevinçten zıplıyor olman gerek.” Ön kapıyı savurarak açtım ve hâlâ Midge teyzenin verandasında süzülen parlak kırımızı balonlar olduğunu gördüm. O tantanayı hatırlamak bile kollarımın yanmasına ve kaşınmasına sebep oldu.

Kapıyı arkamdan çarpmak üzereyken Midge teyze bana “Bekle!” diye seslendi. Hareket edebildiği kadar hızlı bir şekilde kapıya doğru sendelediğini gördüm. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Titrek yaşlı kadın sesi beni yumuşattı. Dizginleri ele almam

gerek. Derin bir nefes aldım ve başımı kapıdan içeri soktum. “Ne oldu?” diye sordum, olabildiğince nazik bir şekilde.

“Buzdolabının üstünde gömülü televizyon var. Yemek programlarını, tam orada, yemek pişirirken buzdolabının üzerinden izleyebilirsin!”

Aaahh! “Git-mi-yo-rum!” diye bağırdım ve eve gidip Ma-ine’e taşınmak için hazırlanmaya başlasam iyi olacağını bile-rek hışımla arkamı dönüp kapıyı çarptım.

NEAN

“Eğer hiç paran yoksa yapılacak ilk şey biraz ödünç almaktır. Elli sent yeterli olacak ve zevklerinin ne kadar lüks olduğuna bağlı olarak üç gün ile bir hafta arası idare edecektir.”

– M.F.K. Fisher, *How to Cook a Wolf*

Televizyon programından bedava Rüya Ev kazanmakla ilgili bir sorun var: Bir şekilde oraya gitmen gerek...

Otobüse bindim. Yolculuk duraksız dört gün sürdü. Maine’de Greyhound, Damariscotta olan son durağa vardığımda kığım çok fena acıyordu. Chicago ve Boston’da geceyi otobüs terminalinde geçirmek zorunda kalmıştım. Boston çok daha tehlikeliydi, bunu söyleyebilirim. Doğu Yakası evsizleri de bir başka! Tuvaletlerden pek hoşlanmıyorlar.

Ama Boston otobüs terminalinin güzel bir yanı vardı: Yirmi dört saat açık internet kulübesi. Yolculuğumun üçüncü gününde gerçekten ihtiyacım olduğunu fark ettiğim bir şey.

Sorun şu ki televizyonda ismim açıklandıktan sonra tali-

matları dinleyemeyecek kadar heyecanlandım. Kan içindeki elimi kâğıt havluya sardım, silindir çantamı kapıp içeri doldurabildiğim kadar iç çamaşırı, yün çorap ve ekstra büyük boy cipsle doldurdum –fareler sadece cips yiyerek haftalarca yaşayabilir– ve her şeyi Geoff’un arabasına atıp yola çıktım. Tabi önce nefes alıp almadığını kontrol ettim (neyse ki alıyordu) ve arabasını ödünç aldığımı, arabayı Waterloo otobüs terminaline anahtarlarını da tekerleğin üstüne bırakacağımı ve de kafasını yaraladığım için üzgün olduğumu belirten bir not yazmayı ihmal etmedim. Karmamın içine tamamen etmek istemedim. Terminalde, otobüs bileti almak için son maaş çekimi bozdurdum ve çalıştığım yere geri dönmeyeceğimi söylemek için ankesörlü telefonu kullandım. Telefonu Müdür Ricky açtı. Benim adıma sevindi.

Ama bıraktığım nota adresimi yazmadım. Geoff’in, yazmak isteyeceğini sanmıyordum. Yarışmadaki insanlar büyük olasılıkla bana nasıl ulaşabileceklerini düşünüyorlardı. Tahminimce eve gittiler veya ödemediğim için haftalar önce kapanan ceptelefonumu aradılar. Böylece, sadece tek bir iletişim yöntemi kalıyor: e-posta.

Ve e-posta kutuma baktığımda, işte bunu buldum:

Gönderen: Mmukoywski@HSHN.com

Gönderilen: janinebrown@gmail.com

Konu: Tebrikler!

Sevgili Bayan Brown,

Konuşmamıza istinaden, burada yeni evinizi (!) ve evrak işlerinizi tamamlayacağınız avukatın ofisini, bulabileceği-

niz bir harita var. 9 Haziran sabahı saat 10.00'da Caselwit, Stanson ve Moss'ta karşılanacaksınız.

Yolculuğunuz esnasında veya vardıktan sonra bir sorun çıkarsa, lütfen şu numaradan asistanım Lavender'ı arayın: (323)400-1449.

Tekrar tebrikler!

Meghan Mukoywski

Baş Yapımcı, Evim Güzel Evim Kanalı

Konuşmamıza istinaden ne anlama geliyor, bilmiyordum ama yeni evimin adresini gösteren bir harita vardı. 1516 Shipwreck* Yolu. Haritanın çıktısını almamın bir yolu yoktu ama en azından ne aradığımı biliyordum. Üstelik, işin ucunda devasa bir ev, yelkenliler ve jakuzi vardı.

Dört günlük yolculuktan sonra güneşli, antika ve büyüleyici Damariscotta, epey dinlendirici bir değişiklik olacaktı. Beni Walgreens'in arka park yerinde indirdiler ama gri lekeli kepenkleri ve çakıllarıyla yüz yıllık bir Walgreens gibiydi. Tüm kasaba midemin bulanmasına sebep oldu. Orada çömlek dükkânı, burada boncuk dükkânı ve tabii ki kasabayı kaplayan turistler için her köşe başında bir kuyumcu.

Her mağazanın önünde ücretsiz verilen haritalardan bir tane alıp nerede olduğum, nereye gittiğim konusunda biraz fikir edinmeye çalıştım. Ne yazık ki, haritalarda gerçek bir

---

* (İng.) Shipwreck, "gemi enkazı" anlamına gelir. Yan anlamları arasında "mahvolmak", "yıkılmak" da vardır. (ç.n.)

matları dinleyemeyecek kadar heyecanlandım. Kan içindeki elimi kâğıt havluya sardım, silindir çantamı kapıp içeri doldurabildiğim kadar iç çamaşırı, yün çorap ve ekstra büyük boy cipsle doldurdum –fareler sadece cips yiyerek haftalarca yaşayabilir– ve her şeyi Geoff’un arabasına atıp yola çıktım. Tabi önce nefes alıp almadığını kontrol ettim (neyse ki alıyordu) ve arabasını ödünç aldığımı, arabayı Waterloo otobüs terminaline anahtarlarını da tekerleğin üstüne bırakacağımı ve de kafasını yaraladığım için üzgün olduğumu belirten bir not yazmayı ihmal etmedim. Karmamın içine tamamen etmek istemedim. Terminalde, otobüs bileti almak için son maaş çekimi bozdurdum ve çalıştığım yere geri dönmeyeceğimi söylemek için ankesörlü telefonu kullandım. Telefonu Müdür Ricky açtı. Benim adıma sevindi.

Ama bıraktığım nota adresimi yazmadım. Geoff’in, yazmak isteyeceğini sanmıyordum. Yarışmadaki insanlar büyük olasılıkla bana nasıl ulaşabileceklerini düşünüyorlardı. Tahminimce eve gittiler veya ödemediğim için haftalar önce kapanan ceptelefonumu aradılar. Böylece, sadece tek bir iletişim yöntemi kalıyor: e-posta.

Ve e-posta kutuma baktığımda, işte bunu buldum:

Gönderen: Mmukoywski@HSHN.com

Gönderilen: janinebrown@gmail.com

Konu: Tebrikler!

Sevgili Bayan Brown,

Konuşmamıza istinaden, burada yeni evinizi (!) ve evrak işlerinizi tamamlayacağınız avukatın ofisini, bulabileceği-

niz bir harita var. 9 Haziran sabahı saat 10.00'da Caselwit, Stanson ve Moss'ta karşılanacaksınız.

Yolculuğunuz esnasında veya vardıktan sonra bir sorun çıkarsa, lütfen şu numaradan asistanım Lavender'ı arayın: (323)400-1449.

Tekrar tebrikler!

Meghan Mukoywski

Baş Yapımcı, Evim Güzel Evim Kanalı

Konuşmamıza istinaden ne anlama geliyor, bilmiyordum ama yeni evimin adresini gösteren bir harita vardı. 1516 Shipwreck* Yolu. Haritanın çıktısını almamın bir yolu yoktu ama en azından ne aradığımı biliyordum. Üstelik, işin ucunda devasa bir ev, yelkenliler ve jakuzi vardı.

Dört günlük yolculuktan sonra güneşli, antika ve büyüleyici Damariscotta, epey dinlendirici bir değişiklik olacaktı. Beni Walgreens'in arka park yerinde indirdiler ama gri lekeli kepenkleri ve çakıllarıyla yüz yıllık bir Walgreens gibiydi. Tüm kasaba midemin bulanmasına sebep oldu. Orada çömlek dükkânı, burada boncuk dükkânı ve tabii ki kasabayı kaplayan turistler için her köşe başında bir kuyumcu.

Her mağazanın önünde ücretsiz verilen haritalardan bir tane alıp nerede olduğum, nereye gittiğim konusunda biraz fikir edinmeye çalıştım. Ne yazık ki, haritalarda gerçek bir

---

* (İng.) Shipwreck, "gemi enkazı" anlamına gelir. Yan anlamları arasında "mahvolmak", "yıkılmak" da vardır. (ç.n.)

ölçek yoktu ve görünüşe göre, sponsorların bulunduğu binalara yükseklik kazandırılmıştı. Yeni evimin olması gereken mahalleler gibi, hiçbir perakendecinin bulunmadığı yerlerle ilgili ise sıfır detaylı çizim yapılmıştı. Dört gündür yıkanmamış yağlı saçlarım ve patlamak üzere olan çantamla bir ser-seri gibi göründüğümü biliyordum, bu yüzden ana caddenin köşesindeki köhne tütün dükkânını bulana kadar kimseye yön sormayacaktım. Dükkânın içerisinde, boz ayı şeklinde oyulmuş bir pipo içen soluk benizli, yaşlı adamı görünce “Bingo!” diye düşündüm.

“Merhaba,” dedim, en iyi duruşumu yapmaya çalışarak. Kollar açık, buraya bir şey çalmaya gelmedim, duruşu. “Shipwreck Yolu”nu arıyorum. Oraya nasıl gidebileceğime dair bir fikriniz var mı?”

Yaşlı adam kalın gri sakalını kaşıdı. Cidden. Umarım bağışıklık sistemim, şu an büyük dozlarda aldığım bu antikalık zehirlenmesine dayanabilecek kadar güçlüdür.

“Peki,” dedi nihayet, pipo içmeye dün başlamadığını anlatan bir sesle. “Oraya, buradan gidemezsin.”

“Çok komik,” dedim, kaşlarımı kaldırarak. “Uzak mı?”

Adam ayağa kalktı, gülümsedi ve piposunu bana doğru uzattı. “Çok değil. Kokla şunu.”

Piposundaki yanık yaprakların kokusunu içime çektim. Ot. Ne kadar klas. Kollarımı kavuşturdum ve başımı salladım.

“Güzel mal ama değil mi?” diye yanıtladı, hiçbir şey söylememiş olmama rağmen. “Boston’daki liman üzerinden getiren balıkçı bir arkadaşımдан aldım. Vermont organik bokundan değil.”

“İyi,” dedim, bana Shipwreck Yolu’na giden yolu tarif

edebilecek kadar beyin hücresi kalmış olduğunu umarak.
“Ama cidden, oraya nasıl gidebilirim?”

“Nereye?”

Ah, Tanrı aşkına! “Shipwreck Yolu’na. Bir deniz fenerine yakın olduğunu biliyorum.” dedim, televizyonda gösterilen görüntüleri aklıma getirerek.

“Ah, evet. Shipwreck Yolu... Pemaquid Burnu’nda olmalı. Ana yoldan git, yol bitip uzun bir dönemeç olana kadar devam et, burası 130. Otoban. Yün dükkânına vardığında, Mariner’s Yolu’ndan sağa dön. Shipwreck Yolu oralarda bir yerlerde.” Karikatürümsü haritayı işaret etti ve gideceğim yerin tam konumunu gösterdi. Heyecanlandım.

“Yürüyebilir miyim?”

“Neden öyle bir şey yapmak isteyesin?” diye sordu, piposuna geri dönerek.

Omzumu silktim. “Arabam olmadığı için olabilir mi?”

“Ah... O halde kız kardeşim seni götürür. Yüncü dükkânına gitmek için bahane arıyor zaten. Örgü manyağı. Dur onu arayayım. Acelen var mı?”

Hiç yok! “Biraz,” dedim, çok istekli görünmemeye çalışarak.

“Sorun değil. Bekle.”

Yaşlı keş, arkasını döndü ve bir ceptelefonu buldu. Birkaç dakika sonra tekrar bana döndüğünde “Yolda, geliyor,” dedi ve tavanı işaret etti. “Ona ottan bahsetme. Bu konuda biraz hassas.”

“Tabii. Dışarıda beklerim. Yardımların için teşekkürler. Ah, şey, hazır buradayken bir paket kibrit alabilir miyim?”

“Tabii,” dedi, tezgâhın üzerinden bana doğru bir kutu

uzatarak. Üzerinde, *Bud'ın Tütün ve Hediyelik Dükkânı* yazıyordu. “Tanıştığıma memnun oldum.”

“Ben de.” Kapıyı açtım, kendimi temiz hava ve gün ışığına attım. Ceplerim artık, bir pipo, iki paket American Spirit marka tütün ve bilinmeyen kalitede dört tane puroyla doluydu. Eve gidip denemek için sabırsızlanıyordum. Puro kesici çalmak aklıma gelmemişti ama mutfakta bu işi görecektim, güçlü bir bıçak olmalıydı.

Otuz dakika sonra, bir grup harap binanın ortak park yerinde duruyorum. Binalardan biri de o yüncü dükkânıydı. Bud'ın kız kardeşi bana dostça gülümsedikten sonra sunduğum beş dolarlık benzin parasını aldı ve dükkânın içinde kayboldu. Bir diğer dükkân ise camlarında bira reklamları ve pencerelerden görünen tuvalet kâğıtlarıyla bir köşe bakkalıydı. İyi. Bu demektir ki evden yürüme mesafesi kadar uzaktaysam artık arabaya ihtiyacım olmayacaktı. Üçüncü bina, görebildiğim kadarıyla bir tür bahçe malzemeleri mağazasıydı. Tabelası sadece mantar ve perilerden ibaret olduğu için, ne olduğu gerçekten bir gizemdi. Belki de kasabanın cüceleri burada yaşıyordu, kim bilir! Maine tuhaf bir yerdi.

Bud'ın söylediğı yöne doğru ilerledim ve on dakika yürüdükten sonra Shipwreck Yolu'nu buldum ve anında göğsümü sıkıştırıp beni nefessiz bırakan bir hisle doldum. Kazanını açıkladıkları gün, adımı söylediklerinde hissettiğim gibi. Şanslı bir his. Tabii ki kazanacağımı biliyordum ama yine de bunun doğrulanması fazlasıyla heyecanlıydı. Yeni adresime yaklaştıkça o heyecanı yine hissettim. Göğüs boşluğuma dolup ensem ve gözlerimin hemen arkasına doğru ilerleyerek akmayan gözyaşları gibi acı veriyordu.

Bir yanındaki ev olan, 1514 numaraya ulaştığımda, kendime nefes almayı hatırlatmam gerekti. Otomatik vücut fonksiyonlarım kapanıyor gibi hissediyordum. Sonra, üzerinde 1516 Shipwreck Yolu yazan büyük, tekne şeklinde bir posta kutusu gördüm ve nefes nefese koşmaya başladım –çok spor yapan biri değilim– ve her nefesimde *evim, evim, evim*, diye düşünerek garaj yolunu, bahçeyi, oradan da üç küçük basamağı geçerek verandaya ulaştım. Vücudumu kırmızı ön kapağına yasladım, ona sarıldım ve kayıp bir köpek yavrusu gibi hızlı hızlı nefesler aldım. Birkaç dakika durup soluklanırken oracıkta yeni evime sıkıca sarıldım.

Sonra anahtarım olmadığını fark ettim.

JANEY

“Çoğu aşçı için, hafızayı harekete geçirmek adına tarifler önemli bir görev görmüştür.”

– Teresa Lust, *Pass the Polenta*

Kira sözleşmemi feshedince depozitomu kaybettim ama ev sahibi gidişime çok sevindi, dediğine göre dairemden çok fazla yemek kokusu geliyormuş. Doğrusunu söylemek gerekirse Wedding Belles Too’dan da aldığım tepki hemen hemen aynıydı, en azından kokudan falan bahsetmediler. Ama son günümde bana bir pasta aldılar ve üzerinde şeker hamurundan bir fermuar vardı. Herkes fermuar çekmek konusunda gerçekten çok iyi olduğumu söylerdi. Güzeldi.

Midge teyzeye gelecek olursak, evinin önünde SATILIK tabelası koymuştu. Fiyatı inanılmaz derecede ucuzdu: altmış beş bin dolar. Fakat Midge teyze bana bu evi binlerce yıl önce sadece on sekiz yaşındayken iki yüz dolar ve kocaman bir gülümseme karşılığında aldığını hatırlattı. Yine de yüz

bin dolardan aşığı bir fiyata ev alınabildiğini hiç düşünmemiştim. Emlakçı bize bu evin bir “kazıntı” olduğunu söyledi. Yani birisi gelip Midge teyzenin evini sadece orayı yıkıp daha büyük ve muhteşem bir şey inşa etmek için satın alacakmış. Orada yetmiş yıl yaşadı ve yakında sanki o ev hiç var olmamış gibi olacaktı. Bunu düşünmek beni biraz hüzünlendirse de Midge teyze hiç üzülmüşe benzemiyordu. “Paranı alırsın ve kaçır gidersin,” diyordu. “Bu iş böyle!”

Ve kaçmak. Yaptığımız şey tam da bu. Cedar Falls’tan, Maine’in en güney sahilindeki eve gitmek için yapmamız gereken yirmi dört saatlik yolculuğu 9 Haziran’da tamamlamamız zamanla yarışmak gibi bir şey olacaktı ve kamyonetimizdeki tek yasal sürücü bendim. Tabii bu, Midge teyzeyi arabayı sürmek konusunda beni ikna etme çabalarından alıkoymuyordu. Son evrak işleri için avukatın Maine’deki ofisine ulaşmadan önce, yolculuk için üç günümüz vardı. Ya da öyle tahmin ediyordum çünkü o toplantı onayının, yapım-cıdan e-posta olarak gelmesi gerekiyordu. Ama ne de olsa, e-postamı bana sekiz kere yanlış okudu. Janine.brown@gmail.com ne kadar zor olabilir ki?

Sanırım kekelemem de bana hiç yardımcı olmadı.

Yolculuğumuzun ilk günü kolay geçti. Sandusk, Ohio’ya kadar vardık ve bol bol boş odası olan bir Super 8 oteli bulduk. Ama ertesi sabah, araba sürmek konusunda daha az hevesli olarak uyandım. Şeker ve kahve almak için sık sık durmak zorunda kaldım, bununla gelen vücut titremelerim yüzünden de ara sıra arabadan inmem gerekti. Ben tamamen delirmeden önce Scranton’a vardık ve *Food Network* kanalını gösteren bir televizyon bulabileceğimiz bir otel aradık.

O gece, lüks bir Holiday Inn'de kaldık. Üç saat boyunca Iron Chef izledikten sonra uyuyakaldım, rüyamda sarı çizgiler ve inşaat alanları gördüm. Ertesi gün, kamyonete geri döndüğümüzde, dün gecenin gizli malzemelerinden biriyle yapabileceğim en uçuk yemekleri düşünerek saatler geçirdim, Mersinbalığı... Mersinbalığı dondurması, bu en dikkat çekici olan. Peki ya böreği? Tadı nasıl olur acaba? Veya Mersinbalığı soslu cheesecake? Doğru ellerde gerçekten güzel olabilir. Maine'in dolambaçlı yollarına doğru ilerlerken Midge teyzeye daha önce hiç Mersinbalığı soslu cheesecake yiyip yemediğini sordum.

"Fransızca konuşan cheesecake mi? Anlamadım."

"Mersi balığı değil, Mersinbalığı. Bir balık türü. Sevdiğin soğanlı pideleri yapan kasabadaki şarküteride var."

"Ah doğru. Yahudi balığı."

"Balığın kendisinin belli bir dine mensup olduğunu sanmıyorum," dedim, kapalı bir yerde olduğumuza şükrederek.

"O soğanlı pideleri kim severdi, biliyor musun? Ned. Cheesecake de severdi."

Belki de çok uzun süredir araba sürdüğümünden, bu kez nedense Midge teyze konuya Ned'i dahil ettiğinde her zaman yaptığım gibi çıkışmadım. "Yapmayı denersem mersinbalığı soslu cheesecake yer misin acaba, diye merak ediyordum," dedim tekrar. "Tuzlu oluyor. Kiş gibi."

"Çok iyi bir çocuktu," dedi.

"...Ve ondan harika bir koca olurdu," dedim, tekdüze bir ses tonuyla, Midge teyzenin sık sık tekrar ettiği methiyesini tamamlayarak.

"Ben de tam bunu diyecektim!"

"Biliyorum. Ned konusu ne zaman açılrsa, öyle söylüyorsun."

Ama gerçekten, o gideli çok zaman oldu. Gitmesine izin verdim. Belki sen de aynısını yapmalısın.”

Midge teyze biraz sessiz kaldı. Ne düşündüğünü biliyorum, Ned’i hiç unutmadığımı, o değil de ben ölmüşüm gibi yaşadığımı. Tüm bunları bana daha önceden de söyledi ve onu duymazdan gelme konusunda gayet iyiydim çünkü gerçekten, söylediği bu klişeler ve kuruntular, Ned’le yaşadığımız türden, mükemmel bir şeyin nasıl unutulabileceğini açıklamıyor. Böyle bir şeyi neden isteyeceğimi de! Karşıma daha iyi bir şey çıkacak değil ya?

Midge teyze nihayet konuştuğunda, beni şaşırttı. “Haklısın. Belki de onu unutmalıyım. Ama tek ailem sensin ve o hayattayken seni mutlu görmek güzeldi. Keşke seni tekrar öyle mutlu görebilsem!”

Alışlagelmişin dışındaki ciddiyeti beni şaşırttı. Birdenbire hassaslaştım ve gözlerim doldu. Gözucuyla, Midge teyzenin mor renkli saçlarını gördüm, keşke kenara çekip ona kocaman sarılabilseydim. Bunun yerine, konuşamayacağım için sürmeye devam ettim.

“Belki de,” diye devam etti, “banka hesabında duran o sigorta parası olmasaydı hayatına devam etmen daha kolay olurdu.”

Yumuşak hislerim bir anda çözüldü. “O parayla ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?”

“Kullan! Hayatına yeniden başladığın bu zamandan daha iyi bir şans olabilir mi? İstedğin her şeyi yapabilirsin! Bir yemek şirketi açabilirsin. Mutfak malzemesi dükkânı açabilirsin. İtalya’ya gidebilirsin. Aşçılık okuluna gidebilirsin. Sonsuz olasılık var.”

“Bu parayı evin vergilerini ödemek için kullanacağımı söylemişim zaten.”

“Ama bu sahip olduğun paranın çok küçük bir kısmı. Şu an seni bağlayan hiçbir şey olmamasına rağmen, o parayı orada öylece bırakman beni öldürüyor.”

Kaşlarımı kaldırdım. *Beni bağlayan hiçbir şey yok*, diye düşündüm ama söylemedim. “Paraya ihtiyacım yok. Yeni eve arabayla kısa bir mesafe uzaklıkta olan iki tane gelinlik mağazası keşfettim bile. Yerleştikten sonra gidip terziye ihtiyaçları olup olmadığını soracağım. Benim kadar iyi fermuar çeken çok kişi yok, biliyorsun.”

Midge teyze burnundan soludu. “Güzel. Hayatını dantel işleyerek harca. Ama benim güzel vakit geçirmemi de engelleme.”

“Aklımdan bile geçirmem.”

“İyi. Ve evimiz bir parti merkezi olursa sakın şikâyet etme.”

“Endişelenme, etmem,” dedim, gözümün önüne akşam saat sekizde oturma odasında horlayan bir sürü ihtiyar geldi. “*Matlock*” izlerken televizyonun sesini çok açmayın yeter, komşular şikâyet etmesin.”

“*Matlock* izlemiyorum, çok teşekkürler.” Midge teyze bana alaycı bir şekilde gülümsedi. “Ben *Columbo*” izliyorum. Ama sadece yakışıklılar için.”

Bu noktadan sonra konuşamayacak kadar midem bulan-
tı ve arabayı New York boyunca sessiz bir şekilde sürmeye
devam ettim.

---

* Başrolde Andy Griffin’in oynadığı Amerikan suç-dram dizisi. (ç.n.)

** 1971 ile 1978 yılları arasında NBC televizyon kanalında yayınlanmış bir dizi. (ç.n.)

NEAN

“Şarap her şeyin yanında olmalı!”

– Julia Child, *The Way to Cook*

Yaşamış olduğum yerlerin kısa bir listesi: Bir sürü... İki farklı karavanda yaşadım, ikisi de annemle birlikte. Onunla ve genellikle onsuz, kiralık evlerde yaşadım, çünkü ev sahipleri *meth* kullanımına pek sıcak bakmıyor. Sekiz farklı koruyucu evde yaşadım; en uzununu üç sene ve en kısası ise iki gün boyunca olmak üzere. Ama çoğunlukla erkeklerle birlikte yaşadım. İlkinde on altı yaşındaydım ve o yirmi üç yaşındaydı. Son olarak da Geoff. Hepsinin bana kalacak bir yer sağlamış olması dışında, aradakilerden bahsetmeme gerek yok. Ve daima onlara şükran borçlu olduğumu bilmemi sağladılar. Veya şükrandan daha fazlasını.

Tabii ki Maine sahilindeki özenle restore edilmiş bu emlak, saydığım tüm bu yerlere fena fark atardı. Ev okyanusun üzerine tünemiş, etrafı bakımlı çimenler, süslü taş yollar, ta-

mamen açmış çiçek tarhları ve gümüş huş ağaçlarıyla çevriliydi ama kendisi bunlardan çok daha göz alıcıydı. Her nasılsa sivri yan duvarları, yıpranmış gri kiremitleri, mükemmel ve bembeyaz cephesi ve iki katlı ön sundurmasıyla aynı anda hem ihtişamlı hem de sade görünüyordu. Ve tüm pencereleri, Keira Knightly'nin o dönem filmindeki süslü evinden daha fazla pencere pervazına sahip olmalıydı.

Tüm gün verandada durup bir geri zekâlı olduğum ve lanet kapıyı nasıl açacağımı düşünmediğim için kendimi haşlamak yerine, içeri girip orada yaşamaya başlamayı gerçekten çok isterdim.

Ön kapının iki yanında, uyumlu iki tane sehpayla birlikte duran iki tane güzel oyma sandalyeden birine oturup düşündüm. Bir ankesörlü telefon bularak –yün dükkânının oralarda mutlaka vardır– Lavender denilen kişiyle durumu çözmeye çalışabilirdim ama bulamazsam otostop çekerek kasabaya gidebilir ve eğer onu masasında bulabilirsem bana anahtar konusunda yardımcı olabilirdi.

Ama bu çok uzun zaman alırdı. Ve zaten evdeydim. Daha kolay bir yolu olmalıydı.

Bu yüzden çantamı ön kapıda bırakıp keşfe çıktım. Evin önü, sapasağlam ve kilitli olan ruj kırmızısı güzel kapının etrafında ortalanmış uzun bir sundurmanın devamıydı. Bir çiçeklik ve bir paspas vardı ama ikisinin de altında yedek anahtar yoktu. Yirmi dakika boyunca bahçeye baktım ama sahte kaya veya seramik kaplumbağa anahtarlığa benzeyen bir şey bulamadım. Pencereler, iki tarafında da kilit olan çift camlı su geçirmez türdendi. Tasarım ekibinin evimde yaptığı tüm enerji verimliliği iyileştirmeleri, şu an biraz fazla görünüyordu.

Evin sol tarafında, batan güneşe güvenecek olursam kuzeyinde, kalın bir sıra çit ve serinlemek için son derece cazip görünen o küçük dikdörtgen havuz vardı. Ve de en az pencereler kadar sağlam olan sürgülü cam bir kapı var. Ev sıkı sıkıya kapatılmıştı. Gece ne yapacağım konusunda giderek daha da panik olmaya başladım. Okyanusun, devasa bir kayadan duvarla birleştiği evin arka tarafına yürüdüm. Televizyon tanıtımında adına “üç mevsim odası” dedikleri uzantıyı buldum. Uzun bölmeli camlarla kaplı duvar, tüm evin mesafesini genişletip dışarıya, sütunlara doğru kıvrılıyordu ve içerideki tüm yüzeylerde saksı kümeleri ve suyu görecektir şekilde açıldırılmış iki kişilik koltuklar görüyordum. Tanrım, iddiasına varım o odanın manzarası fırtınalı bir günde şahane olacaktı. Tabii bu gidişle zor görürdüm, henüz eve bile girememiştim.

Ama evin sağ tarafına doğru ilerlediğimde, turnayı gözünden vurduğumu anladım. Ya çok eski ya da çok eski görünmesi için tasarlanmış bir mutfak kapısı. Birinci şık olduğunu umuyordum. İlk olarak kilitli bir tel kapı vardı. Bu sorun sayılmazdı. Sadece biraz zorladım, kapının üst kısmındaki küçük tel kancayı açmak için salladım ve elimi çatlağın içine sokup kapının kolundaki mandalı açtım. Hemen arkasında, sesinden anlaşıldığı üzere içi boş olan ahşap bir kapı vardı. Ehliyetimi çıkarttım ve görüldüğü kadar gevşek olduğunu umarak kilidi açmaya çalıştım.

Tatmin edici bir his verecek kadar direndi, sonra kartın aşağı doğru kaymasıyla birlikte açıldı. İçerideydim! Ehliyetim ezildi ama kimin umurunda. Zaten çok kötü bir şofö-

rümdür. Mutfağa doğru birkaç adım attım. Parlak mutfak eşyaları ve havalı tezgâhlara baktım, sonra da gözlerim birkaç dakika önce en çok istediğim şeyi yakaladı. Bir telefon. Saniyeler sonra, Boston’da ezberlediğim numarayı çeviriyordum. Lavender telefonu ilk çalışta açtı.

“Meghan Mukoywski’nin ofisi.”

“Lavender?” diye soludum. Nefes nefese kaldığımı o an fark ettim. Zorla girmemden ziyade, ilk gerçek evime gelmiş olmanın verdiği heyecandan. Hem de bu zamana kadar gördüğüm her şeyden çok daha güzel bir ev.

“Ah, kiminle görüşüyorum?”

“Lavender, ben Janine Brown,” dedim yüksek sesle, sanki şanslı biri değil de önemli biriymişim gibi. Hiçbir şey söylemedi. “Çekilişten. Bedava evi ben kazandım.” Gerçekten sakinleşmem gerekiyordu.

“Ah, tabii ya!” diye feryat etti Lavender. “Üzgünüm, tamam mı? Yani, kim olduğunu biliyordum ama staj yapıyorum sayılır ve işte, nasıl olduğunu bilirsin yani.”

Neyse ki bir sürü *Jersey Shore** bölümü izledim de ne söylemeye çalıştığını anlıyordum, “bilirsin yani.” “Endişelenme,” dedim. “Dinle, evimin anahtarını nerede bulabileceğimi merak ediyordum.”

“Ha? Seninkini kayıp mı ettin yani? Meghan sana geçen hafta bir tane vermedi mi?”

“Ne? Hayır. Meghan kim? Ne?” Söylediklerini kısmen dinliyordum çünkü evin yeniliği ve parlaklığı dikkatimi da-

---

* 2009 ile 2012 yılları arasında ABD’de MTV’de gösterilen ve dönemin gençlerini konu alan bir reality şov. (ç.n.)

ğitiyordu. “Buralarda bir yerlerde bir anahtar saklama yeri yok mu?” Vitrinde trilyonlarca şarap bardağı vardı. Bir daha bulaşık yıkamama gerek kalmayabilirdi.

“Hımm, e-postamı bir kontrol edeyim, tamam mı?” Telefonun diğer ucundan hışırtı sesleri duydum, sanki e-postasını değil de kâğıtları karıştırıyormuş gibi. “Tamam, bahçıvan anahtar mı bıraktı? Posta kutusunda? Ki kesinlikle yapmaması gereken bir şey olduğuna eminim.”

O aşırı heyecanlı komedyenlerin yaptığı gibi, elimle alnıma vurdum. Aman Tanrım, tabii ki posta kutusu. Neden posta kutusuna bakmadım? “Bu harika, teşekkür ederim.”

“Önemli değil! Şey... Biraz erken geldin, değil mi? Dokuzuna kadar burada olmayacağını düşünüyordum.”

Yine, ne söylediğine dair hiçbir fikrim yoktu. İlğim de. “Evet, her neyse,” dedim. Egzotik Amerika turu otobüsümle ilgili bir e-posta kaçırmış olabilirdim.

“Bundan patronuma bahsetmesen, olur mu? Çünkü Meghan, geldiğin gün sana bir meyve sepeti göndermem gerektiğini söylemişti. Ve teyzen için de çiçek.”

“Ne teyzesi?”

Telefonun diğer ucunda tuhaf bir sessizlik oldu. Bu hayatımda yaptığım en aptal konuşmalardan biri olabilirdi ve bir restoranın arabaya servis kısmında çalışmışlığım bile vardır.

“Ah, boş ver! Avukatlar ve diğer insanlar için hazır mısın?”

“Evet,” dedim ona, e-postayı hatırlayarak. “Caselwit, Stanson ve Moss. Ben iyiyim. Çok teşekkürler. Hoşça kal!” O hoşça kal diyemeden telefonu kapattım. Hiçbir şey anlamadan, hatta şu “telefon” denilen şey ne işe yarar diye düşünerek ahizeye bakakaldığını hayal ettim.

Sonra acıktığımı, çok yorgun olduğumu ve tüm bunların bana, bana ve sadece bana ait olduğunu fark ettim.

Kapının arkamdan kapanmayacağından emin olarak posta kutusuna koştum. Plastik Evim Güzel Evim anahtarlığıyla birlikte evin anahtarlarını aldım, ön kapının üzerinde dedim. İşe yarayınca içeri girdim, hassas mutfak kapısının kapı tokmağının altına bir sandalye yasladım ve tamamen kendi evimdeymişim gibi hissetmeye koyuldum.

JANEY

“Eğer kötü bir şey daha da kötüye giderse her zaman Çin yemeği sipariş edip en güzel porselen tabağınızda, bir bardak şampanyayla servis edebilir ve gelecek yıllarda bunu hatırlayıp gülümseyebilirsiniz.”

– Ina Garten, *Barefoot Contessa Family Style*

New York, Connecticut, Massachusetts, New Hampshire ve kocaman bir Maine’i de geçtikten sonra, minibüsü, dar bir sokaktan, kısmen döşenmiş uzun bir garaj yoluna çektim. İşte bu: 1516 Shipwreck Yolu. Sokak adının önemi üzerinde fazla düşünmemek en iyisiydi. Araba sürmekten kurtulduğum için rahatladım ama garaj yoluna biraz fazla hevesli dönüşüm bize yepyeni bir posta kutusuna ve büyük olasılıkla minibüsümde bir çöküğe mal olduğundan birazcık da üzüldüm. Çıtırtı sesini duyduğumuz anda, Midge teyze tüm vücudunun titremesine sebep olan sessiz kahkahasını atmaya başladı ve yeni evimizde gördüğüm ilk şeyi aşağı indirmemden dolayı kendime kızgın olmama rağmen beni de güldür-

dü. Frenlere asıldım ve durduğumuz anda kemerini çözdü, hasarı incelemek için aşağı fırladı. Ön camdan, minibüsün ön kısmına geçip yüzünü acıtacak kadar kocaman bir gülümsemeyle tampona baktığını ve eliyle iyi işareti yaptığını gördüm, sonra bir zamanlar posta kutusu olan gri boyalı ahşap parçalarına doğru ilerledi.

Birkaç dakika sonra, pencereme geldi ve açmamı işaret etti, ben de denileni yaptım.

“Balina avlama teknesi şeklindeydi!” dedi, söyledikleri zar zor anlaşılacak şekilde gülmeye devam ederek. “Koca bir teknenin üzerinden geçtin!” Kahkahaları daha da arttı ve ben de kıkırdamaya başladım. Kendimi engelleyemedim. Üç gündür araba sürmekten sarhoş olmuş durumdaydım. Arabadan inip toprağa bastım ve minik yelkeni hâlâ direğinin üzerinde olan, bir zamanlar tüm ayrıntılarıyla yapılmış minyatür tekneyi gördüm.

Midge teyze teknenin parçalarını almak için eğildi ve sivri plastik bir şey buldu. “Küçük bir zıpkın mı bu?” diye sordu kahkahaları ve kıkırtıları arasından. Eğilerek arkasını kontrol etti. “Tanrım, iyi ki yetişkin bezimi takmışım bugün.” Ah! Yolculuğun bu ayağında neden o kadar çok tuvalet molası vermediğimizi şimdi anlıyordum.

Kırık gövdesinin kenarındaki yazıyı okudum, *Kartalın Gölgesi*. “Tamam! İlk başta araba sürüşümle ilgili biraz kötü hissettim,” dedim, kırık parçalara bakarken. “Ama şimdi, yüzlerce minik, beyaz bahçe balinasının kurtarıcısı olduğumu fark ettim.”

“En azından! Ama ah, o zavallı avcıların eşleri. Minik pencerelerinin kenarı bu gece bayağı kalabalık olacak.”

“Küçücük denizde kaybolmuş, küçücük hayatın döngüsü işte,” dedim, ciddi bir şekilde başımı sallayarak. “Ama cidden, yeni havalı posta kutumuzu mahvettiğim için üzuldüm.”

“Ah lütfen!” dedi Midge teyze, nihayet sakinleşerek. “O şeyin üzerinden geçmeseydin, hafta bitmeden elimde bir testereyle kendimi dışarı atacaktım. Artık Maine’de yaşıyor olabiliriz ama hâlâ kara insanıyız. Iowa gururumuz var.”

“O halde, yerine bir mısır başağı mı koymayı planlıyorsunuz? Bu bizi sokağın en popüler tipleri yapmaz mıydı?”

“Belki de. Göreceğiz. Ne seçersem seçeyim, bu güzel ekleni kadar deniz kokulu olmayacaktır. Bu gece, bunun şerefine bal likörü içeceğiz.” Minik zıpkını ve geminin diğer parçalarını umursamaz bir şekilde yere attı. “Dur. Kalbim! İhtişamlı büyük evimize geçelim mi artık?”

“Hay hay. Fakat balina avcıları ne zamandan beri korsanlar gibi konuşuyor?” diye sordum.

Midge teyze beni duymazdan geldi ve seksen sekiz yıllık bacaklarının onu götürebileceği en hızlı şekilde, eve doğru ilerlemeye başladı. Hemen arkasından, uzun çam ağaçlarının yanından geçtim ve evin yer aldığı açıklığa geldim. Gördüğümde, neredeyse şaşkınlıktan bayılıyordum.

NEAN

“Yemek pişirmeyi sevmiyorsanız, en iyi ekipmanlara sahip olmalısınız.”

– Lynne Rossetto Kasper ve Sally Swift,
The Splendid Table’s How To Eat Supper

Üzerimde eski gri bir tişört ve siyah pamuk külotla, yeni düz ekran televizyonumun karşısındaki havallı koltukta otuyordum. Dışarıdan, izlemekte olduğum Melrose Place dizisinden çok daha gürültülü bir çatırtı sesi duydum, düşünün ki dizide patlama sahnesini gösteriyordu. Bedava Ev’e taşınalı neredeyse bir hafta oldu ve bu ıssız kayalıklarda etrafımı saran sessizliğe alıştım. Hatta sevdim bile. Bu yüzden, dışarıdan gelen sesleri umursamadım ve biteceğini umut ettim. Bitti.

Ama birkaç dakika sonra deli gibi çişim geldi. Ve ifademi affedin ama işte o an işler boka sardı.

Tuvallette, televizyon programımı kaçırmamak için kapı açık bir şekilde tünerken ön verandadan belirgin bir ayak sesi duydum. İlk başta Lavender'dan bir meyve sepeti daha geldiğini sandım. Tam da ihtiyacım olan şeydi çünkü gurme patates, ithal ringa balığı ve mükemmel bir şekilde soğutulmuş şarapla besleniyordum. Ama sonra, kapı zili yerine, kili-din açılma sesini duydum. Benim evimin. O an anladım. Biri evime girmeye çalışıyordu! Üstelik anahtarla! Kusacak ya da tekrar çişim gelecekmiş gibi hissediyordum ya da ikisi birden. Panikle, tuvaletin kapısını çarparak kapattım ve sonra hemen kendime küfrettim çünkü şimdi de burada mahsur kalmıştım, kaçacak bir yerim yoktu, polisi de arayamazdım ve duyduğum tek şey lüks döşemeli girişimden gelen ayak sesleriydi.

Sonra televizyonun kapandığını ve aynı benim gibi kafası karışmış iki ses duydum. Kesinlikle kadın, ikisi de kadındı. Birinin eve girdiğinden bahsediyorlardı. Eh, herhalde! Belki de evin sahibi olan kişidir, değil mi? Şu an tuvallette sinmiş olan ve silah olarak kullanmak için mermer lavaboyu sökebilir mi diye merak eden kişi.

“Belki inşaat işçileri buradaydı ve onlar açık bıraktı,” dedi ilk ses. Yumuşak başlı birisi, havlu askısıyla haklayabileceğim türden.

“İnşaat işçileri neden televizyon izlesin ki?” diye sordu ikinci ses; çok daha yaşlı ve biraz boğuk. Harika. Betty White tarafından soyulmak üzereydim. Ne kadar mantıklı, değil mi?

“Kabloların çalışıp çalışmadığından emin olmak için olabilir.” dedi ilk ses. “Bilmiyorum. Etrafa bir göz atsak iyi olur.” Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Kalbim hızla atmaya başladı.

“İçeride ne var?” diye sordu yaşlı olan, ayak sesleri banyo kapısının önünden geliyordu. Gizlice, tuvaletten uzanıp kapıyı kilitledim. Ama yüksek bir klik sesi çıkardı. Lanet olsun.

“İçeride birisi var!” Kapı tokmağı dönmeye ve titremeye başladı. “Hey! Her kimsen, kapıyı aç!”

Öyle bir şey yapmaya niyetim yoktu.

“İçeride biri olduğundan emin misin?”

Küçük banyo pencerelerini ölçüp biçmeye başladım. Mak-yaj masasının üzerine çıkarsam...

“Birinin kapıyı kilitlediğini duydum. Aç kapıyı! Orada olduğunu biliyorum!”

“Belki de polisi aramalıyız, Midge teyze.”

“Bunu duydun mu?” diye bağırdı, yaşlı olan. “Hemen şimdi kapıyı açmazsan yeğenim gerekli makamları arayacak.” Onlara ne diyecekti acaba? Evime girdiklerini ve onları karşılamayı kaba bir şekilde reddettiğimi mi?

Erişebildiğim pencere boya yüzünden yapışmıştı. Şu beceriksiz ev çekilişi programı çalışanlarına lanet olsun. Gerçekten burada yaşamaları gerekseydi çok daha iyi bir iş çıkarırlardı. Lavabodan aşağı indim ve seçeneklerimi değerlendirdim. Hiç seçeneğim olmadığından dolayı, uzun sürmedi.

“Biz kırmadan önce kapıyı açmak için beş saniyen var,” diye bağırdı nine. “Beş, dört, üç...”

Kapıyı hızla açtım ve bir tuvalet pompasını savurduğumu düşünecek olursak olabildiğince sıradan bir şekilde dışarı doğru yürüdüm. “Tanrım, kendi evimizde de rahat çıış yapamayacak mıyız?” diye sordum ama neyle karşı karşıya olduğumu görünce gösterişli halim yok olup gitti.

İki tane gözleri kocaman açılmış, demode giyimli kadın önümde duruyordu. Bir tanesi yüz yaşında, yaklaşık bir metre boyunda, hafifçe dolgun ve mor saçlıydı. Diğer benimsen yaşlarımda, zayıf ve uzundu, üzerinde bol bir Mickey Mouse tişörtü ve mom jeans* vardı. Bu felaket, çizgi film karakteri işlemeli tişörtleri alışveriş merkezinden alanlar kimler acaba diye hep merak ederdim ama artık biliyordum. Keşke evimden gitse!

“Senin evin mi? Bu bizim evimiz!” dedi yaşlı olan. “Buraya nasıl girdin?”

“Kapıdan,” dedim, daha fazla detayın gereksiz olduğunu düşünerek. “Siz buraya nasıl girdiniz?”

“Evi kazandığımızda, Evim Güzel Evim kanalı yapımcılarının bize verdiği anahtarla.”

Bu küçük detayı kabullenmek istemedim. Yalan söylüyorlardı, öyle olması lazımdı. “Evi siz kazanmadınız. Ben kazandım. Televizyonda benim adımlı söylediler. Cedar Falls, Iowa’dan Janine Brown benim.”

Bu, onları susturdu. Ah ha, diye düşündüm, muzaffer hissederek. Şu ikisi dolandırıcı falan olmalıydı.

Sonra zayıf olan ilk defa benimle konuşmaya başladı, yumuşak, uysal ve titrek ses tonuyla. “Cedar Falls, Iowa’da Janine Brown benim.”

Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır. Bu olamaz. “Kanıtlarla.”

Durakladı ve bana sert bir şekilde baktı, sonra da çantasından bir cüzdan çıkardı. Uzattığı ehliyeti iyice inceledim.

---

* Tam karşılığı: anne kotu. 90’lı yıllarda moda olan, yüksek belli ve bol kesimli kot pantolon.

Tabii ki üzerinde ne yazdığını hepimiz biliyoruz. Panik moduna geçtim.

“Önemi yok. Buraya ilk ben geldim. Ev benim, bu kadar basit.”

“Ah gerçekten mi?” diye sordu yaşlı olan. “Kamera ekibi evine gelip kazandığını öğrenince verdiği tepkiyi çekti mi?”

“Evet,” diye yalan söyledim ama fena halde terlemeye başlamıştım. Yani aslında, kamera ekibinin neden gelmediğini merak ettiğim bir an oldu. Ama ofisteki o kızla konuştum ve buraya geldiğimi biliyorlardı. “Kanalдан resmi bir e-posta aldınız mı?” diye karşı çıktım. “Çünkü ben aldım. Tapuyu ve diğer şeyleri imzalamam için randevu verdiler.”

Yaşlı olan, şüpheli bir şekilde diğer Janine Brown’a baktı. “Olası bir hikâye,” dedi. “Evi ikimiz de kazanmış olamayız. Gitmen gerekecek.”

Televizyondaki polisiye dizilerden öğrendiğim bilge bir sözü aklıma getirmeye çalıştım. “Asla olmaz. Hukukun onda dokuzu mülkiyettir. Hiçbir yere gitmiyorum.” Lafı iyi yedin, ihtiyar.

“Biz de gitmiyoruz!” diye bağırdı moruk. “Yarın sabah onda, tapuyu devredecek olan avukatlarla buluşacağız. Bize devredilecek. Seni postalayacaklar.”

Tıpkı Boston’dayken aldığım e-posta gibi, yarın sabah onda yapılacak bu görüşmenin bahsi, içimi ürpertiyor ve midemin kasılmasına sebep oluyordu. Bu iyi değil, diye düşündüm. Hiç iyi değil.

“Postalanacak olan sizsiniz,” dedim, boş tehditlerimi savurmama rağmen aptal ve başarısız hissederek. “Bu yüzden,

yerinizde olsam fazla alışmazdım.” Ama konuşurken yüzüm eğri büğrü haller alıyor ve gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kısıyordum. Çünkü şu an gerçekten korkuyordum. Ya evi gerçekten kazanmadıysam? Ya bu kötü insanlar kazanmışsa? Ya katılım kartım hiç ulaşmamışsa? Ya da yarışmada bir tür hata olmuşsa ve tapuyu imzalayacak ilk Janine Brown evin sahibi olacaksa? Yarın sabah avukatın ofisine giden ilk Janine Brown, ben olmalıydım. Ben olmalıydım. Ama arabam bile yoktu ve ofis kilometrelerce uzaktaydı. Şu ana kadar, yapabildiğim her yerde otostop çekmeyi planlıyordum. Ki bu şekilde geç kalabileceğimi fark ettim.

O an, ne yapmam gerektiğini anladım. Ve yaşlı kadının öfkeli yüzüne ve kırmızı yanaklı titrek arkadaşına bakarken bu konuda bir an bile kötü hissetmedim. “Sigara içmeye çıkıyorum,” dedim diğer Janine Brownlara, tuhaf ve cızırtılı bir ses tonuyla. “Kapıyı kilitlemeyi aklınızdan bile geçirmeyin çünkü anahtarım var. Hem üstelik avukatlarımı arayacağım ve ne olduğunu bile anlayamadan sizi sokağa attıracağım.” Bunu söyledikten sonra, mutfığa gittim, beni güvende tutması gereken sandalyeyi bir kenara fırlattım ve çıktıktan sonra kapıyı çarparak kapattım.

JANEY

“Bıçaklarınızı keskin tutun.”

– Julia Child, *Mastering the Art of French Cooking*,
Birinci Cilt

“Çabuk, kapının önüne ağır bir şey koy.” Midge teyze, daha sinekliğin sallanması henüz durmadan mutfağa doğru ilerlemeye başladı bile. Temiz havayı bol bol içime çekmek için iyice eğildim.

“Öyle bir şey yapmayacağım,” dedim, doğrulup o daha fazla ileri gitmeden önce kolumu çamaşır ipine doğru uzattım. “Otur. Bunu mantıklı bir şekilde düşünelim.” Onu, evin arka tarafından boylu boyunca uzanan dar, üç mevsim odasına doğru yönlendirdim. Belki de okyanusun şahane manzarası daha iyi düşünmemize yardımcı olur. Şimdiden, baş döndürücü panik dalgasının yavaşladığını hissediyordum.

“Düşünecek ne var?” diye sordu, sahneden hiç etkilenme-

miş halde kırmızı beyaz pelüş koltuğa otururken. “Kazandı-
ğımız eve çökmüş bir sahtekâr var, bu kadar basit. Ya şimdi
kapıları kilitleyip onu dışarıda bırakırız ya polisi ararız ya da
ikisi de.”

“Belki de doğruyu söylüyordur. Janine Brown dünyanın
en benzersiz ismi değil ve Cedar Falls o kadar büyük bir şehir
ki tüm hayatı boyunca orada yaşamış ve onunla hiç karşılaş-
mamış olabiliriz. Belki de yarışmanın gerçek kazananı o ve
ben de bir tür hatayım. Yazım hatası gibi bir şey.”

“Hah! Onun adı Janine Brown ise, ben de İngiltere Kra-
liçesiyim. Bir dakika...” Midge teyze yumuşak koltuğundan
kalktı ve evin ana kısmına doğru giderek bir an kayboldu ve
yıpranmış bir çantayla geri geldi. “İşte burada!” dedi, muzaf-
fer bir sesle. “Çantasını içeride unuttu.”

“Lütfen bana, onun eşyalarını karıştırmayacağını söyle,”
dedim, ne yapmayı planladığını çok iyi bilerek.

“İnansan iyi edersin,” diye cevapladı, çılgın bir gülümse-
meyle. Çantasını karıştırmaya başladı. Çok büyük bir çanta
değildi ama ağzına kadar doluydu. Yere birkaç tane kullanıl-
mış peçete düştü ve bir teneke dolusu hindistancevizi tıktırtı-
yla yere devrildi. Midge teyze muzaffer bir şekilde, lastik bant-
la tutturulmuş bir deste kart çıkardı. Çantayı küt diye yan
sehpanın üzerine attı, lastik bandı açtı ve incelemeye başladı.

“Brueggers Bagels, CVS, Rite Aid, HyVee,” dedi tek tek
baktığı kartların adını okurken “Kredi kartı yok,” dedi. “Bi-
raz şüpheli görünmüyor mu?”

“Hayır, görünmüyor, Sherlock. Çoğu insan kredi kartı
kullanmıyor.”

“Bulundukları yerlerin takip edilmesini istemeyen birçok insan,” dedi. Sessiz kalarak onu girmiş olduğu polisiye dizi havasından çıkarmaya çalıştım.

“Aha!” Parçalanmış bir ehliyet çıkarttı. Görünüşünü hemen tanıdım. Iowa’dan.

“Al, sen oku,” dedi Midge teyze, bu alçak işe dahil olmak istemezken ehliyeti zorla ellerime tutuşturdu. “Gözlüklerimi çantamda bıraktım.”

Yakından baktım ve iyice inceledim. Görünüşe göre levye yerine falan kullanmış. Ama kesinlikle gerçek, saka kuşu hologramı ve diğer her şeyiyle. “Janine D. Brown. 1851 Tom’s Terrace, Cedar Falls, Iowa, 50613.” Adresi düşündüm. Otoyolun dışındaki karavan kampı mıydı? O olduğundan emindim.

“Sahte!” dedi Midge teyze ama biraz ürkmüş bir şekilde koltuğuna yaslandı.

“Bence yeterince gerçek. Ve doğum tarihine baktığımızda...” Hesapla, hesapla, hesapla, “Yirmi dört yaşında oluyor. Yirmi dört. O yaştaki Iowalı bir kızı Maine kırsalının ortasında sokağa atmayacağız. Bu durumu halledene kadar o da burada kalacak.” Konuşurken otoriter sesimi çağırmama gerek olmadığını fark ettim. Zaten o sesle konuşuyordum. Şaşkınlıkla, uçurumun üzerinden okyanusa baktım.

Midge teyze biraz merakla bana baktı. Sesimdeki bu yeni kararlılığı duymuş olabilir miydi? “Bunu duydun mu?” diye sordu.

“Demin söylediğim şeyi mi diyorsun?” Kararlılığımı kabul etmek adına söyleyebileceğim bir şeyler düşündüm, her gün bana çektiği nutuklarda bahsettiği gibi.

“Hayır, hayır, saçmalığını umursamıyorum. Dışarıdan gelen sestən bahsediyorum. Araba motoru sesi gibi.”

Utançtan kızardım ve sonra sese odaklandım. “Sanki bir araba yanaşıyor gibi.”

“Ya da uzaklaşıyor.” Midge teyze bana bakarak birkaç defa gözlerini kırptı ve sonra eliyle alnına vurdu. “Minibüsün anahtarlarını nereye koydun?”

“Park ettiğimde, içinde bıraktım. Niye?”

Dramatik bir şekilde iç çekti. “Sen gidip dışarı bak. Ben de polis çağıracağım.”

Başımdan bir anda kaynar sular döküldü, neler olduğunu anladım. “Ah kahretsin!” diyerek büyük odaya koştum. Zarif kireçtaşı şömineyi, 52 inç düz ekran televizyonu ve el işi ahşap avizeyi geçtim, girişten büyük kırmızı ön kapıya ve sundurmaya ulaştım ve minibüsümün ışıkları açık, ağaçlıklı uzun garaj yolundan geri geri çıktığını gördüm. Dehşete düşmüş bir halde çığlık attım. Arabamı süren kişi bana şeytani bir gülümsemeyle bakıp orta parmağını göstererek gözden kayboldu. Lastiklerin ve çakılların çıtırtısını, sonra da ana yolda gaz veren motorun sesini duydum.

Güçsüz bir şekilde verandada durdum ve öfkeyle dolup taşarken yumruklarımı sıktım. Onun için... O şeytani sürtük için düşündüklerimden sonra...

Geri dönüp içeri yürüdüm ve Midge teyzeyi benim cep-telefonumdan diğer Janine Brown’u tarif ederken buldum. “Perişan, korkunç derecede zayıf, 1.50 boylarında ve saçları morumsu kırmızı renkte. Şarap rengi. Gri bir tişört. Pantolon yok. Bu doğru, pantolonsuz. Henüz beş dakika önce gittiğini gördük. Evet, bu doğru!”

Midge teyzenin omzuna hafifçe vurdum, bana baktı ve beklemem için işaret parmağını kaldırdı. Sonra da telefona doğru, “Bekleyin, memur bey. Ne oldu, Janey?” dedi.

Konuşma şansı elde ettiğimde, nutkum tutulmuştu. Büyük bir çaresizlikle Midge teyzeye baktım. Ağlayacakmış gibi hissediyordum ama çok ağlayan bir tip değildim. Yine de her şey o minibüsteydi. İnsanlığa olan inancım da dahil olmak üzere. Gözlerim dolmadı fakat boğazım düğümlendi, yüzüm alev alev oldu. Ağzımı açarsam ses çıkaramayacağımı biliyordum.

“Biliyorum, tatlım,” dedi Midge teyze, soğuk tenli kolunu belime dolayıp beni kendine çekerek. Eliyle sırtımı sıvazladı ve tekrar, “Biliyorum,” dedi.

Sonra sesinde hafif bir John Wayne havasıyla telefona döndü ve “Dedektif, onu ölü ya da diri istediğimizi söyleyin,” dedi.

İki saat sonra çok da ilgili olmayan bir çift polis memuru gelip ifademizi aldı. Bir haber gelmesi için birkaç olaysız saat daha geçirdik. Bu saatleri evi gezerek, yeni yerimizin harika dekorasyonunu ve mükemmel mimarisini inceleyerek geçir-memiz gerektiğini biliyordum ama hiçbir şeyden zevk alamayacak kadar sarsılmış ve tatsız hissediyordum. Midge teyze evin çeşitli yerlerini göstererek “Elvis tabak koleksiyonumu buraya koyacağım. Tabii eğer bulabilirsem...” gibi şeyler söylüyor ve evin etrafına dağılmış her bir şarap şişesinin tek tek alıp isimlerini okuyordu. “Lamothe de Haux Bordeaux Blanc,” diye seslendi, sözcükleri “Lamoti dey Hauks Bor-deuks” diye telaffuz ederek. O bayıldığı dizilerinden birinde bir rol alabilecek kadar dramatik bir şekilde iç çekti. “Tadı nasıl merak ediyorum. Sanırım hiç öğrenemeyeceğiz.”

Birkaç dakikası bile bana yetti ve sıvışmaya karar verdim. Ona evin etrafına bakacağımı söyledim. Ön kapıdan çıkıp güvende olmak adına da arkamdan kilitledim. Hava karar-mıştı ama verandadan; merdivenlerden dikkatlice inip evin sol tarafına geçebileceğim kadar ışık geliyordu. Orada, kalın çitlerin arkasında, ağır örtüsünün altından hafif hırıltı sesleri çıkaran efsanevi sonsuz havuzu buldum. Yarın, evin hâlâ bi-zim olduğunu varsayarsak Midge teyzeyi neşelendirmek için havuzu hazırlayacaktım.

Çitlerin iç tarafından yürüyüp havuzun kenarından ilerle-meye devam ettim. Uzun bahçe kapısına geldim ve eski moda mandalını hafifçe sallayarak açtım. Kapıdan geçtiğimde, evle kaya çıkıntılarının oluşturduğu uçurum arasındaki mesafeyi kaplayan huş ağaçları ve uzun uzun otlarıyla, güzel arka bah-çeyi gördüm. Bakarken okyanusun kayalara çarpışını duyu-yordum ancak her yer karanlıktı... Ve birdenbire, yıldızları gördüğümü fark ettim.

Evden dışarı süzülen ışık biraz loş gösterse de okyanusa yansıyan yıldızların parlaklığı beni büyüledi. Cesaret edebil-diğim kadar kenara yaklaştım ve oturup yıldızları izlemeye başladım. Gökyüzünde büyük bir kemer boyunca akan Sa-manyolu'nun parlaklığını izledim ve boynunu uzatmış, ka-natlarını açmış güneye doğru, yuvasına uçuyormuş gibi gö-rünen Kuğu Takımyıldızı'nı gördüm.

Gece, gökyüzü bir rüya gibi... Çok güzel bir rüya. Beni başka yerlere götüren flu görüntüler. Evi, minibüsü ve onu çalan kadını unuttum, yıldızları en son ne zaman bu kadar parlak bir şekilde gördüğümü anımsadım. Ned ile Ozark

Dağları'nda kamp yapıyorduk. Gözlerimi sıkıca kapatıp açtığımda, orada, bir kamp ateşinin önünde, kayalıkların üzerindeydim. Boynumun hemen üst kısmında, her zaman koyduğu yerde Ned'in elini hissettim. Başıma doğru kayıp saçlarıma gömüldü.

"Ned," dedim ona. "Ben Maine'de ne yapıyorum? Burayı gerçekten kazandım mı, yoksa tüm bunlar kocaman bir hata mı? Ve eğer öyleyse şimdi ne yapacağım?"

Yanıt vermesini umarak bir an bekledim. Ama Ned'in sesi yerine, çimenlerden bana doğru gelen yumuşak ayak seslerini duydum. Yürüyüş şekli, hızlı ve kendinden emin, kesinlikle Midge teyzenin kısa adımlı ayak sürümesi değildi. O kadar hızlı kalktım ki başım deli gibi döndü. "Kim var orada?" diye bağırdım. Kalbim çok hızlı atıyordu ve koltuk altlarımda nemlendiğini hissediyordum. Bir saniye önce, beni herkesten iyi tanıyan kişiyle birlikte olduğum için daha da kötü hale gelen lanet sosyal kaygı.

Uzakta, vahşi bir hayvana yaklaşır gibi kollarını iki yana açmış bir silüet gördüm. "Merhaba. Seni korkuttuysam özür dilerim," dedi, giderek yaklaşırken. Sesi neredeyse şarkı söyler gibi rahat ve sakindi. Bu sesi duyunca omuzlarım hafifçe düştü ve kalbimin atışı biraz yavaşladı. "Ben Noah Macallister, yolun üst tarafından. Sen Janine misin?"

Birkaç kere göz kırptım. Bu yabancı, üç mevsim odasından yansıyan ışık ile okyanusun karanlığının tam arasında duruyordu ve bu onu tuhaf bir ışık halkasının içindeymiş gibi gösteriyordu. Ayrıca, silüetinden başka bir şeyi seçemememe sebep oluyordu.

“Pardon...” diyerek konuşmaya başladım. Avuçlarım terliyordu, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Geriye doğru sendelemeye başladım.

“Janine?” dedi ve bana doğru yaklaştı. Gözlerim yerinden çıkacak gibi oldu. “Bekle, dikkatli ol!”

Birdenbire, uçuşumun kenarında durduğumu fark ettim. Kaygan bir uçuşum. Hareket etmenin, dosdoğru yabancı adama doğru yürümeden, olduğum yerden biraz uzaklaşmanın yolunu aradım. Sola doğru biraz kayacaktım ama temastan kaçınmak için yana doğru çekilmek konusunda acemi idim. Tüm dünyada “geri dur” anlamına gelen bir biçimde ellerimi açıp kollarımı kaldırdım ve hafif hafif sola kaymaya başladım.

Adam merakla bana baktı ama yaklaşmadı. “İyi misin?” diye sordu.

Karşılaştığım her yabancından korktuğum gibi ondan da korkuyordum ama bir sebepten, belki de alçak, tekdüze sesinden dolayı tamamen tehdit altında hissetmiyordum. Sadece kendimi küçük düşürme tehlikesi... “İçeri gireyim ben,” dedim, tedbirli bir şekilde. Bu zavallı adamın benim bir manyak olduğumu düşüneceğini biliyordum ama umurumda değildi. Onunla konuşmayı işte bu derece istemiyordum. Çimenlerin etrafından ilerlemeye devam ettim. Az da olsa evin ışığına doğru yaklaşıyordum.

“Ah...” dedi, manyaklığımı değerlendirerek. “Tamam, sorun değil. Ama gitmeden önce yanımda kim olduğunu görmek isteyebilirsin.”

Kafam karışmış bir şekilde, kollarımı iki yana bıraktım ve başka birini daha aramaya başladım.

Bunu bir davet olarak algılayarak bana doğru küçük bir adım attı. “Bugün bir minibüs kaybettin mi?” diye sordu.

Yüzüne bakmak için ona doğru döndüm. Şimdi, koyu renk dağınık saçlarını ve geniş omuzlarını görebiliyordum. Mavi bir kot pantolon ve açık renkli bir tişörtün üzerine düğmelerini açık bıraktığı patiska bir gömlek giyyordu. Ayağında, bir çift resmi görünümlü bot vardı.

“Çünkü kaybettiysen, sanırım nerede bulabileceğini biliyorum. Hadi yukarı gel,” dedi rahat bir şekilde, sanki önemli bir durum yokmuş gibi. Şimdi gerçekten endişelenmeye başlıyordum.

Öne eğildim ve yana doğru büyük bir adım daha attım. Bana doğru iki adım attı. Olduğum yerde kalakaldım, hafifçe titreyerek.

Bir şey düşünüyormuş gibi, başını hafifçe yana eğdi. Sonra başını diğer tarafa çevirdi ve “Çok karanlık ve beni hiç tanıımıyorsun. Neden daha aydınlık olan verandaya çıkmıyorsun, böylece içeri girmek istersen hemen kapının yanında olursun. Ben de arkadaşımı alıp seninle orada buluşacağım,” dedi. Yanından güvenli bir şekilde geçip eve gitmem için, vücudunu döndürdü.

“Tamam!” dedim biraz fazla yüksek bir sesle, kayalara çarpan dalgalar, dik uçurumlar ve bozulmuş, yalnız karanlığımdan uzaklaşmanın rahatlığıyla. Eve doğru ilerledim, verandanın merdivenlerini çıktım ve sallanan sandalyelerin birine oturup minibüsüne ne olduğuna dair bildiklerini öğrenmek için bu adamla konuşmaya kendimi hazırladım. Sadece Maine’li iyi bir adam işte, dedim kendi kendime. Öfkeli

bir gelin veya televizyon yapımcısı veya bir araba hırsızı değil. Hâlâ daha, sersem hissediyordum. Başımı bacaklarımın arasına eğdim ve çok uzun bir süreymiş gibi gelen dakikalar boyunca derin derin nefesler alarak biraz rahatladım. Korkum, merakla yer değıştirmişti. İşte o an, Noah Macallister köşeyi döndü ve ışığa doğru geldi. Arkasında, hâlâ karanlıkta duran, daha ufak bir silüet vardı.

“Böyle daha iyi,” dedi, karşımda duran sallanan sandalyeye otururken. “Burası çok daha rahat.” Nihayet yüzünü görebiliyordum. Kare biçimli suratı, hafif bronz teni, çenesinde biraz kirli sakalı ve yumuşak yeşil gözlerinin üzerinde, kalın kaşları vardı. Koyu renk saçları dağınıktı, evet ama tatlı bir şekilde, kabarık değil de karmakarışık. İçimde bir şeylerin büküldüğünü hissettim. Uzun süredir sessiz olan bir parçam, bunu hoşlanma olarak algıladı.

“Demek evin büyük kazananı sensin, ha?” diye sordu. Gerçekten hiçbir fikrim olmadığını açıklamak yerine başımı salladım. İstesem konuşabileceğimi düşünecek kadar rahatlamış bir haldeydim. Ama belki de henüz değil...

“Ev güzel mi?” diye devam etti. “Büyük olduğu kesin.”

Tam olarak bir iltifat değildi ama en azından bir cevap gerektirmiyordu.

“Peki, tamam. Ziyaretimin amacı şu...” İyi bir hikâye anlatmak üzereymiş gibi, sallanan sandalyede geriye yaslandı. “Anayoldan kasabaya doğru geliyordum ve buradan 15 kilometre kuzeyde yolun kenarında park edilmiş bir minibüs gördüm. Biraz garip bir görüntüydü. Bir sorun olup olmadığına bakmak için kenara çektim ve bu genç hanımı buldum.”

Yerinden hafifçe kalkmak için koltuğun kenarlarından güç aldı ve karanlığa doğru seslendi. “Buraya gel, Nean!” Sonra da tekrar arkasına yaslanarak dikkatle yüzümü izledi.

Gölgelerin arasından, minibüsümüzü çalan kadının süklüm püklüm bir versiyonu belirdi. Duruşu biraz çökmüş ve başı yaramaz bir köpek yavrusu gibi aşağı eğilmişti. Belinden birkaç kere katladığı devasa bir spor şort ve her benzin istasyonunda, bakkalda satılan bir çift plastik parmak arası terlik giyiyordu. Onu olduğundan çok daha genç göstermişti. Dudaklarımı büzdüm ve sıkıca kapattım.

“Pantolonsuz, ayakkabısız, minibüse benzin almak için çıkmış,” diye devam etti adam, diğer Janine Brown kirli ayaklarıyla gözlerinin altındaki mor torbaları görebileceğim şekilde verandanın ışığına yanaşırken. “Kendi kendime dedim ki bu işte bir tuhafılık var. Buraya taşınmakta olduğunu söyledi ama kimliği veya nerede olduğuna dair bir fikri yoktu. Üstelik bu akşam seni görmek konusunda çok isteksizdi, öyle değil mi Nean?” diye seslendi kıza. “Ben de gitmemiz gereken ilk yerin burası olduğunu anladım,” diye ekledi, kurnaz bir gülümsemeyle. “Ve çok fazla da seçeneği yoktu, sahil kurtları dışında, deniz fenerinin burası çok sessiz olur.”

“Sahil kurtları” lafının saçmalığı yanaklarımda tamamen elimde olmayan bir kasılmaya sebep oldu ve aniden gülümsemeye başladım. Ciddiyetle başımı salladım ve şaşırtıcı derecede sağlam bir ses tonuyla “Ah evet, kurtlar. Çok tehlikeli!” dedim.

“Ve arabanın ön camını kırabilecek kadar da güçlüler, biliyor musun? Özellikle sürü halinde avlanırken.” Bir şekilde,

yüzünü ifadesiz tutmayı başarıyordu. “Çalınan minibüs ve yarışma ile ilgili karmaşa hikâyesi ortaya çıktıktan sonra, aracı geri getirmesi ve başka oyun çekmemesi şartıyla onun bir geceliğine kalmasına izin vereceğinden emin olduğumu söyledim. Demek istediğim; ya böyle ya da dışarıda kurtlarla... O kadar kalpsiz olacağını sanmıyorum ama yine de sana bağlı.”

Bu Nean adlı kişinin, sanırım kendisini böyle adlandırıyordu, kendi evim olduğunu umduğum yerde kalmasına izin vermek konusunu düşündüğüm anda şaka komik gelmemeye başladı. Başımı sağa sola salladım.

“Hayır, burada kalamaz,” dedim, Noah adlı adama.

“Gördün mü, Noah?” Nean sızlandı. “Kötü insanlar olduklarını söylemiştim.”

Ona yapabildiğim en pis bakışı attım ve Noah’ya döndüm. “Seninle kalamaz mı? Kibarca söylemem gerekirse biraz sorun yaşadık.”

Yüzüne öyle karanlık bir gölge düştü ki irkildim. “Üzgünüm, hayır.” Omuz silkti ve ses tonu biraz yumuşadı. “Hemde boş oda kalmadı.”

“O halde otel?”

“Sen mi ödüyorsun?” diye sordu Nean, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Dişlerimi gıcırdattım. “Tabii. Olur.”

Noah kaşlarını çatı. “Bunun için biraz geç, üzgünüm. Buralarda pansiyondan başka bir şey yok ve bu saatte hepsi kapalı. Ama bu koca evde kalabileceği bir oda olmalı, sadece bu gecelik. Sorun çıkarmayacak, öyle değil mi Nean?” Tekrar bana doğru döndü. “Canı sıvışmak istese bile, buralarda gide-

bileceği güvenli bir yer yok zaten...” Koyu renk, kalın kaşlarından birini kaldırdı ve yüzüne minik bir muziplik geldi.

“...Kurtlar yüzünden,” diye tamamladım. Şaşırtıcı bir şekilde, utangaçlığım tamamen yok olmuş gibi görünüyordu. “Kesinlikle.”

“Peki...” diyerek bir düşündüm. Midge teyzeyi uyandırmam gerektiğini biliyordum ama izin almak için 88 yaşındaki teyzeme gitmem gerektiğini bu ikisinin önünde belli etmeye utanıyordum. Ve her halükârda, evet demem gerekiyordu. Çünkü küçücük de olsa bu evin gerçekten ona ait olma ihtimaline karşılık, onu dışarıya atma gibi bir hakkım var mıydı? “Anahtarları sököl bakalım,” dedim, elimi Nean’a uzatarak.

Noah gülümsedi ve elini pantolonunun cebine daldırdı. “Bu konuyu hallederken senin yerine saklayayım diye düşündüm. Al bakalım.”

Noah uzanarak sıcak anahtarları elime bıraktı. Aniden tekrar endişeli hissettim. Endişemi, burnunu sokmayı seven kişiye yönlendirdim.

“Evde sigara içmek yok,” dedim ona. “Ve yarın avukatlar evin bizim olduğunu söylerse gidersin.”

Nean’m bakışları, benimkilerden uzaklaşıp karanlığa yöneldi. “İyi. Ama öyle bir şey söylemeyecekler.”

“Harika,” dedi Noah. “Yarın sabah gidip minibüse biner alırız ve ait olduğu yere getiririz, nasıl olur?”

“Mükemmel, teşekkürler. Ve minibüsü bulduğün için teşekkür ederim. Buradan önce, sahip olduğumuz her şey onun içindeydi. Büyük bir kayıp olurdu.”

“Ne zaman istersen, Janine.” Kısa bir süre gözlerimin içine baktı ama yetti.

Bana Janey diye hitap etmesini söylemeyi düşündüm ancak cümleyi kafamda söyleyince o kadar çok flörtöz geldi ki dile getiremedim. Bunun yerine ona arkamı döndüm ve ön kapının kilidini açtım.

“Yarın görüşürüz,” diye seslendim nihayet, veranda basamaklarından inip arabasına doğru giderken.

“Sabırsızlanıyorum!” diye seslendi, arkasını dönmeden. Sanırım ses tonundan gülümsediğini hissettim ama emin olabilmem için fazla karanlıktı.

NEAN

“Medeniyet, kokteyl saatinin icadıyla başlamıştır.”

– Roy Finamore, *Tasty*

Sahil kurtları mı? Lütfen. O saçmalığa inanabilecek kadar geri zekâlı olduğumu düşünüyor olmalıydılar. Televizyonunda National Geographic kanalı olan herkesin bildiği gibi, Maine’de kurt falan yoktu ve bu yüz yıllardır böyleydi.

Ama yakın zamana kadar benim olduğumu sandığım sıcacık yatak odasında uzanıp güneşin doğuşunun odayı pembe ye boyamasını izlerken şunu itiraf etmem gerek: Buraya geri dönmek için bir bahaneye ihtiyacım vardı ve o malların, sahil kurtlarından korktuğumu düşünmesine izin vermek gayet iyi bir bahaneydi. Gezgin dağ adamı Noah, beni bulmadan önce tamamen kaybolmuşum, benzinim bitmişti, soğuk bir minibüste uzun bir gece geçirmek üzereydim ve bu fikir pek hoşuma gitmemişti. Maine’de kurtlar olmayabilirdi ama her

yer gibi seri katiller vardı. Hatta Stephen King'e inanacak olursak daha da fazlası.

Ve... Kabul etmek ürkünç olsa da karanlık kalbimin ıssız derinliklerinde, yaptığım şey konusunda oldukça kötü hissediyordum. Bunu onlara söyleyecek değilim tabii! Muhtemelen salonda beni tırnaklarımdan bağlamayı ve makrome saksılara asmayı hayal ediyorlardı. Ama tüm hayatlarını o araca paketlediklerini biliyordum, çantamı unutmuş olmamın pişmanlığını yaşarken onların da her şeylerini kaybettikleri için nasıl hissettiklerini anlayabiliyordum. Silindir çantayı boş ver. Gerçekten özlediğim şey, bir pantolon ve bir çift ayakkabıydı. Neden böyle şeyler yapıyordum?

Sanırım lisedeki danışmanım haklıydı: Hareketlerimin sonuçlarını kestirmek konusunda sorunlarım vardı.

Yine de minibüsü arakladığım anda, ne kadar aptalca bir hareket olduğunu fark ettim. Gösterge tablosundaki saat, avukata gitmek için çok geç olduğunu gösteriyordu ama minibüsün son kalan benzinini Damariscotta'ya gitmek için harcamama engel olmadı. Ve oraya gidip avukatın ofisini bulduğumda, tıpkı beklediğim gibi içindeki tapumla birlikte kapalıydı.

En azından, umarım benim tapumdur.

Ya değilse?

Buraya gelirken Noah'nın yolda söylediği gibi, yarın gerçek Janine Brown'ı bana dava açmaması için ikna edebildim. Affedici bir tipe benziyordu, tamamen affedici olmasa bile, en azından hafifçe kulağımı çektikten sonra beni bırakacak kadar yüreksiz.

Ama sonra ne olacaktı? Hiç param kalmamıştı ve Mississippi'nin bu tarafında tek bir insan evladı tanıımıyordum. Iowa'ya dönebilsem bile, onun kafatası ve benim kahve fincanımla ilgili yaşadığımız anlaşmazlıktan sonra Geoff'in kollarına koşmak mantıksız olurdu. Başımı sokacak bir yerim olması kısmında, bu evi kazanmak planlarımın iyi işlemesi demekti ama eğer kazanmamışsam, hiçbir fikrim yoktu.

Tabii ki yakınlarda kalabileceğim bir sığınma evi vardır. Tanrım, sığınma evlerinden nefret ederdim. Herkese yükleniyorlar ama kızlara karşı çok kötüler. Onlara muhtaç olmamak için her şeyi yapardım ve yaptım da. Kabul etmek gerekir ki Geoff'le keyfimden beraber değildim.

Belki kasabaya gidersem hemen bir iş bulur ve kendi dairemi alabilecek duruma gelene kadar her bir kuruşu biriktirebilirdim. Evet! Sonra da akşam okuluna giderdim ve bir diplomam olurdu, böylece daha çok para kazanabilirdim. Belki bu defa düzgün adamlarla tanışırdım. Yepyeni bir Nean olurdu. Düzgün bir yaşama sahip bir Nean.

Ama... Bir daire alabilmek için kredi geçmişi kontrol etmiyorlar mıydı? Ve ilk ayın kirasıyla depozito parasını biriktirebilmem için asgari ücret veren bir iş yerinde ne kadar süre çalışmam gerekirdi? Bakalım... Saatte on dolar zorlasam ve 300 dolarlık bir daire bulsam, bu... Bu sadece iki haftalık iş demektir, hatta vergileri de karşılayabilirdim. Sığınma evinde iki hafta dayanabilirdim, sorun değildi.

Ah doğru, iki hafta boyunca hiçbir şey yemez, içmez, yapmaz ve hiçbir yere gitmezsem. Kahretsin!

Bu evi kazanmış olmam gerekiyordu. Tek çare buydu! Ne

de olsa, Carson Jansen-Smit'in televizyonda söylediği isim benimdi ve eve ilk gelen kişi de bendim. Eve girmeyi başaran bendim. HSH kanalı yapımcısından e-posta alan bendim.

Kutlama için gönderilen meyveleri yiyen bendim.

Benim evim. Ve burada zaten emin olduğum bir şeyi öğrenmek için bekleyen bir çeşit gecekonducu gibi saklanmayacaktım. Aşağı inecek, kendi mutfağında bir şeyler yiyecektim, kendi televizyonumda bir şeyler izleyecek, kendi havuzumda yüzecek ve bu iki davetsiz misafirden kurtulmanın yolunu bulana kadar canım ne isterse onu yapacaktım.

O sabah, saat altı buçukta aşağı indiğimde, fark ettiğim ilk şey, öfkeli bir buzdolabı veya bir uzay gemisinden geliyormuş gibi gürültülü bir uğultu oldu. Dışarıdan geliyor gibi görünüyordu ve bu da uzay gemisi seçeneğini daha olası kılıyordu. Afallamış bir şekilde, havuz kenarındaki kapıyı kaydırarak açtım ve bakmak için dışarı çıktım. Uğultu kesinlikle havuzdan geliyordu, daha doğrusu benim havuzumdan geliyordu. Ve havuzumdakilerden. Çıplak, yaşlı bir kadın. Fazla yaşlı. Fazla çıplak. Doğduğu günkü gibi, suların içinde çırpınıp etrafa sıçratıyordu.

Kurbağalama stili gibi bir şey yapıyor ama yüzerken göğüsler birdenbire kolların altında mı beliriyor, emin değilim. Havuzun, ilerlemeden yüzmeye devam edebilmeniz için bir yöne su akımı sağlayan sistemi olduğunu şimdi anlıyorum. Hah! Sadece büyük bir jakuzi olduğunu düşünmüştüm.

Havuz gürültülü bir şekilde uğuldamaya devam ediyordu,

kulaklarının yanından akan sularla, sarkmış kollarının suya her dalışında çıkarttığı dev çarpma sesinden, hiçbir şey duymadığına emindim. Ama sanırım varlığımı hissetti çünkü birkaç saniye sonra kollarını indirip durdu ve akımı kapatmak için elleriyle yoklamaya başladı.

Varlığımdan emin olmak üzere arkasını bile dönmeden, “Vay, vay vay, bakın kuşlar bize ne getirmiş,” dedi.

“Kuşlar getirmedi,” dedim, şaşırtıcı derecede çevik hareketlerle merdivenlerden suyun dışına doğru çıkışını izlerken. Çırlıçılplak olmasına rağmen hiç mahcup görünmüyordu. “Ne de olsa, bu benim evim!” diye hatırlattım ona. “İstediğim gibi gelip gidebilirim.”

Gözlerini devirdi. “Papa’nın evi bile olsa umurumda değil. Aynasızları geri göndermemi istiyorsan bir panelvanla gelmiş olsan iyi edersin. O havluyu uzatsana.”

Ayaklarımın yanındaki çiyile kaplı pofuduk, bej renkli havluyu aldım ve nazikçe ona doğru fırlattım. “O konuda gerçekten üzgünüm,” dedim, olabildiğince ciddi bir şekilde. “Aslında, dün gece size geri getirmeye çalışıyordum. Bugün buradan gitmek için ihtiyacınız olacağını biliyordum.”

Son cümleyi, sanki hiç söylememişim gibi duymazdan geldi. “Ve?”

“Kayboldum, benzinim bitti. On dakika uzaklıkta bıraktım.”

Yaşlı kadın gözlerini devirdi, canlı bir şekilde kendini kurulamaya başladı. “Pek bir cesursun, küçük hanım,” dedi, ancak bu kadının yapabileceği kadar fazla aşağılayıcı bir şekilde. “Arabamızı çalmak ve sonra da kendi yerinmiş gibi elini kolunu sallaya sallaya geri dönmek.”

“Kendi yerim zaten. Televizyonda benim adımlı söylediler. Bu kazandığım anlamına geliyor.”

Gözlerini kıstı. “Ama öğrendiğinde ellerinde balonlarla gelen yapımcılar yoktu, değil mi? Kazandığını onaylayan bir belge?”

O sinir bozucu şüphe bulutunu tekrar hissederek ama belli etmeyi reddederek başımı salladım. “Tam olarak değil. Ama kanalın yapımcısı, Meghan Mewcow-bir şey’den bir onay e-postası aldım. Ve...”

“Meghan Mukoywski?”

“Aynen öyle,” dedim. “Ve birkaç defa asistanıyla konuştum.”

“Peki, bakalım bu seni nereye kadar götürecektir. Şimdi abaza bir ergen gibi beni izlemeyi kes ve şu havuzun üzerini kapatmama yardım et.”

Utlanmış bir halde, onu izlediğimi fark ettim. Tekrar karaya çıktığında, vücudu açıkça göründü ve tuhaf bir şekilde güzeldi. Demek istediğim, yanlış anlamayın, erkeklerden çok hoşlanıyordum ama gerçekten, yaşlı bir kurt için fazla iyi görünüyordu. Erkek olsam, kesin ondan hoşlanırdım. Yaşlı bir erkek. Kırıışık tenine rağmen, kolları ve bacakları hafif kaslı ve büyükanne kalçaları, her taraftan sarkmış olmasına rağmen, büyük olasılıkla bol miktarda taze pişmiş kurabiye ve saatlerce oturup örgü örmenin etkisiyle gayet iri.

“Kaç yaşındasın?” diye yumurtladım.

Burnundan soludu. “Seni ilgilelendirmez, Bayan GTA. Oradaki köşeyi tut.” Sert kenarlı havuz örtüsünü gösterdi ve talimatlarına uymak için koşuşturmaya başladım, lanet ihtiyar

otoritesi. “O köşeye. Hayır, biraz sola. Orası.” Havuzun üzerini kapatmaya çalışırken hırıldadım ve inledim. “Ağır, değil mi?” diye sordu ve başımı kaldırıp ona baktığımda, yüzünün yumuşadığını gördüm. “Bir hanımefendi yaşını asla söylemez fakat içinde iki tane sekiz olduğunu söyleyebilirim. Bana bakınca hiç anlaşılmıyor ama değil mi?”

“Hayır. Hayır, anlaşılmıyor.” Tam olarak doğruyu söylemiyordum ama tam olarak yalan da sayılmazdı. Çok tuhaftı.

“İyice çek ki böcekler içeri girip boğulmasın,” diye talimat verdi ve ben bunu yapmaya çalışırken, o da soluklandı. “Minibüsümüzü çalıp tepelere doğru gitmeye karar verdin yani, öyle mi? Her şeyimizi uyuşturucu parası ve ucuz hamburgerler için satacaktın, ha?”

O yüksek minibüse tırmanıp anahtarı çevirdiğim anı düşündüm. O tapuyu en kısa zamanda ellerimde hissetmek istemiştim. Sadece oturup bekleseydim, daha iyi bir konumda olacaktım. “Dürüst olmak gerekirse, biraz düşünmeden hareket ettim.”

Yüzünü buruşturdu. Aklımı okumaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Ona iyi şanslar.

Nihayet bakışlarını başka tarafa kaydırıp ve “Kahvaltı ettin mi? Bizi beslemesi için gidip Janey’yi bulalım. Sence evde domuz pastırmalı yumurta var mıdır?” dedi.

“İ-I. Sadece hazır yemek var. Bir sürü pahalı konserve balık, kavanozlarca marine edilmiş sebze ve sponsorlardan bir şeyler. Ama kahve var.”

“İyi bir başlangıç. Hadi!” Sürgülü cam kapılardan geçtik, üzerinden hâlâ sular damlıyordu ve içeri girdiğimizde,

kabarık havlusunu daha da kabarık görünümlü bir bornozla değiştirdi. Ona göre fazla büyüktü. Dakikalar önce şahit olduğum katılığına rağmen, giydiğinde onu çok minik ve narin gösteriyordu. Seyrek beyaz saçları kurudukça başının üzerinde öbek öbek dikilmeye başlamıştı. Şimdi, seksen sekiz yaşında görünüyordu. Tutunması için kolumu uzatma isteğimle mücadele etmek zorunda kaldım.

Büyük salondan devam ederek yumuşak battaniyeler ve yastıklarla kaplı deri koltukları, önemli romanlar ve gruplanmış vazolarla dolu gömme kitaplıkları, kemerli tavanlara üst üste asılmış çerçeveli antik gemicilik haritalarını geçtik. Benim için tasarlanmadığını biliyordum ama yine de gözlerimi kapatıp hayallerimdeki evi düşündüğümde, aklıma gelen görüntü aynı bu eve benziyordu.

“Burası bir saray,” dedi, büyük hayaller kuran kişinin bir tek ben olmadığımı bana hatırlatarak. “Ebeveyn yatak odasındaki buhar fısıkiyesinin büyüklüğünü gördün mü? Orada çay partisi verebilirim.”

“Bir timsah beslemek için iyi bir yer olacağını düşünüyordum,” diye yanıtladım. “Nemi severler diye biliyorum.”

Bunun karşılığında bir gülümseme aldım ve sıcaklığı beni etkiledi. Hayallerinin süya düştüğünü izlemek zor olacaktı. Tapumu imzaladıktan sonra, bir B planı bulana kadar birkaç gün kalmasına izin verebilirdim belki! Evet, sanırım öyle yapacaktım.

“Bir timsah. Fena fikir değil,” dedi. “Yeğenimin bu konuda ne düşüneceğini merak ediyorum.”

“O senin yeğenin mi?” Neden bilmem, diğer Janine Brown’ın,

yaşlı kadının torunu olduğunu düşünmüştüm. Benden sadece birkaç yaş büyük görünüyordu.

“Büyük yeğenim. Büyükannesi benim kız kardeşimdi. Onun da adı Janine’di. Çok hanımefendi birisiydi.” Sesi biraz buğulandı ve sanırım, hafızasının derinliklerine doğru bir yola çıktık. Daha da eski günlere gidip mayıs ayında her gün nasıl kar yağdığından ve hayatta kalmak için her gün nasıl konserve etle turp yediklerinden bahsetmeye başlamadan önce, merdivenlerden ayak sesleri geldi. Tırabzanların arasından diğer Janine Brown’ın pijamalı, uzun ve sıska bacaklarını gördüm.

“Midge teyze?” diye seslendi uykulu sesiyle ve sonra gide rek yaklaşp merdivenlerin son basamağına geldi. “Avukatın çağrı merkezine mesaj bıraktım. Bay Moss’a çıtlatacaklarını söylediler, her ne demekse artık. Ah! Ve biri minibüsümü zü buldu! Polise aramayı bırakmaları için telefon açmam gerektiğini hatırlat. Gerçekten aramaya başladılarsa tabii!” Konuşmayı bitirdiğinde, oturma odasında, gözlerini kısarak bana bakıyordu. Hissettiğim kadar talihsiz görünmemeye çalıştım. “Faili bulmuşsun bakıyorum.”

“Günaydın, Janey,” dedi yaşlı kadın. Midge teyze –sanırım ona böyle sesleniyoruz– yanımızdan geçerek üç mevsim odasına doğru ilerledi ve gözden kayboldu.

Janey, Janine değil de Janey, başını bana doğru eğdi. “Toparlandın mı?”

“Hayal kırıklığı yarattığım için üzgünüm ama bir yere gitmiyorum. Bu ev benim ve burada yaşayacağım.” Ona havalı bir şekilde kocaman gülümsedim. “Ama avukatları aradığın için teşekkür ederim, beni zahmetten kurtarmış oldun.”

Janey afallamış görünüyordu ama karşı cevap veremeden, Midge teyze köşeden araya girdi.

“Avukatlar onun küçük suçlu kışını tekmelemeden karnını doyurmamız gerek bence. Herkes en az bir kere bir Janey Brown muamelesini hak eder.”

Ben Janey Brown muamelesinin tam olarak ne olduğunu merak ederken ağzında bir şeyler çevirip çiğneyerek mutfaktan bana doğru baktı. “İyi. Bekle biraz.” Arkasını dönüp mutfığa daldı ve ardından, odanın atmosferi temizleniverdi. Tam bir enerji vampiriydi.

Midge teyze iç çekerek “Manzara dediğin budur,” dedi, yanına gidip benim de manzaranın tadını çıkarmamı istediğini belirtir bir şekilde. Uysal bir ifadeyle üç mevsim odasına geçtim ve çizgili ikili koltuğa rahatça kurulmuş olduğunu gördüm. Bacaklarını devasa divana uzatmış, oturuyor mu yoksa yatıyor mu olduğu neredeyse anlaşılmayacak bir biçimde sırtını aşağı kaydırmıştı. Aynı derecede rahat bir tekli koltuğa oturdum ama denize bakabilmek için dik bir pozisyonda kaldım. Manzaranın, dalgaların sürekli büyük bir hızla kayalıklara çarptığı, hafif kuzeye doğru kısmını beğendim. Bana biraz kendimi anımsatıyordu.

“Waterloo Havaalanı manzarası izlemekten çok daha iyi,” dedim, Geoff’in evinin manzarasını düşünerek ama bunu söylediğime anında pişman oldum. Acınası görünmek istemiyordum. Milyon dolarlık evler kazanan biri gibi görünmek istiyorum.

Ama yorumumu duymazdan geldi. Büyük olasılıkla yaşlı, bilge teyze düşüncelerinin içinde kayboldu. Tanıyıp kaybet-

tiği dostları, hepsi hayat denizinin bir dalgası gibi... Ya da öyle bir şey.

“Sence içki içmek için çok mu erken?” diye sordu aniden.

Kaşlarım tavana fırladı. “Eh... Aynen öyle. Saat sekiz bile olmadı.”

Biraz homurdandı ve küçümseyerek güldü. “Tıpkı yeğenim gibisin, en küçük kötü davranışı bile hemen kınıyorsun.”

Buna ancak gülünürdü. “Yeğeninizle alakam bile yok, bundan emin olabilirsiniz,” dedim, şirret bir şekilde.

“Hayır!” dedi, birdenbire arkamıza beliren ve kırgınlığı yüzünden belli olan Janey. “Benimle alakası bile yok.” İkimiz de suçlu bir şekilde arkamızı döndük.

Üzerinde pijamaları, elinde şık fincanlar ve kahverengi küp şekerler ile içinde krema olan uyumlu, güzel kâselerin konuştuğu tepsiyle, bu zavallı kadına acımadım desem yalan olurdu. Bizi el pençe divan bekleyişine bakmca... Biraz sıkıcı bir tip olabilirdi ama bana hiç benzemiyordu ve bu bir iltifattı.

“Ooh, kahve!” dedim, fazla hevesli bir şekilde. “Kremayı nereden buldun?” Evde olmadığını biliyordum çünkü birkaç gece önce White Russian kokteyli yapmak için bir şeyler arıyordum ve krema bulamamıştım.

Midge teyze, kendinden gayet memnun bir şekilde, “Çantamdan,” dedi.

Janey tepsiyi bıraktıktan sonra bize fincanlarımızı verirken bana biraz bıkkın bir bakış attı. “Dün, masadaki tüm kremaları çantasına doldurup Pennsylvania’daki Dunkin Donuts’tan atılmamıza sebep oldu. Bunu neden yaptığını Tanrı bile bilmiyor. Sanırım bunalımla alakalı bir şey.”

“Bunalımda mısın, Midge teyze?” diye sordum meraklı bir şekilde. Yanıt olarak homurdandı.

“Gibi,” diye burnundan soludu, Midge teyze.

“Büyük Buhran,” diye açıkladı Janey. “Kafasında hâlâ devam ediyor.”

“Hah. İyi ki Yasaklanma Dönemi’nde’ kalmamış,” dedim.

“Bir haftadan az bir sürede kendi ağırlığı kadar şarap içmeyi başaran kadından gelen güzel bir eleştiri,” dedi, Midge teyze. “Her neyse, şimdi o kremalar gayet iyi geliyor, değil mi?”

Öyle ve bunu tam söylemek üzereydim ki ben söylemeye fırsat bulamadan kapı gürültüyle çalmaya başladı. Bakmama bile gerek olmadan, içten içe, kim olduğunu gayet iyi biliyordum.

Avukat Mike Moss, başarılı bir iş adamından ziyade, büyükbaba gibi görünüyordu. Dockers pantolonunun üzerinde, tüvit bir ceket vardı. Elimizi sıkmak için uzandığında içinde pantolon askısı gördüğümünden emindim. Tokalaşmamız sıcak ve yumuşaktı. Kaderimin bu adamla birlikte iyi ellerde olduğuna dair içimde bir his vardı.

“Sekreterim bana ulaşım ile ilgili bir sorun yaşadığınızı söyledi, ben de kanalın büyükbaşları zırlamayı kessinler diye bir uğrayıp meseleyi halledeyim, dedim. Umarım emrivaki olmamıştır, Bayan... Ah, ikinizden hanginiz Janine Brown?” diye sordu çünkü Janey ve ben Midge teyzenin bir kilometre önündeydik.

---

* 1919-1933 arası ABD’deki alkol üretiminin yasak olduğu “Prohibition” dönemine gönderme yapılmaktadır. (y.n.)

“Benim,” dedim, kendime güvenerek. Janey ise “İkimiz de!” diye geveledi. Avanak!

“Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Brown,” dedi, sadece beni duyduğu için. “Bu da sekreterim Sharla.” Veran-dada yanında duran demode giyimli kadını gösterdi. “O bir noter ve tapunuzun imzalanmasına şahitlik ede...”

“Bir saniyecik durun bakalım, Bay Moss!” dedi Midge teyze, arkamızdan. Janey ve beni ittirerek aramıza girdi sonra da avukatı kolundan tutup içeri çekti. “Tapu imzalamadan önce konuşmamız gereken birkaç şey var. Küçük bir yanlış kimlik meselesi.”

Mike Moss şaşırmış gibiydi ama kapıdan içeri girip bir el hareketiyle Sharla’nın da onu takip etmesini istedi. “Yanlış kimlik mi?”

Yaşlı kadını yolumdan çekme isteğime direndim. “Tam olarak öyle değil,” dedim. “Evi ben kazandım. Kazanan başvuru benim adıma. Buraya ilk ben geldim, bu kadar basit. Bu ikisi,” diyerek başımla iki kafadarı işaret ettim. “Benden almaya çalışıyorlar.”

Midge teyze öfkeli bir öksürük sesi çıkardı. “Aslında, gerçek kazanan benim yeğenim,” derken o kadar kendine güvenliydi ki adamın yerinde olsam ona inanabilirdim. “Çekilişin yapımcısıyla yüz yüze görüştük. Bu ev bize ait.”

Mike Moss önce ona, sonra bana ve tekrar ona baktı. “Neden oturmuyoruz?” dedi, sanki böyle bir şeyi her gün yaşıyormuş gibi. “Kahve kokusu mu bu?”

“Janey,” dedi, Midge teyze. “Gidip birkaç tane daha fincan getir, olur mu?”

Janey'ye baktım. Böyle bir anda biri bana bu şekilde emir verse, deliye dönerdim ama odadan dışarı gönderildiği için sadece memnun görünüyordu. O kız yabancıların yanında utangaç gibi bir şeydi.

Ellerimizde kahvelerimizle masanın etrafına oturduğumuzda, Mike Moss yıpranmış deri çantasını açtı ve ince bir karton dosya çıkarttı. "Pekâlâ, Bayan Brown, Bayan Richardson, Bayan Brown," dedi, her birimizin ismini söylerken başını hafifçe eğerek. "Çözüm çok kolay."

"Öyle mi?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Tabii ki. Burada kazanan başvurunun bir kopyası var." Bir havayla dosyasını kapattı. "Sadece, ikinizin de katılım formlarınıza tam olarak ne yazdığınızı öğrenmem gerek ve böylece cevabımızı bulmuş olacağız."

Janey deli gibi kekelemeye başladı. "Ben... Şey, ben..." diye kekeledi. "Demek istediğim..." Gözleri doldu.

Midge teyze elini Janey'nin omzuna koydu. "Onun ismini giren benim. İnternet üzerinden yaptım ve onunkini unuttuğumdan kendi adresimi kullandım. Yani katılım formunda, Maureen Richardson vasıtasıyla Janine Brown yazması gerek. Ve adresim de 7411 Bradwood Drive, Cedar Falls, Iowa, 50613."

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Elbette bu, evin gerçek kazananı olduğumun somut ve sağlam bir kanıtıydı. Ne de olsa, Janey'nin katılımı aslında onun bile değildi.

"Ve sizin katılımınız, Bayan Brown?" dedi Mike Moss. Benimle konuştuğunu birkaç saniye sonra, herkes bana bakmaya başlayınca anladım.

Geoff'in eski adresini söyledim çabucak. "Bu arada, bir kartpostaldı ve çok fazla posta pulu kullandığımı biliyorum."

"Peki, o halde," dedi Mike Moss. Sonra yüz ifadesi ciddileşti ve dosyasını tekrar açtı. "Bayan Brown," dedi, benden çok Janey'ye bakarak. "Müşterim, Evim Güzel Evim kanalı bana Price Waterhouse'daki çalışanlar tarafından rastgele seçim yapan bir program yardımıyla belirlenmiş olan kazananın, noter imzalı başvurusunu gönderdi. Kazanan katılımın, postayla değil, internet üzerinden yapıldığını ve 7411 Bradwood Drive, Cedar Falls, Iowa, 50613 adresi altında Maureen Richardson vasıtasıyla Bayan Janine Brown'a ait olduğunu söyleme yetkisini bulundurmaktayım. Yarışmanın resmi olarak yayınlanan kurallarına göre, kazanan katılımcıya, Evim Güzel Evim Kanalı'nın bir çalışanı tarafından yüz yüze ve ayrıca çekiliş akşamı ya da ertesi günü en geç saat üçe kadar taahhütlü postayla bildirilir. Yüz yüze bildirim aldığınızı düşünüyorum Bayan Brown, öyle mi?"

Adresi verdikten sonra onu dinlemeyi bıraktım. Bana önemli bir şey uzattığını biliyordum. Üzerinde bir şey gösterdiği bir kâğıt parçasıydı ama gözlerime dolan tuzlu yaşlar yüzünden puslu görüyordum.

"Yalan söylüyorsun!" dedim ona, kâğıdı alıp buruşturarak. "Doğru olamaz. Bu bir numara."

"Yanlış anlaşılma için üzgünüm, Bayan Brown," dedi Mike Moss elini havaya kaldırarak ama azıcık bile umursamadığını görebiliyordum. Gidecek bir yerim olmaması umurunda değildi. Evsiz olmam umurunda değildi. "Pasaportunuzu veya kimlik bilgisi içeren herhangi bir evrakı görmem gerek, Bayan, ah..."

“Ona Janey diyebilirsin,” dedi Midge teyze.

“Pekâlâ, Janey. Pasaportunuzu alayım ve sonra tapuyu imzalayabiliriz.” Sanki artık orada değilmışım gibi. Sanki hiç olmamışım gibi.

“Bekle!” diye çılgına dönmüş bir şekilde seslendim, göz-yaşlarımın arasından. Janey’nin çantasına doğru gitmesini engelleyecek şekilde önünde durdum. “Bu adil değil. Hukukun onda dokuzu mülkiyettir!”

Moss acıyarak başını salladı. “Üzgünüm Bayan Brown ama öyle değil. Ev, o Janine Brown’a ait,” diyerek Janey’yi işaret etti. “Evingüzelevim.com internet sitesinde belirtilen kurallara göre onun katılım formu, kazanan olarak seçildi. Yarışmaya katılım, bildirilen kurallara bir onay ve sözleşme niteliğindedir.”

“Bunu, umursayan birine söyle,” dedim. “Kendi avukatımı tutuyorum.” Doğru. Altmış sekiz sentlik ücret şansına hangi avukat atlamazdı ki?

“O halde, avukatınızdan haber bekleyeceğim,” dedi Moss. Aşırı sakın biriydi. Çünkü aklımdan geçenleri görebiliyordu.

“İyi!” diye bağırdım. Yedi yaşında gibi konuşuyordum. “Çünkü haber alacaksın!” Kes sesini, Nean. Kes sesini. “Ve pişman olacaksın! Bana hiç bulaşmamış olmayı dileyeceksin! Son kuruşuna kadar alacağım!” Çılgına dönmüş bir şekilde, başvurunun fotokopisini yırttım. “İşte! Artık kanıtın yok!”

Kıracak bir şeyler aramaya başladım ama hiçbir şey bula-mayarak çaresizce dönüp durdum ve bir şeyleri raflarından düşürdüm. Sharla biraz korkmuş görünüyordu, Janey’ye, “Polisi mi arasak?” diye sorduğunda, nasıl deli gibi ve histerik davrandığımı fark ettim.

Janey bir Midge teyzeye bir bana bakarken, “Evet, polisi arayın ve haklı kazancımı benden almak için düzenlenmiş bir oyuna dâhil olduğunuzu bildirin!” diye bağırdım. Şimdi tam bir deli gibi konuştuğumu anlıyordum. Ne yapıyordum ben? Beni çok fena paketleyeceklerdi.

Ayağa kalktığımdan beri kaşları çatık olan Midge teyze beni durdurdu ve birkaç dakika önce Janey’ye yaptığı gibi, elini koluma koydu. “Buna gerek olmayacak. Nean sakince eşyalarını toplayıp gidecek. Değil mi, Nean?”

Önce avukatlara sonra Midge teyzeye baktım. Başım her an daireler çizerek fırıl fırıl dönecekmiş gibiydi ve hepsi bana bakıyordu. Utançla başımı salladım. “Eşyalarımı toplayacağım,” dedim, robotik bir şekilde.

Herkes çok rahatlamış görünüyor. Ne bekliyordum ki? Tabii ki beni burada istemiyorlardı. Tabii ki evi kazanmadım. Bir saniyeliğine bile, böyle güzel bir şeyin başıma gelebileceğime nasıl inandım? Kazanacağımı düşünerek, kazandığımı düşünerek ve aslında hiçbir hakkım olmayan bir yeri almak için her şeyi bırakıp son parama kadar harcayarak ne kadar büyük aptallık etmişim.

Ne kadar büyük bir aptaldım!

Merdivenlerden yukarı çıktım, taşıyabileceğim her şeyi kaptım ve şiddetle, öfkeyle çantama tıktım. “Yatağımın” üzerindeki büyük, yumuşak, renkli örtünün hatırına, eski püskü kıyafetlerimin bir kısmını bıraktım. Teknik olarak çalma sayılmaz, diye düşündüm. Üzerime değdiğinden, artık istemeyeceklerdi zaten. Bundan sonra nereye gidersem gideyim, bu örtüyü, başıma iyi bir şey geldiğini sandığım o kısa, büyülü zamanı hatırlamak için yanımda götürecektim.

Her nereye gideceksem... Neresi olacağına dair bir fikrim olsaydı keşke.

Aşağı inmeden önce, avukatlar gidene kadar bekledim. Janey ve Midge teyzeyi sehpanın etrafında, onları bıraktığım yerde buldum ama şimdi önlerinde bir yığın doküman vardı. Janey hâlâ bir kalem tutuyordu. Evraklar biraz yıpranmış görünüyordu, sanki bu kazanma işi onlara fazla gelmiş gibi. Ve bana çekinerek bakıyorlardı, dünyanın en şanssız insanı değil de bir suçluymuşum gibi.

Janey beni görünce, “Şey...” diyerek güçlü bir ses tonuyla konuşmaya başladı ama sonra sesi canlılığını yitirdi.

“Peki, ne zaman gidiyorum?” diye bağırdım. Bunu söylerken bile, burada kalmak için minicik bir yol bulabilmek amacıyla etrafa bakınıyordum. Ne gerek varsa? Gerçeklerle yüzleşme zamanı gelmişti artık.

“Ne zaman gideceğini biliyordum. En kısa zamanda. İlk fırsatta. Ama şey... Planın nedir?” diye sordu Janey.

“Bir planım yok,” diye kabul ettim. “Belki gidip o Noah adlı adamı bulurum ve beni götürebileceği bir yer var mı, diye bakarım.” Bunu sadece onu kıskandırmak için söylemiştim. O adamdan apaçık hoşlanıyordu ama anında suçluluk hissettim. “Demek istediğim, arabayla bırakabileceği bir yer. Beni Damariscotta’ya bırakabilirse falan...”

Janey’nin hafifçe yüzü seğirdi. “Ve oradan da Iowa’ya mı döneceksin?”

Küçük detayları sonraya saklamaya karar verdim. Beni yeterince acınası buluyorlardı zaten. “Evet, tabii.”

Ama Midge teyze burada bırakmazdı. “Bunu tam olarak

nasıl yapacaksın?” diye sordu. “Kredi kartın olmadan araba kiralayamazsın.”

“Geldiğim gibi. Greyhound otobüsü.”

“Bunun için paraya ihtiyacın yok mu?”

“Param olmadığını nereden biliyorsun?” diye çıktım. Param yoktu ama mesele bu değildi.

“Çünkü baktım.”

“Tanrım, eşyalarımı mı karıştırıyordun?”

“Tabii ki,” dedi Midge teyze. “Sen bizim eşyalarımızı çaldıktan sonra, herhangi bir gizlilik hakkın olduğunu düşünmedim.”

Bu beni susturdu. Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip surat astım.

“Belki sana biraz para ödünç verebiliriz,” diye önerdi Janey. “Iowa’ya geri dönebilmen için otobüs parası.”

“Benim için endişelenmeyin,” dedim, cesaretlenmek için avukatın soğumuş kahvesinden bir yudum alarak. “İyi olacağım.” Ama iyi olmayacaktım, büyük olasılıkla bunu biliyorlardı. Bir sonraki durağım boktan bir sığınma evi olacaktı. Ve ondan sonra da eğer şanslıysam, bir başka Geoff.

Geoff. İsmim televizyonun ekranında yanıp sönerken dairenin zemininde, etrafında kırık çömlek parçalarıyla öylece yatışını hatırladım. Evi kazandığım, onu veya onun gibi birini bir daha hiç görmeyeceğime gerçekten inandığım anın verdiği o tatlı hissi düşündüm. Eski hayatım sonsuza kadar bitmiş gibiyken... Özgürken...

İşte tam o an, zihnimde bir ampul yandı. Hem de büyük bir tane. Koca bir yalan söylemek... Ruhunuzu sonsuza dek

lanetlemek anlamına gelse de gerçekten boktan bir tünele doğru baktığınızda ve o tünele girmemek için herhangi olası bir yol bulmaya çalışırken –çünkü büyük olasılıkla orada yarasalar var– yanan türden bir ampul.

Bir an tereddüt ettim. Olan şeylere rağmen, bu Janey adlı kişi bana genel olarak iyi davranıyordu. Minibüsünü çalmış olmama, bir sürü trip atmama ve dava açmakla tehdit etme- me rağmen bana para vermeyi bile teklif etmişti.

Ve teyzesi ise küçük, savunmasız, yaşlı bir kadındı. Bu yolu seçersem dünyanın en alçak insanı ben olurum.

Ama eğer seçmezsem... Bu kapıdan çıktığım anda beni bekleyen belirsizliği düşündüm. Ve uzun zamandan sonra ilk defa korktum. Korkmaktan hoşlanmazdım.

“Ben gitmeden önce... Yapabileceğiniz bir şey var. Küçük bir iyilik!” dedim en tatlı, en yumuşak sesimle.

Janey kaşlarını çatı. “Ne tür bir iyilik?”

“Polislerin... Takibi bırakmasını sağlayabilir misiniz?” diye sordum, olabildiğince masum bir şekilde. “Biliyorum, tuhaf görünüyor ama minibüs meselesinin peşini bırakmazlarsa belki onlara bir yanlışlık olduğunu ve yıkamaya falan götürdüğümü söylersiniz, böylece beni rahat bırakırlar. Demek istediğim, eğer çok geç değilse...”

Janey bir anda konuyla çok ilgilenmiş görünen teyzesine baktı ve sonra gözlerini bana doğru çevirdi. “Bunu neden yapalım?” Sesi şüpheli geliyordu. İyi.

“Ben...” Kekeler gibi yaptım. “Size söyleyemem. Güvenin bana. Ne olursa olsun, polisin beni bulmasına izin veremem.”

Midge teyze bunu duyunca oturduğu yerde doğruldu. “Firrarda mısınız?”

Dramatik etki için bir an sessiz kaldım ve sonra sanki sır tutuyormuşçasına dudaklarımı birbirine bastırdım. Çok korkunç bir sır. “Lütfen soru sormayın,” dedim, gergin bir ses tonuyla. “Söylenemeyecek kadar kötü bir şey...” Gözlerim dolmaya başladı. Evet! Harikaydım. Oyuncu mu olsaydım acaba?

Şimdi iki kadın da bana kocaman gözlerle bakıyordu. “Sana iyilik yapmamızı istiyorsan, konuşman lazım küçük hanım,” dedi Midge teyze.

Seçeneklerimi değerlendiriymiş gibi, bir ona bir öbürüne baktım. “Sadece kime güveneceğimi bilmiyorum...”

Janey gerçekten endişelenmiş gibi görünüyordu. Hafiften gelen suçluluk duygusunu bastırdım. “Başın büyük bir beladaysa belki de polislerle konuşman gerek. Sana yardım edeceklerdir.”

“Ya da bize söyle,” dedi Midge teyze, ağgözlü bir yüz ifadesiyle. “Kimseye söylemeyiz, değil mi Janey?”

Onay almak için Janey’ye baktım. Midge teyzeye döndü. “Bilmiyorum... Konu her neyse, yetkililere danışması daha iyi olabilir.”

“Bunu asla yapamam,” dedim ona. “Çok, çok... Tehlikeli!” Sonra dudaklarımı büzdüm ve ağlamamaya çalışmışım gibi uzaklara baktım.

Bu, Midge teyze için yeterli oldu. Meraktan çatlamak üzereydi. “Janey, ona kimseye söylemeyeceğini belirt. Yemin et!” Sesi, benim bile itaat edeceğim kadar otoriterdi. Bu yüzden güvenilir Janey’nin onun söylediklerini yapacağını biliyordum. Başını salladı.

“İyi. Kimseye söylemem. Ama hâlâ polise gidebileceğini düşünüyorum.”

Beklentinin daha da artması için biraz daha durdum, soğuk kahveden bir yudum aldım. Yutkunduktan sonra onlara baktım ve düğüm noktasını açıkladım.

“Bir adamı öldürdüm!” diye feryat ettim ve gözyaşlarına boğuldum. Ardından gelen şok sessizliğinde, şeytani zekâm-dan dolayı kendimi tebrik ettim.

JANEY

“Loon orbası yapmayın.”

– Loon orbası Tarifi, *Eskimo Cook Book*, 1952

“Ah, Tanrı aşkına!” Sözde narinliğine rağmen, Midge teyze büyük bir infialle koltuktan fırladı. “Şu saçmalığı dinliyor musun?” diye sordu bana. “Bu yalanlardan bıktım.”

Midge teyze cam odaya daldı ve Nean da ışık hızıyla onu takip etti. Unutulmuş olmama rağmen meraktan ölecekmiş gibi ikisini takip ettim.

“Hayır, bekle!” dedi Nean, Midge teyzenin arkasından giderek. “Bu doğru. İsteyerek olmadı ama... Ama...” Yavaşladı ve bocalamaya başladı. “Ama onu durduracak bir şey yapmam gerekiyordu.” Ve ikili koltuğa yığılıp yüzünü, ellerine gömdü. Omuzları titremeye başladı.

Yanına gidip ona sarılmak istiyordum. Çok acayıpti. Bu kadından nefret ediyordum, gerçekten. Midge teyze ve dola-

yısıyla benim için her şeyi mahvediyordu. Yemek kitaplarım da dahil olmak üzere her şeyimizi çalmıştı. Yiyecek veya kişisel eşyalarımız olmadan bizi bir gece burada mahsur bırakmıştı. Sonra geri dönmüş ve tapumuzu imzalamamamız için bela çıkarmıştı, evi bizden çalmaya kalkmıştı. Utangaçlığım başladığından beri bu son beş yılda şunu öğrendim: İnsanlara karşı olan korkumu yenebilecek tek şey, benden daha acınası halde olan birisiydi. Bunun sebebini kadın biyolojisinin acayipliğine bağlıyordum, elimde olsa yaralı bir boz ayıya bile sarılabilirdim.

Kanepemde, evet benim kanepemde titreyen yaratığa ve sonra da düşmanla geçici arkadaş olmama, onu sakinleştirmeme ve ağlamasını durdurumama izin vermesi umuduyla Midge teyzeye baktım. Sert bakışlarını tekrar bize yöneltti, başını salladı ve iç çektim.

Ama sonra Midge teyze, Nean'a, daha doğrusu, çaresiz halde gözlerini ovuşturan küçük yumruklarının üzerinden Nean'ın kafa derisine baktı. Midge teyzenin ağzı, "O" şeklinde açıldı ve kanepeye doğru yürüdü. "Başına ne oldu?" diye sordu, tam önünde dururken.

Nean'ın ağlaması, yerini burun çekmelere bırakırken yüzünü heybetli Midge teyzeye doğru kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, kalın bir sesle.

"Başında saçsız kısımlar var, bunu biliyor muydun?" Gözlerimi kafasına çevirdim. Tam tepesinde eksik olan saç tutamları vardı. "Hasta mısın?"

Nean içgüdüsel olarak sağ elini saçına götürdü ve ilk defa, elinin kesiklerle dolu olduğunu fark ettim. Eski ve kısmen

iyileşmiş bir durumdaydılar ama yine de parlak ışıktaki lekelerinin üzerinden elinin arka tarafına doğru devam eden yırtıkları görebiliyordum. Midge teyze de gördü. Nean'ın ellerini kaptı ve gözlerini kısarak daha yakından baktı. "Janey, gözlüklerimi getir."

Söylediğini yapıp gözlüklerini getirdim, fırsatını bulmuşken Nean'm yanına oturdum ve elimi sırtına koydum. "Sana ne oldu?" diye sordum hafifçe, Midge teyze okuma gözlüklerinin üzerinden Nean'm elindeki yaralara bakarken.

Nean gözlerini yüzüme doğrulttu. Beni yakından inceleyip süzdü. Bana söylemek üzere olduğu her neyse açık görünmeye çalıştım.

İşe yararmış olmalıydı çünkü dökülmeye başladı. "Nefsi müdafaaydı," dedi. "Çekilişte benim adım okununca çok sinirlendi. İçki içiyordu ve o... Onu bırakıp buraya gelmemi istemedi. Sonsuza kadar onunla olmam gerektiğini, bırakırsam beni öldüreceğini söyledi. Çok korkmuştum..."

Midge teyze karşısında oturdu ve elini dizine koydu. "Ve... Ve?"

"Ondan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Çok güçlüydü. O zaman kaçmasaydım asla kaçamazdım. Tek yol buydu."

Midge teyzenin nefesi kesilmişti, bir eliyle ağzını kapattı. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Nean?" diye sordu, fısıltıya yakın alçak bir ses tonuyla. "Seni incitti mi? Saçına bunu, o mu yaptı?" Gündüz kuşağı kadın programlarına çıkabilecek kadar dramatik bir şekilde konuşuyor ama aslında benim de bilmek istediğim bir şeyi soruyordu.

Nean ciddi bir sessizlikle başını salladı.

“Sen de onu incittin mi?” diye sordu Midge teyze, onu korkunç bir yola doğru yönlendirerek.

Nean tekrar başını salladı.

“Onu öldürdün mü Nean?”

Nean haykırdı ve bacaklarını bir çocuk gibi altında kıvırdı ama cevap vermedi. Buna gerek yoktu.

“Tamam,” dedi Midge teyze, cansız bir şekilde. “Sorun değil. Her ne olduysa, artık bitti.”

Nean anlaşılır bir şey söylemedi ama ağlaması biraz azaldı. “Onu incitmek istemedim,” dedi nihayet, ondan daha önce hiç duymadığım alçak bir ses tonuyla. “Buraya gelmeme asla izin vermezdi ve ben sadece özgür olmak istedim... Çok kötüydü...” Konuşurken soğukkanlılığını geri kazanıyor gibiydi.

“Biliyorum, tatlım,” dedi Midge teyze. Teselli etmek için genç kadının sırtını ovaladı ve Nean da omzuna yaslandı. Şoktan hâlâ sallanırken Midge teyzenin hassasiyetine karşı hissettiğim hafif kıskançlığa aldırmamaya çalıştım ama başaramadım.

Kısa bir süre sonra Nean, doğrulup oturdu. “İşte bu yüzden polise bir şey söyleyemezsiniz, anladınız mı?” diye sordu bir anda. “Ben oradan gittikten sonra ne oldu bilmiyorum... Onu buldularsa... Benim yaptığımı anladılarsa...” Tekrar tı-kandı. “Kısa bir süre saklanabileceğim bir yer bulmam gerek. Bu eve muhtaç olmamın sebebi buydu işte. Oraya geri dönemem ve gidecek başka yer...”

Çakıllı garaj yolundan gelen araba tekerleği sesiyle konuşması bölündü. Üçümüz de başımızı ön pencerelere doğru çevirdik ve yasadışı bir şey yaparken yakalanmışız gibi

nefesimizi tuttuk. Belki de yapıyoruzdur. Ya gelen polisse? Ya Nean'ın erkek arkadaşına olanları anlamışlarsa, onun peşinden ve bir kaçağı sakladığımız için de bizim peşimizden gelmişlerse?

Bir anda çok fena öfkelen dim. Eğer Nean doğruyu söylüyorsa onun için üzgündüm, gerçekten. Ama buraya gelip sorunlarını teyzeme ve bana yüklemek yerine, hemen polise gitmeliydi. Burada kalmasına izin verdiğim için başım belaya girerse... Sıcak bir günde çok fazla şeker tüketmişim gibi, içimde kabaaran huysuz enerjiden nefret ederek yumruklarımı sıktım.

Aklımdan bu tatsız düşünceler geçerken bir şey olmasını bekleyerek hareketsiz bir şekilde oturdum. Başka bir şey duymayınca rahatladım ve birbirimize döndük. Ve kapı zili çaldı.

Midge teyzeye baktım. “Kapı zili La Cucaracha mı çalıyor?”

Dünyadaki en normal şeymiş gibi, omzunu silkti. “Sen aç. Eğer polisse hiçbir şey söyleme.”

Kapıya doğru gidişim, Yeşil Yol filmindeymiş gibi hissettirdi. Gözümün ucuyla yan pencerelerden dışarı baktım ve kim olduğunu anlayınca “tabii ya” anlamında, elimle alnıma vurdum.

“Noah geldi,” diye tısladım.

“Kim?” diye sordu Midge teyze, her zamanki gibi çok yüksek bir sesle.

“Dün gece Nean'ı getiren adam. Belki onu kasabaya geri götürebilir.” Rahatlama hissiyle kilidi açtım, bu kızı ve yanında getirdiğı dramı göndermek için sabırsızlanıyordum.

Kapıyı açarken Midge teyzenin “Cehenneme kadar!” dediğini duydum ve midem kasıldı. Yaptığı bu yorum ödümü

kopardı. Noah dün giydiği giysilerle gerçekten harika görünüyordu ama bu kez gömleğinin düğmelerini iliklememişti ve bembeyaz yuvarlak yaka tişörtü gözüküyordu. Mavi kot ve beyaz tişört. Ağzım kurudu. Evin içini işaret ettim ve söyleyecek bir şeyler düşündüm. “İçeri gel.” Nihayet denedim.

“Günaydın,” dedi neşeyle ama içeri girmek yerine, kapı girişinde durdu. “Ayakkabılarım çamurlu.” İş ayakkabılarını gösteren el hareketini takip ederken başımı salladım. Karanlıkta olduğu gibi, gün ışığında da sert ve büyüleyici göründüğünü fark edince sıkıntıya girdim. “Misafiriniz nasıldı?”

Nean’dan bahsedince başımı çevirdim ve söz konusu kadının ortalıkta olmadığını gördüm. Midge teyze büyük olasılıkla onu döşeme tahtalarının altına veya kitaplığın arkasındaki gizli bir geçide saklamıştı. Bu iyi değildi.

“Şey...” derken, teyzem veya Noah yerine yerdeki örgü haliya odaklandım. “O iyi.” Tamam. Bu hiç de inandırıcı olmadı.

Midge teyze araya girdi ve antreden geçip Noah’ya yaklaştı. “Günaydın! Tanışmadık. Ben Janey’nin Midge teyzesiyim. Bana, arabamız konusunda yardım ettiğini söyledi.”

Noah gülümsedi ve Midge teyzenin elini sıktı. “Onu yolun kenarında bulduğumda, tuhaf bir şeyler olduğunu anladım. Ne de olsa, Maine’de bile insanlar uzun yolculuklar için pantolon giyerler.”

Midge teyze elini, yüzünün önünde salladı ve tamamen boş konuşma moduna geçti. “Ah, hahaha! Hayır, tuhaf bir durum yok, sadece aptalca bir yanlış anlaşılma. Minibüse bizim için benzin koymaya gidiyordu ama tankın ne kadar

boşaldığını fark etmemişiz. Aptal ben, durumu Janey’ye açıklamayı unuttum.”

Noah önce bana sonra tekrar Midge teyzeye baktı ve kaşlarını kaldırdı. “Anlıyorum,” dedi nihayet. Belli ki saçmalıklarına inanmamıştı. “Ama evin sahibinin kim olduğuyla ilgili bir tür karışıklık olduğunu sanıyordum.”

Midge teyze kıkırdadı. “Ah, hiç olur mu?” Ona bakarak gözlerini kıstım. Gülmüyordum. “Başka bir yanlış anlaşılma daha. Benim hatam! İşitme cihazıma yeni pil takmam gerek.” Parmağını kulak zarına yani, bir işitme cihazı olsaydı, takması gereken yere koydu ama böyle bir şey yoktu tabii ki! Bakışlarımı göğe doğru çevirdim. İşine geldiğinde kulakları bir yarasanınki gibi oluverirdi.

Noah kaşlarını çattı. “Komikmiş.”

Midge teyze ürkünç, zorlama kahkahalarından birini daha attı. “Ah, hahaha! Değil mi? Neyse artık çözüldü.” Ağızım şaşkınlıkla açıldı.

Noah şimdi gerçekten akli karışmış gibi görünüyordu. Deli olduğumuzu düşünüyor olmalıydı. “Öyle mi?”

“Ah evet. Mükemmel bir çözüm var. Bize taşınacak.”

Kalbim sıkıştı ve Midge teyzeyi kolundan tutup koridorun dışına doğru çektim. “Ne yapacak?” diye tısladım, gözden kaybolduğumuz anda. Kulaklarımdan öfke fışkırıyor.

Midge teyze bana saçmalayan benmişim gibi baktı. “Hemen heyecan yapma,” dedi yüksek sesle, sanki Noah üç metre uzaktan bizi dinleyip derdimizin ne olduğunu merak etmiyormuş gibi. “Kendi ayakları üzerinde durana ve olay soğuyana kadar burada kalmasına izin vereceğiz.”

“Soğuyana kadar mı?”

“Onu ihbar edip hapislerde çürümesine izin vermeyi mi tercih ederdin?”

“Hapislerde çürümeyecek. Nefsi müdafaaydı,” diye fısıldadım.

“Bu almak istediğın bir risk mi?” diye sordu.

“Evet.”

“O zavallicığı Sing-sing’e* göndermeyeceğim,” dedi bana. Sing-sing hapishanesinin buradan yeterince uzak ve erkekler hapishanesi olduğunu belirtmemek için kendimi zor tuttum. “Ve üstelik bir sürü odamız var. Eğlenceli olacak.”

Her an arabamı çalabilecek bir kadınla yaşamak, evde yılan beslemek gibi bir şeydi bence. Tanrım şüpheli olduğum için beni affet ama hikâyesi de pek mantıklı gelmiyordu. Demek istediğim, gerçekten doğru olsaydı, bizim polise gitmemiz gibi bir risk almak yerine beladan uzak kalmaya çalışmaz mıydı? Yine de yolunmuş saçlarının ve kanlı elinin bir açıklaması olması gerekiyordu.

Arkamı döndüm, düşünmek için biraz zaman kazanmak amacıyla evin içersine doğru ilerledim. Midge teyze haklı mıydı? Dostça davranıp daha iyi bir sonuç bulunana kadar kalmasına izin vermeli miydik? Gözlerimi sıkıca kapattım. Her sıkışmış hissettiğimde olduğu gibi, gözümün önüne Ned geldi. Ondan yardım istedim ama mavi parkası ve kayak gözlükleriyle beynimin içinde durmaktan başka bir şey yapmadı. Bu görüntünün, sakladığım tatil fotoğraflarından biri olduğunu çok iyi biliyordum. Hatıralarımdaki gerçek, canlı

---

* New York’ta yüksek güvenliklı bir tutukevi. (ç.n.)

Ned değil de bunların yerini almaya başlayan hareketsiz bir görüntüydü.

Gözlerimi açtım ve Midge teyzeye dik dik bakmaya çalıştım. “Hayır.” dedim. “Burada kalmayacak.” Ama bunu söylememe rağmen, aslında teslim olmuşum bile. Sadece uygun seviyede bir kavga tavrı takınıyordum, daha sonra belirtmeme gerek kalırsa “sana söylemiştim” demeye değecek bir mücadele.

Midge teyze bunu biliyor, sanırım yüzümden anlayabiliyordu. “Kısa bir süreliğine,” dedi, sesi artık nazik ve sıcaktı. “Birlikte, kanunlara karşı gelen üç kadın olacağız, tıpkı Thelma ve Louise ve... Brad Pitt gibi. Şöyle düşün, yemek pişirebileceğin bir kişi daha oldu.” Konuşmayı bitirerek arkasını döndü ve Noah’nın bu süre boyunca beklerken bizi dinlediği antreye doğru yürüdü.

“Evlat, yeğenimi minibüsümüze götürebilir misin? Eşyalarımızı düzenleyip yerleşmek istiyoruz.”

“Tabii ki, Madam,” dedi ama onun yaşlı teyze cilvesinden büyüldüğü için mi, yoksa bu deliler evinden bir an önce çıkmak adına boyun eğdiği için mi, bu şekilde davrandığını kestiremedim. “Nean’ı bir yere bırakmamı istemediğinizden emin misiniz?”

“Evet!” diye düşündüm, telekineziyle beni duyabilmesini ya da düşündüğümü söyleyebilecek cesaretim olmasını dileyerek. “Evet, onu buradan çıkar ve beni lüks mutfağında yalnız bırak, ben de yeni bolonez tarifimi deneyeyim.” Ama hiçbir şey söylemedim ve görünüşe göre Noah aklımı okuyamıyordu. Köşeyi döndüğümde Midge teyzeyi on altı yaşında

bir ponpon kız gibi kol kaslarına dokunarak ve kıkırdayarak onu eşyalarımızı taşıması için işe almak istediğini söylerken buldum. İç çekerek iyi haberleri vermek için Nean'a bakmaya gittim.

Otuz dakika sonra kendimi, milattan önce üretilmiş bir Honda Accord'un içinde, minibüsüme doğru giderken buldum. Maine'in yoğun manzarası evden uzaklaştıkça azaldı, tüm görüntüler, sesler ve özellikle okyanusun tatlı kokusu gitti. Kendimi her daim yeşil kalan ağaçları dışında Iowa'dakinden pek farklı olmayan türden bir ormana bakarken buldum. Evin artık burası, dedim kendime. Yakında bir arabam olacaktı, buralarda bir yerlerde terzilik işi bulacaktım ve tıpkı Cedar Falls'daki gibi hayatım devam edecekti, sadece çok daha güzel ve büyük bir mutfakla. Önemli bir şey değildi. Normallik geri dönüyor, diye söz verdim kendi kendime.

Mülteci misafir ve bir aracın içinde yabancıyla mahsur kaldığım gerçeği dışında... Arabaya bindiğimizden beri, Noah'yla birbirimize tek kelime etmemiştik ki bu benim için hiç sorun değildi. Benden bir kol boyu uzaktaydı, üstelik aramızda vites kutusu ve iki tane kırık bardak koyma yeri vardı. Tüm dağ adamlarına on altı yaşına bastıkları anda verilen ve iki kişilik ön koltuğu olan eski pikap kamyonetlerden sürmediği için Tanrı'ya şükrettim. Öyle bir şey olsaydı, seyir halindeki araçtan atlardım herhalde.

Ned öldüğünden beri hiçbir erkekle bir arabaya binmemiştim. Nokta. Hatta Midge teyze ve vosvosu sürekli ta-

mirde olan Wedding Belles Too çalışanı aşırı çekici sarışın kız dışında hiç kimseyle arabaya binmemiştim. O kız beni germiyordu, yalnızca üzüyordu. Noah'yla sadece on dakikadır arabada gidiyorduk ve boynumdan ayaklarıma kadar kıpkırmızı olmuşum. Birkaç dakika sonra kızarıklıklarımın çoğalıp V yaka bluzumdan yukarı çıkacaklarını biliyordum. Bir zamanlar köpek tasmaı olan yeri kaşıyormuşum gibi görünebileceğimi fark edene kadar elimi boynumda gezdirdim. Tasma takmak, yabancıların yanında kurdeşen dökmekten daha tuhaf olmalıydı. Bu yüzden elimi indirdim ve daha az utanç verici olduğunu düşündüğüm şeyi görmesini seçtim.

“Kızardın,” dedi Noah. İstemedim elim enseme gitti.

“Burası çok mu sıcak?”

Temiz hava harika bir fikir gibi geliyordu, bu yüzden başımı ileri geri salladım. Eski moda kolla camını açmaya başladı. Aynısını yaptım ve temiz, çam havasının arabayı doldurduğunu hissettim. “Daha iyi,” dedim, yanaklarımdaki kızarıklığın yok olduğunu umarak.

“Minibüsü bıraktığı yere yaklaştık,” dedi Noah. “Belki beş dakika. Aslında, gündüz vakti güzel bir yer. Yol, körfeze doğru yaklaşıyor ve yelkenliler görülebiliyor.”

Tekrar başımı salladım. Ama şu an aklımdan geçen, koy kıyısında Noah'yla birlikte kol kola durup teknelerin yanışmasını izlemektir. Tanrım, bu nereden çıktı?

“Biliyorum, beni ilgilendirmez,” diye devam etti ve bu sözleri duyunca midem kasıldı. “Ama Nean biraz şüpheli görünüyor.”

Çenemi ona doğru eğdim. Tüm bu durum hakkında düşündüğüm şüpheyi dile getirmekten nefret ediyordum ama aslında

Nean'ın tehdidini gördüğüne memnun oldum. “Şey...” dedim nihayet. “Bu biraz karışık.” Sonra öksürmeye başladım. İlk başta birkaç tane hafif, kusura bakma öksürüğüydü ve sonra akciğerlerim bir tüberküloz hastasınıninki gibi şişip inmeye başladı.

Noah gözlerini yoldan ayırıp bana çevirdi, epey endişeli bir halde baktı ve tekrar yola döndü. “Hey, sen iyi misin?” Karşılık olarak, öksürmeye devam ettim. Artık bir gümbürtüye dönüşmüştü. Boğazıma bir şey takılmış gibi hissediyordum ama bugün, henüz hiçbir şey yememiştim. Ne olabilirdi ki? Kendi tükürüğümünden mi boğuluyordum?

Ona cevap vermeye, iyi olduğumu söylemeye çalıştım ama zar zor nefes alabiliyordum. Boğazım yanıyordu, başım dönmeye başlamıştı. Evet, gerçekten kendi tükürüğümünden boğuluyordum. Hatta tükürük bile değildi. Çekici bir adamla aynı arabada olmamdan dolayı akıttığım salyalardandı. Benim sorunum neydi?

“Bagajda su olacaktı,” dedi Noah. “Kenara çekeceğim.” Çılgınca başımı salladım. Bayılacakmışım gibi hissediyordum. Öksürmeye devam ettim ve hangisinin beni daha hızlı öldüreceğini merak ettim: Öksürük mü, yoksa utanç mı?

Noah kenara çekti, bir çırpıda arabadan fırladı. Başımı çevirdiğimde, bagaj kapağının açıldığını gördüm ve ilk defa, arka koltuğunun bir sürü ıvır zıvırla kaplı olduğunu fark ettim. Arkadaki şeylere bakacak olursak kıyamete hazırlanıyor gibiydi. Battaniyeler, yastıklar, iki tane termos ve koca bir kutu fıstık ezmeli kraker. Vahşi doğada hayatta kalmaya çalışan o manyaklardan biri miydi? Harika. Yüzyıllardan son-

ra bir adamdan hoşlandım ve o da kıyamete hazırlanıyordu. Aman ne güzel!

Ben, dağınıklığın envanterini yaparken bagaj kapandı. Kapiya doğru dönüp açtım ve dışarı çıkmaya çalıştım ama kemerimin hâlâ bağlı olduğunu fark ettim. Kemerini açmadan, Noah yanıma geldi ve benim yerime açtı. Sadece, sağ kalçama doğru uzandı ve kemerin açma tuşunu bulup bastırdı. Bana hiç dokunmamasına rağmen, kalçalarımın üzerinden geçip emniyet kemerini çözerek önümden çeken elinin sıcaklığını hissettim. O bunu yaparken donakaldım. Öksürmeyi, hatta nefes almayı bile kestim. Hiçbir şey hareket etmiyordu ve etrafta hiç ses yoktu.

Ama serbest kaldığım ve kolunu çektiği anda, hırıltılı öksürüğüme kaldığı yerden devam ettim. Elimi tutarak arabadan inmeme yardım etti, sonra da bana bir bardak su verip hızla sırtıma vurmaya başladı. Su içmek için onu durdurduktan sonra, boğazım ve akciğerlerim nihayet rahatladı. Birkaç sarsıcı öksürük ve birkaç yudumdan sonra, öksürük nöbetim bitti. Nefesim ağır ve kesik kesik bir hal aldı. Hayal kırıklığıyla, yaşamaya devam edeceğimi ve böylece Noah'nın yüzüne tekrar bakmam gerekeceğini anladım. Göğsüm çöktü ve yolun kenarındaki eski bir taş duvara doğru yavaşça yürüyüp oturdum, bayılmamak için başımı bacaklarımın arasına aldım.

Manzara buradan pek iyi görünmüyordu ama Noah'nın ayakkabılarının bana doğru hareket ettiğini, sonra da bacaklarının soluma doğru oturmak için hazırlandığını görebiliyordum. Elini nazikçe sırtıma koydu ve kürek kemiklerimin ortasına doğru hafifçe hareket ettirdi, sonra tekrar aşağı indirdi.

Nefes alış verişlerim normale döndü. Kalp atışlarım, elinin ritmini yavaşlatmaya başladı.

Uzun bir süre öylece oturduk. Noah'nın, sebepsiz boğulmamdan beni kurtaran kişinin yüzüne bir daha bakmadan, burada ölüp çürümeme yetecek kadar uzun kalabilir miyim, diye merak ediyordum. Noah, büyük olasılıkla sorunumun ne olduğunu merak ediyordu. Ama yine de nazıkçe sıvazlamaya devam etti, sırtımda gezindiği o küçük bölgeden aşağı veya yukarı hiç çıkmadı. Gerçekten güzel bir histi. O an, orada ölsem umurumda olmazdı.

Ama Noah beni yaşatmak için kararlı görünüyordu. Nihayet omuzlarımdan tutup beni biraz dikleştirdi ve yumuşak bir şekilde "İyi misin?" dedi. Başımı salladığımda, "Emin misin?" diye tekrarladı. Sonra da doğrudan yüzüme baktı ve alnımdan omuzlarıma kadar kıpkırmızı oldum. Yüzümü bir kova buzlu suya gömebilmeyi diledim.

"Gerçekten çok utangaçsın, değil mi?"

Başımı evet der gibi salladım. Bir anda, ağlayacak gibi oldum.

"Hah." Sakalını kaşdı ve merakla bana baktı. "Genelde güzel kızlar kendilerine çok güvenir."

Duvara doğru yaslandım ve kusmaya başladım.

İKİNCİ BÖLÜM

Kaynat

NEAN

“Herkes yemek yapabilir ve herkes yapmalı.”

– Mark Bittman, *How to Cook Everything*, s. xi

“Duyduğuma göre, dağ adamının üzerine kusmuşsun.” Janey ve Midge teyze kalabileceğime karar vereli bir buçuk gün oldu ve biraz daha rahat davranmaya başladım. Ne de olsa dün yerleşmelerine yardım ettim ve bu sabah eve tonlarca market poşeti taşıdım. Benden paralarının karşılığını alıyorlar, orası kesin.

Noah konusunu açtığımda, Janey alındı ve utandı. Ama öte yandan, bu onun her zamanki yüz ifadesi. “Üzerine kusmadım,” dedi, sanki bu çok önemli bir ayrılmış gibi.

“Her neyse. O durumda yapabileceğin en seksi şey bu olmayabilirdi diye düşünüyorum.”

“Seksi olmaya çalışmıyorum,” dedi, küskün bir şekilde. Eh, bu iyi bir şey. “Zeytinyağını uzatsana.”

Mutfağın karşı köşesindeki tezgâhın üzerinde oturuyordum ve Janey'nin yemek yapmasını izlerken topuklarımla alttaki köşe dolabının kapağını bir ileri bir geri, bir ileri bir geri itiyordum. Mutfak aşırı lüks, gözün alabildiği kadar granit ve paslanmaz çelikten ibaretti. Tencere rafının, tavandan kalın pirinç zincirlerle bir avize gibi sallanmasını seviyordum, tek farkı ampuller ve kristaller yerine bakır tencere ve tavalar parlıyordu. Buzdolabındaki televizyonda Food Network kanalı gösteriyordu ama sesi kısıktı ve ekranda inanılmaz derecede sıska, orta yaşlı bir kadın cannoliden* zevk alır gibi yapıyordu. Ekranın alt kısmında kayan altyazıda “Mmmm” yazıyordu. Ama gözlerindeki bakış, “Kazara tükürmeden önce kamerayı üzerimden çek, seni lanet olası,” diyordu.

“Cannolide ne kadar kalori var?” diye sordum.

“Ne?” dedi Janey. Mutfaktayken kimseyi tam olarak dinlemediğini fark ettim. “Cannolide mi? Nereden bileyim ki?”

“Yemek divası sensin. Baksana haline,” dedim, kesme tahtasında yaptığı un kümesini göstererek. “Makarnayı *sıfırdan* yapıyorsun.”

“Başka nasıl yapacaktım?” diye sordu.

“Ciddi misin?” Şaka yapıp yapmadığını anlamak için ona baktım. Esrarengiz bir biçimde gülümsedi ve başımı sahte bir kızgınlıkla ellerimin arasına koydum. “Bak ne diyeceğim. Eğer bana çok, çok iyi davranırsan, sana hazır peynirli makarna yapmayı öğretirim. Spesiyalimdir.” Özel bir yemek olduğunu göstermek için parmaklarımı kıpırdattım.

Janey bir kaşını kaldırdı. “Ben almayayım. Ama peynirli

---

* İtalyan hamur tatlısı. (ç.n.)

makarna seviyorsan, yarın gece için büyükannemin tarifini yapabilirim. Altı çeşit peynir ve domuz pastırması. Domates de var tabii, böylece karnına biraz sebze gider.”

Görünüşe göre, Janey on iki yaşında bir oğlan çocuğu olduğumu düşünüyordu. “Ölmem, merak etme,” dedim ve onu izlemeye devam ettim. Genelde mutfakta uğraşan kişilerde görmediğim bir rahatlığı vardı, sanki tüm gün orada durup unlarla oynayıp yemeğin pişip pişmeyeceğini umursamayacakmış gibi. Her zamanki korkak sincap taklidinden çok daha farklıydı.

Tezgâhın üzerindeki üç büyük kahverengi yumurtadan bir tanesini alıp bana doğru yürüdü ve uzattı. “Ne hissediyorsun?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedim. “Bir yumurta.”

“Sıcaklığı nasıl?”

“Sıcaklığı yok. Yani, havanın sıcaklığında.”

“Doğru. Yani kullanıma hazır.” Yumurtayı elimden aldı ve yanı başımdaki granit tezgâhın üzerine çarptı. Sanırım yumurtalı un yiyeceğiz diye düşünmeye başladım ama bir şekilde çatlamış yumurtayı dökülmeden un volkanının tepesine getirdi ve orada yumurtayı tamamen açıp unun arasından sıvışması için bıraktı. Tabii ki bunların hepsini tek elle yaptı. Waterloo’daki restoranda bulaşıkçılık yaptığımdan beri bu kadar havalı yemek yapan birini görmemiştim. Volkana iki yumurta daha ekledi ve bir çatal çıkarıp yumurtaları sert kenarlı bir kabın içindeymiş gibi çırpmaya başladı. Yumurtaların altın sarısıyken kuru unu yutmaya başladığında giderek daha açık bir renk oluşunu izledim, sonra hepsini bir araya

getirdi, solgun bir hamur elde etti. Düzgün bir dikdörtgen şeklini alana kadar tahtasının üzerinde yoğurdu ardından hamura arkasını dönüp kirli elleriyle tezgâhın üzerin yaslandı ve bana baktı. “Dinleniyor,” dedi.

“O halde seslerimizi alçaltsak mı?” diye sordum şakayla.

Tek kaşını kaldırarak bana baktı. “Konuşmaktan tamamen kaçırırsan çok daha iyi olur bence.”

Gülümsedim. Janey Brown’ı tanıdığımdan beri üç gündür, tam ikinci kez şaka yaptı ve ikisi de beni sevindirdi. Geri zekâlı değildim, gitmem için sabırsızlandığını biliyordum. Aynı adı taşıyan iki kadın birbirinden en fazla bizim kadar farklı olabilirdi. Ama keşke onu biraz daha bana benzetebilsem, diye düşündüren bir şeyi vardı. Keşke ne olduğunu bilseydim, böylece daha iyi görmezden gelebilirim.

“Daha önce hiç domates soydun mu?” diye sordu, akli bir sonraki şeydeyken. Başımı evet der gibi salladım. “Peki ya bıçak becerilerin? Doğrayabilir misin?” Tekrar başımı salladım.

“Sarımsak soyabilir misin?”

“Hayır.”

“Kutuda gelmeyen herhangi bir şey pişirdin mi peki?”

“Tek bir şey bile yok!” dedim. Dudaklarını oynatıp çenesini sola doğru attığı bir hareketi vardı. Düşünceli yüzü. Onu anlamakta giderek daha da iyi oluyordum.

“Belki...” Önlüğünü çıkardı ve ben tezgâhın üzerinde oturmaya devam ederken belime bağlamaya başladı. “Heey!” dedim. Kimse mutfak görevi hakkında bir şey söylemedi.

“Yakında gideceğini biliyorum.” Yutkundum. “Ama o zamana kadar fırıncılık yapacaksın,” diye ilan etti. “Yemek pişiremeyenlerin yapması gereken şey bu. Aşağı in.”

Janey'nin talebi üzerine bir şey yapmam gerekip gerekmediğini düşünerek bir an öylece kaldım. Ama onu kazanmak istiyorsam işe yarar bir şeyler yapmalıyım. Midge teyzenin bulmaca çözerken hile yapmasına yardımcı olmak dışında bir şey. Zıplayarak aşağı indim.

“Fırıncılar kurabiye ile başlar,” dedi, ben önünde dururken. “Kilere git ve bir paket *Toll House* damla çikolata bul. Paketin üzerinde ne yapacağın yazıyor. Konu damla çikolata ise paket her zaman doğruyu söyler.”

O gece, ailenin bir parçasıymışım gibi sofraya oturdum, akşam yemeğini mideye indirdim ve bol bol şarap içtim. Kaşları kalkmış bir halde, Janey tadı normal makarnaya benzeyen ama komik derecede lezzetli bir taze makarna yemeği ile üzerinde kesin bir şey gezdirilmiş olan bir tabak domates ve mozarella peyniri servis etti. Çok az, üç dört çatal yemek yediğini fark ettim, ona bu konuda bir şey söylediğimde, kendini kurabiyelerime sakladığını belirtti.

Kurabiye severim, yanlış anlamayın ama şu an tıka basa yiyordum ve onları daha sonra düşünecektim. Janey ve Midge teyze çatallarını bıraktıktan sonra ben yemeye devam ettim. Makarnanın üzerine kiloyla yiyebileceğim tuzlu bir peynir serpiştirilmiş ve makarnanın arasında, tadı domuz pastırmasından bile çok daha üstün olan ince dilimlenmiş domuz eti parçacıkları var. Artık yutamayacak hale geldiğimde, sandalyemi geriye çektim ve hafifçe inledim.

“Çok açtın galiba,” dedi Janey ilgisizce ama memnun ol-

duğunu anlayabiliyordum. “O kadar beğendiysen yarın atıştırman için biraz ayırabilirim.”

Masanın ortasında duran ve hâlâ, en az iki kişinin daha yiyebileceği kadar yemekle dolu büyük mavi makarna kâsesine baktım. “Saklamaktan başka ne yapacaktın ki? Daha bir sürü var.”

Midge teyze güldü ve kahkahadan çok tuhaf bir havlama sesi gibiydi. “Her zaman yaptığı şeyi. Yarın tekrar sıfırdan başlayabilmek için çöpe atacak.”

Şaka yapıp yapmadıklarını anlamak için bir ona, bir öbürüne baktım. “Ciddi misin?”

Janey başını salladı. “Artık yemekten nefret ederim.”

“Ama bu çok saçma. Tonlarca yemek kaldı. Hem de leziz yemekler. Ve çok emek harcadın.”

Janey omzunu silkti.

“Hadi ama,” dedim. “Lanet bezelyeleri ayıklamanı izledim. Donmuş olarak 1,99 dolara alabileceğin halde, elinle ayıkladın. Saatlerini aldı. İnsanların, bezelye ayıklamayı, oy kullanma hakkının verildiği zamanlarda bıraktığından eminim.” Midge teyze buna güldü. Cadaloz yaşlı bir kadına göre iyi bir dinleyiciydi. “Onca emeğini çöpe atamazsın.”

“Sonsuza kadar da saklayamam ve üstelik yarının akşam yemeğini planladım bile.”

“Ve sonraki gecenin de,” diye ekledi, Midge teyze.

“Belki de...” dedi Janey. “Yemek yapmayı seviyorum. Bezelye soymayı seviyorum.” Ayağa kalktı ve tabaklarımızı toplamaya başladı.

“Midge teyze, bu doğru mu?”

Midge teyze, yeğeninin tuhaf davranışlarından düpedüz bıkmış bir halde başını salladı. “Sürekli böyle yemek yapıyor. Sıfırdan ve büyük, özenle hazırlanmış akşam yemekleri. Bazen benim için yemek yapıyor ama çoğu akşam, sadece istediği şeyi yiyip geri kalanım çöpe atıyor.”

“Bu doğru değil,” diye araya girdi Janey ve bir an rahatladım ama sonra konuşmaya devam etti. “İowa’dayken işimden dolayı her akşam yemek pişirmeye vaktim yoktu. Belki de haftada bir gece, en fazla iki.”

“Haftada iki gece çok fazla zaten,” dedim.

“Ben de ona bunu söyledim,” dedi Midge teyze.

“Zıyanı düşünsene! Neden daha küçük miktarlarda yapmıyorsun?” diye sordum.

Janey bulaşık makinesini doldurmayı kesti ve bana sert bir bakış attı. “Çünkü yapmıyorum.”

Vay be! Sanırım daha ileri gitmeyecektim. Bulaşık makinesinin önünden kalktı, kirli tabakları almak için masaya döndü. Konuşurken dalgın bir biçimde kâseleri, tabakları ve çatal bıçakları yıkayıp dizdim, sonra bir kısmını ona uzattım. Gülümsedi. “Teşekkürler.”

“Sen kaçışsın,” dedim, cevap olarak. “Bu duyduğum en çılgın şey.”

“Bunu senden duymak çok şey ifade ediyor,” dedi Janey. Evyeden geri döndü ve makarna dolu servis tabağını almak için uzandı. Ama alamadan ellerimi uzattım ve tabağın kenarını sıkıca tuttum.

“Dokunma ona,” diye çıktım. Büyük tahta masanın üzerinde kendime doğru çektim, bir bebeği tutar gibi iki kolumu

tabağa sardım. Yemeğe bu kadar yaklaşıncı burnum peynir, domuz eti ve tereyağının keskin kokusuyla doldu. Kalan yemeğın hepsini tek başıma yiyebilir miyim, diye merak etmeye başladım. “Bu yemeği atmak için cesedimi çiğnemen gerek.”

Janey delirmişim gibi başını bana doğru eğdi ve omzunu silkti. “Tamam. Keyfin bilir. İstersen patlayana kadar ye. Sadece, buzdolabımı çöpe gidecek artık yemeklerle doldurma yeter. Burada geçici olarak kaldığını hatırlatmama gerek var mı?”

Gözlerimi devirdim. “Nasıl unutabilirim ki?” Ama belirsiz ev durumum hakkında düşünmüyordum. Şu an yemek hakkında düşünüyordum. Bir plan pişiriyordum diyebilirim.

Janey kilerden bir çift kalın plastik eldiven çıkardı, bezelye kabuklarıyla dolu kovayı aldı, sonra birkaç dakika buzdolabında bir şeyler aradı ve opak plastik kenarlı, iki kapaklı büyük bir leğen çıkardı.

“O nedir?” diye sordum.

“Yem dükkânından aldığım küçük bir şey,” diye cevapladı ve sonra leğeni çevirdiğinde, üzerine siyah kalemle yazılmış “KURTÇUK- BÜYÜK” yazısı göründü. “O gübre işini halletmeye çalışacağım. Yardım etmek ister misin?”

Tamam. Belli ki yalnız kalmak istiyordu. “Hayır teşekkürler. Keyfine bak.”

İğrenç arkadaşlarını alıp mutfak kapısından çıkarken, “Ah, unutturma da bu kapıya bir kilit taktıralım,” dedi ve kapıyı kapattı.

“Başka davetsiz misafir istemeyiz, değil mi?” Midge teyze bana döndü, dikkatle makarna dolu tabağa bakışımı izledi. “Açgözlülüğten ölene kadar yemeyi mi planlıyorsun?”

Güldüm. “Biraz zor ama daha kötü ölümler de var. Düşünüyorum... Buralarda, her gece birkaç kap fazladan sıcak yemek alabilecek küçük bir sığınma evi vardır mutlaka. Maine’de evsizler olmalı. Pişirdiği her yemeği ikiye böleriz, bir kısmı yemek, diğer kısmı da götürmek için.” Bu fikrin lojistiğini düşünerek durakladım. “Yapmamız gereken şey, artık ertesi sabah mı, yoksa aynı gece mi istediklerini öğrenmek ki gece istemeleri durumunda, fazladan yemekleri biz yemeğe oturmadan önce götürebilmemiz için Janey’yi hazırlamaya biraz erken başlaması konusunda ikna etmemiz gerekecek.”

Yüzünde şok olmuş bir ifadeyle bana baktı. “Tabii ki! Neden bunu hiç düşünmedim?”

Belki daha önce hiç sığınma evi yemeği yemediğindendir, diye söylendim içimden. “Çünkü ben bir dâhiyim. Detayları yarın düşünürüz. Şimdi, bu kadar makarnayı ne yapacağım ben?” diye sordum.

Midge teyze gözlerinde yeni bir parıltıyla önce kâseye, sonra da bana baktı. Herkesin aklına gelebilecek bir öneriyle onun saygısını kazanmış olabilir miydim?

“Yiyemediklerini ben bitiririm. Yıllardır Janey’nin artıkları yüzünden fiziğimi bozuyorum.”

Görünüşe göre, Maine’de fazlasıyla evsiz vardı ya da en azından o gün Janey’nin pişirmek istediği lezzetleri yiyecek olan yeterince aç insan. Midge teyze ertesi sabah bir telefon görüşmesi yaptı ve Umut Vericiler adlı bir yerle anlaşmaya vardı. İsmi neredeyse kusmama sebep oluyordu ama bunun

dışında kulağa iyi geliyordu. Buradan yirmi dakika uzaklıkta, erkekler için geçici sığınak, aşevi ve tüm gelenler için acil yemek sağlayan kapanmış bir sığınma evinden bu yeni yere geçmişlerdi. Mesleki tarzda halk kursları da vardı. Midge teyzenin çok ilgilendiğini anlayabiliyordum çünkü tapu konusunda haber almayı beklerken kiraladıkları arabayı ödünç vermesi için Janey'nin başının etini yemeye başlamıştı bile.

Onu götürmeyi teklif edince bana, o şaklatmalı Afrika dilinde konuşuyormuşum gibi baktılar. Bantu dili galiba. Her neyse. Sürmemi istemiyorlarsa, sürmezdim. Burada takılıp çimenlerin büyümesini izlerdim.

İkisi, Midge teyze ehliyetsiz araba sürerken yakalanırsa neler olabileceğine dair tartışırken –ki ne olurdu çok merak ediyordum– arka bahçeye çıktım ve araziye incelemeye başladım. Sabahın dik güneş ışıkları altında, okyanus normalden daha açık bir mavilikle etrafa yayılmış huş ağaçlarının arasından, elmas gibi parlıyordu. Evim Güzel Evim kanalının hakkını vermem gerekiyordu, harika bir zevkleri vardı. Bu kadar bikkın olmasaydım, bu manzarayı saatlerce izleyebilirdim.

Ama çok bikkındım ve bu yüzden hemen sıkıldım. Seçeneklerimi değerlendirdim. Sırtımı eve döndüğümde, solumda sonsuz havuzu saklayan çitler, sağımda gübre yığını ve önümde de birinin gerçekten heyecanlı ve kanlı bir tür yöntemle intihar etmesi durumunda gidebileceği türden koyu renk, parlak kayalıklardan başka bir şey yoktu. Gemilerinin paramparça olup çalkalanan denizin sularına batmaması adına, gemicilerin yaklaşmamak için sirenler çalacağı türden kayalıklar.

O kayalıklardan inmenin zamanı geldi, diye düşündüm. Gözlerimle ölçüp biçtim.

Sağımda duran uçuruma dizilmiş, merdivene benzeyen kayalar vardı. İyice bakmak gerekiyordu ama gördüğünüz zaman, oraya insan eliyle koyulduğuna dair hiçbir şüpheniz olmuyordu. Geriye ve ileriye doğru kıvrılıyor ve eğlenceli olamayacak kadar hain görünüyordu, bu yüzden popomla çimenlerin kenarına oturup kendimi ilk gerçek kaya merdiveninin basamağına kaydardım.

Birbirine daha yakın merdivenleri kullanarak ve gerektiğinde popomun üzerinde kayarak hiçbir sorun yaşamadan yaklaşık on beş metre aşağı inmeyi başardım. Artık ev görünmüyordu. Sadece ben, kayalıklar ve yaklaşık altı metre uzaklıktaki kayanın üzerinden, deli gibi ciyaklayarak gagalarını ilginç küçük bir kümeye daldırmaya çalışırken tüyleri uçuşan deniz kuşları vardı. Yirmi dakika kadar sonra çok dik bir kaya basamağıyla karşılaştım, karnımın üzerinde geri geri inmem gerekecekti. Onu geçtikten sonra, suyun içine doğru kat kat inen hafif bir eğim vardı, kesinlikle düze çıkmak üzereydim. Biraz durakladım ama artık bu kadar yakınlaştığıma göre, sonuna kadar gitmek istiyordum. Tuzlu suyun nasıl hissettirdiğini bilmek istiyordum. Mississippi Nehri gibi soğuk mu, yoksa Okoboji Gölü gibi sıcak mı olduğunu görmek için ayaklarımı okyanus suyuna sokmalıydım. Dört ayak üstüne indim, yüzüstü uzanıp kaygan kayalara tutunarak düşüşü yavaşlatmak için kollarımı açtım. Ellerimi kullanarak bir sonraki kaya sırasının kenarına doğru olabildiğince yavaş bir şekilde süründüm. Kıçımın üzerine düştüm ama asilce ve

çok az çizikle. Ayağa kalktığımda, Rocky gibi kollarımı aşağı yukarı salladım ve kalabalığın kükreyişini dinledim.

Suya doğru giden yolun geri kalanı çocuk oynacağıydı. Kayalar düzleştikten sonra, yıllardır giydiğim spor ayakkabılarımı çıkardım ve olabildiğince yükseğe koydum, sonra da cılız dalgaların kayalara dokunduğu kısımda dolaşmaya başladım.

On saniye içinde baştan aşağı sırlıslılandım. Görünüşe göre, okyanus dalgalarının pek çok türü ve büyüklüğü varmış. Ve yine görünüşe göre kimse Atlantik Okyanusu'na yaz mevsiminde olduğumuzu söylememiş. Su buz gibiydi ve her yerim titriyordu. Tüylerim diken diken oldu, onlar bile titriyordu. Burada kendi ıslak tişört yarışmamı düzenliyordum ve göğüs ucu gösterme konusunda en öndeydim. Geri çekilme zamanıydı.

Tek bir sorun vardı, ayakkabılarım sörf yapmaya karar vermiş gibi görünüyordu. Onları kuru kalmaları için bıraktığım nispeten yüksek olan kaya, henüz yaptığı duştan dolayı parıl parıl parlıyordu. Of! En azından, nemli de olsa pantolonum yerindeydi. Görünüşe göre, her gün başka bir giysi parçasıyla ilgili bir sınav veriyordum.

Çıplak ayakla, nihayet dalgaların ulaşamayacağı bir noktaya gelerek eğimli kayalara doğru gittim, sonra yavaşça, neredeyse ellerim ve ayaklarımla emekler vaziyete gelene kadar, giderek daha da dikleşen basamakları tırmandım. Sonra da inerken beni yavaşlatan büyük yamaca ulaştım.

Ancak şimdi yer çekimi yanımda değildi. Şu anda sadece yüksek bir duvar vardı ve ellerimi üst kısma uzatabilsem bile,

tutunabileceğim bir şey yok gibi görünüyordu. Tutunabilsem kendimi diğer tarafa atabileceğim bir yüksekliğe kadar çıkabilirdim. Ama ulaşabildiğim her noktada hissettiğim tek şey kaygan taşlardı. Bir şekilde etrafından dolanmam gerekecekti ama bu eğreti merdiven dışında güvenli görünen başka bir yol göremedim.

Ah, kahretsin! Bunu tahmin etmeliydim. Ne yapmam gerektiğini düşünmek için, bir süreliğine en alt basamağa oturdum, sonra da pürüzsüz kayaya uzanıp okyanusu dinledim. Bir anda, tuz ve deniz kokusunu artık alamadığımı fark ettim. Burnum artık bu havaya alışmış olmalıydı. Kötü olmuştu, o kokuyu seviyordum. Derin bir nefes alınca deniz suyu kokusunu hafif de olsa hissettim ama çoğunlukla, ıslak kayaların metalik kokusunu duyuyordum, metal kaşıktan dondurma yalarken olduğu gibi. Uzakta sıçrayan ve sonra da parlak dalgaların içinde kaybolan birkaç tane balık ile hipnotize edici bir döngüde tekrar tekrar suyun üzerinde dolanan balıkçıl kuşlar gördüm. Güneş ıslak tenimi öyle güzel ısıttı ki biraz kestirmeyi düşündüm. Yapacak daha iyi bir şey yoktu, değil mi? Dinç bir şekilde uyandığımda, mutlaka bir yolunu bulacaktım.

Gözlerimi kapattım, kendimi yüzme havuzları ve huş ağaçlarıyla ilgili garip bir rüyaya bıraktım.

Bir süre sonra, ağaçlardan biri bana bağırmaya başladı. “Hey, hey sen!”

Rüyamda, ağaca beni rahat bırakmasını söyledim ama bağırmaya devam etti. “İyi misin?” Nihayet uyandım. Kimin bağırıldığını gördüğümde, üzerinde yattığım kayadan neredeyse düşüyordum. Tepeden tırnağa neopren giymiş, komik

pembe paletleriyle kayaların üzerinde sendeleyeen bir dalgıç. Kafası; deniz gözlüğü, şnorkel ve parlak sarı saçlardan ibaretti. Klasik bir Jacques Cousteau.

“Ben iyiyim. Sadece mahsur kaldım,” diye seslendim, Jacques’a. “Buradan nasıl yukarı çıkılacağını bilmiyorsun, değil mi?”

“Ne?” diye bağırdı. “Aşağı gelsene, dalgaların sesinden duyamıyorum.”

Of! Kat ettiğim onca yolu geri dönmek zorunda kalacaktım. Ama yine de kıyıya doğru ilerlemeye başladım. Belki bu adam, dev kalamar avını ya da her ne yapıyorsa onu bitirdikten sonra gidip bana bir merdiven getirebilirdi.

Sarı deniz gözlüklerinin arkasındaki mavi gözleri görebilecek kadar yaklaştığımda, “Ben iyiyim” diye tekrarladım. “Burada mahsur kaldım, evime çıkamıyorum.”

Jacques önce kayalığa, sonra da bana baktı ve “Oradan mı indir?” diye sordu, inanamayarak.

“Bilmem gereken başka bir yol var mı? Üstelik aşağıya inen bir merdiven var resmen. O noktaya kadar.” Yattığım yeri gösterdim, başını salladı.

“Ciddiyim. Kızılderililerden beri orada olmalı. Bu da ortadaki kocaman sekmeyi açıklıyor. Büyük olasılıkla, oraya atılan bir adım son bin yılı alıp götürdü. Çok ilginç. Bu yeri biraz çözdüğümü sanmıştım ama bunu hiç düşünmemişim. Ve buraya ne zaman, bir hafta önce mi geldin?”

Buralarda dönen dedikodu ağından biraz korkarak başımı salladım. “Sanırım ev çekilişi büyük bir haberd, değil mi?” diye sordum.

“Şey, galiba. Ama ben, kazanan açıklaması yapıldıktan sonra bahçeye biraz çeki düzen vermek ve havuzu çalıştırmak için geldiğimde öğrendim. Oranın saha bakıcısı benim. Ya da öyleydim.”

“Hadi canım! Yani beni oraya nasıl çıkarabileceğini biliyor musun?”

Jacques önce bana sonra da ev ile aramda duran kayalık-tan duvara baktı ve onun bakışlarını takip ederken ben bile başımı yarmadan nasıl inebildiğime şaşırdım. “Şey...” dedi ve uzun bir duraklama oldu. “Tabii. Yüzebilir misin?” Beni baştan aşağı süzdü. En azından artık üzerinden sular damlamayan giysilerimin haline baktı ve konuşmaya devam etti. “Ya da sadece gelgitlerin zor olduğunu mu öğrendin?”

“Yüzebilirim,” dedim. Yedi yaşımdan on yaşıma kadar kiralık apartman dairesinde yaşadım. Yunus gibi yüzerdim. “Ama gelgitler konusunda, evet. Geldiğim yerde onlardan yok.”

“Neresi orası?” diye sordu.

Iowa’dan bahsetmeyi düşündüm ama cazibe konusunda eksik olduğundan dolayı vazgeçtim. “Texas,” dedim ona. “Karayla çevrili kısmı.” Bu nasıl daha cazibeli gelebilir, bilmiyordum.

Jacques başını bana doğru eğdi, deniz gözlüklerini çıkarak bir rakun gibi etrafında açık renkli halkalar olan gözlerini ve genç, bronz tenini ortaya çıkardı. “Aksanın yok.”

Ah harika, Jacques da bir dedektif. “Tamam, Teksas değil,” diye teslim oldum. “Ama okyanustan uzak bir yer. Dalgaların daha şey... Daha az olacağını düşünmüştüm. Ayak-kabılarımı da öyle kaybettim.” Kolumu uzatarak uçsuz bucaksız okyanusu gösterdim.

Jacques güldü ve sonra vücudunu kaplayan kilometrelerce uzunluktaki dalgıç giysisinin fermuarını açtı, omuzlarından başlayıp beline kadar sıyrarak beni şaşırttı.

“Vay vay vaaaaaaaay!” dedim, kaslı kollarını ve ardından da büyüleyici yüzücü göğsünü ortaya çıkarmasını izlerken. “Devam et!” Şaka yapıyorum ama yapmıyorum da. Tanrım, bu aşırı derecede ilgi çekici adamı okyanusuma koyduğun için sana şükürler olsun.

Jacques daha da fazla güldü. “Sen de pek gösterişlisin, okyanustaki beyaz tişörtlü hanım.” Göğüslerimi işaret etti. Tabii ki minik göğüslerim fazla ortadaydı. Hemen kollarımı kavuşturdum.

“Bakışlarını çek, dostum!” derken, aklımdan geçen pantolonunu çıkardı.

“Peki hanımefendi. Bakmıyorum.” Dualarım kabul olmuş olmalı ki dalış giysisinin bacak kısımlarını da çıkarmaya başladı. Evet! Bir bacağına çıkarmasını izledim fakat elbisenin altında deniz şortu olduğunu görünce hayal kırıklığıyla iç çektim. Tüh... Diğer bacağına da çıkardı ama ilgimi hızla kaybettim. Sonra da o sırılsıklam şeyi bana kakaladı. “Bunu giy.”

“Ne?” dedim, kolumu uzatıp elimdeki dalış elbisesine bakarak. “Neden?”

“Oradaki küçük körfeze doğru yüzebiliriz,” diyerek sol tarafı işaret etti. “Ve oradan tepeye yürüyebiliriz, bir yat limanı var. Dağ keçisi tarzı inişinden etkilenmiş olsam da beyin sarsıntısı yaşamadan buradan yukarı çıkma ihtimalin yok.”

Gülümsedim ama hareket etmedim. “Bana çok büyük gelecek.”

“Evet, ama esniyor. Güven bana, haziran ayında bile su Teksaslı bir kız için fazla soğuk,” diyerek kaşlarını bir aşağı bir yukarı kıpırdattı. “Nereye gittiğimi görmek için, önden şnorkelle yüzeceğim, sen hemen arkamdan gel. Dalgalar seni yorarsa bacağımla falan tut. Bunları istiyor musun?” komik görünen paletlerini işaret etti.

“Onlar gerçekten fazla büyük olacak,” diye cevapladım, soğuk dalış elbisesinin fermuarını kapatırken. Tenime dokunan neopren bile buz gibi geliyordu, bu yüzden suda elbise olmadan nasıl hissedeceğimi hayal bile edemiyordum. Sanırım ayaklarımı bunu yakında öğrenecekti.

“Evet, büyük olasılıkla.” Bana baktı ve sanırım titrediğimi gördü çünkü suda ilerlemeyi kesti ve kalça hizasına gelen bir noktada durup kendi de biraz titremeye başladı. “Hey, bak-sana. Yüzüp seni botuyla alması için birini gönderebilirim. Birkaç saatten fazla süreceğini sanmıyorum. Ya da ben...”

Elimi hafifçe sallayarak bunu istemediğimi belirttim. “Lütfen. Ben iyiyim. Çok uzağa mı yüzeceğiz?”

“O kadar uzak değil. Bir yüzme havuzunun uç ya da dört katı. İhtiyacın olursa ara verimiz.”

“İhtiyacım olmayacak,” dedim ve omzuma kadar suya batıp Jacques’ın kollarını rahat bıraktığı duruşunu taklit ettim. Suyun üzerinde kalmak için kalçamı yukarı atarak yükselip alçalan dalgaların sallantısına alıştım.

Gölümsedi, sonra bir kolunu havaya kaldırıp “Hadi!” diye bağırdı. Kıyıdan yaklaşık yirmi metre uzaklıkta, sol tarafta olan dalgakırana doğru yüzmeye başladık. Burnum tuzlu suyla doldu ve çoğunu, Jacques’ı kısa bir mesafeden ta-

kip eden yosunun üzerine öksürerek çıkarmayı başardım. İyi, benden iyi yüzüyordu ve dalgıç elbisesi olmamasına rağmen hiç üşümüşe benzemiyordu, ben olsam ölürdüm. Elbisesini vermesi çok tatlıydı. Üstelik karın kaslarını da görmüş oldum.

Kollarının fok yüzgeçleri gibi suya dalışını izlerken burada büyüdüğünü ve büyük olasılıkla tüm hayatı boyunca bu sahilde yaşadığını anladım. Bu durumda ne oluyor, merak ediyordum. Aşırı zengin mi, yoksa havalı eski bir ailenin üyesi mi? Çimlerimizi o biçtiği için, bundan şüpheleniyordum. Arabayla buraya gelirken yolda gördüğüm, bahçeleri çimento blokları üzerindeki arabalar ve paslı salıncaklarla dolu olan küçük evlerde yaşayan yerli ailelerden birinin oğlu olmalıydı. İddiasına varım ki ailesi, benim ailem gibiydi. Yani onlara veda etmeden önceki halleri gibi. Benzer bir sosyal tabakada olabileceğimizi düşünmek beni heyecanlandırıyordu. Kendimi, keşke ruj sürseydim diye düşünürken buldum.

Birkaç dakika yüzdükten sonra, nereye doğru gittiğimizi anlamaya başladım. Daha önce fark etmemiştim ama evimiz bir ucun üzerinde konumlandırılmıştı ve etrafındaki kayalıklar incelik okyanusa doğru inen alçak bir eğim oluşturuyordu. Tepede büyüyen çimler bile vardı. Ama umduğumdan daha uzaktaydım ve burnum deli gibi akarken boğazımdaki tuzlu kusmuk tadı beni boğacak gibi oluyordu. Jacques, dünyanın en kolay şeyiymiş gibi yüzmeye, ben de çırpınmaya devam ettim. Ancak her bir kulağımda daha da yoruluyordum. Kıyıya dokuz metre kaldığında batacakmış gibi oldum ve bacağını tutmaya, endişeyle kollarımı sallamaya başladım.

Jacques durdu, bana doğru yüzdü ve kolunu vücudumun altına koyup beni kaldırdı. Böylece tek yapmam gereken şey

suyun üzerinde kalmak ve toparlanmaktı. Suda ilerlerken neredeyse hiç hareket etmiyormuş gibi görünüyordu, ben de haberlerde gördüğüm o yarı yunus insanlardan biri olup olmadığını merak etmeye başlıyordum. “Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordum ona, aşırı derecede fazla deniz suyu yuttuktan sonra.

“Neyi? Burası derin değil, parmak ucunda ilerliyorum.”

Aman Tanrım. “Ne? O halde, neden yüzmeye çalışıyorum?” Kıpırdanarak elinden kurtuldum ve ayaklarımı yavaşça suyun dibine doğru bıraktım, rahatlatıcı yüzeye dokununca tam bir salak gibi hissettim.

“Hiçbir fikrim yok. İyi misin? Ayakkabılarının peşinden gitmeye çalıştığını sandım.”

“Ben iyiyim. Hadi gidelim, su buz gibi.”

Jacques kıyıya doğru su sıçratarak yüzmeye devam etti ve “Sana söylemiştim!” diye bağırdı. Arkasından yarı yüzerek yarı yürüyerek ilerledim.

Jacques’ın adı Küçük John çıktı. Cidden. Ve Büyük John yoktu. Eve doğru kısa yürüyüşümüzde, annesinin çok eskiden beri Kennedy ailesine fena halde âşık olduğunu söyledi. İkinci ismimin Diana olduğunu düşünürsek tam olarak nereden geldiğini anlıyordum. Ona bunu söylediğimde, gülererek bana yan yan baktı. Sürekli karşılaştığım o “bu kız ciddi mi” bakışı. Çoğunlukla değilimdir ama şu an aşırı derecede öyleydim ve J.J.’in paylaştığımız bu şeyin saf ve gerçek olduğunu bilmesini istiyordum.

“Annem de Lady Diana gibi kötü çocuklardan hoşlanırdı,” diye açıkladım. Ve onda da iyi hayatın peşinden koşmak için çocuklarını ardında bırakma alışkanlığı vardı.

“Sen de mi kötü çocuklardan hoşlanıyorsun?” diye sordu J.J. Ne zaman bir erkek benimle flört etse hissettiğim o endişeli ürpertiye yaşadım. Ve o kaygı ürpertisini de.

“Hayır,” diye seslendim, üç metre önden, içim enerjiyle kaynayarak ve çıplak ayaklarım betona çarparak yürürken. “Bütün çocuklardan hoşlanıyorum. Tüm bu bahçe işlerini sen mi yaptın?”

Ana yoldan, uzun garaj yoluna dönen köşeye geldim bile. J.J. hızını hafif bir koşu temposuna getirerek bana yetiştirdi. Garaj girişinin her iki yanında ağaçlar ve ağaçların tabanını çevreleyen çiçek tarhları vardı. Çok güzel ve özenli görünüyordular. Eğer o ekmişse gerçekten etkilendim.

“Sayılır,” dedi J.J.

“Nasıl yani sayılır?”

“Kanal, programlarının birinden ünlü bir bahçe düzenleyici getirdi. Asyalı, kaslı bir herif. Bir sürü haritalar, planlar falan çizdi. Planlarını uygulamak için ben de dahil olmak üzere kasabadan birkaç kişi çağırdılar. Tüm işler tamamlandıktan sonra, beni bakım için çalıştırmaya devam ettiler.”

“Çok güzel. Harika bir iş çıkarmışsın.”

Omzunu silkti. “Peyzaj hakkında hiçbir şey bilmiyorum.” J.J. konuşurken mavi-yeşil renkli bitkinin yapraklarını incelemek için uzandı. “Ben sadece bahçıvanım.” Geniş yaprağın üzerinden küçük siyah bir böceği aldı ve parmaklarının arasında ezdi.

Aklıma bir şey geldi. “Artık taşındığımızı göre maaşım vermeyi bırakmışlardır kesin, ha?”

Bir omuz silkme daha. “Geçen hafta, evdeki son iş günündü.”

“Tüm bunlara kim bakacak o zaman?” Biçilmesi gereken çimlerin fazlalığının yanı sıra, sulanacak milyon tane çiçek falan vardı. Janey her yere küçük bitki saksıları koymuştu ama görünüşe göre, pişiremeyeceği bir şeyi yetiştirmeye niyeti yoktu.

“Sen, sanırım,” dedi J.J. gülümseyerek. Bir şekilde, bunun dünyanın en imkânsız şeyi olduğunu biliyordu zaten.

“Sanmıyorum. Janey’yle konuşacağım. Belki de işe devam etmene izin vermesi için onu ikna edebilirim.”

“Janey kim?” diye sordu. “Annen mi?”

“Pek değil. O benim... Kuzenim. Sayılır. Ben, şey... Yanımda kalmasına izin veriyorum.” Ah, bu yalan çok yakında suratımda patlayacaktı.

“Orada ikiniz mi yaşıyorsunuz?” Başını, uzun garaj girişine doğru eğdi.

Mükemmel vücudu olan yakışıklı bir erkeğe, bir yabancıyı ve onun büyük teyzesini dolandırarak onlarla yaşamaya başladığını nasıl açıklayabilirdin ki? Bunun için bir Hallmark kartı var mıydı?

“Janey, ben ve Janey’nin büyük-büyük teyzesi. İsmi Midge. Çok komik biri.” Aklıma şeytani bir fikir geldi ve risk aldım. “Bu arada konusu açılmışken, bir gün havuzun etrafındaki çitleri budamak için biraz erken gelebilir misin? Sabah 6.30 gibi olur mu? Ödemeni yaparız.”

J.J. şaşkın gözlerle bana baktı. “Ciddi misin? Neden bu kadar erken?”

Hızlıca düşündüm. “Çünkü böyle yaparsak herkes uyan-
dığında bitmiş ve mükemmel görünüyor olacak. O kadar se-
vecekler ki seni daimi olarak işe almak isteyecekler. Bir kere-
lik, olur mu?” Lütfen, lütfen evet desin. Deli gibi kıkırdama
dürtüsüne karşı savaştım.

“Tabii.” Patentli omuz silkmelerinden birini daha yaptı
ve gözüme giderek daha da tatlı görünmeye başladı. “Sen
bilirsin.”

“Güzel!” Düşünmeden, ona ıslak ıslak, kocaman sarılıp
sonra tuhaf bir şekilde beşlik çakarak aynı anda aşırı yakın
ve saçma bir şekilde samimi olmayı başardım. Üf...

Yan bir bakış daha attı ve tekrarladı: “Güzel. Büyük olası-
lıkla perşembe günü gelebilirim. Görüşürüz, o halde.”

“Tabii ki! Hayatta kaçırmam.”

Bu tuhaf bir cevap oldu ve kalkmış kaşları bana aynı şeyi
düşündüğünü söyledi. “Tamaaaaaam. O halde, hoşça kal.”
Bir kolunda, üzerinden hâlâ sular akan dalgıç elbisesi ile mü-
kemmel ve de bundan tamamen habersiz haliyle yürüyüp gi-
dişini izledim. Köşeyi dönüp gözden kaybolmasını bekledim
ve salyalarımın akıp akmadığına bakmak için ağzımın köşe-
sini kontrol ettim.

JANEY

“Mutfakla ne kadar ilgili olursak olalım, damak tadımız ve mutfaktaki yeteneklerimiz ne kadar sofistike olursa olsun, kahvaltı için genellikle eve döneriz.”

– Cheryl Alters Jamison & Bill Jamison,
A Real American Breakfast

Bu mutfak bir saraydı. Tac Mahal, Versay Sarayı ve Herarst Kalesi. Mutfak sanatlarına ithaf edilen parlak bir tapınağa dönüştürülmüştü. Şöyle bir kendi halime bırakılsam ölüp cennete gideceğimden emindim. Orada da Julia Child’ın* sağ eline oturdum.

İlk olarak mutfak gereçleri vardı. Her malzemeyi fazlasıyla içine sığdıran, muazzam geniş buzdolabı, yirmi dakika içerisinde 550 derecede çalışabilen iki fırın. Yedi, hatta sekiz kişilik bir aileye yetecek kadar geniş, iki çekmeceli bulaşık makinesi ve ocak. Sanki orada, granitin üzerinde büyümüş

---

* ABD’li şef, yazar ve televizyon programcısı. (ç.n.)

gibi görünen, tezgâhla tam hizalı bir şekilde yerleştirilmiş altı tane pırıl pırıl gaz gözü. Ve ocağın üst kısmında en güzel kısım vardı: Davlumbaz! Daha önce, davlumbazı olan bir mutfağım hiç olmamıştı. Ona baktığımda, büyük ve sıcak bir ızgara tavasında, lezzetli, gevrek ve mükemmel oranda pişmekte olan etin cızırtısını duyar gibiydim. Odayı dumanla doldurmayan, yangın alarımını harekete geçirmeyen, sadece kendi kendine cızırdayan. Büyük sulu bir fileto, dökme demir bir tava ve biraz da konyak: İtfaiyecileri getirmeyen bir Steak Diane.

Sonra da mutfak tezgâhları... Parlak mavi granit tezgâh, gözün görebildiği her yöne uzanıyordu. Bu kadar tezgâh alanı gerektiren bildiğim bir yemek olup olmadığından emin değildim. Belki aynı anda, makarna, tart, suşi ve karamel yaparsam o zaman tezgâhın hepsini kullanabilirdim. Fakat bu senaryonun, bir çeşit dünya mutfağı restoranı açmamın dışında, meyve vermesini hayal etmek bile zordu. Ve tezgâhların üzerinde her tür modern cihaz mevcuttu. Mutfak robotu, el mikseri, blender, espresso makinesi. Ekmek yapma makinesi ve tasarımcıların evi lüks göstermek için oraya buraya yerleştirdiği demir boynuzlu şamdanlar, bir bambu yemek kitabı tutacağı, cilalı taşlarla dolu bir cam çanak gibi tüm ıvır zıvırları ayakaltından kaldırmak için garaja götürdüm. Mesela vichyssoise çorbası* lekeleriyle kaplanırsa ortalık, o şeyleri temizlemesi zor olacaktı. Ama kabul etmem gerekir ki düdüklü tencere de oldukça ilgimi çekti. Biraz kısa kaburga koysam ne olur acaba, merak ediyordum.

Gözlerimi kapattım ve mutfağımda olmasını isteyeceğim

---

* Pırasa, patates, krema ve tavuk suyuyla yapılan soğuk çorba. (ç.n.)

ama asla gidip almayacağım bir şey düşündüm. Bakır tencereler ve tavalar? Emaye Hollanda fırınları? Elmas bıçak bileyici? Hepsi burada ve hepsi yanlarında arkadaşlarını da getirmiş. Evet, sanırım tüm bunları Ned'in sigorta parasıyla alabilirdim ama öyle yapsaydım hayat boyu beef Wellington ve paellayı garantileyecek paramın varlığından nasıl emin olabilirdim?

Veya dürüst olmak gerekirse o parayı görmezden gelmeye, bende olma sebebi yokmuş gibi davranmaya nasıl devam ederdim ki?

Şimdi, bu mutfak ve Midge teyze aşkına o kumbarayı kıracaktım. Özgeçmişimi bırakmak için yakın çevredeki tüm gelinlikçi mağazalarını gezmiş olmama rağmen, gerçek anlamda çok az ilgi gördüm. Kekelememle alakalı bir durum olduğunu sanıyordum. Damariscotta'daki küçük bir dükkânda, dükkânın şık İngiliz sahibi bana acıdı, kenarlarının dikilmesi ve askılarının kısaltılması gereken birkaç nedime elbisesini eve götürüp halletmemi teklif etti fakat bu şekilde, ikimizi de geçindiremezdim –yakında gideceğinden Nean'ı saymıyorum– ve evde yapacağım kısaltma işleriyle bu evin muazzam emlak vergilerini ödeyemezdim. Umarım işimin iyi olduğunu görüp de beni tam zamanlı olarak almak isterlerdi. O zamana kadar mutfağımın tadını çıkartsam iyi olur.

Bu düşünceler, sabah erkenden uyanmama sebep oldu. Odamın ahşap zemini soğuktu, bu yüzden pofuduk terliklerimi giydim ve aşağı inip mutfağımı dün gece bıraktığım gibi buldum. Bozulmamış. Evye sabahın erken ışıklarıyla parlıyordu, hava temiz ve hafif limonumsu kokuyordu. Lekesiz

mavi tezgâh ile ona uyumlu tezgâh arası kaplaması beni karşıladı. “Günaydın, Janey. Kahveye ne dersin?”

Teşekkür ederim, mutfak, biraz kahve alırım ve biraz da ev yapımı tarçınlı çörek. Günlerden ne?

Perşembe. Bugün tarçınlı çörek yapılırmıydı? Sanmıyordum. Perşembeleri tost veya mutluyunuz bir kâse yulaf yenirdi. Perşembe günü kimse tarçınlı çörek yapmazdı. Bu, doğa kanunlarına aykırıydı. Gerçekten, en kısa zamanda bir iş bulmam gerekiyordu, yoksa hayatımdaki düzene dair tüm umudumu kaybedecektim.

Sanki bu düşüncemi kanıtlarcasına, Nean bir anda karşımda belirdi. Saat daha 6.15 bile olmamıştı ve yanımda yaşayan suçlu kadın uyanıktı. Kalmasına izin verdiğimizden beri bu son birkaç günde, öğlene kadar uyudu ve mutfağa gelip servis edilmemiş bütün yemekleri yedi. Ama bugün, güneş henüz tam doğmadan ve üzerinde, içini gösteren pamuk şortu ve daracak geceliğiyle mutfak girişinde belirdi. Saçları darmadağın ve yüzünü gözünü kaplıyordu. Bir yandan da esniyordu.

Rahatsız oldum. Tam da yeni mutfağımla bütünleşmek üzereydim. Özel olarak. Belki bir bardak su alıp yatağa dönerdi. Belki dışarı çıkar ve bir kamyonun altında kalırdı.

“Kahve var mı?” dedi.

“Hayır,” dedim. Ama elimde gün gibi aşikâr bir kahve fincanı vardı, kokusu ve buharı Folgers* reklamındaki gibi tüm odayı dolduruyordu. Beni umursamadı ve kendine kahve yapmak için kahve makinesine doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi. Sonra buzdolabına gitti, kremayı çıkarttı, kokladı ve fincanın yarısı kadar ekledi. Şimdi git buradan, diye düşündüm.

---

* ABD’de bir kahve markası. (ç.n.)

“N’apıyorsun?” diye sordu.

“Hiçbir şey. Git buradan.” Ona bakmak bile beni rahatsız ediyordu.

“Fırın yanıyor.”

Olabilir. Birazcık ısıtmış olabilirdim, birileri aniden biraz muffin veya frittata* isterse diye. Kesinlikle tarçınlı çörek için değil.

“Temizliyorum.” Çok kötü bir yalancıydım.

Nean üst taraftaki fırına yaklaşıp ayarına baktı. “Temizleme ayarında değil ki. 350 dereceye ayarlı,” dedi. “Bensiz fırında bir şey mi pişiriyorsun?”

“Ne demek sensiz? Bu benim mutfığım.”

“Bana fırında nasıl bir şeyler pişireceğimi öğreteceğini söylemiştin, unuttun mu? O kurabiyeleri yaptığımda.”

Gözlerimi yukarı doğru devirdim. “Öyle bir şey demedim.”

“İma ettin.”

Tüm evrende beni en fazla rahatsız eden insanın benimle aynı ismi ve soy ismi taşıması ne kadar ilginçti. “Git buradan,” dedim. Sesim çok hırçın ve mızımız çıktı.

“Hadi ama. Bırak izleyeyim. Senin için fırında bir şeyler pişirebilmem işlerini ne kadar kolaylaştırırdı, düşünsene.”

A ha. Hassas bir yerden vurmuştu. Yemek yapmayı çok seviyordum ve yemek yaparken zaman zaman fırın kullanmam gerekliydi ancak fırında bir şeyler pişirmeyi hiç sevmiyordum. Isınmakta olan zeytinyağını sıçratmayı, karıştırmayı, tatmayı ve kokusunu seviyordum. Üzerinde un yazan kutudaki ürünün tam buğday unu mu, rafine mi, yoksa pasta

* İtalyan omleti. (ç.n.)

veya ekmek için mi olduğunu anlamaya çalışmaktan hiç zevk almıyordum. İyi fırıncılar ölçü, ph kâğıtları gibi şeyleri kullanırdı ve krem tartarın içinde ne olduğunu bilirdi. Sürekli ellerinde bir pizza küreğiyle durup yaşamaktan bıkmış gibi bakarlardı. Kızılağaç kerestesinden bir pizza küreğinin asılı durduğu, fırının yanındaki duvara baktım ve sonra, sabahın beşinde terli, yorgun ve saçları unla kaplı bir halde 450 derecede yanan fırının başında duran bir Nean hayal ettim.

“İyi. Tarçınlı çörek yapıyoruz ama sonra beni yalnız bırakman gerek.” Çift taraflı kazanç oldu, dedim kendi kendime. “Bu biraz zaman alabilir.”

Tarçınlı çörek için mayalı hamur gerekliydi, bu yüzden kavanozu buzdolabından çıkardım ve Nean’a mayalama işini verdim. Sıcak su ve maya dolu Payreks kaba, sanki içinden civciv çıkmasını bekliyormuş gibi bakıyordu. Mayanın püskürmeye hazır olduğunu söyleyen sıcak ekmek kokusunu aldığımda ona, unla nasıl karıştıracağını ve sonra nasıl yumurta, tereyağı, ayran ve kesinlikle utanç verici bir oranda şeker ekleyeceğini gösterdim. Ona mikser kullanma seçeneği sundum ama eliyle yoğurmak istiyordu, bu yüzden onu, büyük kasap tezgâhına yerleştirdim ve hamurun kabarması için bir kâseyi yağladım.

Hamurun elastikliğini kontrol etmem için beni çağırırken evin diğer tarafından bir dizi delici çığlık duydum. Havuza çıkan sürgülü cam kapıdan geliyordu. Midge teyzenin havuzda boğulduğunu ya da saçını akım motoruna kaptırdığını ya da herhangi bir şekilde çok kötü bir tehlikede olduğunu düşünerek panik halde evin dışına doğru koşmaya başladım.

Sürgü cam kapıyı açmak için aniden durduğumda ve onu burnu bile kanamamış bir şekilde ayakta, havlusuna sarınırken görünce rahatladım. Her ne olduysa dört uzvu da hâlâ yerindeydi. O kadar kötü olamazdı.

“Ne yapıyorsun? Neler oluyor?” diye sordum.

Midge teyze karşılık olarak delici bir çığlık daha attı. Ona doğru hareket etmeye çalıştım ama bir adım bile atamadan üzerime gelip ikimizi de içeri ittirdi. “Kapıyı kapat! Kilitle!” dedi bana. “Dışarıda testereli sapık bir katil var!”

Bunu söylemesini beklemiyordum. “Ne?”

“Testereli bir adam!” Hızlı hızlı nefes alıp veriyor ve aynı anda titriyordu, bornozununu giydirmeye çalıştım ama dramatik el hareketleri yüzünden bunu yapabilmem çok zordu. “Bir anda ortaya çıktı! Yüzerken beni gözetliyordu herhalde! Hem de çıplaktım!”

Şu an çırılçıplak olan büyük teyzeme bakıyordum ve bu senaryoyla ilgili bir şey bana tuhaf geliyordu. “Emin misin?” diye sordum. “Dışarıda kimseyi göremiyorum.”

“Ben çığlık atınca kaçmaya başladı.” Beni omuzlarımdan tuttu ve şiddetli bir şekilde salladı. “Sanırım testeresiyle beni kesmeyi planlıyordu ve şimdi de dışarıda bir yerlerde!” Dramatik bir sessizlik çöktü.

Ve sonra kapı zili çaldı. Yine, La Cucaracha. Bu dramatik anları yaşamaya devam edeceksek zil sesini değiştirmeyi öğrenmemiz gerekecekti.

“Bu, o olmalı!” diye bağırdı Midge teyze. “Av tüfeğimiz nerede?”

Ona yan yan baktım. “Av tüfeğimiz yok, bildiğim kada-

rıyla tabii. Gidip kim olduğuna bakacağım. Bu büyük olasılıkla kocaman bir yanlış anlaşılma...”

Midge teyze dehşet dolu bakışlarla, kolumu tuttu. “Dikkatli ol, Janey!” dedi bana ve bornozunun kuşağını, karate kuşağıymış gibi sıkıca bağladı. “Tanıdığımız biri değilse kapıyı açma. Seni tehdit ederse polisi ara.”

Evin içinde ilerlerken geçtiği kapı ve pencereleri kilitlemeye başladı. Kendimi bir insanla iletişim kurmak için öğrendiğince hazırlayarak koridora doğru ilerledim ama kapı zaten açıktı. Ve Nean üzerinde iş tulumu, elinde bahçe makası olan, en az Bay Rogers* kadar tehlikeli görünen genç, sarışın bir erkeği içeri davet etmek üzereydi. Adam gerçekten korkmuş görünüyordu. Bu bizim testereli katilimiz olmalıydı. Çok şükür.

“Lanet olsun, Nean,” dedi ve ilk defa karşılaşmadıklarını anladım. “Ödümü kopardı. Bu saatte kimsenin ayakta olmayacağını söylemiştin.” Tabii ya. Nean’ın da buna dahil olduğunu bilmem gerekirdi. Geri bir adım atarak gözden kayboldum.

“Çok üzgünüm, J.J. Normalde bu kadar erken uyanmaz.” Nean’ın kuyruklu yalanına inanmadım. “Havuzda olacağını bilseydim uzak durman için seni uyarırdım.”

O küçük kaptıslı... Sürtük! Onun tarçınlı çöreklerini alacaktım!

“Söylediğin gibi, çitleri buduyordum,” diye devam etti J.J. “Ama sonra birinin havuza girdiğini duydum ve kimse-

---

* *Mr. Rogers’ Neighbourhood* adlı televizyon programı sunucusu, Amerikan televizyon ünlüsü. (ç.n.)

yi korkutmamak için orada olduğumu haber vermek istedim, anladın mı? Bu yüzden, haber vermek için yavaşça diğer tarafa geçtim. Bu kadar şey... Çıplak olacağını düşünmemiştim. Ve o kadar büyük bir çığlık attı ki..." J.J. başını salladı. Bu iri yarı bronz oğlanın elinde bahçıvan makasıyla saf bir şekilde çitlerin arasından belirip Tanrı'nın ve herkesin önünde sabah yüzmesini yapan seksen sekiz yaşındaki çıplak yaşlı teyzeyi gördüğünü düşününce kendime engel olamayıp kıkırdamaya başladım. Midge teyzenin bana adamın elektrikli testeresi olduğunu söylerkenki yüz ifadesini düşünürken kıkırdamam durdurulamaz bir kahkahaya dönüştü ve saklandığım yer ortaya çıktı. Nean ve J.J. sesimin geldiği köşeye doğru, yanıma geldiler.

Nean kendimi zor tuttuğumu görünce o da gülmeye başladı. Kahkahası o kadar yüksek ve komik ki beni daha çok güldürdü, bu da Midge teyzenin ön hole gelip neler döndüğüne bakmasına sebep oldu. J.J.'ye bir göz attı. Yakışıklı yüzündeki şaşkınlığı gördü ve kısa bir süre sonra üç kız gözlerimizden yaş gelene kadar kahkahalarla gülmeye başladık. Kahkahalarımı durduramıyordum ama sonra altıma işemiş olabileceğimi anladığım an, bir kazaya engel olmak için tuvalete koşmak zorunda kaldım. Oradayken Nean'ın, J.J.'yi hâlâ kahkaha atmakta olan Midge teyze'yle tanıştırdığını ve J.J.'in kekeleyerek içten bir şekilde özür dilediğini, bunun onları daha da fazla kahkahaya boğduğunu duydum.

Olayın komikliğine o kadar kaptırdım ki J.J.'den korkmayı neredeyse unutuyordum. Neredeyse! Ama tuvaletin kapısını açtığımda, o tanıdık tereddüttün geri geldiğini hissettim ve bir kez daha, herkes gibi olabilmeyi diledim. Kurdeşen

dökmeden, kekelemeden, birisiyle ilk defa tanışan normal bir insan gibi.

“J.J., bu Janey,” dedi, Midge teyze, kakhahalarının arasında. Elimi sıkamak için elini uzattı ve kollarımın karıncalanmaya başladığını hissettim. “J.J. bizim bahçivanımız, Nean söyledi.”

Kollarımı hareket ettirmedim ama ona kocaman gülümsedim. Kontrolsüz bir biçimde terliyordum ama sıcak bir sabahtı. Belki kimse fark etmez. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim, şaşırtıcı şekilde temiz bir sesle.

“Nean bana, biz evi kazanana kadar Evim Güzel Evim kanalı için çalıştığını söyledi. Bence çalışmaya devam etmeli. Kendi başımıza altından kalkamayacağımız kadar çok iş var ve burayı zaten biliyor.”

Tüm yüzler beklentiyle bana döndü ve Nean’ın yüzünün özellikle parlak olduğunu fark ettim. J.J. adlı tipin sürekli buralarda olması için zaten yeterince çaba sarf ettiğini görerek hayır demek istiyordum ama uçsuz bucaksız çimleri biçme fikri, Nean’ı sinir etme fikrinden daha az çekiciydi.

“Tabii,” dedim. “Ama kış aylarında, burada yapacak çok işi olmayabilir.” O zamana kadar meteliksiz olacağımızdan bahsetmiyordum bile.

“Sorun değil,” dedi J.J. çok çabuk bir şekilde. “Ağustos’a kadar burada olacaktım gibi planlayalım o halde. Sonra duruma bakarız.”

Nean gülümsedi ve lanet olsun ki gülümsemesi bulaşıcıydı. “Güzel,” dedim J.J.’ye ve sonra uzun kollu bir gömlek giymek ve biraz kaşıntı kremi sürmek için yatak odasına çık-

mak üzere müsaade istedim. Kurdeşenler beni öldürüyordu. Oradan uzaklaşırken Midge teyzenin ona sabah altı ve sekiz arası uzun çitlerden uzak durması gerekeceğini söylediğini duydum. “Her gün o saatlerde yüzüyorum,” dedi ve Nean’ın çok fena yakalandığını düşünerek kendi kendime gülümsedim.

O öğleden sonra, Nean ve J.J. bir tepsi tarçınlı çöreği silip süpürdükten ve ayaklarını suya sokmaya gittikten sonra, Midge teyze kasabaya inmek için beni tekrar zorlamaya başladı. Yemeklerim konusunda sığınma evlerinden biriyle görüşmek istiyordu ama tüm bunlar beni biraz rahatsız hissettiriyordu. Genelde sekiz kişilik yemek yapıyordum, yüz kişilik değil ve o zavallı insanların, küçük küçük porsiyonlarda o gün canımın pişirmek istediği şeye maruz kalmalarını istemiyordum. Daha doğrusu, tüm bu olay çok büyük bir baskı gibi geliyordu.

Ama ona bir şey anlatmak imkânsızdı. Arabada kalmama izin vereceğine dair söz alınca teslim oldum. Çam ağaçlarını ve Noah’nın yanında nöbet geçirdiğim o taş duvarı geçerek kuzeye doğru ilerledik. O yeri görmek bile yüzümün utançtan kıpkırmızı olmasına sebep oluyordu ve kendimi, onu bir daha görmemeyi umut ederken buluyordum. Vücut derimin kaldırabileceğinden fazlasıydı bu.

Yirmi dakikalık araba yolculuğundan sonra, Little Pond adlı bir köye geldik. Bu kasaba, Damariscotta kadar garip değildi ve o kadar küçük ki Midge teyze isimli canlı GPS olmasaydı, burayı fark etmeyip geçecektim. Minik çarşı merkezi ve dört yoldan ibaretti. Bir banka, bir Pizza Hut ve park yerinde üç tane araba olan bir marketi vardı.

Kasabanın içerisinden geçerken Midge teyze bana döndü. “Dünyanın en iyi kızarmış deniztarakları,” dedi.

“Ha?”

“Oradaki bar,” dedi, gerçekten iğrenç görünen Sarhoş Denizci adlı yeri işaret ederek. “Camda yazıyor.”

Yakından baktım ve gördüm.

Dünyanın En İyi Kızarmış Deniz Tarakları. 3.50 4.00 \$

Bu iddiayı destekleyen herhangi bir görsel yoktu, ayrıca park yerinde bu meşhur deniztaraklarının tadına bakan insanlar arabaları da yoktu.

“şüpheli,” dedim ona.

“Hadi duralım. Öğlen yemeğ i vakti geldi, açlıktan lyorum ve susadım.”

Saat gerçekten biri geçmişti ve bugün tarçınlı reklerden başka hiçbir şey yememiştik. Dışarıda yemeyi sevmiyordum, bu, bir öğün eksik pişirmem demekti. Genelde dışarıda çok fazla insan oluyordu, neyse ki bugün böyle bir sorun yoktu.

“Deniztarağ ı kızartabilirim,” dedim Midge teyzeye, daha önce hiç yapmamış olmama rağmen. “Eve giderken yüncü dükkânının yanındaki balıkıdan alırım.”

“şimdi acıktım,” dedi. “Ve stelik alınma ama dünyanın en iyi kızarmış deniztaraklarını mı yapmayı planlıyorsun? Çünkü eğ er öyle değ ilse biraz hayal kırıklığı olurdu, değ il mi?”

İ çektim ve arabayı Sarhoş Denizci’nin park yerine sürdüm. İçeride, kareli masa örtüleri ve başka bir zamandan kalma Tiffany cam şamdanların olduğu, şaşırtıcı bir şekilde

parlak ve neşeli bir yemek salonuyla karşılaştık. Rahatladım, mekân tamamen boştu.

Bardaki hoş görünümlü kadın, “İstediğiniz yere oturun,” dedi. Biz de pencere yanındaki bir masaya oturduk. Kıçım sandalyeye değdiği anda, “Deniztarağı mı istiyorsunuz?” diye bağırdı.

Midge teyze bana baktı ve başımı salladım, o da bağırdı: “İki deniztarağı ve buzlu çay, lütfen.” Uygun bir süre bekledi ve “Benimki Long Island olsun,” diye ekledi.

Gözlerimi devirdim ama anlayışla gülümsedim. “Midge teyze, kendini içerek öldürmeyi mi planlıyorsun?” diye sordum. “Çok genç sayılmazsın, biliyorsun.”

Gözlerini kısarak baktı. “Ben hissettiğim yaştayım. Ve üstelik hayatımın hiçbir döneminde, bir iki tek atmaktan asla kaçınmadım ve bana bak. Bak, bir öküz kadar güçlüyüm.”

“İnkâr etmiyorum. Bir otuz yıl daha böyle kalmanı istiyorum sadece.”

“Otuz yıl mı?” Başını bana doğru salladı. “Bu durumda, iki tane Long Island kokteyline ihtiyacım olacak.”

Tam da onunla otuz yıl daha geçirebilmem için kaç tane Long Island kokteyline ihtiyacım olduğunu söylemek üzereyken kapı açıldı ve içeri giren Noah Macallister’dan başkası değildi. Bir seksenlik bir yakışıklılık. Henüz deniztaraklarımı yemediğim için şükrettim. Yemiş olsaydım, ne kadar çabuk ağzıma geleceklerini düşündüm.

“Hanımlar!” dedi, sanki dünyada daha çok görmek istediği başka biri yokmuş gibi. “Ne güzel bir sürpriz.”

“Ah, merhaba Noah!” dedi Midge teyze. “Şu dünyaca ünlü deniztaraklarından yiyor musun?”

Bunu duyunca kaşlarını kaldırdı ve bize kocaman gülümsedi. “Sanırım öyle oluyor. Size katılabilir miyim?”

“Tabii ki!” Midge teyze sevinçten dört köşe oldu. Noah Macallister’dan birazcık hoşlandığını düşünmeye başlıyorum. Onun da.

“Selam Noah,” diye seslendi bardaki kadın. “Her zamankinden mi?”

“Aslında, Nance, bugün deniztarağı alayım lütfen, teşekkür ederim.” Yaklaşarak Midge teyzenin yanına oturdu. Tam karşıma. Koltuk altlarımdan ter boşaldığını hissedebiliyordum.

“Peki, siz kızları medeniyetin bu köşesine hangi rüzgâr attı?” Aynı, onu en son gördüğüm günkü gibi giyinmiş olduğunu fark ettim: mavi kot, beyaz tişört, düğmeleri iliklenmiş ve kolları dirseğe kadar katlanmış uzun kollu bir gömlek. Hafta içi, gün ortası böyle bir giysiyle dolaşabilmesi ne iş yaptığını merak etmeme sebep oldu. Ayrıca burası ne ara bu kadar sıcak oldu, merak ediyordum!

Midge teyze küçük kusma olayımı bilmiyordu ama görünüşe göre konuşmama imkân olmadığını anlamıştı ve benim yerime de konuşuyordu. “Yakında bir sığınma evi ve aşevi var. Yardıma ihtiyaçları olup olmadığına bakmak için geldik.”

Bu Noah’yı biraz şaşırtmış gibiydi, nedeninin ne olabileceğini düşünmek için hızlı hızlı nefes almayı ve terlemeyi bir an olsun bıraktım.

“Ne tür bir yardım?” diye sordu.

“Ah, şey,” dedi Midge teyze. “Yeğenim bir tür aşçı sayılır ve ben de tüm gün yapacak işi olmayan yaşlı bir kadını. Bir görev ihtiyacım var ve açları doyurmak, bulabildiğimin en iyisi.”

Bunu duyunca gülümsedi ve davranışlarının normal, rahat ve samimi haline dönüşünü izledim. “Ne kadar dostça bir davranış,” dedi, Andy Griffith* tarzı bir ses tonuyla. “Öğlen yemeğinden sonra orayı sana bizzat göstermekten memnuniyet duyarım. Orada çalışıyorum.”

Bu arada bardaki kadın, “Siparişler hazır!” diye seslendi ve tam önünde, barın üzerinde üç tane plastik kırmızı sepet ve üç büyük bardak olduğunu gördüm. Görünüşe göre, burası self-servisti. Ayağa kalkmaya çalıştım ama Noah eliyle kalkmamamı işaret ederek beni durdurdu. “Ben alırım,” dedi ve deniztaraklarımızı getirmek için gösterişli bir şekilde gitti.

Arkasını döndükten iki saniye sonra, Midge teyze ellerinde bir tomar peçeteyle uzandı ve kaşımdan akan ter damlasını sildi. Anksiyete yüzünden boğularak ölmekle meşgul olduğum için, ne kadar berbat görüldüğümü unutmıştım. “Derin nefes al,” diye fısıldadı. Derin bir nefes aldım ve hiperventilasyon nöbeti geçirmemeye çalıştım.

“Deniztaraklarımızı,” diye duyurdu Noah, dolu kollarıyla masaya dönerken. Minik parçalar bekliyordum ama sepetler grimsi renkli yağıyla ve deniztarağının kendine özel yapış yapış salgısıyla parlayan devasa kıvrımlı parçalarla doluydu. Bunları yiyebileceğimden emin değildim. Buzlu çayıma uzandım ve kocaman bir yudum aldım.

Her zamanki gibi korkusuz Midge teyze, küçük bir parça kesti ve ağzına atmak için kafasını hafifçe geriye doğru çekti. Uzun süre çiğnedikten sonra, başını önüne eğdi ve bize baktı. Yüzünde bir gülümsemeyle, “Mmmmm,” dedi ve yutkundu. “Vay! Tadı güzel!”

* Amerikalı oyuncu. (ç.n.)

Başımı eğdim. O ciddi miydi? Gözlerimin önünde, daha büyük bir parça kopardı. “Hiç de lastik gibi değil,” diye ekledi ve sonra tekrar çiğnemeye koyuldu.

“Bunlar sizin bildiğiniz deniztaraklarından değil,” dedi Noah. “Geoeyduck adlı uzun, ince ve yumuşak kabuklu bir tür. Nancy onları kendince lokmalık olarak düşündüğü şekilde doğruyor,” diyerek tenis topu büyüklüğündeki parçaları işaret etti. “Ve kızartıyor. Başka şeye benzemez, bunu söyleyebilirim.”

“Gooley duck mı?” diye sordum, yanlış duyduğumdan emin olarak.

“Evet. G-E-O-D-U-C-K,” diye heceledi Noah. “Gooleyduck. Bütün haldeyken görmek istemezsiniz, bundan eminim. Deniz yılanı onun yanında daha iştah açıcı kalır.” Noah ağzını kocaman açtı ve büyük bir parçayı şeker gibi yuttu.

Midem kasıldı. Toplayabildiğim en derin nefesleri almaya başladım.

“Tatları çok... İlginç,” dedi Midge teyze, hâlâ büyük bir kararlılıkla sepetindekileri yemeye devam ederken. “Otantik Maine aromasından küçük bir parça, burada masamızda.”

“Aslında,” dedi Noah, yutkunduktan sonra. “Bunlar Batı Yakası tarakları. Bazı kısımlarının çok lezzetli olduğu biliniyor ama bunlar o kısımları değil. Nancy haftada bir donmuş olarak getiriyor. Sanırım yerli halkın bunlardan yemediğini ve turistlerin de bu konuda hiçbir fikri olmadığını farkında.”

“Cidden mi?” dedi ve sıcak bir patates gibi elinde tuttuğu parçayı atarak sepeti şiddetle ileri doğru ittirdi. “Peki bu şeyleri neden yiyorum ben? İğrençler.”

Noah buna çok ama çok güldü. O sesi, o köpüren, uzun kahkahası beni mest etti, jakuziden çıkan seslere benziyordu.

“Baksanıza,” dedi Noah, bir komplocu gibi bize doğru eğilerek. “Bu yerin boş olduğunu fark ettiniz, değil mi?”

Midge teyze, fark etmemiş gibi etrafına bakındı. “Öyle olsun! Ama sen de buraya yemek yemeye geldin.”

Noah başını sağa sola salladı. “Öyle bir şey yapmadım. Arkadaşım Nancy’yle bir şey konuşmaya geldim ama sonra burada olduğunuzu gördüm ve...” Doğrudan bana baktı. “Birdenbire deniztarakları kulağa lezzetli geldi.”

Utançtan masanın altına doğru eridim.

“Üstelik...” diye ekledi hafifçe. “Yaşadığı o minik mide sorunundan sonra, Janey’nin kızarmış deniztarağı yiyecek olmasından etkilendim.”

Midge teyze başını yavaşça bana doğru çevirdi. “Mide sorunu mu?”

Kaybolan sesimi aramaya başladım. “Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum,” dediğimi duydum. “Masaya getirdiğin anda, onlara bir baktım ve sipariş ettiğime pişman oldum.”

“İnsanlar hasta değilken bile böyle düşünüyor,” diyerek güldü, Noah. “Nancy’yle uzun zamandır tanışıyoruz. Başka bir şey sipariş edersek anlayışla karşılayacağından eminim. Peynirli tost olabilir mi?”

“Ah lütfen, evet,” dedi Midge teyze ve biraz hevesli bir şekilde ben de başımı salladım. Noah yerinden fırladı, bardaki Nancy’nin yanına gitti. Gözlerini alışveriş kanalından ayırmadan, kadın bize seslendi: “Taraklarla başa çıkamadınız, değil mi? Turistler işte.” Maine’e kargoyla deniztarağı getiren bir kadın için, sesinde biraz fazla küçümseme vardı.

Bize peynirli tost getirmek için sallanarak mutfağa yürüdü ve rahatlatarak iç çektim.

Sandviçlerimiz servis edildiğinde Noah, buraya gelişinin esas sebebini anlatıyordu. Bize, barınağın mahsul üreticisi olduğunu söyledi. Ürünlerinin çoğu yiyecek bankası ve sığınma evinin mutfağına giden Little Pond halk çiftliğini işletiyormuş. Fazla ürünlerinin bir kısmını da Sarhoş Denizci adına alması için Nancy'yi ikna etmeye gelmiş. Dört kez denemiş ama şansı yaver gitmemiş, görünüşe göre menüde içinde sebze olan hiçbir yemek yokmuş.

“Ama bu sabah bahçede büyük bir kereviz standı gördüm ve aklıma bir fikir geldi,” diyerek arkasına yaslandı ve parlayan gözlerle konuşmaya devam etti. “Buffalo tavuk kanadı. En fiyakalı restoranlar, buffalo tavuk kanatlarının yanında kereviz servis ediyor, değil mi?”

Nancy masamızda belirdi. Keskin kulaklarının hakkını vermek lazımdı. “Devam et, dinliyorum.”

Noah sırtıttı ve onun ilgisini çekmek için planladığı şeyin tam olarak bu olduğunu anladım. “Düşünsene sevgili Nancy. Kereviz.” Sanki ona ikinci el bir araba satıyormuş gibi ellerini havada sallayarak bunu kafasında canlandırması için uğraştı. “Bu aralar bir tabağa kaç tane kanat koyuyorsun?”

“Bir düzine,” diye cevap verdi. Çenesinde parlayan bir miktar yağı fark ettim ve geri gönderdiğimiz tarakların kaderini düşündüm.

“On tane yap, kereviz saplarını da ekle. Al sana daha az masraflı ama daha havalı bir yemek,” dedi. “Tavuk kanatlarından, yüzde on yedi kadar tasarruf edeceksin ve futbol fanatikleri bu yeni gurme yaklaşıma bayılacaklar, tabii azalmış mide yanmalarına da.”

Nancy alaycı bir şekilde güldü. “Onu bilemem ama fikrini sevdim. Hafif menüler diye adlandırabilirim.” Buzlu çayım neredeyse burnumdan çıkıyordu.

“Mükemmel!” diye bağırdı Noah. Sonra, tamamen Nancy’ye doğru döndü. “Bak ne diyeceğim. Bir ay boyunca kerevizimden al. O zamana kadar verimini almazsan, bu işi bitiririz ve bir sene boyunca kereviz konusunda bir daha başının etini yemem.”

Nancy boncuk gözlerini kısarak baktı. “İddiasına varım ki şu kerevizini sadece bir ay boyunca hasat edeceksin.”

Noah kollarını açtı ve gördüğüm en tatlı, en şirin şekilde omzunu silkti. Bir anda, gidip kucağına oturmak istedim. “Aklımı çelmeyi başardın, seni kurnaz şey. Ama kanat satışları için iyi bir ay olacak, sana bunun sözünü verebilirim. Sonra da domates konusunu konuşuruz.”

“İyi, iyi.” Nancy gülümseyerek konuyu kapattı. “Hadi devam et, seni çakal. Tatlı genç hanımlardan oluşan haremimi al ve bırak televizyon programımı izleyeyim.”

Midge teyze bunu duyunca saçını başını düzelitti. Şaibeli menüsüne rağmen Nancy’nin artık ömürlük bir müşteri kazandığını biliyordum. Ve her ne kadar kaçmaya çalışsam da kalbimin Nancy’ye karşı azıcık da olsa yumuşamasına izin verdim. Son zamanlarda tanıştığım tüm bu yabancıları düşündüm... Avukatlar, polisler, bar sahipleri ve evet, Noah. Görünüşe bakılırsa hayatımda geldiğim en izole yerde dünyam giderek büyüyordu.

NEAN

“Ördekler ve güvercinler, birkaç durakla günde yüzlerce mil uçabilme yetenekleri sayesinde, miyogloblin bakımından zengin kırmızı kas lifleri, koyu renkli, lezzetli göğüs etiyle bilinirler.”

– Harold McGee, *On Food and Cooking*

Janey ve Midge teyze, Little Pond’daki sığınma evinden döndüklerinde, görev başındaki iki kadına dönüştüler. Ben de bu görevin çapraz ateşine tutulmuş, masum bir görgü tanığından başka bir şey değildim.

“Ekmeğe ihtiyacımız var,” dedi Janey, kıvrıldığım bar sandalyesinin önünde dururken. “Daha doğrusu, barınağın ekmeğe ihtiyacı var. Günde dört somun.” Zaten yapmaya karar vermiş olduğum şeyin –yani *Var Mısın, Yok Musun* izlemenin– dışında bir tepki uyandırması gerekiyormuş gibi beklentiyle baktı.

“A ha!” dedim. Programdaki kuaförün teklif edilen bir çanta parayı almasını umuyordum ama gözlerindeki açgözlü bakıştan oyuna devam edeceğini görebiliyordum.

“Bu evin fırıncısı sensin,” diye devam etti Janey.

“Kurabiye yaptım.”

“Ve mayalı hamurla yaptığın tarçınlı çörekler var. Tıpkı ekmek gibi.”

“Bakkalda ekmek satıyorlar, değil mi?”

Janey sanki annesine laf söylemişim gibi alıngan bir iç çekti. “Günde dört ekmek almak çok pahalı olur. Ve üstelik ekmek yapmak çok eğlenceli.”

“O halde sen yap,” dedim ona. Teklifi kabul etsene, dedim içimden ekrandaki kadına, deli olma!

“Yapmak istemiyorum,” dedi Janey. “Fırında bir şey pişirmeyi sevmiyorum. Fırın senin işin.”

“İş istemiyorum,” dedim çabucak ve sonra da yapmış olduğum hatayı hemen anladım.

Janey, bu fırsatı kaçırmadı. “Vurgulamak istediğim şey de bu. Madem kira vermeden burada kalmak istiyorsun, ekmeği sen yapacaksın. Ve bunları, o gün pişirdiğim yemekle birlikte bırakması için, Midge teyzeyi barınağa sen götüreceksin. Yapmak istemiyorsan, hemen şimdi eşyalarını topla ve seni otobüs terminaline bırakayım.”

Kaşımı kaldırdım. Tacizci erkek arkadaşını nefsi müdafaa esnasında öldürdükten sonra derin bir travma yaşamış bir kadınla böyle konuşulmazdı. Gerçekte, o kadın ben değildim ama her neyse. Somurtarak televizyonu kapattım. “Ekmeği ben yaparım. Tanrım. Ne zaman böyle otoriter biri oldun?”

Janey başını salladı ve mutfğa doğru yürüdü ama sorum retorik bir soru değildi. Gerçekten, ne zaman böyle otoriter olmuştu? Onun uysal ve mazlum halini daha çok seviyordum.

Janey mutfakta, masanın yanında asılı olan düzenli raflardan yemek kitapları çıkardı. Bir tanesinin adı Ekmek İncili’ydi. Gerçek İncil’den daha büyük ama eşit derecede sıkıcı görünüyordu. Tezgâhm yanındaki tabureme tünerken pat diye önüme koydu. “Oku ve öğren,” dedikten sonra sanki orada değilmişim gibi kitaplarına geri döndü.

Kitabın kapağını kaldırdım, iştah açıcı ekmek fotoğraflarına bir bakış attım ve kapattım. “Yemek pişirmeyi bir kitaptan öğrenmemi mi bekliyorsun?”

Janey etrafımda döndü. “Bütün yemekleri değil. Fırında pişirmeyi. Ve evet. Bilmen gereken her şey o kitapta.”

İç çektim. Birinci sebep, temel kuralıma göre kahverengi kapağı olan kitaplar sıkıcıdır. Ve ikincisi, Janey’den mutfak dersi almayı sabırsızla bekliyordum, diyebilirim. O kız tam bir asosyaldi ama onunla takılmayı seviyordum. Mutfakta sadece ikimiz olduğumuzda, rahatlamış hissediyordum. O, Bay Miyagi* gibiydi. Tek farkı tekmesi yerine yemekleri olmasıydı. Kitabı yana ittirdim.

“Bana sevdiğin bir ekmeğin tarifini göstersen ve ben de ondan başlasam. Sonra, teknikleri bilemeye hazır olduğumda bu kitaba başvururum.”

Janey, bana bir bakış attıktan sonra gözlerini yukarı çevirdi. “Meşgulüm,” dedi.

“Nasıl meşgul? Bu evdeki tek işsiz ben değilim.”

---

* Kesuke Miyagi; Karate Kid filmi karakteri. (ç.n.)

“Yemek yapmakla meşgulüm ve dikiş dikmekle ve gerçek bir iş aramakla ki onu da sonunda bulacağım.”

Gölümsedim. “Ben de. Sonunda.”

Göz ucuyla bana baktı. “Umarım ondan daha yakın bir zamanda olur. Burada sonsuza kadar kalamazsın.”

“Biliyorum, biliyorum...” dedim ama neden olmasın, diye düşündüm. “Henüz değil. Şu an, çok uygulanabilir değil. Arabam falan yok ve burada izole bir yerdeyiz...”

Janey de bunu düşündü. “Evet, öyleyiz, değil mi?” dedi yavaşça. Birdenbire, tıpkı benim gibi geçirdiği boş zamanlara bir gerekçe göstermeye çalıştığını anladım. “O halde şimdi fırında bir şeyler yapmaya başlayalım, gerçek iş konusunu sonra düşünürüz.” Elinde tuttuğu American Cookery adlı kitabı bıraktı ve oturmakta olduğum tezgâha doğru yürüdü. “Neden basit Fransız ekmeğinden başlamıyoruz; sadece un, maya ve kas gücü. Nasıl fikir?”

Beni tartının başına oturttu ve ben koca bir yığın unu tartmakla uğraşırken bir an mutfak kapısından çıkıp ortadan kayboldu. Geri döndüğünde, elinde bir ördek vardı. Gerçekten, bir lavabo pompasını tutar gibi, elinde tüyleri yolunmuş çıplak büyük bir kuş tutuyordu.

“O nedir?” diye sordum, kaçınıcı gram unu koyduğumu unutarak.

“Ördek,” dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

“Ördek olduğunu biliyorum.” Tamam, doğrusu ilk başta dev bir tavuk olduğunu sandım. “Ama nereden aldın?”

Başını bana uzattı. Normal insan dilinde sorduğum soruyu kendi tuhaf şef diline çevirmeye çalıştığını biliyordum. “Kasaptan olabilir mi?” diye denedi.

Janey başını salladı ve mutfığa doğru yürüdü ama sorum retorik bir soru değildi. Gerçekten, ne zaman böyle otoriter olmuştu? Onun uysal ve mazlum halini daha çok seviyordum.

Janey mutfakta, masanın yanında asılı olan düzenli raflardan yemek kitapları çıkardı. Bir tanesinin adı Ekmek İncili'ydi. Gerçek İncil'den daha büyük ama eşit derecede sıkıcı görünüyordu. Tezgâhm yanındaki tabureme tünerken pat diye önüme koydu. "Oku ve öğren," dedikten sonra sanki orada değilmişim gibi kitaplarına geri döndü.

Kitabın kapağını kaldırdım, iştah açıcı ekmek fotoğraflarına bir bakış attım ve kapattım. "Yemek pişirmeyi bir kitaptan öğrenmemi mi bekliyorsun?"

Janey etrafımda döndü. "Bütün yemekleri değil. Fırında pişirmeyi. Ve evet. Bilmen gereken her şey o kitapta."

İç çektim. Birinci sebep, temel kuralıma göre kahverengi kapağı olan kitaplar sıkıcıdır. Ve ikincisi, Janey'den mutfak dersi almayı sabırsızla bekliyordum, diyebilirim. O kız tam bir asosyaldi ama onunla takılmayı seviyordum. Mutfakta sadece ikimiz olduğumuzda, rahatlamış hissediyordum. O, Bay Miyagi* gibiydi. Tek farkı tekmesi yerine yemekleri olmasıydı. Kitabı yana ittirdim.

"Bana sevdiğin bir ekmeğin tarifini göstersen ve ben de ondan başlasam. Sonra, teknikleri bilemeye hazır olduğumda bu kitaba başvururum."

Janey, bana bir bakış attıktan sonra gözlerini yukarı çevirdi. "Meşgulüm," dedi.

"Nasıl meşgul? Bu evdeki tek işsiz ben değilim."

---

* Kesuke Miyagi; Karate Kid filmi karakteri. (ç.n.)

“Yemek yapmakla meşgulüm ve dikiş dikmekle ve gerçek bir iş aramakla ki onu da sonunda bulacağım.”

Gülümsedim. “Ben de. Sonunda.”

Göz ucuyla bana baktı. “Umarım ondan daha yakın bir zamanda olur. Burada sonsuza kadar kalamazsın.”

“Biliyorum, biliyorum...” dedim ama neden olmasın, diye düşündüm. “Henüz değil. Şu an, çok uygulanabilir değil. Arabam falan yok ve burada izole bir yerdeyiz...”

Janey de bunu düşündü. “Evet, öyleyiz, değil mi?” dedi yavaşça. Birdenbire, tıpkı benim gibi geçirdiği boş zamanlara bir gerekçe göstermeye çalıştığını anladım. “O halde şimdi fırında bir şeyler yapmaya başlayalım, gerçek iş konusunu sonra düşünürüz.” Elinde tuttuğu American Cookery adlı kitabı bıraktı ve oturmakta olduğum tezgâha doğru yürüdü. “Neden basit Fransız ekmeğinden başlamıyoruz; sadece un, maya ve kas gücü. Nasıl fikir?”

Beni tartının başına oturttu ve ben koca bir yığın unu tartmakla uğraşırken bir an mutfak kapısından çıkıp ortadan kayboldu. Geri döndüğünde, elinde bir ördek vardı. Gerçekten, bir lavabo pompasını tutar gibi, elinde tüyleri yolunmuş çıplak büyük bir kuş tutuyordu.

“O nedir?” diye sordum, kaçınıcı gram unu koyduğumu unutarak.

“Ördek,” dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

“Ördek olduğunu biliyorum.” Tamam, doğrusu ilk başta dev bir tavuk olduğunu sandım. “Ama nereden aldın?”

Başını bana uzattı. Normal insan dilinde sorduğum soruyu kendi tuhaf şef diline çevirmeye çalıştığını biliyordum. “Kasaptan olabilir mi?” diye denedi.

“Tamam, bu da bir başlangıçtı fakat şimdilik. Burada, yanımda duruyordun, sonra birkaç saniyeliğine yanımdan ayrıldın ve bir ördekle geri geldin.”

“Ah!” Nihayet anladı. “İkinci buzluktan çıkardım. Bilmiyor muydun?”

Ona yan yan baktım. Neden bilecektim ki?

“Sanırım hayır. Buzunu çözüyorum, yani ördeğin,” dedi ve tam karşımda ada tezgâhta bulunan daha küçük evyeye doğru gidip ördeği içine bıraktı. Ördeğin başı yana savrulunca suçlayan gözlerini gördüm. “Yarın ördek ve fasulye güveci yiyeceğiz.”

“Ah, kulağa iğrenç geliyor.”

“Beğeneceksin.” Ona inanıyordum çünkü şimdiye kadar pişirdiği her yemeği çok sevmiştim. Evyenin deliğini tıkadı ve buzdolabından arka arkaya iki tepsi buz çıkarıp evyeye götürdü.

“Bu akşam ne yiyoruz?” diye sordum, evyeyi göstererek. “Ördek gagası çorbası mı?”

“Çok komik. Aslında onun tarifi bir yerlerde olacaktı.”

“Bu akşam dışarıda yiyeceğim,” deyince Janey güldü.

“Sen önündeki ekmekle ilgilen,” dedi bana, buzları evyeye bıraktıktan sonra ördeği suya daldırarak. Bir geyiği boğacak kadar fazla tuz ekledikten sonra bir çeşit yaprak eklemesini ve tüm bunları karıştırmak için ördeğin kafasını kullanmasını izledim. Ördeğe hiç saygı göstermiyordu.

Ellerini yıkayıp başka bir şey yapmaya döndüğünde, unu tekrar tartmaya başladım. Bir kâsedeyi beyaz un, buğday unu ve biraz tuzu karıştırdım ve sabırla Janey’nin yemek ki-

taplarından bir başkasıyla meşgul olmasını bekledim. Sonra saldırıya geçtim. “Noah denilen çocuğun sığınma evinde çalıştığını duydum.”

Janey’nin tüm vücudu kaskatı kesildi ve bir şeylere yaklaştığını anladım. Yavaşça bana doğru döndü. “Bunu nereden duydun?”

“J.J. bana Noah’nın diğer türden bahçıvan olduğunu söyledi. Sebze türünden.”

“Kullanışlı olan tür,” dedi, hülyalı bir gülümsemeyle. Sonra da sırtını dikleştirdi ve biraz toparlandı. “Görünüşe göre J.J. ile bol bol konuşmuşsun.”

“Biraz,” dedim. Aslında çoktu ama dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim. “J.J., Noah’nın birkaç ay önce tam da bir şeyler ekme döneminde birdenbire ortaya çıktığını söyledi.”

“Nereden geldiğini söyledi mi?” diye sordu Janey, yine kendini unutarak.

“Kimse bilmiyor,” dedim. “En azından J.J.’ye göre öyle. Burada olup biten şeyler konusunda bilirkişi oymuş gibi görünüyor. Bu kara çıkıntısında büyümüş ve görünüşe göre herkesi ve herkesin annesini biliyor. Ev çekilişinin, aylardan sonra burada yaşanan en heyecanlı şey olduğunu söylüyor. Sizin ne kadar sıkıcı insanlar olduğunuzu düşünürsek, bu üzücü bir şey aslında.”

Janey bir saniyelğine hiçbir şey söylemedi ve sanırım şu Noah adlı adama olan aşkında kayboldu. Ama sonra dedi ki: “J.J.’ye kişisel bir şey anlatmadın, değil mi? Şey hakkında... Seni buraya getiren durumlar hakkında.”

“Evi kazandığımı zannetmemden mi bahsediyorsun? Asla.” Ne kadar salak biri olduğumu bilmesine kesinlikle izin vermezdim.

Janey gerçekten üzgün bir halde başını salladı. “Hayır, demek istediğim... Sen buraya gelmeden önce olanlarla ilgili. Erkek arkadaşınla.”

Kahretsin. Bir an için küçük hikâyemi unutmıştım. Bu konuda daha dikkatli olmalıydım yoksa en son gördüğümde, Geoff’in hayatta olduğunu anlayacaktı. “Hayır, asla!” dedim ona, olabildiğince içten görünmeye çalışarak. “Burada her şeyi merak eden bu kadar insan varken daha da dikkatli olmam gerek.”

Nefes verdi, benimle ilgili bu kadar endişelendiği için biraz duygulandım ve suçlu hissettim. “İyi. Dikkatli olmaya devam et. Sadece kendi işimize bakmak istiyoruz,” dedi anlamlı bir şekilde. “Her konuda. Ekmek nasıl gidiyor?”

“Burada kuru malzemeler var. Şimdi ne yapıyoruz?”

“Şimdi, Cuisinart,*” dedi ve mutfak robotunu işaret etti. “Her şeyi buraya koyuyoruz, sonra mayalı ılık suyu ve buzlu suyu ekliyoruz. Hamur oluşana kadar, makineyi çalıştırmaya devam et.”

Kulağa gayet kolay geliyordu. Hemen işe giriştim. “Peki. Noah’yla aranda bir şeyler mi var?” diye sordum ona, robotun kâsesine mayalı suyu eklerken.

“Ne?” dedi dehşet içinde ve inkâr moduna girmek üzere olduğunu anladım. “Neden böyle bir...” Konuşmak konusundaki isteksizliğine sinir olarak mutfak robotunun tuşuna bastım ve onu motorun gürültüsüne boğdum.

---

* Amerikan ev aletleri markası. (ç.n.)

“Ne dedin?” diye sordum, onun konuşması ve benim de çarpıntım bitince. “Üzgünüm, makine o kadar gürültü çıkıyor ki Noah’yla aranda ne geçtiğini duyamadım.”

Yüzünü ekşitti. “Dedim ki hiçbir şey...”

Tekrar duraklatma tuşuna bastım. Yeni bir sorgulama tekniği keşfetmişim!

Parmağımı tuşun üzerinden çektim. “Hayır, hayır, duymadım. Daha yüksek sesle konuşman gerek.”

“Dedim ki!” Janey bağırmaya başladı. “Aramızda hiçbir şey...”

Nabzım hızlandı.

Çığlık attı. Nabzım tamamen durdu. “Tanrım, çok sinir bozucusun,” dedi. “Güzel olduğumu söyledi.”

Etkilenmiş bir halde, ona doğru döndüm. “Gerçekten mi?”

“İnanması bu kadar güç mü?” diye sordu.

“Evet,” dedim coşkuyla ve küçümseyerek bana baktı. “Ama ne tatlı bir şey.”

İç çekti. “Biliyorum. Tuhaf, değil mi? Adama, ona karşı ilgim olduğunu düşündürecek hiçbir şey söylemedim ki zaten onunla ilgilenmiyorum. Ve ne zaman etrafta olsa terlemeye, boğulmaya başlıyorum. Bu yüzden yanlış bir fikre kapılacağımı sanmıyorum.”

“Belki o tip şeylerden hoşlanıyordur,” dedim, omuz silke- rek. “Değişik hallerden, falan.”

“Bu fazlasıyla değişik bir hal bence.”

Biraz düşündüm. “Peki, ona şans verecek misin?”

“Pardon?”

“Noah. Onunla takılacak mısın?”

“Hayır, onunla takılmayacağım,” dedi, i erleyerek. “Onu tanımıyorum bile. Ve bir daha onu görmemi gerektirecek bir durum olacağını sanmıyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Lütfen. Bu duyduğum en saçma bahane. Ara onu. Ormanın ortasındayız diye rahibe gibi yaşamak zorunda değilsin.”

“Ben rahibe gibi ya amıyorum,” diyerek tezgâhın üzerinde b z    t  ğ  mutfak havlusunu fırlattı. “Sen ve Midge teyze. Başkalarının içine karı maktan kendinizi alamıyorsunuz. Artık beni taciz edecek iki kişi olduğuna çok memnunuz.” Birdenbire hassasla tı. Neden bu kadar abartıyordu?

“Tanrım, sakın olsana. Cidden biriyle birlikte olman gerek. Ne kadar oldu?”

“Seni ilgilendirmez... Tanrım!” şu an bariz bir şekilde canı sıkkındı. “Neden seks hayatımı bu kadar ilginç buluyorsun? Ben seninkine burnumu sokmaya  alı mıyorum.”

“Anlatmaya mecbur değilsin. Ben sadece...”

Derin bir nefes aldı ve yüzü kıpkırmızı oldu. “Bu benim mutfağım!” diye bağırdı ve buraya geldiğinden beri bunu trilyonuncu kez söylediğini fark ettim. “Beni burada kimse rahatsız edemez.” Kollarını sallayarak etrafında bir g   kalkanı gibi bir daire çizdi, kimsenin geçemeyeceği kutsal bir alan yaratır gibiydi.  ılgın gibi hatta belki de biraz manik gibi görünüyordu.

“Kimse seninle uğra mıyor, deli kadın.” çökeli olup olmadığımdan emin değildim ama onun öyle olduğunu görüyor ve nedenini anlamıyordum.

“Amacın uğraşmak olmayabilir ama beni sinir ediyorsun!”

diye bağırdı. “İçeri gelip ördek pişirmek istiyorum sadece, tamam mı? Ama beni yalnız bırakmıyorsun. Bana sürekli bir şeyler soruyorsun; Ned’le aramda ne olduğunu, neden seks yapmadığımı ve...”

“Ned?” diye sordum. “Ned kim?”

“Aaahhh!” diye çığlık attı, elleriyle saçlarını avuçlayarak. “Ned HİÇKİMSE değil!” Gözleri, gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi vahşi ve parlak görünüyordu ama bir sebepten dolayı bu işin peşini bırakamıyordum.

“Hayır, bu Ned denilen kişinin kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Iowa’da bıraktığın ideal erkeğin mi? Onun seninle eve gelmesini istedin ama sana evlenme teklif etmedi mi? Ya da belki seni başkası için terk etmiştir, yemek yapmayı bile bilmeyen biri için.”

Janey’nin yüzü, doğada bulunmayan bir fuşya rengine döndü. Ölmek üzere olan biri gibi derin nefesler alıyordu. “SAKIN Ned hakkında tek bir kelime daha etme! Beni duydu mu?” dedi, korkunç alçak bir ses tonuyla.

“Yoksa ne olacak?” diye sordum. “Üzerime mi kusacaksın?”

Janey çığlık attı ve o kadar hızlı hareket etti ki o üzerinden sular damlayan donmuş ördeği boynundan tutup bir savaş baltasıymış gibi sallayana kadar ne yaptığını anlayamadım. Bir baktım, ördek mutfağın içinden uçarak Tanrı’ya şükür ki kafamı otuz santim kadar ıskaladı ve küt diye arkamdaki fayansa çarptı. Çatlayıp yüzlerce parçaya bölünmüş fayansa, sonra da gözleri hayretle açılmış bir şekilde orada duran Janey’ye baktım. Donmuş bir ördekle kafasından vurulma tehlikesini atlatan oymuş gibi görünüyordu. Hayır, donmuş bir ördekle kafasından vurulmuş gibi görünüyordu.

“Lanet olsun!” dedim. “Beni neredeyse bir su kuşuyla vuruyordun.”

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Bana, kırılmış olan fayansa, sonra da yere çarpmış olan ve ölüyken gerçekleştirdiği uçma girişiminden sonra çok daha kötü bir vaziyette yatan ördeğe baktı. Nihayet, “Evet, vuruyordum,” dedi hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeden. “Bu konuda üzgünüm.” Gidip kuşu yerden alıp şefkatle mutfak evyesine geri koydu ve benden değil de ördekten özür dilediğini fark ettim.

Uçan ördek olayından sonra, Janey üst kata çıkıp yatak odasının kapısını ergen bir kız gibi çarparak kapattı. Ondan etkilenmek ile tam bir manyak olduğuna karar vermek arasında kaldım. Bu olaylar, neden daha istikrarlı, normal ve belki biraz daha eğlenceli biriyle aynı ismi paylaşmadığımı merak ettirdi. Diğer Janine Brown neden Cameron Diaz gibi falan değil? En yakın gece kulübünü bulup pullu saten bluzlarımız ve elimizde şampanyamızla bütün gece dağıtırdık. Sonra ertesi gün bizim için bir yat alırdı ve orada takılırdık. İpli bikiniler giyip erkek avına çıkardık. Üstelik Cameron Diaz’ın ekmeği marketten aldığına da emindim; dünyadaki diğer herkes gibi. Diğer Janine Brown dışında.

Sonunda, kırık fayans parçalarını temizlemeye ve ekmeği yapmaya devam etme kararı aldım. Temizlik yapmak beni rahatlattı ve biraz yapıştırıcıyla bu kırık fayansların nasıl görüneceğini düşündüm, yeni gibi olmasa da en azından fark edilmeyecekti. Ama talimatlar olmaksızın, ekmeği pişirme ko-

nusunda biraz ümitsizdim. Ekmeğin Kutsal Kitabı'ndaki bir tarifiñ hangi aşamasında olduğumu anlamaya çalıştım ama orada bir mutfak robotundan bahsedilmiyordu, bu yüzden ıslak hamuru unlanmış tezgâhın üzerine bıraktım ve kitapta gösterildiği gibi hamuru yoğurmaya başladım. Fakat benim hamurum inanılmaz derecede yapış yapıştı ve ellerim iki saniye içinde yenilebilen macunla kaplandı. Yıkayıp tekrar unladım ama yine başladığım yere döndüm, inatla ellerimden ayrılmak istemeyen karamel kıvamlı ekmeğ hamuru. Sonunda, yağlanmış kabın içine koyabildiğim kadar çok hamur koydum ve üzerini kapatıp en iyi sonucu diledim. Hamurun neredeyse dörtte biri bana veya tezgâha yapışmıştı ve her şeyi temizlemem yaklaşık yirmi dakikamı aldı. Un ve suyun yapıştırıcı gibi iş gördüğünü keşfediyordum.

Bezgin bir halde, hamuru kabarması için tezgâhın üzerinde bırakıp fazlasıyla ihtiyaç duyduğum bir sigara molası için dışarıya çıktım. Bahçıvan malzemeleriyle dolu bir el arabasını iterek garaj yolundan gelen J.J.'yi gördüğümde, sigaramı paketten henüz çıkarmıştım. El sallamak için arabayı bıraktı ve az kalsın içindeki yükün yana doğru devrilmesine sebep oluyordu. Paketi, verandanın korkuluklarının ayağına saklayıp ben de el salladım. Gülümsemesini görebileceğim kadar yakına geldiğinde, biraz eridim ve onu karşılamak için bir yavru köpek gibi merdivenlerden aşağı fırladım.

“Selam,” diye seslendim. “Nasıl gidiyor?” Sözler ağzımdan çıktığı anda utandım. Onu bu sabah görmüştüm zaten. Büyük olasılıkla aynı “gidiyordu.”

“İyi!” diye cevapladı. “Hava nihayet çimleri biçmek için yeterince serinledi. Sakıncası var mı?”

“Yok, tabii,” dedim coşkuyla, bana patronuymuşum gibi davranmasını istemeyerek. Buradaki işlerden sorumlu olacak en son insan bendim ve zaten bu hiç seksi değildi. “Yani, istediğini yapabilirsin, sorun yok. Uzman sensin.”

Kaşlarını kaldırıp bana kafası karışmış gibi bir bakış attı ve ne kadar hoppa davrandığımı fark ettim. “Tamam. Peki, o zaman,” diyerek eliyle bahçe kulübesini gösterdi.

“Aslında,” dedim J.J.’in kalması ve ekmek kabaranı kadar beni oyalaması için bir sebep düşünerek. “Evdeki herkes şu an kendi işiyle meşgul. Biraz yürümek ister misin?” Çok klişe, biliyordum ama burada araba olmadan yapılabilecek pek eğlenceli bir şey yoktu.

J.J. bunu kafası karışmış bir yüz ifadesiyle düşündü ve o ifadenin sürekli yüzünde olup olmadığını merak etmeye başladım. Sonra omzunu silkti. “Tamam.”

Kulübeye giderek eşyalarını bırakırken, “Peki ya çimenler?” diye sordu.

“Yarın biçebilirsin,” diye öneride bulundum. Fark etmez demek ister gibi omzunu silkti. Bu koyda yaşayan en azından bir kişinin benimle aynı iş ahlakına sahip olduğunu gördüğüme memnun oldum. “Bir saat içinde geri dönmem gerek. Buradan nereye gidebiliriz?”

“Çiftliğe ne dersin?” Çiftliğe gitme fikrinin, hamurun karmasını izleme fikrinden daha heyecan verici gelmesi bir yana, J.J. gibi tatlı birinin arkasından her yere gidebilirdim. Garaj girişinden çıkıp sola döndük ve medeniyetten uzaklaşmaya başladık.

“Tavuklarımızı buradan alıyoruz,” dedi.

“Tavuk mu besliyorsun?”

“Hayır, onları yiyoruz,” dedi gülümseyerek. “Burada yumurtalarını da satıyorlar.”

“Güzel,” dedim. Belki Janey için taze yumurta getirir ve beni ördekle öldürme girişimini unutmasını sağlardım. “İstedğim zaman yumurta alabilir miyim? Fiyatları ne?”

J.J. sanki bebek yüzlü biri değilmiş de sakalı varmış gibi, çenesini kaşıdı. “Normalde uğrayıp sahipleriyle tanışabilirsin ama iddiasına varım ki bugün pazara gitmişlerdir. Ailem onları her hafta görüyor. Yumurtaya ihtiyacın varsa istediğimizde içeri girip çıkarken biraz para bırakabiliriz. Evleri hiç kilitli olmaz zaten.”

“Burası neresi böyle, Mayberry* mı?”

“Gibi bir şey,” dedi J.J., gülümseyerek. “Körfezin bu uzak kısmı oldukça sessizdir. Eylül ayına, yazlıkçılar eve gidene kadar bekle.”

“Ne? Daha da mı sıkıcı oluyor? Bayılacağım galiba,” dedim. “Komaya girip bir daha uyanmayacağım. Belki de vasiyetimi yazmam gerek.”

“Ah hadi ama, sen Iowalısn. Daha ne kadar heyecanlı olabilir?”

“Iowa’da daha aktiftim.” Gerçi bir an düşününce buraya geldiğimden beri hayatımın ne kadar iyiye gittiğini fark ettim. Düzenli yemekler, konuşabileceğim insanlar, daha az bağırma ve sıfır vurma. Ama her zamanki gibi hikâyemin arkasında durdum. “Üstelik böyle dağ başında yaşamıyordum. Iowa’da

---

* *The Andy Griffith* adlı Amerikan televizyon programındaki, suç oranının çok düşük olduğu kurgusal bölge. (ç.n.)

gerçek şehirler var, biliyorsun.” Bunu söylerken dahi, on dakikadır yolun tam ortasından yürüyorduk ve araba geldiği için bir kez bile kenara çekilmek zorunda kalmadık.

“O halde, buraya neden geldin ki?” diye sordu. Kötü anlamda sorulmuş bir soru değildi ama retorik bir soru da sayılmazdı.

Düzgün bir cevap düşündüm. “Çoğunlukla ev için,” dedim nihayet. Diğer ayrıntıları vermeyince gayet doğru görünüyordu.

Ama J.J. meraklı bir tipti. “Ev için derken, ne kastediyorsun istiyorsun? Kuzenine ait olduğunu söylediğini hatırlıyorum.”

Kuzen. Doğru ya. “Ona ait,” dedim, tereddüt ederek. “Biraz uzaklaşmam gerekiyordu,” gibi bir şey geveledim. “Ve evinde bir sürü yer var...” Maine’de yaşamaya devam edeceksem, oturup söylediğim tüm yalanları ve garipliklerimi yazmam gerekecekti. “Ve Midge teyzenin bakımına yardım ediyorum ben.”

Kendime not: Midge teyzenin bakımına yardım etmeye başla.

Neyse ki J.J. daha fazla uzatmadı, bu yüzden daha derine gömülmem gerek kalmamıştı. Kendisi de çok açığa vuran birisi sayılmazdı, bu sabah denize indiğimizde fark etmiştim. Her şeyden konuştuk. Komşular, körfez, okyanus ve tüm bunlar hakkında bir ansiklopedi kadar çok şey biliyordu. Ama özel detayları alamadım, mesela soyadı gibi.

Veya kız arkadaşı olup olmadığı.

Ama çekingen davranmayacaktım, onun da aynını yapmasını umuyordum. Yakışıklı ve iyi biriydi, bir de kamyoneti vardı. Kı-

sacası, şu an bir arkadaşta aradığım her şey onda mevcuttu. Bu doğru: arkadaş. Biraz önce, Maine'deki hayatın daha güzel olduğunu söylediğimi hatırlıyor musunuz? Bunun sebebi, tüm eski erkek arkadaşlarımın Iowa'da olmasıydı sanırım. Oraya tekrar gitmeme hiç gerek yoktu, en azından kalacak iyi bir yerim olduğu sürece.

Ama J.J. ile ilgili niyetimin ne olduğu önemli değildi. Sahipli olduğu ortaya çıkarsa kız arkadaş asla benimle takılmasına izin vermezdi –ben de erkek arkadaşımın benimle takılmasına izin vermezdim– ve hayatım daha da sıkıcı bir hal alırdı.

“Kalmaya devam edecek misin?” diye sordu bana aniden. “Yoksa bir noktada Iowa'ya geri mi döneceksin?”

Güzel soru. “Biraz kalacağım,” dedim, bunu söylerken gerçek olmasını dileyerek.

“O halde, buraya alışacaksın ve yolları öğreneceksin. Ve üstelik bir hafta sonu seni arabayla kasabada gezdirir, görmen gereken yerleri gösteririm. Seni kaynamış ıstakoz yemeye götürürüm.”

Aaa... “Kulağa iyi geliyor,” dedim, ilgisiz bir şekilde ve “Kaynamış ıstakoz nedir?” diye sordum.

J.J. yerinde kalakaldı. “Ciddi misin?”

“Cidden.”

“Sana öğreteceğim çok şey var,” dedi, sonra elimden tutup beni yolun sağ tarafındaki bir garaj yoluna çekti. Bir an, küçük bir öğleden sonra tatlısı için beni ormana götüreceğini sandım. Sonra, çiftliği gördüm. “Geldik.”

“Bunu görüyorum.”

Çiftliğin bir tarafında ev diğer tarafında ise çeşitli hayvan

barınakları vardı ve ortasından uzun çakıllı bir yol geçiyordu. Büyük kırmızı kümes evin yan kısmındaydı. Kocaman harflerle de ismi yazıyordu:

ÇİFTLİK

Aynen öyle, sadece “ÇİFTLİK.” Bu şekilde diğer çiftliklerden bir farkı mı oluyordu? Tavuklar bahçede kaka yaparak yerleri didikleyerek ve kanat çırparak güzel vakit geçiriyordu. Şaşkınlıkla, arkalarında bir ağıl daha olduğunu fark ettim ve tahminimce orada hindiler vardı. Şükran Günü için hazırız gibi görünüyordlardı.

“Lamaları görmek ister misin?” diye sordu J.J., bir kadını ayartmak için sözlenmesi gereken en önemli laf buymuş gibi. Şansı varmış ki lamaları görmek istiyordum.

“Daha önce hiç lama görmediğimden eminim,” dedim hevesle başımı sallayarak. “Doğrusu, lama sözcüğünü yazarken bile zorlanıyorum.”

“O halde, doğru yere geldin.” Beni başka bir ek binaya, Tupperware’le aynı malzemeden yapılmış gibi görünen, tavvan penceresi ve garaj tarzı büyük kapısı olan, yüksek çitlerle çevrili bir kulübeye yönlendirdi.

Kapının hemen dışında, çitlerin yanında durduk ve J.J. ısıklık çaldı. İki tane tüylü canavar, yürürken başlarını sallayarak uzun adımlarla bize doğru geldi. Bir anda bunların lama olduğunu anladım, sadece J.J. söylediği için değil, aynı zamanda “lama” sözcüğüne benzedikleri için. Uzun boyunları, kürklü yeleleri, bir koyununkine benzeyen yüzleri ve şüpheli görünen upuzun kirpikleri vardı. Ağzım açıp alaycı bir üslupla, “Nasıl yardımcı olabilirim?” diye soracaktı gibiydi.

“Bu Nana,” dedi, arkada duran daha küçük lamayı işaret ederek. “Ve bu da Boo Boo.” Boo Boo daha şişman ve daha huysuz görünüyordu. Onu hemen sevdim. “Gidip çöp kutusundan biraz atıştırmalık al,” dedi J.J. Yok artık. Sanki gayet normal bir şeymiş ve her gün milletin çöpünü karıştırıyormuşum gibi metal bir çöp tenekesini işaret etti. Etrafta sinekler vardı, yani orada olmaması gereken bendim. Ellerimi kalçalarımaya koydum ama hareket etmedim. Omzunu silkip “Senden hoşlanmalarını istemiyor musun?” dedi.

“Onlara güzel ve temiz bir buzdolabından bir şeyler versem beni çok daha severler bence.”

“Pek sanmıyorum,” dedi J.J. “Devam et.” Ona bir bakış attım ama çöpün yanına gidip sıkıca kapatılmış kapağı çevirmeye çalıştım. Ya başaracak ya da lamaların dostluğunu kaybedecektim.

Bir süre kapağa asılsam da açmayı başaramadım. “Ha gayret,” dedi, kapağı açmak için verdiğim mücadeleyi izlerken.

“Evet, doğru,” diye homurdandım kendi kendime. “Ha gayret.” Nihayet kapağı açtım ve burnuma keskin bir soğan kokusu çarptı. İçinde, çeşitli şekil ve büyüklüklerde yapraklarla kaplı dallar vardı. “Ne alayım?”

“Herhangi bir şey,” diye cevapladı J.J. “Çoğunlukla soğan başı var. Biraz da pırasa, sanırım. Kokuyor, değil mi?”

Vay be, bu adam bir kadını nasıl kazanacağını iyi biliyordu. Ama zaten bu tatlılığıyla, çabalamasına bile gerek yoktu. “Biraz,” dedim, gıcık görünmemeye çalışarak. Bir avuç yeşillik aldım ve çitlere doğru yürüdüm.

“Hadi al, küçük dostum,” diyerek daha şişman olan lamaya, yeşillik tutan sol kolumu uzattım.

“İstersen fırlat da kendi alsın. Biraz tükürüyor.”

“Bana tükürmez.” Lama dudaklarını, elime büyük bir öpücük konduracakmış gibi büzdü, sonra yeşillikleri ağzını şapırdatarak aldı ve hepsini ağzına tıkmak için dilini kullandı. Çok hoş bir görüntü değildi ama yeterince mutlu görünüyordu ve bana tükürmedi. Onunla da paylaşmak için diğer lamaya doğru gittim, o biraz elimi ıslattı. Kot pantolonuma sildim ve sonra elimi yavaşça tekrar yüzüne koyup hafifçe okşadım.

Tüyleri, yavru kedi, yavru köpek ve civciv tüyünün birleşmiş hali gibiydi. “Vay be, çok yumuşak!” dedim.

“Değil mi?” dedi J.J. “Tüylerine dokunabilmek için gelip onları besliyorum. Care Bear çizgi filmindeki bulutlar gibi hissettiriyorlar.”

İlginç bir kıyaslamaydı. Gülümsedim ve Nana’yı biraz daha okşadım. “Tüyleri çok güzel.”

“Sanırım kazak yapmak için kullanıyorlar. Örgü örüyor musun?”

“Ne demek, örgü örüyor muyum? Neye benziyorum ben?”

“Bilmiyorum,” dedi, tekrar omuz silkerek. J.J. omuz silkelerini noktalama işaretleri gibi kullanıyordu. Günün sonunda eve gittiğinde omuzları neden ağrıyor diye merak ediyor muydu acaba? Olabilir, diye düşündüm.

“Örgü örmem,” dedim, kızgın bir biçimde. Ama sonra, ev işleri konusunda rahatsız görünmekten korkarak, “Ama iyi bir fırıncıyım,” diye ekledim. Küçük bir abartı...

“Öyle mi?”

“Evet. Hatta biraz sonra eve dönmem gerek çünkü mutfakta kabarmakta olan bir hamurum var.” Kendime not:

J.J.'in mutfağa gelip şüphesiz beni beklemekte olan yapışkan kütleyi görmesine izin verme. Belki de evi ele geçirmiştir.

“Ah, tamam,” dedi ve biraz hayal kırıklığına uğradığını gördüğüm için heyecanlandım. Umarım benim yüzümdendir, Nana ve Boo Boo'nun yüzünden değil. “Hadi, yumurtalarını alıp dönelim o zaman.”

Beni, geleneksel büyük bir çiftlik evi değil de yıkık dö-kük görünümlü bir kulübe gibi olan binanın yan kapısına yönlendirdi ve vestiyerden geçip parlak sarı mutfağa çıktık. Karşılıklı vınlayan iki büyük buzdolabı vardı ve bir tanesinin içinde üst üste dizilmiş kartonların içinde yumurtalar duruyordu. “İddiasına varım, bunlar bu sabahdan,” dedi J.J. “Bir tane al ve üç dolar bırak istersen. Ama kartonu mutlaka geri getir, tamam mı? Her zaman, yeterince karton olmadığını söylerler.”

“Tamam,” diye kabul ettim ve bir düzine yumurta aldım. Kapağı açınca içinde kahverenginin her tonunda bir sürü küçük yumurta buldum. Janey bunlara bayılacak, hatta belki o kadar sevecekti ki bana bir daha donmuş bir şey fırlatmayacaktı. Umarım.

Buzdolabının yanındaki tezgâha beş dolar bıraktım çünkü iyi yumurtanın ne kadar ettiğini biliyordum ve bunlar bayağı iyi görünüyordu. J.J. yumurtaları elimden aldı ve yola çıktık. Yürümeye devam ettik, eve giderken hiçbir araba, bisiklet veya tek bir insanoğlu bile görmedik. Ancak, insanlar yerine lamalar ve tavuklarla vakit geçirebileceğim bu taşrada yaşamının iyi taraflarını görmeye başlıyordum.

Eve gittiğimizde J.J. yumurtaları bana geri verdi ve lama-

Kelly Harms

lardan hoşlandığıma sevindiğini söyledi. Lamaların karakter analizi konusunda ne kadar iyi olduklarını ve onların sevmediği bir kızla vakit geçirmek istemeyeceğini belirtti. Sonra da “Bence lamalar senden gerçekten hoşlandı. Bu yüzden, sorun yok,” dedi.

JANEY

“Bezelyelerin, sıcak bir ilkbahar yağmurunu hatırlatan bir güzelliği var.”

– Julee Rosso ve Sheila Lukins,
The New Basics Cookbook

Sonraki birkaç günü, Nean etraftayken odamda saklanıp elbiselerle uğraşarak ve ondan uzak durmaya çalışarak geçirdim. Kendime bunun sebebinin Nean’dan nefret etmem ve artık evimden gitmesini istemem olduğunu söyledim ama işin gerçeği, ona bir ördekle saldırdığım için utanıyor olmamdı. Ve bunun dışında, tüm bu Noah/Ned konusunda neden o kadar sinirlendiğimi açıklamak zorunda kalmak istemiyordum. Iowa’da, herkes Ned’i, nasıl öldüğünü, tüm olayları biliyordu, sayısız “zavallı Janey, artık ömrünün sonuna kadar yapayalnız kalacak” bakışına maruz kalmıştım. Maine’de nişanlanmam ve sonrasında yaşananları bilen hiç kimse olmadan yeniden başlayabilme şansım vardı. Asla giyemeye-

ceğim gelinliğin aşırı pahalı depozitosunu ödeyebilmek için gelinlikçide çalışmaya başladığımı veya Ned'in tüm hayat sigortasını en yakın akrabası olarak benim üzerime yaptırdığını sonradan öğrendiğimi, o zamandan beri bir daha eskisi gibi olmadığımı...

Nean'a her şeyi anlatarak bu gizliliği bozmak istemiyordum ve sorsaydı ondan saklayabileceğimden emin değildim. Beni konuşturmak için yöntemleri vardı. Sinir bozucu yöntemler... Midge teyze'yle etli güvecin güzel kısmını, iki tepsi doldurulmuş patatesi veya buzlukta bekleyen her neyse onu götürmeye gidene kadar saklandım ve onlar yokken biraz yemek yapmaya çalıştım. Ama bir süre bunu yaptıktan sonra her şeyi affetmişim gibi hissettim ve nihayet gardımı indirip arabanın dışarıda, çakılların üzerinde çıkardığı sesleri duymuş olduğum halde soğuk karpuz çorbasını bitirmek için mutfakta takılmaya devam ettim.

Nean ve Midge teyze ön kapıdan içeri dalıp her zamanki gibi büyük bir şamata çıkarırken orada durup pembe bir karpuzu ezme makinesine doğru ittiriyorum ve meyvenin çoğu makinede kalmak yerine benim üzerime sıçırıyordu. Nean içeri gelip alt kısımda duran kâsedeki suya parmağını batırıp yaladı. "Janey, Midge teyzeyi barınağa götürmeye başlaman gerek," dedi.

"Hayır," dedim. "Gerekmiyor. Harika bir iş çıkarıyorsun." Karışıklığın onun gitmesine sebep olacağını düşünerek karpuzumu parçalamaya devam ettim.

"Evet, evet ama artık orada iyi bir şeyler yaparak birkaç saat geçirmek ve bu esnada Bağımsızlık Savaşı yıllarında hemşirelik yaptığını, renkli televizyonu icat ettiğini anlatarak

herkesi gözyaşlarına boğmak istiyor. Her gün iki saat boyunca Little Pond'da kalıp hayır işlerini bitirmesini beklemek istemiyorum.”

Midge teyze ofladı. “Bu arada, o...” dedi, üçüncü bir şahıstan bahseder gibi, “arabayla kendisi de gidebilir, bana sorarsanız.” Bununla birlikte, konuyla ilgili bir karar bekleyen iki çift göz bana doğru döndü.

“Bu kadar kısa zamanda ne ara iki çocuk annesi oldum?” diye sordum onlara. “Nean'ı on bir yaşımıdayken doğurmuş olmalıyım ve seni de...” parmağımla Midge teyzeyi işaret ettim. “Eksi elli üç yaşımıdayken falan. Bu bir mucize!”

“Ah, olabilir mi?” dedi Midge teyze. “Günlerce odana kapanıp oturduğun için huysuzsun. Tüm kış dolapta kalmış yaz nevresimi gibisin. Biraz hava aldıktan sonra daha iyi hissedeceksin.”

Bu konuda haklı sayılırdı. “Belki de.” Bakışlarıma hafif bir dostaneliğin yerleşmesine izin verip karpuzu bıraktım. “Tamam, en baştan başla. Neler oluyor?”

“Öğlen yemeği servisine yardım etmeye başlayacağım,” dedi Midge teyze, kahvaltı masasına oturmak ve oraya koyduğum meyve kâsesini didiklemek için yanımdan geçerken. “Sıkıntıdan ölüyorum ve bir şeyler yapmam gerek. Saat on birde gidip birde çıkıyorum, sadece hafta içi.”

“Zor bir iş mi?” diye sordum. “İki saat boyunca ayakta mı duracaksın?”

“İyi olacağım,” dedi Midge teyze, ne zaman onunla ilgilenmeye çalışsam kullandığı aynı aksi ses tonuyla. “Benim için endişelenmene gerek yok.”

“Bu doğru,” diye cırladı Nean, oturup bir avuç ahududu

alarak. “Benim için endişelen. O kadar saat ne yapacağım?”

“İş bulabilirsin mesela,” diye önerdim, bir anda ağzına attığı meyve miktarına şaşkınlıkla bakarak.

“Boş ver sen onu,” dedi Midge teyze, elini korumacı bir şekilde Nean’ın elinin üzerine koyarak. “Sorun yok. Bunun için para ödemene gerek yok. İstedğin kadar kalabilirsin.”

Kaşlarımı kaldırdım ve gözlerimi devirdim ama bir şey söylemedim. “Her neyse,” dedi Nean, çiğnemeye devam ederek. “Bir işim var. Ekmek. Hatırladın mı? Herkes bayılıyor.”

“Gerçekten mi?” Birkaç gün önce fırından çıkardığı hamurdan tuğlaları anımsadım. Bunları sevdiklerine göre sığınma evindekilerin ne kadar kötü bir durumda olduğunu düşündüm.

“Hayır, pek sayılmaz,” diye cevapladı. “Ama bugün, ilk defa hepsini yediler. Sanırım giderek daha da iyi oluyorum. Özel araç gereçler olmadan, elini kullanarak yapmak daha kolaymış,” dedi, Cuisinart’a anlamlı bir bakış atarak.

“Çoğu şey öyle,” diye onayladım ve mutfakta son karşılaştığımızda onu öldürmeye çalışmış olsam da Nean’ın fırıncılık işini bu kadar hevesle yapmasına gururlanmadan edemedim. “Devam et. Ve Midge teyzeyi getirip götürmeye de devam et,” dedim. “O konuda da iyisin.”

Nean ellerini yumruk yaptı. “Ciddi misin? İki günde bir bile götüremez misin?”

“Cidden.” Alternatif bir hüküm için Midge teyzeye baktıkça onu izledim.

“Bana kalsa kendim giderdim,” dedi. “Ama seninle birlikte gitmeyi seviyorum.”

Nean dramatik bir şekilde iç çekti ve büyük olasılıkla ve-

randamı iğrenç sigara kokusuyla doldurmak için dışarı yöneldi. Bir dakika önce Nean'a sunmak zorunda kaldığı tessliden biraz almak için Midge teyzenin oturduğu masaya doğru gittim. Ama oturduğumda, "Biliyorsun, Noah sığınma evinde..." dedi. Bezgin bir halde, tekrar geri döndüm ve derin bir iç çektim.

"Sen de başlama," dedim.

"Ne? Bilmek istersin diye düşündüm," dedi.

"Biliyorum zaten, unuttun mu? Deniztarağı restoranında karşılaştığımızda orada çalıştığını söylemişti."

"Hayır, demek istediğim..."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye araya girdim. "Seni barınağa ben götürürsem onu her gün görebilirim, değil mi? Ve sonra belki âşık olurum ve altı tane çocuk yaparım, senin de artık yapayalnız kalmamdan endişe etmene gerekmez?"

Midge teyze bir an sessizce oturdu sonra da iç çekti. "Yalnız kalman konusunda endişeliyim. Ben öldükten sonra..." dedi.

"O halde ölme," diye cevapladım, kollarımı minik omuzlarına dolayıp o kadar sinirli olmadığımı anlamasını sağlamak için yanında oturdum. Bir katır kadar güçlü ve bir o kadar da inatçıyken ölümü düşünmesini istemiyordum.

"Ölmeye çalışmıyorum," dedi ve birdenbire, sesinde o kadar büyük bir yorgunluk duydum ki endişeye kapıldım. "Ama ben seksen sekiz yaşındayım. Bir noktada annen ve Ned'in yanma gitmem, seni tek başına bırakmam gerekecek."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Hayır. Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim. "Bela arıyorsun."

Midge teyze ellerini başımın iki yanına koyup gözlerimin

içine baktı ve hissettiğim korkunun aynısının onun gözlerine yansıdığını gördüm. “Buralarda olacağım,” dedi nihayet, sanki ısrarla bir midilli isteyen on yaşında bir çocuğun talebine yenik düşmüş gibi. “İyi bakıldığından emin olacağım.”

“Ben zaten iyi bakılıyorum,” dedim, yeni evden mi, bankada duran sigorta parasından mı, yoksa masada yanımda otururken yaşlılık lekeleriyle dolu ellerini dikkatli bir şekilde başıma koymuş olan Midge teyzeden mi bahsettiğimden emin değildim. “İhtiyacım olan her şey var. İyi olacağım.”

Ağzı seğirdi. “Tabii ki olacaksın,” dedi, eğer alaycı bir şekilde söylemişse de umursamıyordum.

Midge teyze hemen ertesi gün gönüllülük işine başladı. O ve Nean eve geldiklerinde günün heyecanlı olaylarını anlatmak için mutfığa daldılar ve korkarım bu kötü bir alışkanlık haline gelecekti. Bugünün büyük haberi Nean’ın ekmeğiydi. Dün gece Nean’la biraz ekmek üzerinde çalışmıştık. Dile getirilmemiş bir ateşkes vardı aramızda. Bana tek bir kişisel soru bile sormadı ve ben de kafasına hiçbir şey fırlatmadım. Gerçekten yapışkan bir hamur elde ediyordu, bu yüzden un miktarının kesin olmadığını, yaşadığın yere ve hava sıcaklığına göre değişebildiğini ve bu yüzden akışına bırakması gerektiğini açıkladım. Bu sabah, gerçek ekmeğe benzeyen dört somun aldılar. Anlaşılan, öğlen yemeğinde güzel yorumlar almıştı. Bu da Nean’m etrafta kasıla kasıla gezinmesine sebep oluyordu.

“Bir fırın açacağım,” dedi bana.

“Ah iyi! Bu gideceğin anlamına mı geliyor?”

Midge teyze, iyi bir espri yapmışım gibi kıkırdadı. “Onsuz ne yaparız, Janey?” diye sordu bana. “Yaptığı onca ekmeği düşün. Ve dikişini bitirdiğin elbiselerin bir kısmını dükkâna götürdü, kısaltılması gereken bir grup elbise daha getirdi. Böylece seni bir araba yolculuğundan ve insanlarla iletişim kurmaktan kurtardı.”

“Şansına...” dedim ama sesim hiç tehditkâr çıkmadı. Gerçekten minnettarken nasıl çıkabilirdi ki? “Dışarı çok güzel ve sabahtan beri evde dikiş dikiyorum. Arka bahçeye gidip okyanusu izlemek ister misin?” dedim Midge teyzeye. Dün durduk yere ölüm hakkında yaptığı konuşmadan sonra onu kendime saklamak istedim ama Nean tünediği yerden indi ve çışı gelmiş yavru bir köpek gibi mutfak kapısına doğru fırladı. Onu takip etmemizi beklerken etrafta dönüp durdu ve sonra, “Acele edin! J.J. şu an dışarıda ve üstü çıplak bir halde çimleri biçiyor,” dedi.

Midge teyze masadan o kadar hızlı fırladı ki sağlığıyla ilgili tüm endişelerimi unuttum. “Hadisene, uyuşuk!” Mavi çizgili önlüğümün bağını çözüp arka bahçeye doğru onları takip ettim. Bu arada durup sadece bu amaç için hazırladığım yaz atıştırmalıklarıyla dolu tepsiyi de kaptım.

Ben yiyeceklerle dışarı çıktığımda, Nean bir sıra yastıklı şezlongu okyanusa bakacak şekilde, J.J.’in çim biçme makinesiyle bir görünüp bir kaybolduğu arka bahçenin çimleri üzerine yerleştirmişti. Midge teyze ortaya olmak üzere üçümüz sandalyelere yerleştik ve manzarayı izlemeye başladık.

J.J. tekrar görüş açımıza girdiğinde, Midge teyze yanı başımda “Ahh, işte hayat bu...” diyerek iç çekti. Ne söylediğini anlıyordum. Pek çok anlamda yirmili yaşlarında ideal bir

erkek örneği: bronz ten, parlak sarı saçlar, sıfır yağ ve hafif kaslı genç bir vücut. Güneş, tıpkı dalgalara vurup onları parlattığı gibi, tenini de ısıldatıyordu.

“Bu çok güzel bir manzara,” dedim, biraz aptal gibi hissederek ama aynı zamanda samimiyetten de keyif alarak.

Nean, şehvetli bir biçimde iç çekerek “Değil mi ama?” dedi.

“Nean,” dedi Midge teyze. “Gidip o şekerden kendine bir parça koparman gerek.”

“Aman Tanrım, Midge teyze,” dedim, dehşet içinde. “İğrenç bir yaşlı kadınsın.”

“Ne var yani?” Midge teyze nur yüzüyle dönüp bana baktı ama kısa süre sonra çılgın bir hale büründü. “İstiyor musun?”

“Ben istemiyorum!” diye haykırdım.

“Onda gözü olan varsa ben istiyorum,” dedi Nean. “Ama öyle bir şey yapmayacağım. Sadece arkadaş olacağız.”

Ben bile biraz şaşırdım. “Sadece arkadaş mı? Büyük bir kayıp.”

Nean güldü. “Sen de az değilsin! Tamam, hiç fena görünmüyor. Ama son zamanlarda erkekler konusunda şansım yaver gitmedi.”

Yüzyılın bu en büyük eksik beyanını düşünürken üçümüz de sessizleştik.

“J.J. pek de şey görünmüyor... Agresif,” dedi Midge teyze, ihtiyatla.

“Kendisi bir lama kadar nazık,” dedi Nean.

“Ha?”

“Boş ver. Demek istediğim şey, bazen sadece arkadaşın olması güzeldir. Şu an arkadaş konumunda kalmayı tercih ediyorum.”

“Öyle olsun,” dedim, Noah’yı düşünerek. Onunla arkadaş olabilir miydim?

“Belki...” dedi, Midge teyze. “Ama J.J.’in arkadaş konumunda kalmak istediğini sanmıyorum.” Çim biçme makinesini görüş alanımıza doğru iterken çaktırmadan Nean’a bakıyordu.

Nean sırıttı. “Belki de gidip bikini giymeliyim.”

“Sakın ha!” dedim.

“Rahat ol. Bikinim bile yok. O Sangria mı?”

“Evet. Ve bana getirdiğin o yumurtalardan son kalanlarla mini fritatta yaptım.” Ona tepsiyi uzattım.

“Rica ederim,” dedi Nean, kendine bir bardak Sangria döküp dört tane frittata alırken Midge teyzeyle birbirimize baktık. Nereden geldiği veya ne yaptığı umurumda değildi, şu an beslendiğine memnundum; belli ki ihtiyacı vardı. Şimiden birkaç kilo almış, yüzü bile dolgunlaşmıştı. J.J.’in abayı yakmış olmasına şaşmamalıydı. “Karşılıksız yapılan iyiliklerden bahsetmişken,” dedi, “Noah bugün sana bahçesinden bir şeyler gönderdi. Mutfak masasında duran çantanın içinde bıraktım.”

“Nedir?”

“Sebze.” Nean omzunu silkti. “Bana sorarsan dünyanın en kötü hediyesi.”

“Janey’ye göre öyle değil,” dedi Midge teyze.

“Ne tür sebze?” diye sordum.

“Bilmiyorum, yeşil bir şeyler,” diye cevapladı Nean. “Bezelye galiba.”

Bezelye mi? Heyecanla ürperdim. Daha önce taze bezelye yediğimi sanmıyordum. Eğer çabucak tüketirsen çok tatlı oluyorlarmış. Çorba mı yapsaydım, yoksa bu büyük bir ziyan mı olurdu?

Ne olursa olsun naneye ihtiyacım olacaktı.

“Vay be, sebze dolu bir torba için fazla büyük bir sırtış bu,” dedi Nean.

Yoğurtlu, soğuk bezelye çorbası, diye düşündüm. Soğuk! “Umarım yeterince...” dedim yüksek sesle, ama kendi kendime.

Nean, “Oldukça büyük bir torbaydı,” deyince, mutlulukla titredim. “Sanırım Noah seni doğru yerden vurmuş. Yarın daha fazla getireceğini söyledi.”

“Başka ne dedi?” diye sordum, olabildiğince soğukkanlı bir şekilde.

Nean omzunu silkti. “Hiçbir şey,” dedi. Ama Midge teyzeye attığı bakışı kaçırmadım. Komplocu bir bakış. Şu ikisinin birbirinden ayrılması lazımdı.

“O halde, yarın ona benim yerime teşekkür et.”

“Tamam veya... Eğer istersen, Midge teyzeyi senin götürmene izin verebilirim ve böylece ona bunu kendin söyleyebilirsin.”

“Ne kadar düşüncelisin. Hayır, teşekkürler.” Aklıma bir fikir gelmişti. “Ama emeklerini verdiği meyvenin tadına bakması için ona biraz bezelye çorbası göndereceğim.”

“Aaaaa, ne romantik. Aşkla üretmek.”

“Aşkla göz süzmekten iyidir,” dedi Midge Teyze ve bu esnada Nean, J.J.’ye döndü ve sadece “özlem” olarak nitelendirilebilecek bir şekilde birbirlerine bakmalarını izledik. Gözlerimizin önünde, çim biçme makinesini kapattı ve bir parfüm reklamındaymış gibi yavaşça bize doğru yürümeye başladı. Saçını savurmasını bekledim.

“Aaaaaah!” dedi Midge teyze, nefes vererek. “Buraya doğru geliyor!”

“Gitme zamanımız geldi,” dedim Midge teyzeye, kendimi heyecan dalgasından çekip alarak.

“Asla olmaz!” dedi. “Selam J.J.!”

“Merhaba, Bayan...” Bir an düşündü. “Bayan Midge teyze.” Gülümsedim. Ne tatlı bir çocuktuk. Kurdeşen dökmeme sebep olmuyor.

“Biraz Sangria ister misin?” diye sordu, cevap vermesini beklemeden bir bardağa doldurmaya başlayarak.

“Midge teyze!” Ellerinden bardağı çekip alırken “Ona içki verme! Yirmi bir yaşında var mısın sen?” diye sordum Küçük Adonis’e.

“Yirmi iki,” dedi, biraz gururla. İç çekerek bardağı uzattım ve büyük bir yudum aldı. “Dışarısı sıcak.”

“Evet, öyle,” dedi Midge teyze, elini bir yelpaze gibi yüzünün önünde sallayarak. “Ara verip bize katılmak ister misin?”

“Aslında, biz de tam gidiyorduk, değil mi?” dedim, Midge teyzeyi tutup şezlongundan kaldırmaya çalışırken.

“Sorun değil,” dedi J.J. “Hemen işe dönmem gerek. Siz kalıp manzaranın tadını çıkarın.” Bunu söyledikten sonra

kollarını kaldırdı ve kaslarını gösterdi. Midge teyze kendinden geçti.

“Çıkaracağımızdan emin olabilirsiniz!” dedi ona. Kendi etrafında dönüp erkek güzeli pozları verirken daha da abartarak hırıltı sesler çıkardı.

Nean deli gibi alkışlıyor, Midge teyze kahkahalara boğuluyordu. “Dur, dur! Ben yaşlı bir kadını! Bu kadar heyecanı kaldıramam!”

J.J. bunu duyunca gösterişli bir şekilde Midge teyzenin sezlongunun önüne çömeldi. “Kırk beş ne zamandan beri yaşlı sayılıyor?” diye sorarken elini tutup bir öpücük kondurunca Midge teyze keyiften dört köşe oldu. Gözlerimi devirdim ama gülümsedim de.

“Ve şimdi, güzel hanımlar, sizden ayrılmam gerekiyor.” Ona hayali bir şapka çıkardı, başıyla selamlayarak geri çekildi. Birkaç metre uzaklaştıktan sonra durdu.

“Sonra görüşür müyüz, Nean?”

“Aaa!” diye kekeledi genç kız. “Tamam.”

Ve bizi büyülenmiş bir halde bırakarak çim biçme makinesinin başına geri döndü.

“Vay be!” dedim. “Onunla sadece arkadaş kalmak konusunda iyi şanslar.”

Nean başını salladı. “Başım belada,” diyerek ağzına bir frittata daha tıktı.

NEAN

“Ekmek, en hoşgörölü yiyecektir.”

– Lynne Rossetto Kasper, *The Splendid Table*

J.J artık her gün bizi ziyaret etmeye geliyordu. Tam ben verandaya oturup kitap okurken veya Janey için biraz gübre çıkarırken ortalıkta dolaşmasını gerektirecek bir bahçe işiyle ortaya çıkıyordu. Bana âşık olduğundan emindim ve bu harika bir şeydi ama “sadece arkadaş” olma arzumu raydan çıkarıyordu. J.J., bir kız ondaki doğru şeyi görene kadar onunla takılmaya devam edebilecek bir tipe benzemiyordu. Bu iyiydi çünkü öyle erkekler ezik olurdu. J.J. çok daha saçmalık barındırmayan biriydi. Geçen hafta bana dört defa, kız arkadaşı olmadığını söylemişti. Ayrıca beni iki kere yüzmeye götürmüş ve bir kere de konusunda uzman olduğu bir çizgi romanın yeni çıkan filmini izlemek için kasabaya gitmiştik. Bir de aşırı derecede dürüst biriydi. Ne zaman bana kişisel bir

soru sorsa kendimi çok kötü hissediyordum çünkü bu aralar o kadar yalan söylüyordum ki içinden nasıl çıkacağımı bilemiyordum. Eninde sonunda, yaklaşma girişimlerinden kaçınmamdan sıkılıp yoluna bakacağını tahmin edebiliyordum ama o zamana kadar aramızdaki şeyin tadını çıkaracaktım. Ki ortada bir şey yoktu da neyse...

Janey ve Midge teyze, J.J.'ye karşı mesafeli durduğumu çünkü Geoff'le yaşadıklarımın sonra erkeklerden korktugumu düşünüyordu ve ben de bunun aksini söylemeyecektim. Beni burada tutan tek şeyin, beni reddetmeleri durumunda haksız yere hapishaneye atılacağım sahte tehdidinden başka bir şey olmadığını biliyordum ve umurumda değildi. Burayı seviyordum. Janey tam bir aptaldı ama her gün, yiyebileceğin en güzel yemekleri yapıyordu. Beş yıldızlı bir restoranın üst katında yaşamak ve yemekler için hiç para ödemek zorunda olmamak gibi bir şeydi bu. Ve gerçekten de en iyi fırıncı olma yolunda ilerliyordum. Ekmek konusunda acemi şansına sahiptim, bir şekilde gün geçtikçe daha da iyi oluyordum. Artık günde iki farklı tür yapıyordum: sığınma evinin misafirlerinin taleplerine göre dışı güzel, sert kabuklu iki pofuduk beyaz ekmek ve sandviç için harika olan, keten tohumu ile ekstra besinli olması için başka ıvır zıvıra sahip iki somun daha. Sandviç ekmeği de yapabiliyordum. Hâlâ çok yoğun ve biraz sakız gibi olmalarına rağmen submarine tipi olanları üzerinde çalışıyordum. Ekmeği fırına verdiğimde, fırının içine sıcak su dökersem yoğun bir buhar çıkacağını ve ekmeğin dış kısmının mükemmel bir şekilde çıtır olacağını öğrendim. Bir gün bunu yaparken J.J. mutfaktaydı ve kalbinin hafiften

eridiğini gördüğüme yemin edebilirdim. Artık beni her gördüğünde, Pavlov'un köpekleri gibi salya akıttığından emindim.

Şu an planım, ekmek konusunda harikalar yaratmaya ve Midge teyzenin şoförlüğünü yapmaya devam etmek, ne kadar çekici gelse de Janey'yi çok fazla sinirlendirmemeye çalışmaktı. Umarım, yeterince vakit geçtikten sonra, kalmama neden izin verdiklerini unuturlar ve buranın kalıcı bir elemanı olurum, tıpkı Midge teyze gibi ama daha canlı versiyonu. Haftalar geçecek, kaçakmışım gibi davranmama gerek kalmayacak ve tüm o yalanlar zamanın küllerine karışıp gidecek... Belki gerçek anlamda para kazanmanın ve araba almak için biraz para biriktirmenin bir yolunu bulurdum. Sonra tam zamanlı bir iş bulup burası için kira ödemeye başlardım. Bu şekilde Janey'nin gözüne gireceğimden emindim. Bir fırında bile çalışabilirdim. Damariscotta'da, vitrininde güzel kekler ve bir sürü farklı ekmekler olan bir tane biliyordum. Hepsini yapmayı bilsem ne kadar havalı olurdu. Özellikle de çikolata ekmek. Kulağa inanılmaz geliyordu. İddiasına varım ki bu J.J.'in buralarda biraz daha kalmasını sağlayacaktı.

Ama şimdilik ona karşı mesafeli durmam gerekliydi. Janey ve Midge teyzeye salladığım palavrayı asla ona söyleyip de zavallı bir şiddet kurbanı olduğumu düşünmesine izin vermeyecektim, o konuda zaten yeterince suçlu hissediyordum. Doğruyu yani Geoff'in hayatta olduğunu ve şimdiye büyük olasılıkla başka bir kızı itip kaktığını da söyleyemiyordum çünkü hayattaki tek arkadaşlarıma yalan söylediğim için çok kötü bir insan olduğumu düşünecekti.

Ve yanılmış da olmazdı.

Lanet olsun, neden bu şeyleri iyice düşünmüyordum? Artık hayatımda, Geoff'in tam tersi, yakışıklı, tatlı, düşünceli ve benim için yanıp tutuşan biri vardı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tüm hayatım boyunca J.J. gibi bir erkeğin gelip zavallı kıcımlı kurtarmasını umdum ve şimdi böyle biri vardı ama artık kurtarılmak istemiyordum. Olabildiğince uzun bir süre burada, koyda kalmak istiyordum.

Ve bunu yapmak için, hikâyemi düzgün bir şekilde devam ettirmem gerekiyordu.

Anlaşılan, Janey'nin de kendine sakladığı birkaç hikâyesi vardı. Midge teyzeyi barınağa götürdüğüm günlerden birinde tüm kirli çamaşırları ortaya çıkmıştı. Yüncü dükkânının park yerinde durarak Midge teyzenin “sürüş becerilerini unutmaması için” yer değiştirme alışkanlığı edindik. Sert sözcüğünün onun araba sürüş tarzını tam olarak ifade edebileceğine dair şüphelerim varsa da tehlikeli yaşamı seviyordum. Yer değiştikten sonra arabayı çalıştırıp arkaya doğru üstünkörü bir bakış atarak geri geri çıkmaya başlamasını ve sonra koltuğunu ayarlaması gerektiğini fark edip bunu arabayı sürerken yapışını hafifçe dişlerimi gıcırdatarak izledim. Araba tehlikeli bir biçimde, park halindeki bir arabaya doğru saptı ve son anda yoldan çıktı. Tüm bunlar çok heyecan vericiydi. Janey'nin arabası çift hava yastıklı olmasaydı, bunu yapmasına izin verir miydim, bilmiyordum.

Bu yolculuklarda bolca sohbet ediyorduk. Midge teyze yola dikkatini yüzde yüz verebilen bir sürücü değildi ve bu

yolculuklar burada yaşadığım zamanın en güzel kısımlarından biri olmuştu. Çok komik bir kadındı, nine gibi görünmesine rağmen bir denizci gibi küfrediyordu ve buna uygun bir cinsel dürtüsü de vardı. Kocasının piyanonun başına oturup aşk şarkıları çaldığını, onun da odanın içinde dönerek dans ederken şarkıya eşlik ettiğini söylemişti ve devamını da onun deyişle şöyleydi: “Biraz gürültü yapmak için şarkı söylemeye ara verirdik, anlarsın ya.” Ön sevişmenin otuz yılda oldukça değiştiğini düşündüm. O zamandan beri “pek çok” adamlarla birlikte olmuş ama kocası kadar iyisini bulamamış. Çok tatlıydı.

Ona, Maine’e geldiğinden beri biriyle tanışıp tanışmadığını sordum ve bana, “kızlarına odaklanmak için” şu an erkeklerden uzak durduğunu söyledi. İlk başta memelerinden bahsettiğini düşündüm ama sonra bana, arabanın yoldan çıkıp bizi fena halde korkutmasına sebep olacak kadar uzun bir süre boyunca anlamlı anlamlı baktı. Sakinleştiğimizde ona sordum.

“Ben kızlarından biri miyim?”

“Tabii ki tatlım. Şu an Janey ve sen benim esas sorumluluğumsunuz.”

Ağlayacakmışım gibi hissettim. Böyle bir şey beni etkilediğine göre regl dönemime yaklaşmış olmalıydım. Kendimi toparlamaya çalışırken hiçbir şey söylemedim ve Midge teyze sessizlikte kendi kendine ıslık çalmaya başladı. Melodiyi, koruyucu ailedeyken ortaokulda sahnelediğimiz bir müzikalden hatırladım. *Annie*’den “Little Girls”.

Zavallı Bayan Hannigan.

“Umarım sana çok sorun çıkarmıyoruz,” dedim nihayet.

Midge teyze omzunu silkti. Tekerlek sola kaçtı, karşıdan gelen bir kamyonet kornaya asıldı ve yoldan çıktı. “Zorluğa hazırım. Ben bugün, sığınma evindeki dostlarımız için dünyayı kurtarıırken sen ne yapacaksın?”

Bunu söyleyiş tarzı, hafifçe gülümsememe sebep oldu. Haftalar önce, o sığınma evinde yaşamama ramak kalmıştı. O felaket yalanımı söylemeseydim bile Midge teyzenin beni burada tutacağını düşünmek istiyordum.

“Önce elbise dükkânı. Janey bir dikiş manyağı. Sonra da güçlü bir yapıştırıcı almak için hırdavatçıya gideceğim.”

“Yapıştırıcı mı? Ne için?”

“Mutfaktaki kırık fayanslar. Tüm parçaları sakladım. Sağlam bir yapıştırıcı ve uygun bir sıvayla hiç yaşanmamış gibi görünmesini sağlayabilirim sanırım.”

“Ne hiç olmamış gibi?” diye sordu Midge teyze ve birdenbire bir şey söylememiş olmayı diledim. Janey’yle tanıştığımız günden beri kapışıyorduk ama nedense onu ispiyonlamak bana kendimi suçlu hissettiriyordu. Ancak artık çok geçti.

“Fayansa bir şey düştü. Bir ördek,” dedim, belli belirsiz.

Midge teyze burnunun altından bana baktı ve direksiyonu tutup sabit hale getirebilmek için arabanın tekrar ileri gitmesini bekledim. Parmağını bana doğru sallarken direksiyonu tutmama izin verdi. “Canlı bir ördek mi?” diye sordu.

“Hayır. Ölü bir ördek.”

Gaza asılınca araba birden hızlandı ve direksiyonu daha da sıkı tutmak zorunda kaldım. “Tecrübelerime göre,” dedi, “ördekler ölüyken de uçmazlar.”

“Bir dakika, Midge teyze. Dün kaçırdığın trafik ışığına geliyoruz.”

Dikkatini tekrar yola verip direksiyonu tuttu, bu defa durmaya niyetli olduğunu gördüğüm için rahatladım. Abartılı bir şekilde, her iki yola da baktıktan sonra arabayı tekrar çalıştırdı ve sanki sokak yarışındaymış gibi önceki hızına tekrar çıktı.

“Ördek bir... Mermi olarak mı kullanıldı?” diye sordu, hevesle.

“Belki de,” dedim uyanık bir şekilde, bir yandan Midge teyzeye ve diğer yandan da yola bakarak.

“Sözü edilen mermiyi atan taraf mıydın yoksa alan taraf mı?”

“Alan taraf. Ama beni birkaç kilometre kadar ıskaladı.”

“Hımm...”

Hiçbir şey söylemedim.

“Janey genellikle kanatlı hayvan fırlatan bir tip değildir,” dedi ve başımı salladım.

“Bunun yaşanması biraz sıra dışı oldu.”

“Böyle bir şey yaptığına göre, birinin onu gerçekten üzmüş olması gerek.”

Ah harika, şimdi başı belaya girecek olan bendim. “Birisi üzmüş olmalı,” diye kabul ettim. Kasabaya yaklaştık ve eğer yeterince hissiz davranabilirsem belki neler olduğunu açıklamaktan kaçınabilirdim.

“Neden biri Janey’yi bu kadar üzmemek istesin ki?” diye sordu Midge teyze.

“O kişi bilerek yapmamıştır mutlaka,” dedim. “Ah bak, döneceğimiz yere yaklaştık.”

Sinyal verdi ve aynı anda frene asıldı. Yavaşça köşeye yanaşırken hızımızı saatte bir kilometreye düşürdük.

“Tamam. İşlerimi halledip gelirim ve sen çıkana kadar kitap okurum,” dedim, birdenbire onu arabadan çıkarmak için sabırsızlanarak.

“İyi.” Barınağın park yerine çekti. “Birkaç saat sonra görüşürüz.” Elime on dolar tutuşturdu. “Yapıştırıcı için,” dedi. “Artan parayla da aşk romanı alırsın. İkimizin de beğeneceği bir şey al.” Sanki ne demek istediğini anlamamışım gibi, “Bilirsin işte, *şehvetli* bir şeyler,” diye ekledi.

“Hay hay,” dedim. Öğlen yemeği biter bitmez bu sohbeti unutacağı ve kucağında romantik bir romanla oturuyor olacağı ihtimalini düşünerek ona el salladım.

Ama iki saat sonra, Noah’nın Janey’ye götürmem için verdiği parlak renkli çiçek buketini arabanın bagajına yerleştirirken Midge teyze geldi ve “O ördek konusuna gelecek olursak...” dedi.

İç çekerek sürücü koltuğuna geçtim. “Bir şeyleri unutmaya başlaman gereken bir yaşta değil misin?” diye sordum, o yolcu koltuğuna yerleştiğinde.

“Ancak işime geldiğinde unutmurum,” dedi bana. “Janey’nin sana bir ördek fırlatmasına sebep olacak ne söyledin?”

“Sana söyleyemem.”

“Ah, bana söyleyeceksin. Noah hakkında mıydı?”

“Olabilir.”

“Dinle küçük hanım, burada yeğenimden bahsediyoruz. Naz yapmayı bırak.”

İç çektim. “Neden Noah’yla denemediğini sordum.”

“Hımmm...”

“Ve bu konuyu açtığım için canı sıkıldı, hem de çok fena. Fazla deşmemeliydim ama çok merak ettim. Demek istediğim, iyi birine benziyor, yakışıklı falan da ve Janey de anladığım kadarıyla bekâr...”

“Öyle gibi,” dedi Midge teyze, gizemli bir şekilde.

“Ned’den mi bahsediyorsun?” diye sordum. Bana bakmak için, koltuğunda dönüverdi.

“Sana Ned’den mi bahsetti?”

“Hayır, pek sayılmaz. Yani, bir anda ağzından kaçırıldı. Sanırım Noah demek istedi ama sonra ben Ned’in kim olduğunu sorunca kıpkırmızı oldu. Domatese benzedi. Katil bir domates. Ördęi de o an fırlattı.”

“Anlıyorum,” dedi Midge teyze, sonra da düşünmek için bir süre sessiz kaldı. “Yani, Ned’in kim olduğunu anlatmadı mı?”

“Pek sayılmaz. O kimdi?”

Midge teyze dramatik bir şekilde durakladı. “Onun nişanlısıydı,” dediğinde kabul etmeliyim ki nefesim kesildi.

“Ciddi misin? Iowa’dayken nişanlı mıydı?”

“Uzun zaman önce,” derken ses tonu merhum kocası veya sonsuz havuzdan bahsederken yaptığı gibi o yâd etme haline büründü. “Kolejde tanıştılar,” diyerek anlatmaya başladı. “O mühendislik okuyordu ve Janey de öğretmenlik sertifikasını almaya çalışıyordu.”

Bunu duyunca gözlerim açıldı. “Yok artık. Nasıl öğretmen olmayı bekliyordu? Ne zaman yeni biriyle tanışsa, kurdeşen dökmeye başlıyor.” Sonra onları, uzun kollu gömlekler ve tuhaf bir şekilde takılmış şallarla kapatabileceğini düşünüyordu.

“Her zaman böyle değildi,” dedi Midge teyze. “Her zaman utangaçtı ama işlevsel bir utangaçtı. Ned hayattayken epey sosyal olduğu zamanlar vardı.”

Yine, inanamayarak gözlerimi kırpıttım. “Sözüme güven,” dedi bana. “Ned ve Janey ilk başta öylesine görüşüyorlardı. Tanıştıktan birkaç ay sonra, annesi yani yeğenim öldü ve bu olay aralarında çok güçlü bir bağ oluşturdu. Ned, onun kendini çok fazla hırpalamasına asla izin vermezdi ve de her zaman yanındaydı, ne zaman ihtiyacı olsa oradaydı. Vakit geçirmesi ve acısını biraz olsun unutmaya için eğlenceli yöntemleri vardı. Yürüyüşler, kamplar, en ilginç ve kimselerin uğramadığı yerlerde yemek yemek için yolculuklar.”

Midge teyze iç çekti. “Onu bisiklet turlarına götürmeyi çok severdi. Nehir kenarında, Iowa’nın en iyi sığır filetosunu yapan bir yere giderlerdi. Minicik bir ekmeğin üzerinde servis edilen, yemek tabağı büyüklüğündeki filetolar... Melon şapka takan adamlara benziyorlardı. Janey bu bisiklet gezilerinden, tüm dünyaya yetecek kadar fazla sevgiyle dolmuş olarak dönerdi. Ned’le evlenmek istediğini, altıncı sınıflara ders vermek ve üç tane bebek doğurmak hayallerini anlatırdı. Ona, o tuhaf George Foreman Grill adlı adam gibi, hepsine benim adını vermesi gerektiğini söylerdim.”

“Ne oldu?” diye sordum, tam da işler ilginçleşmeye başladığı sırada mutfak cihazları konusuna geçmeyeceğimizi umarak.

“Altı ay sonra, birlikte eve çıktılar. Bir altı ay daha sonra bisiklet turlarından birine gittiler ve nişanlanmış olarak döndüler. Onlar için yemek kitabı temalı bir nişan partisi düzenledim ve tanıdığımız herkes gelip onlara bir sürü güzel kart

ve mutfakta duran o yemek kitaplarını getirdi. Bu noktadan sonra, sosyalleşmekle, dersleriyle, garson olarak çalışmakla ve de düğünü planlamakla çok meşguldü. Düğünde nedimeleri olacak birkaç tane iyi arkadaşı vardı ve zaman zaman partilere gidiyordu. Kız arkadaşlarımla Scrabble geceleri düzenlediğimizde bize yemekler yapıyordu. Ned de çok popülerdi ve daima yanında bir arkadaşı vardı. Çok uyumlu biriydi. Büyük ve birbirine bağlı bir aileden geliyordu. Bir gün ailesinin sütçülük işinin başına geçmek istiyordu. Sonunda, koyu pembe yazılı, parlak, mavi bir davetiyeyle düğünlerine neredeyse yüz kişi çağırdılar.”

Tanıdığım Janey’yi, yüzlerce kişinin önünde evlilik yemini ederken düşündüm. Bunu asla atlatamazdı, adım gibi biliyordum. “Peki, oldu mu? Yani, evlendiler mi?”

“Hayır. Ned, bir ceptelefonu şirketi için yarı zamanlı olarak çalışıyordu, okulunu ödemek için kulelerde onarım yapıyordu. Bir kaza oldu ve düşüp oracıkta öldü.” Bu beni fena etkiledi ama Midge teyze o kadar gerçekçi konuşuyor ki havayı yumuşatmaya çalıştım.

“Janey’nin modern teknolojiyi neden kullanmadığına şaşırılmamalı.”

“Dangalaklık yapma,” diye çıkıştı Midge teyze ve utançla irkildim.

“Üzgünüm. Çok kötü bir şey. Neden dalga geçtiğimi bilmiyorum.”

“Çünkü Janey’ye değer veriyorsun ve yaşadığı üzücü olayı duymak seni de üzüyor.”

Omzumu silktim. “Belki de haklısın,” dedim.

“Tabii ki öyleyim,” dedi. “Her neyse!” Otoriter bakışları üzerimdeydi. “Ned, düğünden iki hafta önce öldü. Cenazeden sorumlu Janey’ydi, zavallı annesi mahvolmuştu. Sonra tüm insanlar oradan ayrılınca benim evime çok uzak olmayan küçük bir daireye taşındı ve bir daha telefonuna cevap vermedi. Öğretmenliği bıraktı. Gelinliği aldığı dükkânda terzi olarak işe başladı. Düğün depozitoları yüzünden çok borcu vardı, bunları ödeyebilmesi için masraflarından kısıp para biriktirmesi gerekiyordu. Ned ölmeden önce tanıdığı insanların hiçbirini görmek, onun hakkında konuşmak veya yardım almak istemedi. Tek başına kalmayı tercih etti. Bildiğin gibi, kızın oldukça güçlü bir iradesi var.”

Bunu düşündüm ve kalbim sızladı. Öfkelendim, ne olursa olsun birinin onunla ilgilenmesi gerekmez miydi? Peki ya Ned’in ailesi, arkadaşları? Bunu Midge teyzenin tek başına yapmasını beklemiş olamazlardı.

“Ne yaptın?” diye sordum.

“Şey...” Tekrar yola baktı ve kucağında duran ellerini sıktı. “Ne yapmam gerektiğinden emin değildim,” diye kabul etti. “Onu zorla da olsa kendine getirmem gerekiyordu ama yıkılmış ve kayıp bir haldeydi. Biraz zamana ve yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşündüm ve ona bunları sağlamaya çalıştım. O zamandan beri, ona karşı böyle bir hata yapmadım.”

Orası kesin, diye söylendim içimden. “Günün sonunda, bencillik yaptım. Her zaman yanımdaydı, her zaman telefonumu açtı ve ne zaman ihtiyacım olsa yanıma geldi. Artık konuşabildiği tek insanın ben olduğumu anlamam çok zaman aldı ve o zamana kadar her şey gayet normal geliyordu.”

Midge teyze uzun bir süre durakladı. “Ama şimdi, sanırım seninle konuşacaktır.”

Bunu duyduğuma o kadar şaşırdım ki neredeyse arabayı kenara çekiyordum ama eve ulaşmamıza saniyeler kaldığı için bu çok saçma olurdu. “Dalga mı geçiyorsun? Benimle ekmek yapımı ve bir tavuğun pişip pişmediği nasıl anlaşılır dışında başka bir şey konuşmayacak.” Garaj yoluna çekip arabayı durdurdum.

“O halde sen de ekmek ve tavukla ilgili konuşursun.” Midge teyzenin sesi bir anda sertleşmişti. Emniyet kemerini çözdü ama çıkmak için hamle yapmadı. Bunun yerine, bana doğru döndü ve çenesini saldırmak üzere olan bir kaplan gibi hazırlayarak korkunç bir bakış attı. “Dinle, genç hanım.”

Bakışları yeterince korkunçtu ama ellerimi hâlâ direksiyonda tutmama neden olan ve beni asıl şoke edip midemi kasan şey, kullandığı soğuk ses tonu oldu. Bu normal, şakacı Midge teyze sesi değildi. Bu ciddi bir şeydi. Başım beladaydı.

Gözlerini kısarak bana baktı. “Google kullanmayı en az herkes kadar iyi biliyorum ve son iki ay içerisinde Cedar Falls, Iowa’da cinayet olayı yaşanmadığını da biliyorum.”

Cevap veremedim.

“Ah, sakın ol,” dedi. “Kimseyi öldürmediğine sevindim ve seni evden atmayacağından da eminim. En azından henüz değil. Ama bir şartım var: Büyük yeğenime arkadaşlık edeceksin, tamam mı? Yıllarca, açılmak için senin gibi birine ihtiyaç duydu ve artık burada olduğuna göre, bu işi berbat etmesen iyi edersin. Kapiş?”

Yutkundum. Yanı başımdaki koltukta oturan seksen sekiz yaşındaki kadın, bu lafı öğrendiği korkunç bir çete filminden

çok daha korkunçtu. “Kapiş,” dedim, birine iyi gelebileceğim gibi çılgın bir fikre nasıl kapıldığını merak ederek ama ona aksi bir cevap vermekten de deli gibi korktum.

“Bu konuyu netleştirdiğimize sevindim,” diyerek arabanın kapısını açıp çıktı. “Çiçekleri sen getirirsin, değil mi?” diye sordu, birdenbire gelen bir tatlılıkla ama ben cevap vermeden kapıyı suratıma çarpıp beni şoke olmuş, korkmuş ve tamamen sersemlemiş bir halde bırakarak arabadan indi.

JANEY

“Midyeye bazen ‘fakir istiridyesi’ denir, yani fakirliğin pek çok farklı tanımının olduğunu görüyoruz.”

– *Joy of Cooking*

Bir gün, akşam yemeğini hazırlarken Nean günlük sığınma evi yolculuğundan hayalet görmüş gibi bir halde döndü. Aslında, tam olarak öyle de değildi. Köpeği bir arabanın altında kalmış, sonra da hayaleti gelip onu bacağından ısırması gibi görünüyordu. Elinde, gazeteye sarılmış kocaman bir buket çiçek tutuyordu. Esas ilgimi çeken şey bu olabilirdi ama Midge teyze etrafta görünmüyordu.

“Midge teyze nerede?” diye sordum.

Anlaşılmayan bir şey kekeledi.

“Ha?”

“Şey...” diye tekrar denedi. “Sanırım yürüyüşe falan çıktı.”

Bu çok tuhaftı. En azından geçen haftanın her günü, ikisi

gezme ve dedikodudan döndükten sonra mutfağa gelmişlerdi. Kreş otobüsünü bekleyen bir anne gibi atıştırmalık hazırlama alışkanlığı bile edinmiştim. “İyi misin sen?” diye sordum. Mutfak masasının ortasında duran akçaağaç şuruplu ve biberli sıcak patlamış mısıra herhangi bir hamle de yapmıyordu.

“Ah, evet iyiyim,” dedi, kapının girişinde tuhaf bir şekilde durmaya devam ederek. “Sanırım bu öğleden sonra seninle takılacağım, eğer sorun olmazsa.”

Bunu iki sebepten dolayı garip buluyordum: Birincisi benimle takılmak istiyor ve ikincisi de bunu soruyordu. Ama bu davranışı konusunda şevkini kırmayacaktım çünkü üzerinde çalıştığım şey çok sıkıcıydı. “Tabii. Fransız usulü midye yapıyorum sonra da frites için biraz patates kızartacağım. Ayıklamama yardım etmek ister misin?”

Elimde tuttuğum midye poşetine baktı ve biraz irkildi. Evet, bunun olacağını biliyordum. “Belki fırında bir şeyler yapabilirim... Tatlı için, olmaz mı?” diye sordu. Yemek kitaplarına doğru ilerleyip Baking From My Home To Yours adlı kitabı aldı ve ada tezgâhın üzerine koydu.

Teklifine şaşırdım. “Bu harika olur. Güzel bir şeyler yap çünkü J.J. akşam yemeğine geliyor.”

Nean bana doğru baktı. “Ciddi misin? Bu akşam mı?” Bu konuda mutlu görünmüyordu.

“Evet, ciddiyim.” Tepkisi beklediğim gibi değildi. Nesi olduğunu merak ediyordum ama burnumu sokmayacaktım. Davranışları ne kadar şüpheli olursa olsun, onun kadar meraklı davranmayacaktım. “Bana daha önce hiç midye yemediğini söyledi. Üstelik bunca zamandır Maine’de yaşıyor,

inanabiliyor musun? Bu yüzden, özellikle onun için yemek yapıyorum.”

“Vay be!” dedi. Sonra da “Ben de daha önce hiç midye yemedim. Biraz iğrenç görünüyorlar,” diye ekledi.

“Seveceksin,” dediğimde şüpheyle omuzlarım silktili.

Uzun süre hareket etmeyen her şeyi yiyeceğini gayet iyi bildiğimden, onu umursamadım. “İki parti yapıyorum, böylece bu akşam için bol bol yemeğimiz olacak ve yarın sığınma evinde akşam yemeğine de yetecek kadar artacak. Midyeler kabuklarındayken çok dayanmaz ama fazla olanların kabuklarını atarız, aslında kabuklardan da iyi gübre olur. Kabuksuz olanları biraz krema, patates ve domuz pastırmasıyla tencerede pişirir ve güzel bir yahni yapabiliriz diye düşünüyorum.”

Ne söylediğimi tam olarak anlamamış gibi baktı ve tekrar omuz silktili. “J.J.’yle fazla zaman geçiriyorsun, omuz silkmeler falan,” dedim. Hafifçe kızardı ve komik bir zarafetle tekrar omuz silktili.

Güldüm. “Dinle, bir fikrim var. Neden tatlı olarak kızartabileceğimiz bir şey yapmıyorsun? Sıra frites kızartmaya gelince yağ eskimiş ve lezzetli olur.”

“Frites nedir? Ve neden eski yağa ihtiyacımız var?”

“Frites, şey... Yani patates kızartmasının yanında midye yediğinde buna frites denir. Ve yağ konusunda bana güven. Patates eski yağı sever. Ama çok eski olmayacak.”

“Patates kızartması istiyorsan McDonald’s’a gitmek daha kolay olmaz mıydı?”

Onu küçümseyerek güldüm. “Ah, vay be! McDonald’s’a gitmeyi hiç düşünmemiştim. Ne kadar dâhice bir fikir! Beni büyük bir işten kurtaracaksın.”

Bu, gülümsemesini sağladı ve azıcık da olsa mutluluk işareti gördüğüme sevindim. “Bana sonra teşekkür edersin,” dedi. “Bu arada...” Tüm bu süredir, umursamıyor numarası yaptığım bukete ada tezgâhın üzerinden bana doğru ittirdi ve “Bil bakalım bunlar kimden geldi,” dedi.

“Bana çiçek mi aldın? Bunu yapmamalıydın.” Bukete baktım, yüksükotu, hanımeli ve ortada üç tane hezaren çiçeğinden oluşan güzel bir karmaşa gördüm. Kalbim sıkıştı. “Bunlar çok güzel. Bunları gönderdiğine inanamıyorum.” Bunu söylerken bile Nean’a, bana Noah’yla ilgili soru sorması için fırsat veriyordum ama şaşırtıcı bir şekilde bu fırsatı değerlendirmiyordu. Midge teyze ona uyuşturucu mu verdi diye merak etmeye başlıyordum.

“Çok güzeller,” dedi, hayranlıkla. “Vazoya koymamı ister misin?”

Burada gerçekten yanlış bir şey var. Nean çok nazik ve yardımseverdi. Ben de temkinliydim. “Şey... İyi misin?” diye sordum.

Kurnaz bir şekilde gözlerini kıstı. “Ben iyiyim! Sadece yardım etmeye çalışıyorum,” dedi, gergin bir şekilde.

“Şey, tamam. İyi olur. Evle gelen harika bir vazo var, arkada, cam odada olacak.”

Almaya gitti. Ben de midyeleri evyedeki büyük süzgece bıraktım ve düşünmeye başladım. Onun nesi vardı? Kendi gibi davranmıyordu ve yeni kişiliği her ne kadar hoş da olsa, eskisini tercih ederdim. Aşırı iyi Nean beni endişelendiriyordu. Çok sürmeyeceğini biliyordum.

Tam bunun J.J.’yle ilgili bir durum olduğunu düşünmeye başlamışken elinde vazoyla geri geldi, ben de kafama tak-

mamaya karar verdim. Büyük olasılıkla bir şeylerle meşgul olmak ve bir süre erkeklerden başka bir şey düşünmek istiyordum. Onu anlayabiliyordum.

“Baksana,” dedi ve ona döndüğümde, güzelce yerleştirdiği çiçeklerle doldurmuş olduğu vazoyu tuttuğunu gördüm. “Hadi bu akşam cam odada yiyelim ve masaya da bunu koyalım.”

“Tabii ki Martha,” dedim ona. Ev hayatına olan bu yeni ilgisi J.J. teorimi doğruluyordu. “Bunu yapmayı nasıl öğrendin?”

“Geyşa okulu,” dedi, küçük bir gülümsemeyle.

“Anlıyorum. Peki, Lotus Çiçeği, işin bittikten sonra buraya gel ve bir midyenin canlı olup olmadığını nasıl anlayacağını öğren.”

Ellerini dua eder şekilde tuttu ve kenara kaydı. “Bu şeyler gerçekten canlı mı?”

“Evet. Hafifçe vurursan veya nazikçe dürtersen kapanırlar. Gördün mü?” Zavallı bir midyeyi bıçağın kör tarafıyla dürttüm ve yavaşça kabuğuna sokuldu.

“Güzel. Ver bana,” dedi ve bıçağı alıp birkaç tane midyeyi daha taciz etmeye devam etti. Bıçakla bir şeyleri dürtmenin onu hayata döndürmesi ne kadar ilginçti.

“Tamam, tamam, sorun yok. Biri bizi PETA’ya ihbar etmeden önce dur. Tabii kabuklarını temizlememe yardım etmek istersen o başka.”

“Böyle iyi,” dedi, bıçağı ve midyeyi nefretle lavaboya atarak. “Yine de teşekkürler.” Soğuk çeşmeyi açtım ve minikleri temizlemek için ovalamaya koyuldum.

“Ne tür tatlılar kızartılır?” diye sordu, çalışmamı izlerken.

“Her tür,” dedim, akan suyun sesi arasından. “Food Network’e göre her şeyi kızartabilirsin. Elmalı börekler, donutlar, milföy hamuruyla yapılan herhangi bir şey. Çikolata- ları ve hatta cheesecakeleri bile.”

“Devam et.”

“Tamam, aklıma bir şey geldi,” dedim, midyeleri ovmaya devam ederek. “Sen küçük vişneli turtalar yapsan ve sonra onları kızartsak nasıl olur? Kulağa muhteşem gelmiyor mu?”

“Aman Tanrım. Evet.”

“Değil mi ama?” dedim. “Ve buzdolabında tonlarca kiraz var.” Musluğu kapatıp ellerimi pantolonuma sıkıştırdığım havluya sildim. “Tamam, ilk adım milföy hamuru. Bekle. En iyi tarif oradaki, Joy of Cooking adlı kitapta.” Gözden kaç- ması imkânsız olan büyük beyaz kitabı işaret ettim. “Onu al ve ‘Pate Brisee’ tarifini ara.”

Rafın yanına gidip kitabı aldığını duydum. “Tüm bu ye- mek kitaplarını nereden buldun?” diye sordu. “Belki de bin- lerce var.”

“Hediye...” dedim ona, açıklama ihtiyacı hissetmeyerek.

“Kimden?” diye sordu, kuşkulu bir şekilde. “Anladığım kadarıyla hiç arkadaşın yok.”

Ah. İşte tanıdığım ve gıcık olduğum Nean. “Senden daha fazla arkadaşım var. Başka bir şey daha yapmadan önce, te- reyağını küp küp kes ve güzelce donması için buzuğa at.”

Homurdandı ama buzdolabından yarım kilo tereyağı çı- kardı. “Noah, bugüne kadar yediği en güzel yemekleri yaptı- ğını söyledi bana.”

“Bir de sıcakken denemeli,” dedim, biraz gururla.

“Kesinlikle denemeli! Ölüp cennete gidecek.”

“Orasını bilemem,” dedim, tüylerimi kabartarak.

“Midge teyzeyi almak için barınağa gittiğimde hep üzgün gibi görünüyor. Bence bir gün senin gideceğini umut ediyor.”

Ovmaya devam ettim ama midem kalktı. “Dikkatli konuş,” diye onu uyardım. “Önümde, iki kiloluk canlı deniz hayvanı var.”

“Demek istediğim şu, adama bir şans vermen fena olmaz. İyi birine benziyor ve mahsullerini seviyorsun.”

“Şu an aşk aradığım söylenemez.”

“Anlıyorum.” Minik küpler halinde kestiği tereyağını buzdolabına doğru götürüp hamurun geri kalanı üzerinde çalışmaya başladı “Ama Noah iyi bir dost olabilir. Ve tüm gün bahçede uğraştığına bakılırsa büyük ihtimalle yalnız olmalı. Onu ziyaret etmen teşekkür etmek için iyi bir yol gibi. Tüm o bezelyeleri gönderdiğini hatırlıyor musun?”

Hatırlıyordum. Çok taze ve tatlıydılar. Düşünürken bile ağzım sulandı. Bir gün de bütün kuşkonmazlar göndermişti ve onları prosciutto ile sarıp üzerine kızarmış yumurta eklemiş, en son da Parmesan serpmiştim.

“Kuşkonmazı hatırlıyor musun?” diye sordu Nean, aklımı okuyarak. “Çişim birkaç gün boyunca tuhaf kokmuştu.”

“Evet, bu konuda oldukça heyecanlıydın. Gelip koklayamadığımız için üzgünüm.”

“Sorun değil,” dedi, dalgın bir şekilde. “Bir süre sonra, çişimin normal kokusu bu diye düşünmeye başladım.” Tekrar yemek kitabına dönüp dudaklarını oynatarak parmağını dikkatle tarifi üzerinde gezdirdi.

Evyeye döndüm ve zeytinyağı, beyaz şarap ve Noah'nın dün Nean'a verdiği parlak beyaz ve yeşil taze soğanla harmanlanınca ne kadar leziz olacaklarını düşünerek midyeleri temizlenmeye koyuldum. Yanında frites, meyve suyu dolu bardaklar ve ortada da boş kabukları koyabileceğimiz, midemiz, doldukça dolduracak olan büyük bir kâseyle yeni eğreti aileme servis etmeyi düşündüm.

Noah'yla ne olursa olsun, bu insanların yine gelip masamda akşam yemeği yiyeceğini biliyordum. Özellikler fritesin tadına baktıktan sonra.

"Tamam," dedim, kararlı bir şekilde. "Midge teyzeyi ben götüreceğim. Yarm."

"Götürecek misin?" Nean kesinlikle kuşkulu görünüyordu.

"Evet. Ona yüz yüze teşekkür etmek için. Sadece bir kerelik."

"Bu inanılmaz," dedi. "Çok heyecanlanacak." Buzdolabına geri döndü ve yarım kilo tereyağı daha çıkardı. "Fazla yapsam daha iyi olacak."

Akşam yemeği büyük bir başarı oldu. Mutfak masasına oturduğumuz anda, Nean her zamanki rahatsız edici haline geri döndü ve J.J. onun bu halini, dört tane küçük tartla birlikte yiyip bitirdi. Üç şişe şarap devirdik. Herkes çakırkeyifti ama Nean istekli bir şekilde mutfağa gelip yarın için yahni yapmama yardım etti. Nean'ın soğanları, J.J.'yle birlikte doğrama ısrarına rağmen, neyse ki kimsenin parmağı kesilmedi. Ertesi sabah paketlemeden önce kremalı, tatlı-tuzlu yemeği

tattım. Dört sarhoş tarafından yapıldığını düşüncek olursak şaşırtıcı derecede lezzetliydi.

Yemekleri paketleyip küçük turtalarla dolu hamur işi kutusu –özellikle Noah için olan– bir iple bağlandıktan sonra, gerilmeye başladım. Ya Nean beni görmek istediğine dair yalan söylemişse? Bana attığı ilk kazık olmazdı. Belki oraya gittiğimde, bana bir bakar ve arkasını dönerdi. Ya da gidip teşekkür eder ve oracıkta, sığınma evinin park yerinde öğlen yemeğimi çıkarıverirdim. Bu berbat bir fikirdi.

Ama artık geri dönüş yoktu. Midge teyze her zamanki yavaş ve muazzam haliyle merdivenlerden indi ve o arabaya benden başka biriyle binmeyeceğini anladım. Mutfağa gelince üzerimdeki mavi elbiseyi ve gerek olursa kurdeşenlerimi saklamak için belime sardığım beyaz pamuk kazağı inceleyerek bana uzun, sert bir bakış attı. “Kasabaya vardığımızda kazaktan kurtul, tamam mı? Bunun dışında, bomba gibisin. Tıpkı senin yaşlarındaki halime benziyorsun. Tek fark, benim kadar sürtük değilsin.”

“Teşekkürler,” dedim. “Gitmeye hazır mısınız?”

“Tabii ki hazırım. Peki ya sen?” diye sordu, manalı bir şekilde.

Cevap vermedim çünkü ne söylersem söyleyeyim, sonuç aynı olacaktı.

Arabada sıradan şeylerden bahsettik; sığınma evinde tanıştığı insanlar, yemek hazırlama esnasında saç filesi takması gerektiği ve bunun perması yani, her gece saç spreyi ve plastik bigudiyle sardığı bukleleri için iyi olmadığı filan. Derin nefes almaya ve henüz kurdeşen dökmeye başlamamış cildi-

me odaklanmaya çalıştım. Aklımdan Noah'yla konuşacağım, ona söyleyebileceğim şeyleri geçiriyordum. Şimdilik bunları düşündüm: “Merhaba, Noah. Mahsulleri ve çiçekleri gönderdiğin için teşekkür etmeye geldim. Tamam, hoşça kal.”

Espritu el ve hazır cevap tavrımdan çok etkilenecekti. Ama park yerine geldiğimizde, boştu. Noah'nın Honda'sından eser yoktu.

“Erken geldik,” dedi Midge teyze. “ unları içeri taşıma yardım et.”

Ağır g ue  tenceresini ve bugünün taze ekmeğini içeri taşıdım ama hiçbir yerde Noah'dan iz yoktu. Midge teyze onun yokluğunu fark etmemiş gibi görünüyor ve beni  aşırtıyordu. “Nean genellikle beni beklerken i lerini hallediyor veya   len yemeğine gidiyor,” dedi, bana binanın dışına kadar eşlik ederken. “Saat birde geri gel, tamam mı?”

“Tamam,” dedim, aynı anda hem rahatlamış hem de hüzünlü bir şekilde. Boşu boşuna heyecan yapmıştım. Arabaya döndüm, camları açtım ve cilt kısmını bantlamak zorunda kalacak kadar çok okuduğum bir kitabı çıkardım: Lorrie Colwin'in *Home Cooking* kitabı. Yazılarını daima sırasıyla okurdum. Kremalı ıspanak hakkındaki bölümde, New York City'deki küçük mutfağından bahsettiğı yerde kendimi kaptırmış vaziyetteydim. Kitabımın  zerine bir gölge düştüğünü fark ettiğimde, kırmızı biberlerle uğraşıyordum. Henüz yukarı bile bakmadan kalbim çarpmaya başladı çünkü kim olduğunu biliyordum.

“Janey!” dedi Noah ve sesinde, dengemi bozan bir heyecan vardı. “Seni görmek çok güzel.”

Yukarı baktım ve bir hamburgercide siparişimi almak üzereymiş gibi yan pencereme yaslandığını gördüm. “Selam, Noah,” dedim, önce gözlerine düşen dağınık kahverengi saçlarına, sonra da kazağıma ihtiyacım olmadığından emin olmak için kollarıma bakarak. Kabarmış ama kaşınmıyorlardı. Gülümsedim. “Selam Noah,” dedim tekrar.

Gülümsemesi beni mahvetti. “Bugün güzel görünüyorsun. Beni öğlen yemeğine götürmek ister misin?” diye sordu. Başım dönmeye başladı ve sersemledim.

“Bugün buraya...” dedim, “sebzeler ve o güzel çiçekler için teşekkür etmeye geldim.”

Arabanın kapısını açtı. “Ve benimle öğlen yemeği yemekten daha iyi bir teşekkür etme yöntemi olamaz.” Ben oturduğum yerde sallanırken o arabaya bindi ve emniyet kemerini bağladı. “Çok harika bir yer biliyorum.”

Kapıyı çarparak kapattı ama hareket etmeden orada kalıp öylece ona baktım. O çok... Leziz görünüyordu. Aklıma, enginar kalbiyle doldurulmuş ravioli, ricotta peyniri ve yaz şeftalilerini getiriyordu ve tabii şarap. Vişne ve çikolata aromalı kırmızı şarap. O şaraptan üç bardak içmiş gibi hissediyordum.

Bana biraz kafası karışmış bir şekilde baktı. Kontağı çalıştırıp park yerinden çıkmam ve de bu adamla öğlen yemeği yemem gerektiğini biliyordum ama buna tam olarak nasıl başlayacağımı unutmuş gibi görünüyordum. Ağzım kurumuştı.

“Aç değil misin?” diye sordu, içinde bulunduğum durumdan çıkmam için bir fırsat vererek. Hiç istemediğim ama değerlendirmeyi ciddi ciddi düşündüğüm bir fırsat.

“Açlıktan ölüyorum,” dedim, kendimle cebelleştikten sonra ama midem bana yemek yemenin iyi bir fikir olmadığını söylüyordu. “Nereye gidelim?” Tanrım, ne kadar sıradan konuşuyordum. Aferin bana.

“Yolun aşağısında bildiğim bir yer var, hadi oraya gidelim,” dedi. “Park yerinden sağa dön ve dört yola doğru düz git.”

Sarhoş gibi hissederek ama kendime aşk sarhoşuyken araba kullanmanın teknik olarak yasadışı olmadığını hatırlatarak tarif ettiği yolu takip ettim. Dur işaretinden sonra, ben normal görünmek için çok yavaş sürüyordum ve o ise bu konuda yorum bile yapmıyordu. Bir süre daha ilerledikten sonra, “Tamam,” dedi, Bambi’s adlı restorana geldiğimizde. “Buraya gir ve bulabildiğin yere park et.” Tabii ki otoparkta boş yer yoktu. “Birkaç dakika sonra, neden bu kadar kalabalık olduğunu anlayacaksın,” dedi büyük bir vaatle, ben yan taraftaki işyerinin park yerinde döndükten sonra iki tane devasa kamyonetin arasına başarıyla park ederken.

Bambi’s mekânı on iki sandalyelik, küçük ve hâlihazırda dolu bir yerdi. Üstelik arka kısmında ayakta bekleyen bir kalabalıkta da vardı; araba anahtarları ellerinde, aç bir şekilde garsonun siparişleri hazırlamasını bekleyen insanlar. Binanın dışında da mumlu kâğıtlara sarılmış yemeklerini yiyen mutlu insanlarla dolu sayısız piknik masası vardı. “Vejetaryen değilsin, haksız mıyım?” diye sordu Noah hafif korkarak. Öyle olsaydım bile onu hayal kırıklığına uğratmaktan çekinirdim, başımı hayır anlamında salladım. “Güzel. Sen gidip bize dışarıda masa bul, iyi bir manzarası olsun ve ben de yemeği halledeyim.”

Dışarı çıktım ve iyi bir manzara derken ne kastettiğinden emin olamadan masaların arasında dolandım. Binanın önündeki masalar yola ve park yerine bakıyordu, sağdakilerin etrafında da tarlalar vardı. Tarla tarafını seçtim ve endişeyle bekledim.

Noah tekrar ortaya çıktığında elinde mumlu kâğıtlarla kaplı –içindeki her neyse o– ve pipetli iki bardakla dolu kırmızı kafeterya tepsisi vardı.

“Hazırlan,” dedi, tepsiyi bırakırken. Gösterişli bir şekilde, buzla kaplı bardaklardan birini bana uzattı. “Çikolata mı yoksa vanilya kadını mı olduğun konusunda tereddüt ettim, bu yüzden sana karışık aldım.”

“Leziz,” dedim. Şansıma, midem milkshake olayından hoşlanmış gibi hissediyordum. Büyük bir yudumda çikolata ve vanilyalı dondurmanın lezzetli tadını aldım. “Vay be.” Tadı o kadar güzel ki tüm vücudumun bağları çözüldü. “Sıvı Zanax gibi.”

Noah başını salladı. “Bekle ve gör.” Sonra o mumlu kâğıtlardan bir tanesini açtı. Hardal ve parlak yeşil tatlı-ekşi sosla kaplı minik sosisli sandviçi çıkardı. Bir elmasmış gibi bana uzattı. “Afiyet olsun!”

“Küçük bir sosisli sandviç,” dedim, bir geri zekâlı gibi.

“Harika küçük bir sosisli sandviç,” dedi Noah, ağzına bir tane götürürken. “Bambi’s iki şey yapıyor: hardallı sosisli ve mayonezli sosisli. Sana her birinden üç tane aldım.”

“Altı tane sosisli sandviç mi?” diye haykırdım.

“Yeterli değilse gidip biraz daha alabilirim.”

Güldüm ve elimdeki küçük sosise baktım. Yaklaşık sekiz

santim uzunluğundaydı, soluk ten rengi bir ekmeğin arasına yerleştirilmişti ve sadece birkaç ısırıkta bitecek gibi görünüyordu. Minik bir ısırık aldım. Noah dalga geçerek yüzünü buruşturunca daha büyük ısırdım. Chicago tarzı taze, çıtır çıtır ekmeği ve içindeki büyük sulu etiyle tadı inanılmazdı. Ama esas olay, birleşerek keskin bir lezzet yaratan hardal ve tatlı ekşi sostu.

O, bu sırada beni ve vereceğim tepkiyi izliyordu. “Vay...” dedim, çiğnemeyi bitirince. “Bu inanılmaz bir sosisli sandviç.”

“Şimdi mayonezliyi dene,” dedi. “Benim en sevdiğim.”

Kırmızımsı mumlu kâğıda sarılı olan bir sosisli daha açtım ve tadına baktım. Sos seçiminin neden bu kadar önemli olduğunu şimdi anlıyordum. Bunun tadı tamamen farklı, kremisi ve sulu gibiydi, ayrıca tatlı-ekşi sos artık o kadar ön plana çıkmadığı gibi acı da gelmiyordu. İki lezzetin farklılığından heyecanlanmış bir halde, tekrar hardallıyı sonra da mayonezliyi tattım.

“Hardallı,” diyerek fikrimi beyan ettim, dört tane sosisliyi gömdükten sonra. “Hardal en iyi şeydir.”

“Çok yanlış,” dedi Noah ve sonra bunu vurgulamak istemesine bütün bir mayonezli sosisliyi tek lokmada yuttu. Hem iğrenç hem de çok aptalca bir görüntüydü ve kahkahalara boğuldum. “Ne yapıyorsun?” diye sordum gülerken, artık geri dönmesi için çok geç olmasına rağmen.

Gözleri yuvalarından fırladı. Koca sosisliyi yutmaya çalışırken dikkatle çiğnemesini izledim. Kesinlikle mücadele ediyordu. Koca şeyi tükürmek zorunda kalıp ikimizi de şok edip etmeyeceğini merakla bekliyordum. Ama devam etti.

“Mmmm...” demeyi başardı. Bir kere yutkunduğunu gördüm ve sonra, ağzı hâlâ sosisliyle doluyken “Böyle daha lezzetli,” diye mırıldandı. Boğulacak gibi oldu, birkaç öksürükten sonra tekrar yutkundu. “Tadını yoğunlaştırıyor.” Kıpkırmızıydı. Yaptığı şey konusunda biraz utanmış olduğunu fark ettim. Burada kızaran tek kişinin olmadığını bilmek beni çok daha iyi hissettirdi.

“Öyle mi?” diye sordum ve sonra kocaman bir ısırık aldım. “Mmmmm!”

“Gördün mü?” dedi, tekrar yutkunduktan sonra milkshake’inden büyük bir yudum alarak.

“Gerçekten tadı daha güzel oldu,” dedim, tekrar konuşabildiğimde.

“Değil mi? Ve bunun güzel olduğunu düşünüyorsan sadece bekle derim. Aynı anda ağzıma iki tane atabilirim.”

“Bana gösterme! Cidden.”

“Dalga mı geçiyorsun? Onu sonraya saklıyorum. Baştan çıkarma tekniğimin temel taşı.”

Baştan çıkarma tekniği mi? Dışarısı aşırı sıcaktı ama bunu duyunca tüylerim diken diken oldu ve omurgamdan inen bir ürperti hissettim. Noah beni baştan çıkarmaktan bahsediyordu. Noah tarafından baştan çıkarılmak istiyor muydum? Daha kötü şeyler düşünebiliyordum... Ama artık romantik bir şeyler yaşayabilecek durumda mıydım?

Sonra kafama dank etti: Belki de öyleydim. Bunca şeye rağmen, Nean’la arkadaş olmuştum. Buraya taşındığımızdan beri her çeşit yeni insanla konuşmuştum. Belki de doğru motivasyonla, aşk meşk işlerine geri dönebilirdim. Ve Noah’dan iyi bir motivasyon bulabileceğimi de sanmıyordum.

Şimdi, keşke giderek büyüyen bu tuhaf sessizliği bozabilecek bir şey söyleyebilseydim. Uygun şekilde hafif ve flörtöz bir karşılık ararken Nean ne yapardı diye düşündüm ve “Saat kaç?” dedim nihayet. Nean’ın kollarını önünde kavuşturduğunu ve başını hayal kırıklığıyla bana doğru sağladığını görür gibiydim.

“Öğlen gibi. Geri dönmek zorunda mısın?” diye sordu Noah.

“Henüz değil ama eninde sonunda. Teyzemi vardiyasından sonra eve götürmem gerek,” dedim. “Bugün Nean’ın yerini alıyorum.”

“Ah, gerçekten mi? Neden?”

Seni görmek için, diye düşündüm. “Çünkü şey...” dedim.

“Beni görmek için mi?” diye sordu Noah, ağzında milks-hake pipetiyle. Yutkundum.

“Demek istediğim...” kekelemeye başladım. “Şey için...” Kafamda hazırladığım konuşmayı düşündüm. “Sana turta getirmek istedim,” dedim. “Ve bizimle paylaştığın onca yiyecek için teşekkür etmek.”

Noah sıırttı, o gülümsemesi yüzünü baştan aşağı kapladı ve yeşil gözlerinin parlamasını sağladı. Gerçekten, ışıldadı. Gerçekdişıydı. “Benim için bir zevk. Bana sürekli bir şeyler göndermek zorunda değilsin, biliyorsun. Gönderdiğin her şeyi çok sevdim ama...”

“Gerçekten beğendin mi?” diye yumurtladım.

“Neyi?”

“Yemeği. Yani, yemeklerimi.”

Noah inledi ve öyle derin bir nefes aldı ki bunu sorduğum

için bana kızdığından biraz korktum. “Dalga mı geçiyorsun? Bugüne kadar yediğim en güzel yemekler.”

Öldüm, o anda gittim ve cennete yükseldim resmen. “Teşekkür ederim.”

“Ne demek. Böyle yemek pişirmeyi nereden öğrendin?” diye sordu.

“Kitaplardan,” dedim. “Bir sürü yemek kitabım var.”

“Eğitim almadın mı? Ya da mesleğin inceliklerini annenden öğrenmedin mi?”

“Annem bir aşçı sayılmazdı. Sadece karnımı doyurdu o kadar. Büyürken çok fazla hazır peynirli makarna ve tost yedim. Ama ben...”

Sustum çünkü bir şekilde, bu yabancı sayılacak kişiye hayatımla ilgili çok fazla kişisel ayrıntı vermem gerektiğiyle ilgili aptal bir fikre kapılmış olduğumu fark ettim. Nasıl bu kadar çok yemek kitabım olduğu ve onları ilk defa nişanlımın cenazesine gelen yüzlerce insan için yemek yapmak için kullandığım gibi... Hazırladığım ilk büyük yemeğin, simsiyah giyinmiş, Ned’in ailesinin evinde gezinen, Ned hakkında iyi şeyler söyleyen ve adımı unutan insanlar tarafından kâğıt tabaklarda yenilen spiral kesilmiş domuz eti ve kilolarca patates salatası olduğu gibi.

Neyse ki o his gitti ve aklımdan böylesine salakça bir fikir geçirdiğim için kendimi azarladım. Geçmişimden kalma eski bir dramı bilmesine gerek yoktu. “Kendi mutfağım olunca kendi kendime öğrendim,” dedim.

“Etkileyici,” dedi. “Pişirmeyi en çok sevdiğin şey ne?”

“Gerçekten hiçbir fikrim yok,” dedim, kaşlarımı çatarak. “Bunu daha önce hiç düşünmedim.”

“Tamam,” diye yanıtladı. “Sen düşünürken burada bekleyeceğim.”

Öğkk. Bir şey söylemem gerektiğini bilerek ama tamamen susarak deli gibi aklımdan yemek tarifi dosyamı geçirdim. Her çeşit yemek yapmayı severdim. En çok hangi yemeği yapmayı sevdiğimi bilemiyordum. Seçim yapmak biraz çocukça geliyordu, en sevdiğin rengi seçmek gibi.

Ama sonra buldum. “Sauerbraten,” dedim gururla ve büyük bir rahatlamayla. “Yapmayı en sevdiğim yemek sauerbraten. Milyon tane malzemesi var ve en az üç gün alıyor. Mutfağın Kara Orman gibi kokmasına sebep olan ardıç da dahil olmak üzere dünyadaki tüm yiyeceklerden daha fazla aroması var. Ve de milyon tane farklı şekilde yapılabilecek spätzle** ile servis edilir. Karaturplu spätzle, hardallı spätzle, otlu spätzle ve peynirli spätzle... İşin bitince elinde yumuşak, ağızda eriyen kocaman bir et yığını ve gravy sosunda patates köftesi oluyor, iki lokmada doyuyorsun.”

“Beni acıktırıyorsun ve üstelik biraz önce yedi tane sosisli yedim.”

“Sauerbraten’in gücü,” dedim. “Tamale*** de yapıyorum ama o kadar iyi değilim.”

“Senin şu sauerbraten’inden tatmak isterim,” dedi Noah. “Eğer bir gün benim için pişirmek istersen.”

Şu ana kadar, bu yemekte giderek daha da rahat hissediyordum, hatta o kadar rahattım ki neredeyse Midge teyzeyle yemek yiyormuşum gibi geliyordu. Tabii çok yakışıklı bir

* Alman etli güveci. (ç.n.)

** Bir tür Alman usulü makarna çeşidi. (ç.n.)

*** Mısır kabuklarında hazırlanıp pişirilen geleneksel Meksika yemeği. (ç.n.)

Midge teyze. Ama bunu söyleyince biraz irkildim. Yapabileceğim bir şey yoktu, hazır değildim. Evime gelip masamda yemek yemesini istemiyordum. Adamı tanımıyordum bile. Neden beni zorluyordu?

Yüzümdeki direnci görmüş olmalı ki “Yani, birbirimizi daha iyi tanıdıktan sonra,” dedi. Bu biraz güven vericiydi ama yine de bunalmış hissediyordum.

“Olabilir,” dedim ve konuyu değiştirmenin bir yolunu düşündüm. Erkeklerin altın kuralını kullanmaya karar verdim, en azından gelinlikçi dükkânındaki evlilik dergilerine göre: Kendilerinden bahsetmelerini isteyin. “Ne kadar zamandır barınağın bahçıvanlığını yapıyorsun?”

Bunu duyunca başını eğdi. Akşam yemeği fikrinden bilerek yan çizmeye çalıştığımı anlayabildiğini biliyordum. “Uzun zamandır değil,” dedi. “Buraya ilkbaharın başlarında, bir şeylerin toprağa ekilmesi için en iyi zamanda taşındım.”

“Sadece bu iş için mi buraya taşındın?” diye sordum.

Durakladı ve yüzünü buruşturdu. “Tam olarak değil. Sadece olaylar böyle gelişti.”

Ayrıntı vermedi ve ben de deşmedim. “Burayı seviyor musun?”

“Evet. Kendi çiftliğim değil ama sığınma evinden hâlihazırda talep var ve yetiştirdiğim ürünleri yiyen insanlar çok beğeniyor. Tüm işletme için bağış gelmeye devam ettiği sürece, yapacak iyi işlerim olacak.” Konuşmasını tamamladığında, buraya gelmeden önce Iowa’da her hafta pazarda alışveriş yaptığım çiftçileri düşündüm ve işin zorluğunu anladığımı fark ettim. Bir anda, henüz tam zamanlı bir iş bulmadığım için utandım. Bilseydi, kesinlikle tembel olduğumu düşünürdü.

“Yani bir gün kendi çiftliğin olmasını mı istiyorsun?” diye sordum, mesleki sohbeti onun üzerine yoğunlaştırarak ve hırslarını merak ederek.

Hafifçe gülümsedi. “Bir zamanlar bir çiftliğim vardı, New York taşrasında. Roka yetiştiriyordum. Organik roka.” Biraz üzgün görünerek başını salladı. “Rokayı sevmiyorum bile.”

“Çiftliğe ne oldu?”

“Sattım,” dedi. “Hafta sonları şehirden kaçmak isteyen çiftçi bir beyefendiye. Uzun hikâye ama kısacası bir süredir hiç para kazanmıyordum, bu yüzden elden çıkarıp başka bir şey denemem gerekiyordu. Çok zordu. Tekrar öyle bir baskı altına girmek istediğimden emin değilim.”

O baskıyı düşündüm ve uzun süredir aklıma gelmeyen bir şeyi hatırladım. “Öğretmen olacaktım,” diye ağzımdan kaçırırırdım. “Ortaokulda öğretmenlik yapacaktım.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Ama sonra, bunu yapmamın hiçbir yolu olmadığını fark ettim.”

“Neden?”

“Utangacım,” dedim, sanki bunca zamandır anlaşılmamış gibi.

“Hiç utangaç öğretmen yok mu?”

“Benim kadar utangaç olanı yok. Bir sınıfın karşısına geçip bir şeyler öğretebilmemin imkânı yok. İlk başta, öğretmenlik sertifikamı alırken neyime güveniyordum, bilmiyorum.”

“Belki de paylaşacak önemli bir şeyin olduğunu düşünüyordun.”

Onaylamaz gibi başımı salladım. “Hayır.”

“Sen öyle diyorsan,” dedi, düşünceli bir şekilde. “Peki, öğretmenlik yerine ne yapıyorsun?”

Öf. Şimdi sıkışmıştım. “Gelinlik mağazasında çalışıyordum. Terziydim, Iowa’da yaşarken.”

Noah bana bakarak kaşlarını kaldırdı. “Şaka mı yapıyorsun? Yemek yapabiliyorsun, dikiş dikebiliyorsun ve öğretmensin. Hmm...”

“Ne var yani?” diye sordum. “İyi bir martini yapıp yapamayacağımı da soracak mısın?”

“Tam olarak değil,” diye cevapladı, biraz fazla çabuk cevap vererek aklından neler geçtiğini merak etmeme sebep oldu. “Baksana, Damariscotta’da bir gelinlikçi dükkânı olduğunu biliyor muydun? Pek çok şehirli kız artık evlenmek için buraya geldiğinden, mutlaka yardıma ihtiyaçları vardır. Hazır yemek firmaları, yaz boyunca özel salata yeşillikleri ve meyveler için kapıma dayanıyor. Çok fazla talep olmalı. Ben organik roka satmaya çalışırken bu talep neredeydi, bilmiyorum.”

“Aslında, evden onlar için dikiş işleri yapıyorum. Elimle veya evdeki makinemle yapabileceğim şeyler. Tam zamanlı bir şey değil.”

“Yani tüm gün o büyük evin içerisinde oturuyorsun, ha?”

“Oturmuyorum,” dedim. “Dikiş dikiyorum ve yemek pişiriyorum.”

“Bunlar sayılmaz. Küfleneceksin. Koyda sadece yirmi kadar ev ve çiftlik var. Bir avuç yaz arkadaşı ve tavuktan daha fazla çevreye ihtiyacın var.”

Acı acı gülümsedim. “O zaman iyi ki seninle öğle yemeği yıyorum,” dedim. Bunun için içten içe kendimi tebrik ettim.

Sırıttı ve başını bana doğru salladı. “Kesinlikle. Kesinlikle. Bir köstebeğe dönüşmek istemiyorsan gelip beni görmeye devam etmen gerekecek.”

Bir an, içimdeki liseli kız dans edip benden hoşlanıyor, benden hoşlanıyor, diye şarkı söyledi. Onu susturdum. “İkna edilebilirim.”

“İyi!” Ellerini masaya koydu ve bana baktı. “Önümüzdeki pazartesi. Beni tekrar görmek için heyecanlanabileceğin dört günün var, o halde,” diyerek kaşlarını oynattı. “Bir randevuda anlaştık mı?”

Bir randevu. Canlı ve erkek olan birisiyle. Bana güzel şeyler söyleyecek, korkularımı ve umutlarımı dinleyecek ve yemek masasında karşımda otururken elimi tutup gecenin sonunda da beni öpecek birisiyle. Ona zaman ayırmamı isteyecek, benimle kavga edecek, sırlarımı tutacak ve market alışverişine ne kadar para harcadığımdan şikâyet edecek birisi.

Ve gerçeği kabul etmek gerekir ki her an gidip bir daha geri dönmeyecek birisi.

Midem yine kasıldı ama hayır diyemedim. “Anlaştık.”

NEAN

“İstakozların canlı olarak pişirdiğimiz tek yiyecek olma gibi rahatsız edici bir farklılıkları var.”

– Pam Anderson, *The Perfect Recipe*

Janey âşıktı. Görülmüş en iğrenç şey. Son iki haftadır Midge teyzeyle kasabaya her geçen gün biraz daha sık gidiyor ve beni her şeyden kilometrelerce uzakta, can sıkıntısından çılgına dönmüş bir halde bırakıyordu. J.J.’in bir yerlerde bahçeyle uğraştığı ve beni eğlendirmek için müsait olmadığı her saniye, bir ömür gibi geliyordu. Ama Janey acımdan habersizdi. Little Pond’dan döndükten sonra, Pamuk Prenses gibi kendi kendine mırıldanmaya başladı. Sincapların evine gelip saçını yapmasını falan bekliyordum.

En üzücüsü de yemek pişirme işlerini aksatıyordu. Ertesi gün eve, buranın kuzeyindeki bir yol kenarı barakadan alınmış kızarmış tavuk kovaıyla geldi. Ve bize gerçek yemekmiş

gibi servis etti. Görüp görülebilecek en çılgın şeydi; Janey Brown'm masanın ortasına karton bir kova koyup "Yemek hazır," demesi. Tabii ki yanında yemek için lahana salatasını kendi yaptı, yani aklı hepten gitmedi.

En kötüsü de konudan hiç bahsetmiyordu, hiç kimseye. Bu adamdan hoşlandığı, alnımdaki leke kadar apaçık ortadaydı. Ama onu ne kadar sıksam da ki çok fazla sıktım, bana hiçbir şey söylemeyecekti. Midge teyze de bir şey bilmediğini söylüyor, bu konuda bilgim olmadığı için rahatsız gibi görünüyordu. Janey'nin sırdaşı olma işimde başarısız oluyordum. Ya Midge teyze beceriksizliğimden bıkip bana uzamamı söyleyecek olursa? Kadını duydun: Janey'yle arkadaşlık etmek için buradayım, hepsi bu. Refakatime ihtiyaç durmayı bırakırsa burada işim biterdi.

Onu konuşturmanın bir yolunu bulmalıydım. Şef bıçağını mı saklasaydım?

Kafamda bunu planlarken J.J.'in eve doğru yaklaştığını gördüm. Üzerinde, bahçe işlerini yaparken giydiği üniforması olan iş tulumu ve beysbol şapkası vardı, bu yüzden sadece beni görmeye gelmediğini biliyordum. Ama yine de onu görünce kalbim tekledi. Umursamamaya çalıştım. Bu kadar yakışıklı olması çok rahatsız ediciydi.

Onu selamladım ve aklımdakileri anlattım: Janey'nin baklayı ağzından çıkarmama konusundaki inadını yani. Kaşları giderek yukarı, çok yukarı kalktı. "Belki de henüz nasıl hissettiğini bilmiyordur ve bunu çözmek için biraz zamana ihtiyacı vardır," diye varsaydı. Janey'den mi yoksa kendinden mi bahsediyor, diye merak ettim.

“Bana, sırdaşına anlatması için bir sebep daha. Üstelik kasabaya neden hep kendisinin gittiğiyle ilgili bir açıklama borçlu.”

“Midge teyzeyi her gün götürmek istemediğini söylediğini hatırlıyorum,” dedi.

“Bu gidişle, ilaç kullanmaya başlaman gerekecek,” dedim ona. “Böyle bir hafızayla, arkadaşlarını hayatında tutamayacaksın.”

Yüzünü buruşturdu. “Hımm. Yani her gün yaptığın araba yolculuğundan kurtulmak istedin ama şimdi benimle burada mahsur kaldığın için konuyu yeniden mi gözden geçirdin?”

Burada onunla mahsur kalsaydım, asla sıkılmazdık. Ama cıtır oğlan ikileminde kalmıştım. Bu üstü çıplak, sarışın oğlanı görebiliyor ve onunla saatlerce konuşabiliyordum ama dilimi baklavalarının üzerinde gezdiremiyordum. İroniye bak.

Biraz düşündükten sonra, J.J. ona biraz zaman vermem gerektiğini söyledi. Arabam ve beni meşgul edecek bir işim olmadığı konusunda şikâyet ettiğimde bana anlayış göstermedi. Ama beni iyileştirmek konusunda boşluğu dolduruyordu. Dün bana akşam yemeğine gitmek isteyip istemediğimi sordu. Benimle yemeğe mi çıkmak istedi yoksa benimle çıkmak mı istedi, emin olamadım. Ama evet dedim. Gecenin sonunda beni sıkıştırmayı denerse aptalı oynardım, olur biterdi. “Ah, J.J, bana karşı böyle hislerin olduğunu bilmiyordum. Sana yanlış bir izlenim verdiğim için çok üzgünüm!”

“Peki,” dedi, Janey’nin seks hayatı konusu kapandığında, en azından onun için. “Bu gece için heyecanlı mısın?”

Burada doğru cevabın ne olduğundan tam olarak emin

değildim. Tabii ki heyecanlıydım, sayısız sebepten dolayı. Ama heyecanlı olduğumu düşünmesini istiyor muydum?

“Eh!” dedim ama gülümseyerek. “Nereye gidiyoruz?”

Sırıttı. “Söylemeyeceğim ama şunu bil, önlük takacağız.”

“Bir kadını nasıl mutlu edeceğini biliyorsun, değil mi?”

Bunu duyan J.J. çılgınca gülümsedi. “Ah, inan bana biliyorum ve önlüklerin bu konuyla hiçbir alakası yok.”

John Junior, sende neler varmış böyle! Omurgamdan aşağı doğru inip bir süredir acımasızca göz ardı ettiğim bölgeleme doğru giden bir ürperti hissettim. Kes sesini, diyerek iç sesimle vajinama fısıldadım.

J.J. kendiyile gurur duyar bir şekilde sıırıttı. “Ve bununla birlikte, ayrılmam gerekiyor. Çalılar kendi kendini sulayamaz.”

Son sözü onun söylemesini istemeyerek el salladım. Tam arkasını dönüp gidecekken rahat bir şekilde, “Tamam, görüşürüz. Sanırım bende gidip bikinimi giyeceğim ve deniz kenarında takılacağım,” dedim.

Döndü ve ben olabildiğince flörtöz bir şekilde içeri doğru kaçarken tam olarak hedeflediğim yüz ifadesini gördüm: kocaman gözler, açık kalmış bir ağız ve hafifçe dışarıya sarkan bir dil.

Egomun şansına, geç de olsa bir bikini edinmiştim. Midge teyze bana kutularının birinden çıkarıp vermişti, “altın çağı” olarak adlandırdığı dönemde kendisinin yaptığı bir bikiniymiş. Kalın, krem rengi iple makrame örülmüş ve içine, dıştan o kadar görünmese de giyen için her şeyi açığa sermemesi adına ten rengi kumaş astar dikilmiş. Alt kısmına yakın, bağlanmış iplerden sarkan ve üst kısmına üçgen şeklinde dikilmiş kırmı-

zımsı kahverengi ahşap boncukları da vardı. Midge teyze ilk olarak sakladığı ipek kâğıdın arasından çıkardığında büyük görünüyordu ve bana asla olmayacağını düşündüm ama görünüşe göre buraya geldiğimden beri popom oldukça büyümüş.

Giyip aşağıya doğru baktığım anda gerçek göğüslerimin olduğunu gördüğüme şaşırdım ve sevindim. Kocaman göğüsler değildi ama en azından seksen beş falandı. Vücudumda artık biraz yağ olduğundan, gerçekten çok daha normal ve sağlıklı görünüyordum. Amerika’da böyle hisseden tek kadın bendim herhalde, ama ne olacaktı ki? Çok açtım, bu yüzden git başımdan Anna Wintour*.

Üzerimde sadece ipten ibaret bikininle, yanımda arka bahçeye çıkarmak için yiyecek bir şeyler aramaya koyuldum. Birinin buzdolabına benden önce varıp tavuk suyu kutuları ve Tanrı bilir başka nelerin arasında hareket etmekte olduğunu görünce şaşırdım.

“Midge teyze?” diye sordum, o popoyu nerede olsa tanırdım. “Sığınma evinden neden döndün?”

Buzdolabının kapağını kapattı ve etrafımda dönmeye başladı. “Bugün cumartesi. Cumartesi günleri öğlen yemeğine katılmıyorum.” Bunu gayet iyi biliyordum, sadece bu ana kadar hangi gün olduğundan haberim yoktu. “Artık haftanın günlerini karıştırmaya başladıysan gerçekten bir işe ihtiyacın var.”

Bunda gerçeklik payı olabilirdi. “Ama Janey’nin arabayı normal saatinde çıkarttığını gördüm,” dedim. “Markete mi gidiyordu?”

Midge teyze gözlerini kısarak bana baktı. “Markete mi

---

* *Vogue* moda dergisi editörü. (ç.n.)

gidiyordu? Ya da belki de birilerini görmek için Little Pond'a gidiyordu, sence?"

"Cumartesi günü mü? Bu şey düşündüğümden daha da ciddi," dedim.

Midge teyze bana hırladı. "Onu takip etmiyorsan ne işe yarıyorsun sen?" diye sordu.

"Tanrım! Ben onun annesi değilim!" diye çıktım ama sözcükleri, korkularımı doğruladı sadece. Artık Janey'yi kabuğundan çıkarmak konusunda bana ihtiyaç yoksa ne işe yarayacaktım ki? "Her neyse!" dedim ona olduğu kadar kendime de. "Tüm sorgulama tekniklerim başarısız oldu. İşkence yaparak sorgulama haricinde başka ne yapabileceğimden emin değilim."

Midge teyze yumuşadı ve gülümsedi. "O kız çetin bir ceviz," diye kabullendi. "Güzel bikini, Bayan Bardot. Hadi yiyecek bir şeyler alalım ve gidip bronzlaşalım."

Buzdolabında birkaç dilim jambon ve Munster peyniri buldum. Son kreasyonum olan zeytinli biberiyeli ekmekten bir sürü ince dilim kestim ve Midge teyzenin ardından şezlonglara gittim. Bir tanesini kayalıkların kenarına doğru itirmeye çalışıyordu. Ben de tabakları küçük sehpa koydum ve şezlongları elinden kapıp güzelce yerleştirdim. Manzara bugün harikaydı, güneş okyanusu sonsuz bir elmas madenine çeviriyordu.

"Son zamanlarda çok mırıldanıyor," dedi Midge teyze, yerine yerleştikten sonra. "Sanırım, mırıldanma bir işaret."

"Aynen öyle," dedim. "Onun için deli oluyor. Beni endişelendiren de bu."

“Neden endişelenesin ki?”

Artık bana ihtiyacı olmayacak diye endişelendiğim yoktu tabii. Kesinlikle o sebepten değildi. “Çok savunmasız,” dedim. “Adamı tanımıyor bile.”

“Orası kesin,” dedi Midge teyze, biraz fazla hevesli bir şekilde.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Ah, hiçbir şey,” dedi, bariz bir şekilde yalan söyleyerek. “Ama endişe etmene gerek yok bence. İyi bir adama benziyor.”

“Hepsi uzaktan iyi görünür.”

“Hımm. Buna J.J. de dahil mi?”

“Tabii ki o da dahil. İyi, akıllı ve eğlenceli birine benziyor ama bir erkeği uzun bir süre tanımadan tam olarak anlayamazsın.” Uzun zaman sonra Geoff’i ilk defa düşünerek sarhoş halini görmüş olduğumu söyledim kendi kendime.

Midge teyze omuz silkti. “Ben Albert’ı hemen tanımıştım.” Albert onun otuz yıldan fazla bir süre dayanan ve sonra, henüz ellilerindeyken birdenbire ölen kocasıydı.

“Nasıl?” diye sordum.

“Sana bu hikâyeyi hiç anlatmadım mı?”

Onun kadar şaşkın bir halde, başımı salladım. Her gün sığınma evine gidiş ve dönüşlerimizde Midge teyzenin hayatının büyük bir bölümünü ele almıştık. Kocasını sevdiğini biliyor olmama rağmen, hikâyelerinin çoğu “tanıdığım ve sevdiğim diğer adamlar” kısmındandı. Sanırım hiç bu kadar geçmişe gitmemiştik.

Sandalyesine biraz daha gömüldü ve başlamadan önce derin bir nefes aldı. “Ben ve o zamanlar en yakın arkada-

şım olan Roberta adlı felaket kadın, Kazablanka'yı izlemeye gittik. Roberta zaten Humphrey Bogart hayranıydı ama ben daha önce hiç görmemiştim. Malta Şahini adlı film, o zamanlar erkek filmi gibi geliyordu. İnan bana, sonra belki kırk defa izledim. Sevgili Tanrım, ben hep iyi bir kadın oldum. Öldüğümde, tek istediğim şey cennette Humphrey Bogart ve Matt Damon'm bana bütün gün üzüm yedirmesi. Ya da üzüm değil. Bonbon. Meme ucuna benzeyen, içi akçaagaç kremasıyla dolu olanlardan..."

"Odaklan, Midge teyze," dedim ona.

"Neye odaklanayım? Ah, doğru! O gece, Bogart ekranda görüldüğü an, ona bir baktım ve âşık oldum. Ah, o şapka! Kim üzerinde eski bir şapka ve yağmurlukla o kadar güzel görünebilirdi ki?"

Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen başımı salladım. Kendime not: Wikipedia'dan Kasablanka'ya bak.

"Film bitince ayağa kalktık, koltuklarımızdan uzaklaşmak üzereydik ama çift film gecesiydi ve bir sonraki film... Hangi filmdi hatırlamıyorum... Perde arasındaydı ve kasabanın sinemasında hâlâ, tıpkı ben küçükken olduğu gibi perde aralarında birkaç parça çalan bir orgcu vardı. Ama bu defa ışıklar yandığında, orgcu orada yoktu. Sadece, ölüm sessizliği. Birkaç insan büyük olasılıkla nerede olduğunu merak ediyordu ama çoğumuz yokluğunu fark etmedik bile. Sessiz filmlerin zamanından kalma salakça bir şeydi zaten, ta ki salonun kapısı güm diye açılıp şapkalı ve yağmurluklu bir adam koridordan aşağı doğru gelene kadar..." Midge teyze daha da heyecanlı

anlatmaya başladı. “Tıpkı Humphrey Bogart’ın Kasablan-ka’da giydiğı şapka ve yağmurluğa benziyordu. Koltukların arasından yokuş aşağı hızla gelerek orgun başına oturdu. Yağmurluğunu bile çıkarmadan, sırlıslıkla bir halde çalma-ya başladı. Ah, keşke o gece ne çaldığını hatırlayabilsem. Pek çok hatalar yaptı, hepsi gibi şaşkın ve sarhoştı. Ama yine de bana harika geldi. Sadece harika. On dakika boyunca çaldı. Ardından bir sonraki filmin müziğı başladı ve ışıklar söndü. Oturduğu yerden kalktı, biraz esnedi, gitmek için korido-ra doğru yürüdü. Geçerken yüzünü bile görmedim. Ben de ayağı kalkıp Roberta’ya çiş yapacağımı söyledim. Sonra o yağmurluğu sinemanın dışına, yağmurun altına kadar takip ettim. Omzuna dokunup ‘Bakar mısınız?’ dediğim anda bir-birimize âşık olduk. Çok zekice bir şey değil, sadece bakar mısınız, dedim ve öylece ikimiz de kapıldık.”

Mest olmuşum. “Sonra ne oldu?”

“Turta yemek için annesinin evine gittik,” dedi Midge teyze, sanki en doğal cevapmış gibi. “Tüm gece boyunca o şapkayı geri takması için uğraştım.”

“Sonra ne oldu?” diye sordum, nihayet ilk öpücüğe yak-laştığımızı umarak.

“Ne demek istiyorsun? Sonra da evlendik işte. Dinlemi-yor musun?”

Tekrar sandalyeme çöktüm ve iç çektim. “Boş ver.” Ama yine de büyülendim.

Bir süre sessiz kaldık. J.J.’in fötr şapkayla nasıl görünece-ğini hayal etmeye çalıştım.

“Tüm aşklar böyle olmuyor, biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedim.

“Mesela, aşk bazen genç bir kadın onu önemseyen herkese palavralar atarken ilgi çekici bir adamla tanıştığında olur ama o, palavraların içine o kadar batmıştır ki gerçekleri söylemek konusunda adama güvenemez ve onu kendinden uzaklaştırır.”

“Ah, gerçekten mi?”

“Hımmm. Sürekli oluyor.”

“Öyle birdenbire, ha?”

“Birdenbire.”

“Ve bu durumlardan kaç tanesinde söz konusu adam seksi bir bahçıvan oluyor?”

Midge teyze dudaklarını büzerek düşüncelere dalmış gibi yaptı. “Üçte birinde diyebilirim,” dedi sırtarak. “Ona gerçeği söylemeyi deneyebilirsin.”

“Belki daha sonra,” dedim.

“Benim üzerimde pratik yap,” dedi, bir süredir bu sohbeti yönlendirmiyor olduğuna inanamayacağım kadar hızlı bir şekilde. “Buraya gelmeden önce tam olarak neler yaşandığını anlat.”

“Hiçbir şey olmadı,” dedim. “Yarışmaya katıldım ve tabii ki kazananların açıklandığı televizyon programını izledim. Gerçekten kazandığımı sandım, bu yüzden buraya gelip eve girdim. Kalmama izin vermeniz için birini öldürdüğüm saçmalığını uydurdum.”

“Kendi saçlarını da bizim için mi yoldun? Kendi parmaklarını da mı bizim için doğradın?”

Bunu duyunca Geoff'e vurduğumda kırılan kahve fincanı-

nın elimde açtığı yaralara baktım. Bir aydan biraz fazla zaman geçmiş olmasına rağmen şimdiden çok eski görünüyorlardı. Elimin içindekiler daha uzun ve beyaz renkteydi, el falıma bakıyormuşum gibi düşünmeden diğer elimin işaret parmağını üzerlerinde gezdirdim. Parmağım, sigara yanığının üzerinde durdu. Geoff'ten önceki erkek arkadaşımın bir hatıra.

Midge teyze beni yakaladı ve derin bir iç çekti. “Biraz dü-rüstlük seni öldürmez, biliyorsun. Alışkanlık haline getirme-ne de gerek yok.”

Ona doğru döndüm ve en iyi Özgür Ruh Nean bakışımı attım. “Söyleyecek bir şey kalmadı,” dedim ve sonra neredeyse tamamı ortada olan kışımı şezlongdan kaldırıp içeri girdim.

Saatler sonra da Midge teyzenin sorularını düşünmeye devam ettim. Saçlarını kendin mi yoldun? Parmaklarını sen mi doğradın? Ama hiçbir sorunun J.J.'yle geçireceğim vakti bozmasına izin vermemekte kararlıyım. Janey hâlâ gelmediğinden, yeni gelişen göğüslerime geçirebileceğim dantelli bir sutyen bulma umuduyla iç çamaşırı çekmecesini karıştırdım. Ne de olsa teknik olarak bir “randevu” olmayabilirdi ama bir kızın zaman zaman seksi hissetmeye hakkı vardı, öyle değil mi? Görünüşe göre, Janey benim felsefemi paylaşıyordu. Bulduğum tek şey, sıkıca katlanmış pamuklu külotlar ve kutularda satılan türden sutyenlerdi. Rahat bir sutyen istemiyordum. Seksi bir sutyen istiyordum. Böyle şeylerden bahsetmeyi sevmeyen kızın bahsetmeye değer tek bir şeyi yoktu tabii.

Sonunda, klasikten şaşmadım ve yarısı yerleştirilmiş başka bir kutudan çıkardığım güzel, sarı bir elbiseyi üzerime geçirdim. İp askıları vardı, göğüs kısmı lastikliydi, bu yüzden olabildiğince düşük bir şekilde bağladım ve çiftlik kızından çok Playboy kızı gibi görünmeyi umdum.

Midge teyze beni çıkarken görünce onaylar biçimde başını salladı. “Güzel elbise!” diye seslendi arkamdan, ben veranda merdivenlerinden inerken.

“Teşekkürler,” diye seslendim. “Senin.”

Ağaçların arasından geçip garaj yolunun sonuna doğru ilerlerken güldüğünü duydum. J.J. ve ben, ikimize de eşit uzaklıkta bulunan yat limanında buluşmayı planlamıştık ama henüz iki adım bile atamadan kamyonetinin yaklaştığını gördüm. Korna çaldı ve zıpladım.

“Aynı tarafa mı gidiyoruz?” diye sordu. Bir an, sırf ne cevap vereceğini görmek için hayır demeyi düşündüm. Bunun yerine, arabaya atladım ve selam bile vermeden pencereyi açmaya başladım.

“İyi görünüyorsun,” dedi J.J. ve her zaman üzerinde uygulamaya çalıştığım o aynı lanet nötr ses tonunu kullandı. Sadece arkadaşız ve arkadaşlar birbirlerine başka bir şey ima etmeden iltifat edebilirler tınısında. Ben bilerek seksi olmaya çalışırken bunu söylemesi beni deli ediyordu.

“Sen de,” dedim, ona bakmadan. “Nereye gidiyoruz?”

“Sürpriz.”

Kaşlarımı çattım. Yola döndü ve tekrar bana baktığında kaşlarım hâlâ çatıktı.

“Bir balık restoranı,” dedi. “Denizin üzerinde.”

“Aah!” dedim, sosyete yaşlı teyze taklidi yaparak. “Le Süslü Pantol mu? İnternetteki yorumları okuduğumdan beri, oraya gitmek için can atıyorum.”

Gölerek Le Süslü Pantol’a gideceğimizi ve de oraya rezervasyon yaptırmanın çok zor olduğunu söyledi

“Bunlar senin havalı giysilerin mi?” diye sordum. Üzerinde bir gömlek ve haki renk pantolonun yanı sıra ve kırmızı, altın renk çizgili bir kravat olduğunu fark ettim.

“Evet.”

“Güzel kravat.”

“Teşekkürler,” dedi. “Babamdan ödünç aldım.”

İrkilerek başımı çevirdim. “Babanla mı yaşıyorsun?” Şimdiye kadar, sadece annesinden bahsetti. Benim ve zaman geçirdiğim tüm herkes gibi onun da babası olmadığını düşünmüştüm.

“Tabii ki,” dedi, gülerek. “Ne sandın?”

Kızardım ama cilveli bir şekilde değil. Gerçekten çok utandım. “Üzgünüm, bilmiyordum. Düşündüm ki...” Cümleyi tamamlayamıyordum o yüzden devam etmedim. Bir bahçıvan ve kasabalı olduğundan, çoğu anlamda benimle aynı olacağını düşünmüştüm sanırım. Umarım alınmamıştır.

Ama hatamın esas sebebini anlamışa benzemiyordu, durumdan bihaber şekilde bir süre oturup şunları ekledi: “Annem ve babam yüzyıllardır evli. Ailenin bebeği benim.”

“Vay...” dedim, daha akıllıca bir şey düşünemeyerek. Ev içi yaşantımız belli ki fark ettiğimden çok daha farklıydı. Mesela onun bir evi vardı.

“Anladığıma göre, ailen hâlâ evli değil, öyle mi?” dedi.

Bu şaşırtıcı derecede hafif bir ifadeydi. “Hayır,” dedim ve aslında hiç evlenmediklerini söylememeye karar verdim. Perişan halimin kendimden kaynaklandığını düşünmek istiyordum ama sık sık evsiz kalma ve erkekler konusunda zevksiz olma özellikleri annemde de vardı. Neyse ki uyuşturucuya olan sevgisini paylaşıyordum.

J.J. sohbetin bu küçük kısmından biraz rahatsız olduğumu fark etmiş gibi görünüyordu. Bana acımış olmalıydı çünkü konuyu değiştirdi. “Daha önce hiç kaynamış ıstakoz yedin mi?”

“Daha önce hiç ıstakoz yemedim.”

Frene asıldığında tekerlekler altımızda cırladı. “Lütfen şaka yaptığını söyle.”

“Bazılarımız konserve ton balığının yeterince iyi olduğunu düşünüyor, Daddy Warbucks*.”

“Bak işte bu konuda yanılıyorsun.” Başını onaylamaz şekilde salladı. “Bu her şeyi açıklıyor.”

“Tam olarak neyi açıklıyor?”

“Her şeyi. Birincisi, neden bu kadar sıksa olduğunu. Ve Maine’de kalma konusunda neden bu kadar kararsız göründüğünü.”

“Maine konusunda kararsız mı görünüyorum?”

“Evet! Hem de çok fazla. Sürekli, bir gün gelip senin Iowa’ya dönmüş olduğunu öğreneceğimden korkuyorum.”

Bu düşüncenin beni de ne kadar korkuttuğunu ona söylemedim. Ya da er geç bu senaryonun nasıl sonuçlanacağını.

---

* *Little Orphan Annie* adlı çizgi diziden, varlıklı olmasıyla bilinen bir karakter. (ç.n.)

“Sanırım...” İçten içe dans etmeye başladım, “burada işlerin nasıl gideceğini görmeyi bekliyorum, evet. Ama ben Maine’i seviyorum.”

“Çok sevdiğini söyle,” dedi J.J, tekrar arabayı çalıştırarak.

“O kadar ileri gitmem.”

“SÖYLE.”

“Tamam, çok seviyorum. Okyanusu seviyorum, aptal ak-sanınızı ve sabahları huş ağaçlarının kokusunu seviyorum. Mutlu musun?”

J.J. arabayı normal hıza getirdi ve mutlulukla başını salladı. “Evet Madam, mutluyum. Yola geleceğini biliyordum. Ve şimdi sevdiğini sanıyorsan, kaynamış ıstakozu yiyene kadar bekle.”

Uzun bir garaj yoluna çektik ve her tarafı ormanla çevrili, büyük bir binaya geldik. İçeri girdiğimizde, kendimi koyu renk meşe ve şarap rengi masalarla dolu, devasa ve şık bir yemek salonunda buldum. Durgun bir klasik müzik parçası çalıyordu. Şükürler olsun ki güzel olan parmak arası terliklerimi giymiştim. Burası, vahşi Bridget Fonda’nın milletinin hakkında gelip yeni hayatına başladığı, Suikastçı filminin o sahnesine benziyordu. Sıra tatlıya gelince birini vurmam için beni çağırırlar mı, diye merak ettim.

“İki kişilik rezervasyonumuz vardı,” dedi J.J. restoranın lükslüğüne rağmen soğukkanlı ve aşırı rahat haliyle. Buraya daha önce gelmişti, orası kesindi. “Dışarıdan bir masa ayırmıştım aslında,” derken sesindeki hafif tereddüdü fark edince rahatladım.

Restoranın arkasında küçük cam bir kapıya ve oradan da masalar ve insanlarla dolu geniş tahta güverteye doğru yönlendirildik. Dışarıda, insanlar daha rahat görünüyordu ve söylediği gibi birkaç tanesi gerçekten de önlük takıyordu. Ama kot pantolonları ve plastik önlüklerine rağmen, sanki sürekli ıstakoz yiyor ve bunu hiç umursamıyor gibi lüks bir havaları vardı. Parlayan büyük elmas yüzükler ve sandalyelerin arkasına asılmış Sex and the City dizisinden fırlamış çantalar görüyordum. “Güzel mi?” diye sordu J.J. sandalyemi ittirip küçük yuvarlak masanın karşısına otururken.

Karşımdaki karanlık okyanusa ve kocaman gökyüzüne baktım, evde gördüğüm manzaranın neredeyse aynısıydı. Süslü beyaz masa örtüsünü ve üzerindeki şarap bardaklarını, mumlarla çatal bıçakları unutmaya çalıştım. Midge teyzeyle arka bahçede oturup domuz etli sandviç yemek gibi, dedim kendime ve başımı salladım. “İyi görünüyor.”

Elimdeki deri kaplı menüyü açmak üzereydim ki J.J., “İsteddiğini sipariş edebilirsin ama kaynamış ıstakozu şiddetle tavsiye ederim. Sadece yaz aylarında ve eğer dışarıda oturuyorsanız yaparlar. İçerideki yemek salonu için fazla karışık bir şey,” dedi.

Peki, o zaman. Menüü kapattım ve haşlanmış ıstakoz olsun, dedim. Ama başlangıçların fiyatına bir baktım tabii. Yüce İsa.

Bir şişe şarap –fiyatının ne kadar olduğunu düşünmek istemiyorum– ve iki kişilik kaynamış ıstakoz sipariş etti. Çok fazla paniklemiş gözükmemeye çalışarak kalkıp tuvalete gittim. Buraya gelmeyi o istemişti bu yüzden onun ödemesi ge-

rekiyordu, değil mi? Şu an tam tamına on yedi dolarım vardı ve bugüne kadar yaptığım tüm birikimlerle burada ancak bir karides kokteyli alabileceğimi fark edinceye kadar gayet varlıklı hissediyordum. Tuvalet bile süslüydü. Tezgâhın üzerinde isteyen herkesin alması için tamponlar vardı, üstelik kaliteli, aplikatörlü olanlardan. Bir çanta dolusu almayı düşündüm ama bir güvenlik sistemleri varsa ne kadar görgüsüz biri olduğumu görecektlerdi.

Dur, bekle! Beni görürlerse kimin umurunda? Güvenlik görevlileri masaya gelip bir avuç tampon aldığımı söyleyecek değildi herhalde, değil mi? Bu düşünceden destek alarak çantama yaklaşık yirmi tane kadar attım ve sonra bir şişe el kremi ve iki avuç nane şekeri de ekledim. Ellerimi yıkadım, burada bulunmanın hakkım olduğunu ve J.J.'in rahat hissetmeyeceği bir şeyi seçmeyeceğini kendime hatırlatarak masaya döndüm. O rahatsa ben de rahat olmalıydım. J.J. işte.

Cesaretle oturdum. Rahatlamaya ve iyi vakit geçirmeye başladığımı fark ettim. J.J. masaya gelişimde ayağa kalkmaları ve sandalyemi itmeleriyle, bu akşam aşırı tatlı davranıyordu. Küçükken benim yaptığım gibi Özel Bir Kadın filmindeki o akşam yemeği sahnesini tekrar tekrar izleyip izlemediğini merak ettim. Ben hâlâ karides için doğru çatalı bilmenin beni hayatta gitmek istediğim yerlere götüreceğine inanıyordum. Manevralarını oradan mı öğrendiğini sordum. Gülerek bana, güzel bir kadınla randevusunda Richard Gere kadar iyi olabilmeyi umut ettiğini söyledi.

“Şey...” dedim. “O bir fahişeydi.”

“Senden bahsediyorum, aptal!” dedi ve yüzüm kızardı. Bu

bir randevuydu, değil mi? Yani baksana şuraya, masadaki çiçekler ve manzara... Bunun bir randevu olduğunu anlamam için geri zekâlı olmam gerekirdi.

Ama ben bunu düşünürken garson elinde bir çift kalın önlükle masaya geldi. Birincisini boynuma astı ve sonra diğerini kendisi takması için J.J.'ye verdi. Bağladıktan sonra, göğsünde dans eden kocaman bir istakoz resmi olduğunu gördüm. Bir anda, randevu olmaktan çıktı. Yumruklarımı açtım.

“Bana çok yakıştı, bence.” Istakozu göstermek için önlüğün kenarlarını çekiştirdim.

“Öyle. Gerçekten öyle,” diye cevapladı. “Hatta seni üzerinde sadece önlük varken görmek isterim.”

Başımı geri çektim ve ona şaşkın bir bakış attım. Bu bakışı atmam hiç zor olmadı çünkü bunu söylediği için gerçekten şoktaydım. “J.J.!” dedim azarlar gibi, ona çıkışmam mı gerek, yoksa hâlâ masum flört bölgesinde miyiz, diye merak ederek. “Benimle flört mü ediyorsun?” Bunu, Kütüphaneci Marion’un aşırı resmiyetiyle söyledim ve dudaklarımı büzdüm. Çok abartma, dedim kendi kendime.

“Belki de. Biraz daha şarap al.” Şarap bardağımı bana doğru kaydırды. Servis yapıldığını fark etmemiştim bile. Bu esnada, şarap kristal şişesinde zengin sarı rengiyle parlıyordu ve J.J.'yle o kadar meşguldüm ki görememişim. Şarap arkamdan ağlamasın diye dev bir yudum aldım. Böylece mahzun bir halde, Midge teyzenin bana kocasıyla nasıl tanıştığı hakkında daha önce anlattığı hikâyeyi anlatmaya başladım. Sonuçta âşık olan yaşlılar, ilgiyi şu an umutsuzca göz ardı etmeye çalıştığım cinsel gerilimden uzaklaştırmak için iyi

bir yöntem olmalıydı. J.J.'ye Kazablanka'yı hiç izlemediğimi –o da izlememiş– ama filmde fötr şapkalı bronz tenli bir adam olduğunu ve o şapkanın Midge teyzenin hayatında çok önemli bir yeri olduğunu açıkladım.

“Ya taktığı şey fes olsaydı?” diye sordu J.J. “Ne de olsa, Kazablanka Fas'ta değil mi? Midge teyzenin eş seçiminin nasıl farklı olacağını düşünsene. Shrine Riti'nden* biriyle evlenirdi herhalde.”

Güldüm. “Ya da akordeon çalabilen bir maymunla.”

Midge teyzenin yaşayabileceği, şapkayla ilgili farklı kaderleri düşünürken oldukça fazla vakti geçirdik. Yemek geldiğinde J.J., Kazablanka'daki Rick'in silindir şapka taksaydı ne kadar şık olacağını söylüyordu. (Midge Teyze, Varyemez Amca ile evlenseydi, çocukları kuzen mi olurdu?) Mumlu kâğıtla kaplı, tepsi büyüklüğündeki iki tabağın içinde bütün bir ıstakoz, birkaç tane midye, yarım koçan mısır ve deniz ürünlerinin arasına minik toplar gibi serpiştirilmiş kabuksuz minik patatesler. Garson masanın ortasına, altında yanan bir mum olan minyatür bir çömlek koydu. J.J. bunun tereyağıyla dolu olduğunu söyledi.

Mükemmel.

Büyük bir iştahla tıkındım. J.J. bana ıstakozla nasıl başa çıkacağımı gösterdi ve her bir beyaz et parçasını çıkarabilmek için elimden geleni yaptım. Kremamsı tatlı tadını ve de tabii ki tereyağı yemek için harika bir sebep olmasını çok sevdim. Kuyruğu fazla sert bir şekilde açtığımda ve yeşil ısta-

* Amerika'daki en büyük mason topluluklarından birisidir. İslamı baz almıştır ve diğer ritlerden ayrıldıkları en önemli özellikleri kafalarına taktıkları fes ve localarına koydukları isimlerdir. (y.n.)

koz pisliği masanın karşısına fırlayınca çok da fazla gülmedi. Saçımdan silip temizlemesi çok nazikti. Bir tanesi boğazımda kaldıktan sonra yağlı yapısının kaldıramayacağımdan fazla olduğunu kabul ettim ve tüm deniztaraklarımı o yedi.

Sonra, tüm yemekler yendiğinde ve bir varil dolusu tereyağından neredeyse hiçbir şey kalmadığında, J.J.iyice sessizleşti. İlanaşkın yaklaştığını ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek kendimi hazırladım. Aklımdan, neden birlikte olamayacağımıza dair milyon tane sebep geçmeye başladı. Yüzümü, şaşırmış ve gururu okşanmış ama yine de korkmuş bir ifade sergilemeye hazırladım. Boğazını temizledi ve konuşmaya başladı.

“Janey’nin senin kuzenin olması gerek, değil mi?”

Beklediğim şey bu değildi. “Olmayı gerekiyor derken ne kastediyorsun?” Belki şarap yüzündendir ya da belki de bu konuşmanın varmak üzere olduğu ama varmadığı nokta konusunda hayal kırıklığına uğramışımdır. Yine de hemen savunmaya geçtim.

“Tanıştığımız ilk gün, bana Janey’nin kuzenin olduğunu söyledin. Bu durumda, Midge teyze, senin de teyzen olmuyor mu? Çitleri kesmeye geldiğim sabah bizi tanıştırdığında Midge’in, Janey’nin teyzesi olduğunu söylemiştin.”

Bundan pek çok çıkış yolu olduğunu bilerek durakladım. “Janey’nin ailesinin diğer tarafından teyze oluyor,” dedim ve sonra kalan son şeyi alıp şarabımı tazeledim.

“Tam olarak hangi taraf? Baba tarafı mı?”

Kocaman yutkundum. Şarabın tadı artık çok kuru geliyordu ve ağzımda, sanki ağaç yalamışım gibi bir his vardı.

Geçen ay konuşulan şeyleri düşünmeye çalıştım. Biri ona, Janey'nin babasını hiç tanımadığını söylemiş miydi, yoksa bu sadece benim bildiğim bir şey miydi? Midge teyzenin sadece bir kardeşi olduğunu biliyor muydu? "Neden umursuyorsun?" diye sordum, en sonunda. Ninjaların tehlikeli durumlardan çıkmak için sürekli kullandıkları o sis bombalarından istiyordum.

J.J. vazgeçmedi. "Bana öyle geliyor ki eğer ailenin bir parçası olsaydın, Midge teyzenin kocasıyla tanıştığı hikâyeyi çok daha önce duyardın. Demek istediğim, bana iki kere anlattı."

Yutkundum. "Öyle mi?"

J.J. sandalyesinde arkasına yaslandı ve önlüğünü çıkarttı. "Seni buraya sırnaşmak için getirdiğimi düşündüğünü biliyorum ama çok yanılıyorsun."

Ahh, bu fena acıttı.

Çekinmemi umursamadan devam etti. "Peşinde olduğum şey, doğru düzgün bir hikâyeye. Tutarlılık barındıran türden. Geçen ayın her gününü birlikte geçirdikten sonra, bana tam adını söyleyecek kadar güvenmiyor olman rahatsız ediyor."

Istakozumun hırpalanmış ve kırılmış gövdesinin yattığı tepsiye baktım. İğrenç görünmeye ve midemi kaldırmaya başladı, bir an kusacağımı sandım. Janey yabancılarla konuştuğunda böyle mi hissediyordu? O da kaçıp saklanabileceği bir yer olmadığı için mi endişeleniyordu? Eğer öyleyse, tüm gün mutfakta tek başına takılmasına şaşmamalıydı. İnzivaya çekilmeyi buna tercih ederim.

Söyleyecek komik bir şeyler, alaycı bir cevap ya da bu konuşmayı lehime çevirecek bir yol aradım. Ama bilmiş hal-

lerim beni terk etti. Arkamda bıraktığım bir dizi yalandan başka hiçbir şey düşünemiyordum. Gerçeğin suretiyle yeniden birleştiği yere doğru geri adım atmaya başlıyordum ama tekrar bir yalanla ve yine bir başkasıyla birleşiyordu. J.J.'ye söyleyebileceğim sağlam bir gerçek; bu saçmalığı bırakıp şapkalardan bahsedebileceğimiz, masumca flört edebileceğimiz, ıstakoz kabuğu kırıp içinden lezzetli etini çıkarabileceğimiz eğlenceli zamanlara geçmemizi sağlayacak, onu inandıracak bir şeyler ararken geriye doğru çözüldüm. Önümdeki ıstakozun tekrar tek parça olması için her şeyi yapardım.

Sonunda, sadece bunu bulabildim: “Tam adım Janine Di-ana Brown ve gerçekten Iowa’da yaşıyordum.”

J.J. derin bir nefes verdi. Gerçeği söylediğimi biliyor muydu? “Tamam,” dedi, sandalyesinde Matt Lauer’in özellikle suskun bir konuşma yöneldiği gibi eğilerek. “Iowa’lı Janine Brown. Bu bir başlangıç.” Sesi çok anlayışlı ve cesaret verici geliyordu. Öyle ki sanki acılı yaşam öykümü anlatmamı bekliyor ve bunu duymak için can atıyor gibi görünüyordu. “Devam et.”

“Aynı zamanda da bir son, tamam mı?” Peçetemi parçalanmış ıstakoz cesedinin üzerine attım. Hemen buradan çıkmam gerekiyordu. Hemen, ben rezalet çıkarmadan. Benden iğrenmeden ve hesabı bana bırakıp kaçmadan önce. “Üzgünüm ama itiraf etme modumda değilim şu an.” Ayağa kalktım ve kalkarken çantamı sandalyeden yere düşürdüm.

İçindeki her şey döküldü. Önce ataçla tutturulmuş bir tomar para, Midge teyzenin işlerini yaparken alıp bir kenara istiflediğim para üstleri. Sonra, hayatımın döküntüsü olan sigaralar, kibritler, ucuz bir ruj ve iki tane pilin yanında yüz-

lerce tampon ve naneli şeker dökölerek ahşap zemine dağıldı, masamız ile pembe ve mavi renkli kâğıt kaplı tırabzanlar arasındaki her bir milimi kapladı. Herkesin başı bana ve sonra da çaldığımı anladıkları şeylere dönerken masalar sessizliğe büründü. En sonunda da büyük bir şişe el kremi çıkarak şaşkın bakışları bana dönük misafirleriyle iki masanın arasından yuvarlandı. Utanarak istesem Janey'nin bana rahatlıkla alabileceği, sıradan bir marka olduğunu fark ettim. Korkulukların altına yuvarlanıp sessizce aşağıdaki kayalara düştü. Kendimi oraya aynı şekilde yuvarlamak istedim.

“Sikeyim,” dedim, kendi kendime ama bağırıyordum da olurdu. Güvertedeki herkesin beni izlediğini ve duymamış olmaları bile o sözcükleri söylerken dudaklarımın aldığı o bariz şekli gördüklerini biliyordum. Güverteye eğildim, ancak karides kokteyline yetecek olan parayı aldım ve masaya, J.J.'in önüne fırlattım. Sonra da tepeye doğru yürümeye başladım.

Eve yürümek tahmin ettiğimden daha kolay oldu. Koyda kıvrılarak devam eden yolda ilerlerken dolunay arkamda, sağ omzumun hemen üstüne kalmaya devam ediyordu, dün gece arka bahçedeyken nerede olduğunu hatırlıyordum. J.J.'in beni olmayı hak ettiğim bir köpek gibi ezmesinden kaçınmak için yoldan olabildiğince uzak kalarak yürümeye devam ettim. Korkunç davranışımın cezası olarak hesabın gelişini hayal ettim. Güverteden çıktığım andan itibaren herkesin fısıldaşması, sonra garsonun J.J.'in de peşinden kaçıp gitmediğine emin olmak için masaya yaklaşması ve o plastik

kaplardan birini kibar bir öksürükle onun önüne bırakması. Hesap ne kadardı ki? 75dolar mı? 100 mü? Ondan, çaldığım şeylerin parasını da alacaklar mıydı? Yapsalar onları suçla-mazdım. O yüklü hesabı J.J.'ye ödetmenin utancı, beş yaşın-da şişman bir çocuk gibi göğsüme oturdu.

Ama şu an bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Ve cidden, beni o şekilde köşeye sıkıştırmamalıydı. Beni o kan-dırdı, benden hoşlandığını düşünmemi sebep oldu, oysa sa-dece beni çözmek istemişti. Garaj satışından bir yapboz al-dıktan sonra bir sürü parçasının eksik olduğunu görüp sinir olmak gibi. Ben garaj satışından alınan bir yapboz değilim, dedim kendi kendime. Utancımın yerini haklı bir öfkeyle doldurarak yolun ortasında yatmak yerine yürümeye devam edebiliyordum ancak.

Nihayet eve ulaştığımda, kamyoneti oradaydı, bu yüzden yürümeye devam ettim. Karanlığa rağmen, çiftliğin yolunu çok iyi hatırlıyordum. Yoldan aşağı doğru ilerledim. Yaptı-ğım şeyle ilgili Janey ve Midge teyzeye neler anlattığını me-rak ettim. Oyun bitmişti artık. Ama doğrucu Janey Brown, bunun peşini asla bırakmayacaktı. Önce çok öfkelenecek ve Midge teyzeye bunun son damla olduğunu ve artık gitmem gerektiğini söyleyecekti. Sonra, muhakkak üçü bir şişe şarap açıp ne kadar manyak biri çıktığım hakkında gülüşüp bu sa-bah yaptığım kurabiyelerin üzerine çilek sosu dökerek yiye-ceklerdi. Umarım tatları safra gibidir.

Çiftliğe doğru yürürken adımlarımı daha dikkatli atmaya başladım. Pazarın kurulduğu günlerde pek çok kez Nana ve Boo Boo'yu ziyarete gelmiş olmama rağmen, buranın sahip-

lerini hâlâ tanıımıyordum. Evin sağ tarafından yanıp sönen televizyon ışığı dışında, tüm ışıkları kapalıydı. Film gecesi gibi. Dikkatleri televizyondayken birkaç lama adımını fark etmeyeceklerdi.

Ellerimi bir sürü soğan başıyla doldurduktan sonra lama evine yöneldim ve ısıklık çalmaya başladım. İlk olarak Boo Boo geldi ve yan tarafıma geçti. Tuhaf şekilde mızırdanarak bir an donakalmama sebep oldu. Televizyon titreşmeye devam etti ve rahatlayıp ona istediği ganimeti verdim. Onu okşamama izin verdi, tüylerine dokunduğum anda derin bir iç çektim. Gerçekten bulutların görüntüsü gibi bir histi. Sadece daha sıcak ve çok daha kokuluydu. Sessizce, ona akşamı anlatmaya başladım. Boo Boo'yla birlikteyken doğruları söylemek çok kolaydı. Ona, tüm gecenin en kötü kısmının J.J.'in bana, kendimi ikna ettiğim kadar çılgınca âşık olmadığını anlamam olduğunu söyledim. Hatta büyük olasılıkla artık benden hoşlanmıyordu bile. Ona bunu söylerken Boo Boo başım aşağı doğru eğdi. Benim de başım düştü.

Boo Boo 'yla ne kadar uzun süredir konuştuğumun farkında bile değildim ki çakıllardan gelen ayak sesleri duydum. Bakışlarım sola doğru kaydı ve midem kasıldı. Tabii ki J.J.'di. Başka kim olabilirdi? Çok sinirli görünüyordu ve onu suçlayamıyordum. Başımı bir an Boo Boo'nun uzun, kalın boynuna yasladım ve iç çektim. Bu zalim dünyada neden uçan lamalar yoktu? Şu an uçan bir lamanın üzerinde Maine'i terk etmek çok güzel olurdu.

"İzinsiz giriyorsun," dedi J.J, tıslar gibi bir fısıltıyla.

"Koca bir pisliksin," dedim, ses tonunu taklit ederek.

Omzunu silkti, lanet olsun. “Nana nasıl?”

“Bu, Boo Boo.”

Durakladı, daha yakından baktı. “Öyle olsun. Bugün kimlik problemleriyle ilgili küçük bir sorun yaşadık, değil mi?” Sesinden gülümsediğini anlıyordum ama bu, takımlarını tekmeleme isteğini engellemiyordu.

“Üzgünüm,” dedi, lama kümesine ceset saklama olasılıklarını düşündüğüm uzun bir sessizlikten sonra.

“Ne için?” diye sordum. Bence adil bir soruydu. Bir pislik olmasının yanı sıra, aşağılanmama şahitlik etmek dışında başka hiçbir şey yapmamıştı.

“Sana ıstakoz ısmarladığım ve bana karşı dürüst olmanı istediğin için mi?” dedi, bunun için özür dilememesi gerektiğini bildiğini ama yine de yaptığını belirterek.

“Affedildin,” dedim ona, kibirli bir şekilde. Elimi kaldırarak def olup gitmesini istediğimi söylemeye çalıştım. Arkasını dönüp gitmeyince, “Janey ve Midge teyzeye ne dedin?” diye ekledim.

“Güzel bir akşam yemeği yediğimizi ve evin ışıklarından uzakta yıldızları izleyebilmen için seni yolun başında bıraktığımı söyledim.”

“Vay...” dedim. Bu usta yalandan, epey yumuşayacak kadar etkilendim. “İnandılar mı?”

“Janey her şeye inanır.” Çok doğrudu. “Ama Midge teyzenin o bakışı vardı. Bugün biraz huysuzlandığını söyledi.”

J.J.’in göremeyeceği kadar karanlık olduğunu umut ederek gözlerimi devirdim.

Nazıkçe kolumdan tuttu. Birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu fark ettiğimde şaşırdım. “Dinle Nean. O şekilde

üzerine gelmemeliydim ve özür dilerim, gerçekten. Bana istemediğın bir şeyi söylemek zorunda değilsin. Ama lütfen artık bana yalan söyleme, tamam mı?”

Sertçe yutkundum. “Janey benim kuzenim değil. Ortak olan tek noktamız ismimiz.”

“Biliyorum.”

“Seninle tanışmadan kısa bir süre önce onunla tanıştım. O ve Midge teyze iyilik yapıp evlerinde kalmama izin veriyorlar. Beni hiç tanımıyorlar.”

“Anladım.”

“Beni her an atabilirler. O noktadan sonra da tek başıma devam edeceğim.”

“Ha,” dedi, bu konunun üzerinde durmayarak.

Tanıştığımızdan beri ona söylediğim palavraları düşündüm. “Hiç el modeliği yapmadım. Kardeşim yok. Annemin ayakları da perdeli değil.”

J.J. gözlerinde süzülen bir gülümsemeyle yüzüme baktı. “Biraz rahatladım. Başka bir şey?”

Hepsini anlatmama imkân olmadığını bilerek beynimi zorladım. “Ve Syracuse’a hiç gitmedim.”

“Şanslı kız.”

“Herkeseye yalan söyledim. Sadece sana değil,” dedim ona. “Janey ve Midge teyzeye de.”

“Düzeltebilirsin. Yalan söylemeyi şimdi kesersen.”

Çok şey istemiyordu. “Bana karşı dürüst davranmadığın zamanlar olmadı mı?” diye sordum.

“Tabii oldu,” dedi ama açıklamadı. Sonra da “Artık ödeş-tik,” diye ekledi ve bana göz kırptı. “Hadi ama. Parkerberry ai-

lesi filmini bitirmeden buradan çıkmamız gerek.” Elimi tuttu. Verdiği his, ağır botları ve ıslak çorapları çıkardıktan sonra ayağını kaloriferin önüne koymak ve parmaklarını kıpırdatırken ayaklarını tekrar hissetmeye başlamak gibiydi. Kalbim parmaklarını kıpırdattı.

Tekrar yola çıktık ama eve geri dönmek yerine, sağa doğru yürüdük ve karanlığa giden yolu takip ettik. Bundan sonra başka ev yok olmadığını biliyordum. Çiftlik, yolun dönüp diğer taraftan koya doğru devam ettiği çembere gelmeden önceki son yoldaydı. Çemberin alt kısmına doğru yürüdük, sonra J.J. beni ağaçlıklar arasından geçen bir yola doğru yönlendirdi. Gün ışığında hiç fark etmediğim bu yol şimdi ne kadar da net görünüyordu. Beni ormana, dik sayılabilecek toprak setlerden aşağıya doğru, yerde birbiri üzerine katman katman yığılarak uzanan, kalın yumuşak çam iğnelerini oluşturan ağaçların arasına çekti.

“Burası kaygan,” dedi ve elimi daha da sıkı tuttu.

Yürümeyi kestim. “Ve yumuşak,” dedim, tekrar bana dönüp gözlerimin içine baktı. Elimde değil, içgüdüsel bir sebepten dudağımı ısırardım. Küçük bir şeydi ama ay ışığı ve dalga sesleriyle birlikte, yetip de artıyordu. Elini sarı elbisemin askısının altına yerleştirip birini çözdü ve sonra da diğerini. Elleri sıcaktı ve tenimde izler bırakıyordu. Elbise yere düştü ve sonra J.J.’in çizgili kravatı da yanma indi. Gömleğinin yumuşak pamuklu kumaşı, ormanın zemininde dip dibe oturmamıza yetecek kadar bir örtü oldu. Ve bir süre boyunca, doğru veya yalan, birbirimize hiçbir şey söylemedik.

JANEY

“Biraz kısıtlama kullanın ama çok fazla değil.”

– Jasper White, *Cooking from New England*

Zihnim on altı yaşındaki bir kız tarafından ele geçirilmişti. Artık, aklımdan Noah’ya bağlamadığım tek bir şey bile geçmiyordu. Sabah kalkıp üzerime bir şey giyiyordum ve “Noah bu elbiseyi beğenir mi?” diye düşünüyordum. Cevap hayır ise değiştireliyordum. Kahve içerken kendimi acaba Noah kahvaltıda ne yemiştir diye düşünürken buluyordum. Little Pond’a doğru sürerken kafamda Noah’yla konuşmamın provasını yapıyordum. “Nasılsın?” diye soruyordum. “Bahçede işler nasıl gidiyor?”

Çoğu gün, gerçekten öğlen yemeği için buluştuğumuzda, onunla saatlerdir konuşmuş oluyordum. Her bir sohbet konusundan yorulmuş, yaptığım, düşündüğüm ya da yapmayı umduğum her şeyden bahsetmiş oluyordum. Ona söyleyecek başka bir şey bulamıyordum. Bazen içimden bir şeyler söyleyip kendimi tekrarlıyordum ama bazen de hiç uğraşmıyor-

dum bile. Neyse ki sessizliğimden rahatsız oluyormuş gibi bir hali yoktu. Hatta sessizlik konusunda çok başarılıydı.

Noah ya da daha doğrusu ona karşı olan aşırı ilğim, beni düzenli bir şekilde dışarıda yemek yemeye zorladı. Güzel mutfağım, ben tüm hafta içi restoranlarda, salaş barlarda hatta bir keresinde Noah yeni bir fikir bulamayınca ve bir tane bile sosisli sandviç yiyemeyecek hale geldiğimde McDonald's'ta otururken saatlerce boş kaldı.

Şunu söyleyebilirim ki iğrençti.

Dışarıda, adı "Tasty*" olarak geçen bir hamburger yemek yerine, evde bu adı gerçekten taşıyabilecek bir şey yapıp yemeyi tercih ederdim. Ama hiç umursamadığımı fark ettim. Noah'yla birlikte olmak kolay bir şeydi. Yalnız olmaktan bile daha kolaydı. Konuştuğumda, şaşırtıcı bir şekilde, kendimden bahsetmeyi sevdiğimi fark ettim. Ona bir şey söylediğimde verdiği tepkiye bayılıyordum. Sanki anlattığım şeyi daha önce milyonlarca defa duymuş gibi, her şeyi yargılamadan dinleyebilme özelliği vardı. Utanç verici bir döküntü sebebiyle doktora gitmek ve ilk seferde birkaç gün sonra kendiliğinden geçeceğini ve ikincide de daha önce çok daha kötülerini gördüğünü duymak gibi bir şeydi. Bütün o acı, o kadar hızlı bir şekilde dağılmıştı ki arkasında bıraktığı rüzgârı hissedebiliyordum.

Bu itiraf çılgınlığının arasında Noah'ya utangaçlığımın, kurdeşenlerin, titremenin esas sebebini ve bunlar yüzünden eski işimde ne kadar sorun yaşadığımı anlattım. Ona bunu açıkladığım esnada anlayışlı ve nazik davrandı ama her fır-

---

* Sözlük anlamı: Lezzetli. (ç.n.)

satta benimle yeni birini tanıştırtmasını da engellemedi. Bana bir çeşit terapi uyguladığını söylüyordu. Bu fikrini kanıtlamak için, her yeni karşılaşmamızdan sonra kurdeşenlerimi saydığı bilimsel bir araştırma yürütüyordu. Her hafta gidecek azalıyorlardı. Kısa süre sonra insan içine kazaksız çıkabileceğime inanmaya başlıyordum. Ve bu konuda çok, çok mutluydum.

Bu yüzden evet, ona âşık oluyordum. Ne de olsa beni, yaz günü uzun kollu giymekten kurtarıyordu.

Bu öğleden sonra her zamanki gibi Noah'yla aynı yerde buluştuk; barınağın otoparkında. Bugün bana, öğlen yemeğini erteleyebilir miyiz, diye sordu. "Halletmemiz gereken bir iş var," dedi. Ağzı kulaklarında gülümsüyordu.

Noah'nın sebepsiz yere gülümsemesi alışılmadık bir şey değildi. Geçen hafta, öğle yemeğinden dönerken lastiğim patlamıştı. Arabadan inip yağmur yağıyor olmasına rağmen küçücük bir rahatsızlık ifadesi göstermeden yedek lastiği takmasını, sırlıslık ve kirlenmiş bir halde arabaya geri dönmelerini izlemiştim.

Ama bugünkü işten bahsettiğinde, her zamanki neşeli halinden biraz farklıydı. Sanki eczaneye değil de Belize'de her şey dahil bir tatile gidiyormuşuz gibi sırtımama sebep olan kocaman bir gülümsemesi vardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum. "Heyecanlı bir yer mi?"

"Ah, evet!" dedi. "Öyle gibi."

"Çantada ne var?" diye sordum, ayaklarının arasında tuttuğu market torbasına işaret ederek.

Tek söylediği şey, "Bot ve sabun," oldu.

Beni, barların ve bankanın ilerisindeki anayola yönlendirdi, oradan da etrafında evler olan bir ara sokağa girdik. Mütevazı görünüyorlardı ve çok da iyi bir durumda değillerdi ama yaşam dolu evler oldukları apaçık ortadaydı. Kocaman tekerlekleri, scooter'ları ve baloncuk çubuklarıyla içinden bir sürü çocuk çıkıyordu. Açıklanamaz şekilde, üzerinde suni ipekten mavi bir elbise, başında bir taç ve sırtında kanatlar olan küçük bir kız gördüm. Garaj yolunda öyle şiddetli dönüp duruyor ki onun yerine benim başım dönmüştü.

“Burada, solda,” dedi Noah. Üzerinde Little Pond Rekreasyon Merkezi yazan tabelası olan küçük tuğlalı bir binanın park yerine çektim.

“Neredeyiz?” diye sordum, “Little Pond Rekreasyon Merkezi” dememesini umarak.

“Janey, domates kurdu nedir biliyor musun?”

Arabayı park moduna aldım ve başımı hayır der gibi salladım.

“Kurtçuk, çok hızlı bir şekilde kontrolden çıkabilen küçük, pis bir tırtıldır. Domates ve biberleri sen isimlerini bile söyleyemeden yiyip bitirir. İster inan, ister inanma ama Kurtçuk Şehri'nin tam ortasındayız,” dedi ve ben bunun ne anlama geldiğini sormadan arabadan indi.

Şaşırmış bir halde, onu, tatlı görünümlü bir genç kadının beklediği yan kapıya kadar takip ettim. Sanırım yirmili yaşlarının ortasındaydı, kırmızı bandanası ve çamurlu kot pantolonuyla rahat görünüyordu. Nedeninden emin değildim ama bir anda onu çok kıskandım.

“Selam, Noah,” diye seslendi. “Kavanozları aldım.”

“Ben de sabunu aldım,” diye cevapladı. “Ve güvenilir bir asistan da getirdim. Melinda, bu Janey. Melinda kasabada-ki yaz okulunda öğretmenlik yapıyor. Öğrencileri, bu sene kendi organik bahçelerini yapıp sürdürülebilirlik, botanik ve diğer güzel şeyler hakkında bilgiler öğreniyor. Janey’nin de öğretmenlik diploması var, Melinda.”

“Ah, öğretmen misin?” diye sordu, parlak mavi gözlerini bana çevirerek.

Kızardım ve başımı hayır anlamında salladım. Tenimin karıncalandığını hissettim ama Noah’nın önceden haber vermeden beni yeni bir insanla tanışmak zorunda bırakmasından kaynaklanan kurdeşen ya da sıkıntının başlangıcı olup olmadığından emin değildim.

“Değil misin? Yol yakinken döndün mü?” diye sordu göz kırparak ve bir cevap beklemeden devam etti: “Çocuklar bahçecilik konusuna ilk başta biraz direndiler. Sanırım, brüksel lahanası ekmelerini isteyeceğimden korktular. Aslında öyle yapacaktım. Salsa için malzeme yetiştirmek Noah’nın fikriydi. Biber, domates, kişniş, soğan. Hepsi kolay ve çocuklara göre. Sezon sonunda, konserve yapmayı öğreneceğiz. Gıda zehirlenmesi üzerine ufak bir birimim var ve tamamen hazır.”

Gıda zehirlenmesi geçiriyor gibi hissetmeye başlamıştım. Giderek artan endişemi gözlerimle anlatmak için, Noah’ya baktım.

Belki görürdü. “Mel, sen gidip çocukları getir, Janey ve ben de hazırlanalım.”

Tekrar içeri girdiği anda, Noah bana doğru döndü. Elleri mi tuttu. Ağzım daha da kurudu. “On tane ortaokul çocuğu

ve o kadar gürültülüler ki istesen bile konuşmaya fırsat bulamazsın,” dedi. “Onlarla, kimseyi fark edemeyecek kadar meşgul olan Melinda. Ve ben. Klasik sıkıcı ben.”

“Senin sıkıcılıkla alakan bile yok,” diyebildiğime inanmadım.

“Heirloom domatesten bahsedişimi dinlemen lazım,” diye cevapladı. Ama yanıliyordu. Domatesler hakkında konuşmasını bütün gün dinleyebilirdim. “Her neyse, sadece biraz kurtçuk ayıklamamız gerek, sonra özgürüz.”

Melinda’nın sınıfı, gürültülü ve atılgandı ama aynı zamanda tatlı ve uysal çıktı. Kurtçuklar, domatesleri yiyerek kocaman delikler açıyordu ve çocuklar bu konuda çaresiz hissediyordu ama Noah onlara kimyasal kullanmadan imhanın korktukları kadar zor olmadığını anlatınca mutlu oldular. Sadece yavaş bir işlemdi.

Anladığım kadarıyla, elimizle yeşil renkli kocaman böcekleri tek tek toplamamız ve sabunlu suyla dolu kavanoza atmamız gerekiyordu. Tüm kurtlar gidene kadar...

İlk başta, çocukların büyük bir hevesle Noah’nm nahoş talimatlarını dinlemesini izleyerek geride durdum. Kızlar ona, Alacakaranlık romanından çıkıp gelmiş gibi bakıyordu. Gözlerindeki yansımadan Noah’nm suretini görebiliyordum: uzun boylu, sert, yapılı ve kendinden emin. Benim gözümde ise tüm bunların yanı sıra, öğlen yemeği arasını çocuklara bir şeyler öğretmek için harcadığına memnun birisiydi. Burada durup tüm gün bunu yapmasını izleyebilirdim. Sabırla her bir öğrenciye ne yapacağını göstermesi, en küçük ilerlemeye bile verdiği teşvik edici tepki, toprağın nemini kontrol eden

ve bu esnada da bir biberin bağlandığı sırtığı düzelten becerikli elleri...

Ama ergen kızların, sadece Noah'yı etkilemek için mavi ojeli tırnaklarıyla devasa tırtılları topladıklarını görünce benim de oyuna dahil olmam gerektiğini fark ettim.

Bir kavanoz aldım, biraz bulaşık deterjanı sıktım ve hortumdan biraz su ekledikten sonra midemi hazırladım. Noah bana bitkilerin en alt yapraklarındakileri nasıl avlayacağını gösterdi ve ısırılmamak için dikkat ederek tırnağımla bu iğrenç böcekleri sabunlu kavanoza attım. İlk kurtçuğumu boğduktan sonra bana sıcacık gülümsedi ve sonra bir öğrenciye yardım etmeye gitti.

“Bu sabır gerektirir,” dedi ona. “Ve dayanıklılık.”

“İğrenme kısmını atlattıktan sonra zevkli gelmeye başlıyor,” dedi Melinda. Katılmadan edemedim. Kendimi, avlama, toplama ve boğma işleminde kaybettim.

“Neden sabunlu su?” diye sordu bir oğlan çocuğu, kendimi işlemin ritmine kaptırdığım esnada.

“Belki de sabun, böceklerin su geçirmez kabuğunu kırabildiği içindir,” dedi birisi. “Kabuk suda çözünmeyebilir, yani yağmurun bir etkisi olmayacaktır. Ama sabun, kirli bulaşıklarda veya giysilerde yaptığı gibi suyun halledemediği şeyleri çözerek temizlenmelerini kolaylaştırıyor.”

Bir an, irkildim. Demin konuşan bir başkası değildi. Benim. Konuşmak konusunda panik yapmaya fırsat bulamadan konuşmuştum. Refleks olarak bir öğrencinin sorusunu cevapladım. Bir öğretmen gibi.

Noah bana şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. Ne olduğunu,

ne yaptığımı fark ettiğini hemen anladım. “Bu doğru,” dedi, uzun bir saniyeden sonra. “Tek başına su, onları boğamaz. Fazladan cephaneye ihtiyaç var.”

O an geçti. Günün ayıklamasını bitirdik ve Melinda çocukları içeri götürdü. Ellerimizi temizledik, arabaya bindik, öğlen yemeğine gittik, ortaokul çocuklarından, bahçe böceklerinden ve yediğimiz en güzel salsa sosundan konuştuk. Noah, rekreasyon merkezindeki başarımdan bahsetmedi, ben de konusunu açmadım.

Ama bugün yapabildiğim gibi öğrencilerin önünde her zaman rahat konuşabilmemin ne anlama geldiğini, neye yol açacağını düşünmeden edemiyordum. Veya Noah sayesinde, böyle bir şeyin mümkün olabileceğine inanıyor olduğumu.

Yaz devam ederken Nean, J.J., Midge teyze ve ben, Nean’ın “aile toplanması” olarak adlandırdığı düzenli pazar brançları yapmayı bir alışkanlık haline getirdik. Gerçi J.J.’yle masanın altından yaptıkları şeyler genellikle aile için pek uygun değil. Nean’ın en yeni ürünü olan etkileyici bir challah ekmeğiyle yapılan çıtır çıtır tost ve karamelize domuz pastırmasından oluşan brançtan sonra onu bir Bellini kokteyli için üç mevsim odasına geçmeye ikna ettim. J.J., şüphesiz az önce paylaştığımız yemek kadar büyük bir öğün daha yiyeceği evine gitti. Midge teyze ise İrlanda kahvesinden sonra horlalarak kestiriyordu. Nean ve ben içten bir sessizlikle okyanusa bakarken hırıltıları huzurlu bir arka plan sesi oluyordu.

Bu tabii ki birkaç saniye sürdü.

“Şunu bil ki Noah’yla aranda yaşanan her ne ise ona karşı ilgimi tamamen kaybettim,” diye ilan etti Nean. “Bu yüzden, sana bir daha sormayacağım.”

“Öyle mi? Sormayacak mısın?” Bir saniyeliliğine bile inansaydım, bu harika bir haber olurdu.

“Evet. Dün senden çok ama çok daha ilginç biri olduğumu fark ettim. Bu yüzden, ne zaman sen ve Noah arasında olanları merak edersem aklımdan kendi hayatımı geçiriyorum. Mesela şimdi. Dün J.J.’yle yaptığımız inanılmaz seksi düşünüyorum. Ve büyük olasılıkla yarın da yapacağımız.” Gözlerini kapattı ve kendinden geçmiş gibi başını geriye doğru uzattı.

Tabii ki seks yapıyordu, hem de inanılmazdı. Belki de Noah’yla bir sonraki seviyeye nasıl geçebileceğimize dair tavsiyesini almalıydım. “O halde onunla ‘sadece arkadaş’ olma olayını geçtiniz?”

“Öyle diyebilirim,” dedi, kaygısızca. “Sen ve Noah gibi değil...” Kibirli bir şekilde sırtıttı.

“Bu konu üzerinde çalışıyorum.”

“Her neyse. Artık aşk hayatım umursamıyorum.”

“Bu bir tür ters psikoloji mi?” diye sordum, endişeyle.

Kaşlarını kaldırıp indirdi. “Neden, bana bir şey mi söylemek istiyorsun?”

Omzumu silktim. “Olabilir.” Gökyüzünün Maine’e geldiğimizden beri ilk defa karardığını ve grileştiğini görebildiğim büyük cam pencerelere bakmak için yüzümü çevirdim. Bulutlu hava bir kez bile beni hüzünlendirmedi. Hatta güvende hissettirdi. Ned’le kampa gittiğimizde uyku tulumlarımızı

kocaman bir koza olacak şekilde birleştirdiğimizde hissettiğim gibi. Sanki doğa ana bana bu sıcacık evde, insanlarımla birlikte kalmamı söylüyordu.

Bu durumda, Nean da insanlarımdan biri mi oluyordu?

Şampanya kadehini sesli bir şekilde cam masaya bıraktı ve ayağa kalktı. “Düşünüyorum da...” dedi, durduğum yere en yakın olan hasır sandalyeye doğru hareket ederken. “Anlatsan daha iyi hissedersin. Neler oluyor? Siz ikiniz çift mi oldunuz? Anlarsın ya, tutku tohumlarını aşk bahçene ekti mi?”

Ona döndüm ve yüzümü buruşturarak ne kadar iğrenç olduğunu gösterdim. “Ne demek istediğini anlıyorum. Ne demek istediğini, evde eğitim almış yedi yaşındaki bir çocuk bile anlar. Tanrım, Nean, seksten başka bir şey düşünmez misin sen?”

“Şu an hayır, düşünmüyorum. J.J.’yi çıplak görmem gerek. Gözünde canlandırman için şöyle söyleyeyim: Onu çimleri biçerken hayal et ama pantolonsuz.” Küçük çarpık gülümsemesi giderek büyüdü ve beni güldürdü.

Ama sonra sandalyesinde dönüp “Bir dakika...” dedi ve aklına bir şeyler geldiğini gördüm. “Burada yanlış bir şey var. Şu seksi, serseri bahçıvanla çıkıyorsun ve seksten başka bir şey düşünebiliyorsun, ha? Kadınlık organın mı bozuldu?”

“Kadınlık organım gayet iyi,” dedim. “Onunkini bilmiyorum.”

Nean’ın ağızı açık kaldı. “Yani o... Fonksiyonel değil mi?”

“Hayır!” diye bağırdım, bunu yanlışlıkla bile olsa ima ettiğime şaşırmış bir halde. “Demek istediğim, biz... Şey... Biz henüz...”

“Ahh!” Nean sandalyesine yaslandı ve bacaklarını altına kıvırdı. “Oynaşmayı yavaştan mı alıyoruz?”

Ne saçmaladığını anlamak için bir dakika durup düşündüm. Oynaşmak mı? Bu sözcüğü kullanan kaldı mı? “Doğru. İstediğim kadar çok oynaşmıyor, sanırım.” Giderek büyüyen fırtınaya arkamı dönerek pencere pervazına oturdum ve Nean’a odaklandım.

“Ne kadar oynaşmadan bahsediyoruz burada?”

“Çok değil. Oynaşmanın üçte biri olabilir.”

“Ne?”

“Kesinlikle. Biraz öpüşme, biraz romantik sohbet. Hepsisi o kadar.”

“Ne tür bir romantik sohbet?”

“Ah, şey, güzel görüldüğümü veya kendimi güzel ifade ettiğimi söylüyor. Öyle bir şeyler.”

“900’lü hat materyali sayılmaz.”

“Sadece halka açık yerlerde buluştuğumuzdan, böylesi daha iyi sanırım.”

Nean’ın kaşları kalktı. “Hadi canım! Yani hiç yalnız kalmadınız mı? El ele deniz kenarı yürüyüşü bile yapmadınız mı?”

“Asla. Güneş battıktan sonra hiçbir şey. Sadece öğlen yemekleri. Bir vampirin tam tersi gibi.”

“Ha!”

“Kesinlikle.” Sabırsızlıkla ona baktım. Bu noktada bana Noah’ı nasıl harekete geçireceğimi söyleyecekti. Ne söylemem, saçımı nasıl yapmam gerektiği filan. Herhangi bir şey.

Nean derin bir iç çekti. “Dur tahmin edeyim, bir hamle yapmasını sağlamak için ne yapman gerektiğini söylememi

istiyorsun. Seni anlıyorum. Haftalarca yardımımı istemedin ama şimdi de ‘Bana yardım et, Obi Nean Kenobi. Sen benim tek umudumsun.’ diyorsun.”

“Obi Nean Kenobi kim? Ne demek o?”

“Ciddi misin?”

Başımı salladım.

“TANRI aşkına!” dedi, çileden çıkmış bir halde. “Hiç çocuk olmadın mı? Yıllarca elektriğe inanmayan koruyucu ailemle yaşadım ve yine de popüler kültüre senden daha çok hâkimim.”

Bu beklenmedik küçük itiraf, aşk hayatımı tamamen unutmama sebep oldu. “Koruyucu ailede miydin?” dedim, beni ele geçiren acıma duygusunu gizlemeye çalışarak. Sadece annemle geçirdiğim hayatımda bazen yalnızdık ama gerçek ve kalıcı bir yuvaydı.

Nean yüzünü buruşturdu. “On yaşımdan on dört yaşıma kadar,” dedi. “Kaçık insanlardı. Ama beni konudan uzaklaştırmaya çalışmayı kes, konumuz senin kadınsal ihtiyaçların.”

“On dört yaşında nereye gittin?” diye sordum, on yıl önce de Nean’ın, yirmi dört yaşındayken onu ilk gördüğümdeki gibi sıska ve pasaklı olup olmadığını merak ederek.

“O zaman Disney World’ün Tomorrowland Chorus adlı korosunda şarkı söylediğin ve dans ettiğin bir gösteriye katıldım. ABD’nin her yerinden otuz tane çocuk ve günde iki şov. Çok heyecanlıydı. Ama çok da zordu.”

“Gerçekten mi?”

Derin bir iç çekti ve başını hafifçe yukarı kaldırdı. “Pek sayılmaz.” Ellerimden boş şampanya kadehini aldı. “Aptal

J.J. ve doğruculuk kampanyası. Yalan söylemenin tüm eğlencesini mahvetti,” diye homurdandı. “Ben on dört yaşındayken annem geri geldi. Erkek arkadaşının karavanına taşındık. Disney World gibi değildi ama televizyonu vardı. Bu saçmalıktan bahsetmeye devam edeceksek daha fazla içkiye ihtiyacım olacak,” diyerek arkasını döndü ve giderken bardakları birbirine vurdu.

O içkilerimizi yenilerken Nean’ın, Maine’e gelmeden önceki hayatını düşünmeye başladım. Son birkaç ayda, Nean için bir saatlik polisiye dizilerde kullanılan türden karalama klişeler gibi bir hikâye ürettiğimi fark ettim. Hayalimde, lisedeki futbol kahramanına çılgınca âşık olmuş, yıllarca mutlu yaşamışlar, sonra bir gün adam içki içmeye başlamış ve giderek daha da fazla üzerine gelmişti, sonunda da istismar başlamıştı...

Bunun aslında Nean’ın hayat hikâyesi değil de The Wonder Years adlı dizideki o kızın başrolde oynadığı, 1993 yapımı televizyon filminin konusu olduğunu anladığım an kendimden utandım. Nean, dolu bardaklarla döndüğünde, durduk yere ondan özür dileyişim geldi.

“Seni dövdü mü?” diye sordum. “Demek istediğim, annenin erkek arkadaşı.” Bu kadar müdahaleci olduğuma inanmıyordum. Susmak istiyordum ama bilmem de gerekiyordu.

“Neden? Tacizci erkeklerle yaşayan kadınların genellikle çocukluklarının da tacize uğradığını falan mı okudun bir yerlerden?” diye sordu, sert bir ses tonuyla.

“Ah, şey, evet!”

Başını eğdi ve omuzlarını düşürdü. “Evet, onu ben de okudum.” Şampanyasından büyük bir yudum aldı. “Sanırım

bu doğru. Dokunmayı seven bir adamdı ama orada gerçekten dramatik bir olay yaşanacak kadar uzun kalmadım. Dört ay sonra annem sıvıştı. Adam kalabileceğimi söyledi ama dokunmayı seven bir herifti bu yüzden...” sesi kesildi.

“Sonra ne oldu?”

“Boşlukları sen doldur,” dedi. “Ama bir şey söyleyeyim, televizyonunu çaldım.” Ona baktım ve sırtıttığını gördüm, kendine acıma veya pişmanlık izi yoktu. “Her neyse, Noah ve senin vajinan hakkında konuşuyorduk, hatırladın mı? Konuyu değiştirme.”

Altı haftadan sonra ilk defa, Noah’yı tamamen unutmuştum. Düşüncelerimi toparlamak için ahşap zemine ve sonra tekrar Nean’a baktım. “Sen gerçekten mükemmel bir insansın, biliyor musun?”

Nean somurttu. “Şimdi beni öpecek misin?”

“Bir de biraz sürtüksün.”

Nean güldü ve karşılık olarak küçük bir reverans yaptı. “Beni birkaç kelimeyle özetledin,” dedi, sırtıtmaya devam ederek.

“Mesele şu ki seninle yaşamak düşündüğüm kadar kötü değil.”

Bir an bana sert bir bakış attı. Sanki küstah ve ters bir cevap vermeye çalışıyormuş gibi. Sonra yüzündeki ifade yumuşadı. “Sanırım, sen ve ben, arkadaş olabiliriz, biliyor musun?”

“Olabiliriz,” diye onayladım. Hoşuma gitti.

Bir an suya doğru baktık. Okyanusun yüzeyi gece kadar karanlıktı ama güneş ışınları karaya daha yakın olan bulutları az da olsa aydınlatıyordu.

“Noah’nın şu an buraya gelmiyor oluşu çok kötü,” dedi Nean. “Bu sevişmek için mükemmel bir hava. Yağmur çatıya vururken tüm gün yatakta uzanmaktan başka hiçbir şey yapmamak...”

“Büyük teyzem yan odada televizyon izliyor.”

“Ah, atlatırsın merak etme. Onu ara ve Scrabble oynamak için gelmek ister mi, bir sor.” Scrabble derken iki eliyle tırnak işareti koyarmış gibi yaptı.

“Yapamam. Telefon numarasını bile bilmiyorum.”

Nean kafası karışmış gibi görünüyordu. “Ciddi misin? Ceptelefonunu bile mi?”

“Gözlemlediğim kadarıyla, bir ceptelefonu yok,” dedim ona. “Ve nerede yaşadığına dair hiçbir fikrim de yok. Evinde veya sığınma evinde yaptığı işler dışındaki hayatından hiç bahsetmiyor.”

Nean bunu düşünürken dalgın dalgın saçıyla oynadı. Ne düşündüğünü biliyordum, bu Noah işiyle ilgili tuhaf bir şeyler vardı. Ben de bunu düşünüyordum. Ama ne olabilirdi ki?

“Evli mi?” diye sordu Nean, birdenbire.

“Olamaz,” dedim ama o söyledikten sonra mantıklı gelmeye başladı. “Demek istediğim, öyle olduğunu... Ama diğer yandan, nasıl bilebilirim ki?”

“Kesinlikle. Seni avlayana kadar gizli tutarlar.”

Ona yan yan baktım. “Sanırım bu konuda bilirkişi sensin. Evli miydi?”

“Kim?”

“O!” dedim, hisli bir şekilde. “Şey... Ölen adam.”

“Ah, o,” dedi Nean. “Bak, o konuda...”

Nean bir anda ciddileşti ve dehşete kapıldım. Ya evliyse ve karısı kocasına ne oldu diye merak ediyorsa? Neden eve hiç dönmediğini. Ya çocukları varsa? “Aman Tanrım,” dedim. “Evli bir adamı mı öldürdün?”

Nean şiddetle başını salladı. “Hayır, hayır!” dedi çabucak. “Evli değildi. Sadece ben ve o vardı. Başka kimse yoktu.”

Rahatlamayla derin bir nefes verdim. “Tanrı’ya şükür. Ah, Nean.” Uzanıp çekmesine fırsat vermeden elini tuttum, hafifçe sıkıp bıraktım. “Hemen o sonuca vardığım için özür dilerim. Senin hakkında sürekli en kötüsünü düşünmem bir kenara, yaşadıkların yeterince fena. Bunu yapmayı kesmem gerek.”

Nean’ın başı öndeydi ve hafif hafif burun çektiğini görüyordum. Bir an gözlerini sıkıca kapatarak yüzünü buruşturdu. Açtıktan sonra parlak ve nemli gözleriyle baktı ama gözyaşları durdu. “Sorun değil,” dedi, kısık bir sesle.

“Üzgünüm,” dedim tekrar, göz teması kurmayı deneyip başarısız olarak.

Öksürdü. “Noah evli değil,” dedi, konuyu değiştirmeye çalışarak. “Aldatmak için sinir bozucu derecede fazla iyi. Onu sıkıştırmaktan kaçınmak için bahane arıyorsun.”

“Nean!”

“Eh!” diye omuz silkti. “Açık açık söylüyorum.”

“Ne yapmamı bekliyordun? Restoranın ortasında üzerine mi atlasaydım?”

Nean bir an bunu düşündü ama cevap vermeden oturma odasından tanıdık bir sesin bağırtısını duyduk, “AH TANRI AŞKINA. O KADAR ZOR BİR ŞEY DEĞİL!”

“Midge teyze?” Ayağa kalktım ve oturma odasına geçtim, Nean da arkamdan geldi. “Uyanık mısın?”

“Böylesine büyük bir aptallığın üzerine uyumak kolay değil,” dedi, burnunu çekerek ve kıvrırcık saçlarını kabartarak. “Siz ikiniz, çok amatörsünüz. Sana ne yapacağını söyleyeyim. Yeni bir tarif denemek istediğini söyle. Falan yemeği seviyor musun? Seviyorsun demek? Ah, ertesi gün öğlen yemeği için götürebilirdin aslında. Ama sıcakken çok daha iyi. Demek istediğim... Yani, artık yerleştüğimize göre gelip evi görmek ister miydi acaba? Bu harika. Hayır, kendinden başka bir şey getirmesine gerek yok. Tamam, harika. Yarın görüşürüz!”

Ellerini, “Ta Da!” der gibi yaptı ve üstün bir şekilde bana baktı. “Anladın mı?”

Midge teyzeden çıktığını düşünecek olursak aslında mükemmel bir fikirdi. O kadar kolay ki ben bile yapabilirdim. “Anladım!” diye ciyakladım, ona sarılmak için yerimden kalkarak. “Sen bir dâhisin. Gidip biraz yemek kitabı almam gerek.”

Midge teyze iç çekti ve Nean’la birbirlerine alaycı bir bakış attıklarını gördüm. “Tabii ki alman gerek, canım. Aşkını kazanmak istiyorsan kesinlikle doğru yemeği pişirmen gerek.”

Bir an durakladım ve ikisine de başımı salladım. “Benimle dalga geçtiğinizi biliyorum,” diye seslendim, mutfığa doğru yürürken, “ama umurumda değil. Siz şüphecilere, mükemmel bir yemeğin gücünü göstereceğim. Daha tatlıya bile gelmeden, parmaklarını yemeye başlayacağından eminim.” Bu doğru olabilir miydi? Cevap bunca zamandır mutfağımda mıydı?

“Süper fikir,” dedi Nean. “Ancak yemeye niyetlendiği şeyin parmakları olduğunu sanmıyorum...”

Midge teyze ve Nean, ahlaksız bir kahkahaya boğuldu. Yemek kitabı üstüne yemek kitabı çıkarırken onları duymazdan geldim ama yarım saat sonra, en az otuz tane tarifi işaretlediğimde yanaklarımın acıdığını fark ettim. Tüm bu süre boyunca gülümsüyordum.

NEAN

“Bir istiridyeye açmak kesinlikle manivela bilgisi gerektirir.”

– Jasper White, *Cooking from New England*

Bir sonraki hafta tadımlarla geçti. Ne zaman mutfağın oradan geçsem üstünde yağ lekeleriyle kendi kendine mırıldanan Janey’yi buluyordum. Zamanlama benim için daha iyi olamazdı. “Büyük Randevu”ya kadar her akşam bizimle yemesi için J.J.’ye söz verdirtti. Yemeklerini değerlendirecek daha çok kişi olacaktı. Böylece, herhangi bir şey planlama veya uydurmama gerek kalmadan, ilgi odağım sürekli yanımda oluyordu. Bu harikaydı çünkü J.J. bağımlısı olup çıkmıştım. Onu öpmeyi, onunla konuşmayı ve birlikte hiçbir şey yapmamayı bile seviyordum. Ve onunla seks çok kolay, rahat ve güzeldi. Gereksiz oyunlar yoktu, istemiyorken istiyormuş gibi yapma gerek yoktu. Uyur taklidi yapmaya gerek yoktu. Cennet gibiydi. Bir şekilde turnayı gözünden vur-

muştum. John Jr. turnasını. Onun gibi bir erkeği kesinlikle hak etmiyordum ve bu konuşan, düşük özgüvenim değildi. Bu lanet evi gerçekten kazanmış olmayabilirdim ama yine de Amerika'nın en şanslı insanıydım.

Ama... Amerika'nın en şanslı insanı olduğunuzu ilan ettikten sonra bir şeylerin yanlış gideceği ve sizi daha az şanslı hissettireceği hayatın vazgeçilmez kuralıdır.

Mutfakta, Janey'nin keçi peynirli ve ince dilimlenmiş şef-talili suteresi salatası yapmasına yardım ederken kapı zili çaldı. Başımı bile kaldırmadım. Midge teyze gidip kapıyı açmazsa J.J. zaten içeriye girerdi; ön kapıyı artık sadece geceleri veya evde kimse yokken kilitliyorduk. Ama Midge teyze yakınlardaydı ve J.J.'yi karşıladı. "Aman efendim, bugün çok havalı görünüyorsunuz!" deyince, başımı geriye doğru uzatıp çaktırmadan bakmak istedim. Onu göremeyince pes ettim ve üç saniye sonra her şeyi unuttum zaten. Janey'nin istiridyeleri açmaya çalışmasını izlemekle meşguldüm. Onun için ilk olduğu belliydi ve kendi kitabındaki elle çizilmiş görsellere bakarak anlamaya çalışmasını izlemekten keyif alıyordum. Bana göre, istiridye midyenin açık renkli versiyonuydu sadece ama belli ki oldukça farklıydılar. Bir savaşçı gibi çalışmaya ve terlemeye devam ederken kendi kendine söyleniyordu.

"Sadece sonbahar aylarında istiridye yendiğini sanıyordum. Ağustos ne zamandan beri sonbahar ayı oldu?" diye sordum. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve ustalıkla kullandığı komik görünümlü bıçağı bıraktı.

"O sadece çiğ istiridye için," dedi, rahatsız bir ses tonuyla. "Ve bunları kızartıyorum, fark etmediysen söyleyeyim." Bı-

çağını ve elindeki istiridyeyi, yanında ne olduğunu şimdi anladığım ekmek kırıntılarının olduğu kaba bıraktı. Ocaktaki yağ dolu tencereyi işaret etti. “Tabii onları açmayı başarabilirsem. Termometreye bakıp yağın ne kadar sıcak olduğunu söyler misin?”

“Çok sıcak görünüyor,” dedim, sadece huysuzlanmasını izlemek için. Biraz oflamasına izin verdikten sonra, uzanıp baktım. “Neredeyse iki yüz derece diyor.”

“Lanet olsun!” diye bağırdı ve sanırım, mutfakta küfrettiğini ilk defa duydum. “Yüz doksan dereceden fazla olmaması gerek. Şu lanet şeyleri açmanın bu kadar uzun süreceğini nereden bilebilirdim?” Mücadele etmekte olduğu istiridye yığınının baktım. Üç tanesinin kabukları açık, geri kalanları sıkı sıkıya kapalıydı, hatta o kadar sıkı kapalıydı ki bıçağını arasına geçirip deli gibi bir aşağı bir yukarı sallamasına rağmen açılmıyorlardı.

“Ben deneyeyim,” dedim ve ellerimi uzattım.

“Buyur.” Önce bana kalın, deri bir eldiven giydirdi ama sonra harıl harıl çalışmaya devam etmeme izin verdi. Kıvrımlı bıçağı kabukların arasından kaydırarak içindeki, tam olarak ne olduğunu bilmediğim şeyin kenarını hissettim. Daha derine gidemeyecek gibi görünüyordu. Sonunda iyice zorladım ve bıçağın hâlâ istiridyenin içinde iken dönmesini sağlamak için elimi bir yöne doğru kıvrıdım. İşe yaradı, istiridyenin eklemine açıldığını duyduk ve ellerimde gevşeyiverdi. Ardından bıçak kayarak ilerlemeye başladı ve eldivenin önemini hemen anladım.

“Başardın!” diye bağırdı Janey ve istiridyelerden uzaklaştı. “Sen yaptığın şeye devam et, ben de yağ hazırlayayım.”

“Ah hayır. Beni bunlarla baş başa bırakma!”

“Sana güveniyorum,” dedi Janey gülerek.

“Ama hepsi açılınca ne yapacağım?”

“Bıçağı, iç tarafın üst kısmından geçir ve sonra da üst kabuğu kaldırmaya çalış. İstiridye altta kalmalı...”

İstiridyeyi bir Oreo gibi açtım. Kabuğun üst kısmında duran küçük, yapışkan bir et parçası vardı. “İğg. Kadınlık organına benziyor.”

Janey biraz geri çekildi ve “Afrodizyak etkisi olmasının sebebi bu sanırsam,” dedi.

Kocaman gözlerle ona dönüverdim. “Bunları bu yüzden mi Noah’ya servis etmek istiyorsun? Vajinana benziyorlar, diye mi?”

“Ne Janey’nin vajinasına benziyor?” diye sordu J.J. mutfaka dalmak için en mükemmel anı bularak.

Bize bir fıçı kaynar yağla saldıracağından korkarak dikkatle Janey’yi izledim. Yüzü koyu kırmızı renge döndü ama ağlamadı, kurdeşen dökmeyi ve saldırmadı. Bu kız gerçekten olgunlaşıyordu. “Kızarmış istiridye yapıyorum ve bu konuda söyleyeceğim tek şey bu. J.J. şarabı açar mısınız?”

Üç tane şarabın hazırda beklediği, yan tezgâhı işaret etti.

“Hangisini?” diye sordu.

“Hepsini.” Kollarını sıvadı ve onun için hazır ettiğim altı tane istiridyeyi aldı. “Hangi yemeğin Noah’yla akşam yemeğim yanında en uygun olduğunu seçmem için bu akşam bir tatma gecesi yapıyoruz.”

“Vay be. İş ciddileşiyor.”

“Tabii ki,” dedim. “Soyma görevi de bende.”

“Kulağa çok edepsiz geliyor,” diyerek bir öpücük almak için bana doğru uzandı.

J.J. hiç fena öpüşmüyordu. Dilini çok erken dahil etmiyor veya ağzını filmlerdeki gibi kocaman açıp dudaklarımı ıslatmıyordu. Yavaş ve kısa öpücüklerden hoşlanıyordu. Uzanıp dudaklarını benimkilere değdirip bastırıyor, sonsuz bir süre öyle kalıyor ve çekiliyordu. Beni yirmi dakika kadar yoğun, minik öpücüklere boğduktan sonra nihayet dilini içeri kaydırıyordu, tam tersinden daha iyi olduğu kesindi. Beni öptüğünde sabırlı olmam gerektiğini öğrendim ve bu inanılmaz derecede seksi bir şeydi.

Ama bugün, tüm bunlar için zaman yoktu. İstiridyeler yağın içindeydi ve Janey’nin elinde süzgeç gibi kaşığıyla tencereden olabildiğince uzakta durduğunu fark ettim çünkü tencereden her tarafa yağ sırıyordu. Yukarı baktım ve beklediğim gibi, tavan sarı yağ lekeleriyle parlıyordu.

“Ah, şey, bunun olması normal mi?” diye sordum, işaret ederek.

“Yeterince kuru olduklarını düşünmüştüm,” diye mırıldandı Janey ama tencereden çok korkmuş gibi görünüyordu. “İnsanların bu aptal şeyleri neden yediğini anlamıyorum. Yiyecek gibi görünmüyorlar bile.”

“Harika olacaklarından eminim,” dedi J.J, şarapları masaya taşıırken. “Noah çok sevecektir. Bu kadar zamandır pişirdiğin her şeyi çok sevecektir.”

“Ama en çok hangisini sevecek?” diye sordu. “Ceviche*? Fileminyon? Yengeç köftesi? Rosto, Cornish game tavuğu?”

---

* Bir tür salata çeşidi. (ç.n.)

J.J. ilgisizce omuz silkti ama Janey görmedi. Kolunu gözlerine siper ederek fokurdayan tencereye eğilip acılı bir yüz ifadesiyle istiridyeleri çıkarıyordu.

İç çektim. “Hepsini yapıp kararı ona bırakabilirsin.” Doğrusu, bu yemek pişirme maratonundan sıkılmaya başlıyordum. Yemeğe o kadar odaklanmış bir haldeydi ki ona J.J.’den bahsetmeye çalışırken beni dinlemiyordu bile. Ve eğer paylaşacak bir kız arkadaşın yoksa körkütük âşık olmanın ne anlamı vardı?

“Bunu yapamam. Çaresiz olduğumu düşünecek.”

Büyük bir olgunluk ve otokontrol göstererek hiç cevap vermedim. Janey, yağa bir grup unlanmış istiridyeye daha attı ve kollarını sallayarak ocaktan uzaklaştı. “Herkes masaya. Midge teyzeyi al. Akşam yemeği saat beşte.”

Hepimiz oturup salatamızı kemirmeye başladığımızda, Janey, J.J.’ye istediği yemeği seçme hakkı olsa hangisini tercih edeceğini sordu.

“Domuz pırzolası,” dedi, suteresi dolu ağızla.

“Hayır, demek istediğim, pişiren insana âşık olmanı sağlayacak bir yemek.”

“Domuz pırzolası,” dedi tekrar.

Janey öfkeyle başını geriye doğru attı. “Domuz pırzolası her zaman yenebilir. Özel bir yemek ne olurdu? Bilirsin, gerçekten özel bir şey.”

J.J. bir an düşündü ve sonra cevapladı: “Özel domuz pırzolası? Özel soslu domuz pırzola mesela?”

Janey kükredi. “Birini domuz pırzolası yemesi için davet edemem. Fazla basit bir şey.”

Midge teyze gürültüyle çatalını bıraktı. “Belki de bunu çok karmaşık hale getiriyorsun, Janey. Erkekler domuz pirzolası istiyorsa, onlara domuz pirzolası vereceksin. Domuz pirzolası, patates püresi ve elma sosu. Albert’ın en sevdiği yemek.” Bu anıyı hatırlarken gülümsedi ve o zamanlar Midge teyzenin masasının etrafında hayatın nasıl olduğunu hayal ettim. Eminim ki bol bol müzik, kahkaha ve müstehcen şakalar olurdu. O ve Albert büyük olasılıkla mum ışığında domuz pirzolarını yedikten sonra yemek masasını arkaya doğru ittirip dans etmek için yer açıyorlardı.

“Albert’ı özledim,” dedim ve hemen sonra bir geri zekâlı gibi hissettim. Adamla hiç tanışmadım ve tanışmayacaktım da.

Ama Midge teyze sadece gülümsedi ve başını salladı. “Ben de. Harika bir adamdı. Sana kesin bayılırdı, Nean. Hikâyeleri severdi.”

Bir an midem kasıldı ve Midge teyzenin imasını yakalamamış olmasını umarak Janey’ye baktım. Yüzü ifadesizdi ama J.J. bana kafası karışmış bir halde bakıp kaşlarını çatı. Janey’ye karşı daha dürüst olmam için teşvik ediyordu ama beni ilk başta bu eve getiren saçma hikâyenin tümünden haberi bile yoktu ve ona söylemeye kesinlikle niyetli değildim. Ne anlamı vardı ki? Beni anında terk ederdi ama bu, Janey’ye söylediğim yalanları geri almazdı. Bu noktada bunu hiçbir şey düzeltemezdi.

“Janey,” dedim yavaşça, ne söyleyeceğimi düşünürken. “Albert’le hiç tanıştın mı?”

Gülümsedi. “Çok küçükken ama şimdi onu hayal meyal hatırlıyorum. Onunla ilgili tüm anılarım, Midge teyzenin

evde tuttuğu fotoğraflarla yeniden şekillendi. Ama annem sürekli ondan bahsederdi. Onun için bir baba figürü gibiydi. Ona araba sürmeyi öğretmiş ve iyi de bir iş çıkarmış. Hız tutkusu meşhurdur.”

“Bana da araba sürmeyi o öğretti,” dedi Midge teyze, hül-yalı bir sesle. “Ama derslerimizin çoğunu kısa kesip en yakın aşıkla yolunda tamamlıyorduk. Ah, o Oldsmobile arabası. Ne kadar da geniş bir arka koltuğu vardı.”

Bunu söylerken J.J.’in ağzı kırmızı şarap doluydu ve aynı anda gülmeye ve öksürmeye başladı. “Bu, çoğu şeyi açıklıyor,” dedi, öksürüğü geçince. “Görünüşe göre, dönüş sinyallerinin anlatıldığı derse hiç girmemişsin.”

Janey şarap kadehini küt diye masaya koydu. “J.J. senin sinyal kullanmadığını nereden biliyor?” diye sordu, otoriter bir şekilde. “Bildiğim kadarıyla, Maine’de olduğun süre boyunca ehliyetin yoktu.”

Ah. Köşeye sıkışmış olan Midge teyze çenesini kaldırıp bir an durdu. “Pratiğimi korumaya çalışıyorum ve ne yapıp ne yapmadığım seni hiç ilgilendirmez.”

“Nean, ona araba anahtarlarını mı veriyorsun?” diye sordu Janey. Fena battığını fark edince rengim attı.

“Şey...” Elbette Janey, Midge teyzenin ikna edici hilelerine direnmeye çalıştı. Neyin peşinde olduğumu anlamış gibiydi.

Janey iki eliyle masaya vurarak gümüş çatal bıçakları takırdattı. “Aklından ne geçiyor? Ehliyetini neredeyse bir yıl önce kaybetmiş, gözleri iyi görmeyen, yaşlı bir kadın o. Tanrı aşkına, bir ay sonra seksen dokuz yaşında olacak.”

“Ben burada oturuyorum,” dedi Midge teyze, tiz bir sesle.

“Bir ayağımın çukurda olduğunu düşünüyorsun biliyorum ama çoktan gitmişim gibi konuşmana gerek yok.”

Janey yumuşayarak ona döndü ve elini onun elinin üzerine koydu, pürüzsüz ve kırışık eller bir aradaydı. “Üzgünüm Midge teyze. Bir ayağının çukurda olduğunu düşünmüyorum. Ama araba sürmemen gerek. Çok tehlikeli. Ve Nean anahtarları almaya izin verdiği için tam bir geri zekâlı.”

“Yanından hiç ayrılmadım,” diye karşı çıktım. “Onu süt almaya falan da göndermedim.”

“Yapsan şaşırırmazdım,” dedi Janey. Bir bardak sirke içmiş gibi bir yüz ifadesi takındı. “Sorumsuzluğun beni şaşırtmaya devam ediyor.”

“Sorumsuzluğum mu?” Midge teyzeyi gösterdim. “Akıllı olan yetişkin bir kadın o. Davranışlarından kendisi sorumlu. Üstelik ona hayır demeyi bir dene bakalım.”

“Bu doğru,” diye cırladı, Midge teyze. “Ben çocuk değilim ve her hareketimi kontrol etmeye çalışamazsın.”

“Çocuk gibi davranıyorsun,” dedi Janey. “Haylaz hallerinle.”

“Ah, beni rahat bırakıp kendi işine baksana sen!” diye bağırdı Midge teyze. “Ölümün beni alıp götürmesini bekleyen moruğun biri değilim. Turp gibiyim ve şahin gibi gözlerim var. Etrafta başka tek bir insanın bile olmadığı eski köy yollarında, tamamen güvenli araba kullanmak istiyorsam, kullanacağım ve beni engelleyemezsiniz.” Şimdi gerçekten çocuk gibi konuşuyordu. Bin dokuz yüz yirmiler tarzıyla konuşan bir çocuk...

“Seni durdurabilirim ve bunu yapacağım. Nean, araç imtiyazların iptal edildi.”

“Ah, Tanrı aşkına,” dedim. “Maaşımdan da kesecek misin?” Peçetemi masaya fırlattım ve ayağa kalktım. “Midge teyze, seninle böyle konuşmasına izin verme. Sen becerikli birisin ve o senin patronun değil.” Bunu neden söylediğimi bilmiyordum ama içten içe, Janey’nin haklı olduğunu biliyordum. Midge teyzenin araba sürmesi artık güvenli değildi ve ona izin vermiş olmam çok aptalcaydı. Artık tam bir baş belası olduğu için, Janey’yle aynı fikirde olmak istemiyordum.

Midge teyze de ayağa kalktı. “Sen otur!” dedi bana, titrek ve öfkeli parmağını göğsüme çevirerek. “Şimdi ben öfkeyle çekip gideceğim ve sen de beni bekleyeceksin.” Sandalyesini geriye doğru itirdi ve her zamanki kaplumbağa hızında olmasına rağmen odadan en dramatik çıkışını sergiledi. “Size çok sinirlendim!” dedi. “Hepinize yuh!” Sonra da mutfaktan kayboldu.

Midge teyzenin üstünlüğünü göstermesini beklerken orada sessizce oturdum. Havuz tarafındaki kapının sertçe açılıp kapandığını duyunca ayağa kalktım. “J.J. benimle geliyor musun?” dedim.

Ağzı kızarmış istiridyeyle doluydu ve yemekleri arkasında bırakma düşüncesine biraz üzülmüş gibi görünüyordu ama omuz silkip yavaşça yerinden kalktı. “Janey?” dedi sorgular tavrıda, yutkunduktan sonra.

“Sorun değil,” dedi, hâlâ yemekle dolu masaya bakıp sessizce başını sallayarak.

“Tamam, eğer eminsen” dedi, biraz tereddütlü bir halde. “Yardıma dokunacaksa, en çok üçüncü şarabı beğendim.”

“Dokundu,” dedi hüznle. Bir istiridye daha kaptı ve ağzına attı.

“Domuz pirzolası hakkında söylediklerimi hatırla.” Yanıma gelip elimi tuttu ve birlikte merdivenlerden odama çıktık.

“Ona neden hiçbir şey söyleyemediğimi anladın mı?” dedim odaya girip kapıyı kapattığımız anda, kendimi J.J.’ye haklı gösterme fırsatına atlayarak.

“Sanırım,” dedi omzunu silkerek. “Hey, Janey nereye gidiyor?” Pencereye doğru gitti ama peşinde olduğu şeyi göremedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Arabanın çalıştığını duydum. Janey kasabaya mı iniyor? Bugün salı ve saat neredeyse dokuz oluyor, her yer kapalı.”

“Bu tuhaf,” dedim ama sonra hiç de öyle olmadığını fark ettim. “Kahretsin, bu Midge teyze!” Kapıyı savurarak açtım ve dörtmala merdivenlerden aşağı koştum. “Gece araba sürbilmesinin imkânı yok. Aklından ne geçiriyor?”

Elbette, Janey pencerenin önünde durup garaj yolundan geri geri çıkan arabanın farlarına bakıyordu. “Lanet olsun!” diye bağırdığını duydum ve kapıyı öyle sert açtı ki neredeyse yüzüme vuruyordu. “Bu ailenin araba çalma merakı da nedir böyle?” Bunu daha boş bir vaktimde analiz etmek için aklımda tuttum ve koşarak onu takip ettim. Yalınayaktım ve garaj girişindeki taşlar, tıpkı kamyoneti kaçırmaya çalıştığım ilk gece gibi ayaklarımı kesiyordu. O gece yolların nasıl karanlık ve yabancı olduğunu, hiçbir sokak lambası veya tabela olmadığını, ne kadar çabuk kaybolduğumu düşündüm. Midge teyze, bunca zamandır benimle sığınma evine gidip geldiğinden yolları daha iyi biliyordur ama araba sürüşü... Aklımdan kasabaya doğru çılgınca giden bir arabanın görüntüleri geçerken başımı salladım. Son hızla giden Janey, yola yaklaşan

Subaru'ya yetişecek gibi oldu ama sonra Midge teyze köşeyi vahşice dönüp Vin Diesel gibi lastik izleri bırakarak kökleyince geri çekilmek zorunda kaldı. Janey'ye, tam da farların karanlıkta kayboluşunu görebileceğim bir anda yetiştim. Yüz ifadesi içler acısıydı. Benimkinin de aynı olduğunu biliyordum.

“Minibüsünü alıp gittiğimi gördüğünde böyle mi hissetmiştin?” diye sordum ona sessizce, bir nefes almak için bana doğru eğildiğinde elimi hafifçe sırtına koyarken.

“Aşağı yukarı,” dedi.

“Sana bunu yaşattığım için üzgünüm.”

“Sorun değil.” Sesi tamamen bozguna uğramış gibi çıkıyordu. Midge teyze konusunda onu desteklemediğim için kendimi öldürebilirdim. “Polisi arasam sorun olur mu? Demek istediğim, buraya gelecek olurlarsa geri durmanda fayda var.”

“Tanrım, evet! Sen polisi ara, biz de J.J.’in kamyonetiyle gidip onu arayalım. Endişelenme.” Endişelenme mi? Söylenebilecek en saçma şeydi. Ama başka ne diyebilirdim ki? Ah, evet. “Gerçekten üzgünüm.”

Bana def olup gitmemi söylemeden, dönüp eve koştum ve J.J.’ye kamyonete binmesini söyledim. Benden olabildiğince hızla kaçıp uzaklaşan bir erkeği gördüğüme hiç bu kadar memnun olmamıştım.

J.J.’in kamyonetinde sessizdik. Aynı yollardan iki kere geçtik ve Midge teyzeden eser yoktu. Bu saate kadar onu bulmuş olmamız gerekirdi, neredeyse bir saat oldu. Tüm bunların benim hatam olduğunu bildiğimden, sessizce ağlıyordum.

J.J. çok gergindi, elbette bunun benim de suçum olduğunu düşünüyordu. Önce nerelere bakmamız gerektiği, sonra da nasıl yapacağımız hakkında tartışmaya başladık.

“Kasabaya gitmemiz lazım,” dedi J.J. “Biz daha çıkmadan, çoktan epey yol kat etmiştir. Eğer bir kuyuya düşmüşse burun boyunca dolaşarak onu bulamayabiliriz. Büyük olasılıkla onu sabaha kadar bulamayacağız.”

“Kuyuda falan değil ki!” dedim, öfkeyle. “Büyük olasılıkla çıkmaz yola park etmiş, yıldızları falan izliyordur.” Bunu gerçekten düşünüyor muydum, yoksa düşünmek mi istiyordum, emin değilim. Onun yerinde olsam bunu yapardım. Ay bu gece biraz gümüşiydi, yıldızlar da her yönden ışık saçıyordu. “Bu durumda, büyük olasılıkla ışıkları söndürmüştür ve onu ancak yavaşlayıp her yan yolu kontrol edersek bulabiliriz.”

J.J. kısa bir süre önce el ele yürüdüğümüz küçük bir yan yola doğru dönerken homurdandı. “Bu yaşlı kurdun aklından ne geçiyor? Bize yaşattıklarının farkında değil mi?”

Midge teyzeyi savunmak için kabardım. “Ama onu suçlayabilir misin? Janey’nin sürekli işine karışmasından sen de bıkmaz mıydın?”

“Herkesi bu şekilde endişelendirecek kadar değil,” diye mırıldandı. “Üstelik Janey haklı. Us Weekly gazetesini okumak için büyüteç kullanıyor. Araba sürebileceğini de nereden çıkardı?”

“Bu, uzağı iyi görmediği anlamına gelmez,” dedim.

“Ah lütfen. Kadın birkaç metre uzaktan beni seri katil sandı. Beni!” Doğruydum. Bir koro çocuğu gibi çaresiz ve stresli görünmesine rağmen, parlak ve dost canlısı olduğunu saklayamayan bir hali vardı. “Bir yarasa kadar kör.”

Tabii ki haklıydı ama zaten yeterince suçlu hissediyordum. Ortamı yumuşatmaya çalıştım. “Yarasalar yol bulma konusunda harikadır.”

“Kes şunu.” Sesi soğuk geliyordu ve onunla tanıştığımдан beri ilk defa korkmuş hissediyordum. “Konuşmayı kes.” Yolun ortasında frenlere asılarak koltuğuma yapışmama sebep oldu ve sonra kamyonete sert bir U dönüşü yaptırdı. “Kasabaya gidiyoruz,” dedi. “Hâlâ dışarıda bir yerdeyse umarım birisi gelene kadar arabada kalır.”

Gecenin karanlığında bir başına kaldığını düşündüm ve korkum daha da büyüdü. “Ya incindiyse?” diye sordum, tiz bir sesle. “Ya başına bir kaza geldiyse ve yardımımıza ihtiyacı varsa? Ya kaybolduysa, yoldan çıktıysa, ya da bir geyiğe çarptıysa?” Yanlış gidebilecek şeyleri düşünmeye başladığım anda, koltukaltılarımın sırlıslıkla olduğunu hissettim. Elbiseimin kumaşını ellerimin arasında sıkıştırdım ve bırakamıyordum. Daha önce hiç bu kadar suçlu ve korkmuş hissettiğimi hatırlamıyordum.

J.J. hiçbir şey söylemedi; ne bir rahatlatma ne bir teselli ne de bir vaat. Ama elleri direksiyonu daha da sıkı kavradı. Eklemlerinin sanki kan, damarlarından geçemiyormuş gibi şiştiğini gördüm. Uzun bir sessizlikten sonra, fısıltıyla konuşmaya başladı. “Onun sürmesine izin vermeden önce düşünmeliydin.”

Sözleri incitmedi. Ben de aynı şeyleri düşünüyordum zaten. Bunları söyleyecek kadar kızmış olmasına şaşırıyordum sadece.

Damariscotta’ya giden tamdik yolda ilerlerken on dakika boyunca hiç konuşmadık. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir

fikrim yoktu ve ayrıca, nereye bakmam gerektiğini de bilmiyordum. Lütfen iyi olsun, diye dua ederken buldum kendimi. Lütfen!

Bir süre sonra, J.J. sağ elini direksiyondan çekti ve dizimi hafifçe sıktı. “Şey, öyle konuştuğum için üzgünüm. Bu senin hatan değil. Senin de akşam yemeğinde söylediğin gibi, o yetişkin bir kadın. Onu sevdiğini ve başına bir şey gelmesini asla istemeyeceğini biliyorum.”

Sessiz ağlayışımın salya sümüşe dönüşmesinden korkarak konuşmadım. Çok sık bağırmaıdım ama bağırduğımda da Şeytan filminden fırlamış gibi olurdu. Ama sonra baktım ve J.J.’in gözlerinin de parladığını ve hapsirmek üzereymiş gibi bir yüz ifadesi takındığını gördüm. O yüzü biliyordum: Gözyaşı kanallarımı kapatmaya çalışıyorum ama asla işe yaramıyor.

“Ağlıyor musun?” diye sordum, hafif cırtlak bir sesle.

“Tabii ki, hayır,” dedi ama konuşunca yüzü gevşedi ve sağ yanağından iki damla gözyaşı aktı.

“Neden ağlıyorsun?” diye sordum. “Aklımdan geçenleri söyledin sadece.”

Boğazını temizledi. “Ondan değil. Sadece...” Sesi kesildi ve geleceği görebiliyormuş gibi, gözlerini kısarak karanlığa doğru baktı. “Sadece sinirliyim, tamam mı? Senden çıkarmam gerektiğini biliyorum. Sen de üzgünsün. Şu an yanında olmam gerek.”

Sıkıntıyla iç çektim. “Rahatla, tamam mı?” dedim. Duyarlılığını takdir etmiyor değildim. Ama şu an kötü hissetmesi gereken kişi bendim. Suçlu hissetmesi gereken.

J.J. burnunu çekip başını salladı ve sonra elini bacağımdan

çekip Little Pond'a sert bir dönüş yapmak üzere direksiyonu çevirdi. "Nereye bakmamız gerektiğini biliyorum." Dört yol şeklindeki, minik çarşı bölgesinde durdu ve her köşeyi işaret etti.

"Bar," dedi, sol tarafı işaret ederek. Sonra elini saat yönünde çevirdi. "Bar, bar, bar. Canın sıkkın olduğunda sen de bara gitmez misin?"

"Ben sana gelirdim," dedim, imalı bir gülümsemeyle. "Ama Midge teyze bara giderdi."

"Değil mi? Buraya kadar gelebildiğini umalım," diyerek barın boş otoparkına yanaştı. Janey'nin Subaru'sundan eser yoktu. Bir sonraki park alanına doğru ilerledi. Hiçbir şey.

Ama baktığımız üçüncü kısımda başarıya ulaştık. Park edilmiş değil de uyarı ışığı açık bir halde üç arabalık park yerinde aniden durmuş gibi bırakılan küçük mavi araba. J.J.'ye baktım ve o da bana kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Tanrı'ya şükür."

Sesli bir şekilde nefes verdim. "Boşu boşuna endişelendik."

"Boşu boşuna değil," dedi, arabanın ön tamponunu göstererek. Elbette tam ortada bir basketbol topu büyüklüğünde anlaşılamaz bir göçük vardı. "Bu yeni."

İçimi rahatlatma ve aynı anda öfke kaplarken başımı salladım. "Kesinlikle öyle." Kemerimi açıp J.J.'in kamyonetinden çıkmak üzereyken omzumdan tuttu ve "Bir dakika," dedi.

"Bir dakika, ne?" diye sordum, üçümüzün hep birlikte ona bağırması için Midge teyzeyi eve götürmeye hevesli bir halde.

"O iyi. İçeride, Nancy'yle bira içiyor, ona nasıl çocuk gibi davrandığımızdan şikâyet ediyor ve büyük olasılıkla geceleri

de açık olan bir kaportacı numarası almaya çalışıyor. Bırak biraz yalnız kalsın.”

“Ama Janey fena halde panikleyecek.”

“Ona mesaj atayım,” dedi ve parmakları tuşların üzerine gezinmeye başladı bile. Mesajı attıktan sonra telefonunu kaldırdı. Arabayı, barın kapısını ve Subaru’yu görebileceğimiz bir yere düzgünce park etti. J.J. kamyonetten inip de Janey’nin arabasının kapısını açarken, uyarı ışığını söndürüp kapısını geri kapatırken hareketsiz bir şekilde oturdum. Sonra, biraz sinsice, barın yan penceresine gitti ve içeri baktı. Bana dönüp park yerinin gri ışığı altında eliyle tamam işareti yaparak kamyonete doğru koştu. Tekrar içeri girdiğinde beni kendine doğru çekti. “Buraya gel.”

Kollarının arasına girmek için yanına doğru kaydım ve sanki Midge teyze her an kapıdan çıkacakmış gibi, ikimiz de bir an camdan dışarıyı izledik. Sonra J.J. “Seninle konuşmam gerek,” dedi.

Midem sıkıştı. Midge teyzeyi bulmanın verdiği rahatlığın yerini, az önce söylediği şeyin verdiği dehşet aldı. “Öyle mi?” dedim, söylemesi gereken şeyi söylemesini ne kadar bir süre boyunca engelleyebileceğimi merak ederek. “Konuşmak ister misin, yoksa...” elimi bacaklarında gezdirerek sert kot kumaşını terli avcumda hissettim ve bu hissin onun için daha ayartıcı olduğunu umdum.

Elimi durdurdu. “Konuşmak,” dedi ve yüzüne bakmam için bana döndü, dizlerim koltuğun üzerindeydi ve omuzlarımız karşılıklı duruyordu. “Sonbaharda ne olacağı hakkında konuşmak istiyorum.”

Kötü haber bekliyordum zaten ama konuya bu şekilde girmesi beni şaşırttı. İlişkimizin, Noah'nın domates seçimi gibi, mevsimsel olduğunu mu öğrenmek üzereydim? "Ah, ağaçların yapraklarını dökecek olması ve günlerin kısılacak olması mı yani?"

"Hayır." İki elimi, ellerinin arasına aldı, sersemledim. "Yani, son senem için okula geri döndüğümde. Ben üniversitedeyim, Nean."

Ürktüm. "Ne?"

"Hanover, Dartmouth'ta okuyorum."

"Dartmouth mu?" diye sordum. Gözlerim kısıldı. "Dartmouth'ta mı okuyorsun?"

"Evet."

"Bir öğrenci olarak mı?" Bu doğru olamazdı. "Buranın bahçıvanısın, değil mi?" diye sordum, bana söylediği şeyden yüzde yüz emin olmak için.

"Ah, hayır! Çevre düzenleme, okul dönemine kadar para biriktirmek için yaptığım yaz işim."

Geri çekildim ve ona bakarak birkaç defa gözlerimi kırıştırdım. Bir şekilde, saniyeler içerisinde sırtımı kapıya yaslayarak J.J.'yle burun buruna oturur hale geldim. Aynı anda, kız arkadaş olmaktan çıkıp yazını geçirdiği değersiz kız halini aldım. Aramızdaki ayrım, bir uçurum gibi gelmeye başladı. "Bana neden söylemedin?" diye sordum. Fena halde ihanete uğramış ve böyle hissettiğim için de bir aptal gibi, hissediyordum.

"Sana ilk başta söylemedim çünkü geri zekâlı üniversiteli tiplerden biri falan olduğumu düşünmeni istemedim," dedi. "Ve sonra, sana yine söylemedim çünkü sen... Bu sınıf konu-

larında biraz hassas görünüyordun.” Derin bir nefes aldım. “Üstelik sen de bana karşı çok açık sözlü değildin, bu yüzden belki de... Umursamazsın diye düşündüm.”

Alaycı bir şekilde gülümsedim. “Neden umursayayım?” Ama umursuyordum.

J.J. omzunu silkti. Gözlerimi kapattım.

“Ne zaman döneceksin?” diye sordum. “Yani Dartmouth’a?” diye ekledim gereksiz bir şekilde, bu kez normal gelip gelmeyeceğini görmek için denemek amacıyla. Normal gelmiyordu.

“İki hafta içinde.”

Gözyaşlarına boğuldum.

Evet, bütün gecedir ağlıyordum. Ama şimdi, korkunç ve sümüklü ağlamamı yapıyorum. Yüzüm sırlıslıklamdı ve gözyaşlarım o kadar hızlı akıyordu ki çenemin kenarından kucağıma damlıyorlardı. Ağzımdan nefes almaya çalıştım çünkü burnum aniden yapışkan sümükle doldu. Her an yüzüme akabilirdi. Omuzlarım sallandı.

“Bana yalan söyledin,” diye, acınası bir şekilde inledim. İki hafta sonra gidiyor olması düşüncesi çok ağırdı.

J.J. vahşi bir hayvanmışım gibi iki elini havaya kaldırdı. “Aslında tam olarak yalan söylemedim. Yani ben, bir şeyleri eksik anlatarak yalan söylemiş oldum ama sen...” Çaresizce omuz silkti. “Sen de bana karşı pek dürüst değildin.”

“Bu farklı!” diyerek ağladım, söylediğimin saçma olduğunu bile bile. “Yalan söylediğimi biliyordum,” diye ekledim, giderek daha da saçmalayarak.

J.J. hüznle gülümsedi. “Doğrusu, er ya da geç anlayaca-

ğmı düşündüm,” dedi. “Ya da soracağını. Demek istediğim, yirmi iki yaşındayım. Hayatımın geri kalanında ne yapmayı planladığımı merak etmedin mi?”

Bunu neden düşünmediğimi merak ederken öksürdüm ve kendi gözyaşlarımda boğuldum. Büyük olasılıkla, bu soruyu kendimle ilgili olarak hiç düşünmediğimden, J.J.’in de tıpkı benim gibi olduğunu farz etmiştim. “Janey’nin çimlerini biçebilirsin,” dedim, geri zekâlı gibi.

J.J. bana doğru başını salladı ama gülümsüyordu. “Üzgünüm, Nean.” Kolunu doladı ve beni kendine çekti. “Daha önce açıklamalıydım.” Elini saçlarımin arasına yerleştirdi ve ağlarken nazikçe beni okşadı. Onu uzaklaştırıp şerefimi korumam gerektiğini biliyordum ama bu olmayacaktı. Son saniyeye kadar burada, güvende olduğum yerde kalacaktım.

Ona söylediğim tüm aptalca şeylere, bana tam aksini gösteren ipuçlarına rağmen, nasıl benimle aynı hayatı yaşamış olduğunu varsaydığımı düşündüm. Evi sahilden biraz uzakta, bir arabalık garajı vardı ama yine de iyi bakılmıştı ve ayrıca içinde, hâlâ evli olan anne babası da mevcuttu. Havalı ıstakoz restoranındaki o rahat hali. Arka cebinde veya kamyonetinin yolcu koltuğunda taşıdığı kitapları. Korku veya gizem değil, ince, yeşil kapaklı klasikler. Yaz okuması için verilecek türden kitaplar.

Başım ağrıyordu. Tam bir salak olduğumu düşünüyor olmalı. Elit bir üniversiteye giden türden kızlarla nasıl yarışırım merak ediyordum. Lüks restoranların tuvaletlerinden tampon çılmadıklarına emindim. Büyük olasılıkla regl bile olmuyorlardı. Çok gıcık.

O akşam yemeğini hatırlayınca utancım o kadar yoğunlaştı ki bana neredeyse üzüntümü bile unutturdu. Ağlamam, yerini burun çekmelere bıraktı ve durdu. J.J. saçımı okşamayı kesti ve arka cebinden bir mendil çıkarıp sümkürmem için burnuma tuttu. Yeni temizlenmiş burnumdan derin bir nefes aldım, omuzlarım normal haline döndü ve genel anlamda gevşedim. “İyiyim,” dedim, biraz rahatsız edici bir sesle. “Üzgünüm, kendimi kaybettim.”

“Sorun değil,” dedi J.J. yanağımdan son damlayı da silerek. “Dinle Nean, düşünüyorum da bunun kötü bir şey olmasına gerek yok. Hanover dört saat uzaklıkta. Birbirimizi istediğimiz zaman görebiliriz. Veya...” Gözlerinin kamyonetin kabinini tarayışını izledim. “Belki de New Hampshire’da yaşamayı denemek istersin. Yani, orası bir üniversite şehri. Yani istersen değerlendirebileceğin pek çok iş imkânı var. Bir süre, en azından ilk sömestr benimle yaşarsın ve eğer beğenirsen...”

O kadavra keserken veya fizik problemleri çözerken ya da havalı üniversite son sınıf öğrencilerinin yaptığı şeyleri yaparken bir barmen veya eczanede tezgâhtar olarak çalışıp onunla yaşamayı düşündüm ve başımı sağa sola salladım. “Hayır,” dedim. “Hayır. Öyle olmaz.” Yüzündeki bir anlık hayal kırıklığı ifadesine şaşırdım, ardından da şüpheyeye düştüm. “Bu iki haftanın tadını çıkarsak daha iyi olur bence.” Bunu söylerken gözlerinin içine baktım. “Ve sonra da veda ederiz.”

J.J. gözlerimin içine baktı. Göz temasını bozmadı ama kafatasımın içini görmek istercesine bana uzun uzun baktı. Sonra başını sallayıp aşağı doğru baktı ve bakışlarını kaybettiğimi hissettim. Uzun bir sessizlikten sonra omzunu silkti.

Küçük bir jestin nasıl anlaşılamaz olabileceğini bir kez olsun görebilmesi için, ben de ona omuz silktim.

“Kabul etmiyorum,” dedi, ikimizin de bunun kabul etmek zorunda kaldığımız bir şey olduğunu bilmemize rağmen. “Seni bırakacağımı söylemiyorum.”

Onu duymazdan geldim, derin bir nefes aldım ve hayatımın kendini tekrarlamasının verdiği yorgunlukla sesli bir şekilde iç çektim. Önce ev. Şimdi de J.J.. Benim olduğunu düşündüğüm hiçbir şey öyle kalmıyordu. “Hadi gidip Midge teyzeyi alalım,” dedim. “Eve gitme vaktimiz geldi.”

JANEY

“...masada yenen bir öğle yemeği, hafif ve basit bile olsa, günün zorlu koşullarından uzaklaşmak için muazzam uygar bir paydostur.”

– Irma S. Rombauer, *Joy of Cooking*

Midge teyzenin kaçış olayından sonra, öğlen yemeği randevumuz için Noah’yla buluştum. Bu kez Nean’ın taze ekmekleriyle hazırlanmış sandviçlerle piknik yapacaktık. Bu sabaha yetişmesi için yardım etmem gerekiyordu, bu yüzden birkaç dilim aşırđığım için suçlu hissetmiyordum. Aslında, Midge teyzeyle birlikte yaptık. Sabah aşağı indiğimizde, onu ilgisizce hamura bakarken bulduk. İkisi; o ve hamur birbirlerine bakıyorlardı. Nedense o kız, dün gece Midge teyze ve arabamla döndüğünden beri tuhaf davranıyordu. Belki de ona çok yüklenmiştim. Ona, ciddi bir zarar yoksa sorun olmadığını anlatmaya çalıştım ama söylediğim hiçbir şey etki etmiyor gibiydi.

Sadece ekmekleriyle ilgileniyor gibi görünüyordu. Ekmeği kurtarmak için elinden alana kadar yoğurup durdu.

Büyük akşam yemeği randevumuzun hazırlıklarıyla o kadar meşgulüm ki piknik menüsüyle ilgili hiçbir şey düşünemedim. Bu yüzden sadece meyve salatası ve kurabiye götürdüm ama Noah yine de yaygara kopardı. Bugüne dek yediği en güzel meyve salatasını yaptığımı söyledi ve on üç tane kurabiye yedi. Sonra dramatik bir şekilde arkasına yaslandı ve içinden bir uzaylı fırlayacakmış gibi karnını tuttu.

“Sen harikasın,” deyince gururla kızardım. “Dereotuyla neler neler yapılır...”

Gülümsedim. “Yemek yapmayı öğrendiğimden beri, yemeklerim için senin gibi birisini bekliyordum.”

“Yemek yemeyi öğrendiğimden beri, senin gibi birisini bekliyordum,” dedi, neşeli bir şekilde. Tekdüze ses tonu ve salak suratına rağmen, sözleri beni eritti.

İşte benim fırsatım. Nihayet onu davet etmek için, büyük şans ayağıma gelmişti ama başaramadım. Evet, evet, henüz onu davet etmemiştim. Yakında bir şey söylemezsem kolum kadar uzun randevu yemeği listemi gösterebilecek bir randevum olmayacaktı ama küçücük de olsa hayır demesi ve aramızdaki şeyin bir yumurta sarısı gibi parmaklarımın arasından akıp gitmesi ihtimali, sessiz kalmama sebep oluyordu. Bunun yerine, piknik battaniyesinin üzerinde, onun yanına uzandım ve bulutsuz gökyüzüne baktım.

Mükemmel bir gündü. Atlantik Okyanusu’nun, şiddetini engelleyecek bir burun veya koy olmadan kayalıklara sert bir şekilde vurduğu Little Pond’un kuzeyindeydik. Noah’nın

seçtiği park yüksek, kayaların üzerindeydi ve okyanus oldukça aşağıda görünüyordu, gerçek bir su birikintisi değil de sadece sesi varmış gibiydi. Parktaki diğer insanlar için de esas ilgi odağı değildi. Lastikten salıncaklar, cılız bir köprüsü olan ahşap bir kale ve sahile doğru yüz elli metre kadar aşağıda, etrafında birbirlerinin fotoğrafını çeken beyaz saçlı kadınlar ile kelleşmiş adamlar olan bir deniz feneri vardı. Etrafımızdaki çimenler, insan sesleriyle dolup taşıyordu. Tamamen insan içindeydim ve buna rağmen çok iyi hissediyordum.

Derin bir iç çektim.

“Sıkıldın mı?” diye sordu Noah, dirseklerini yere koyup destek aldı ve çenesini kat kat gösterecek şekilde önüne baktı.

“Hiç de değil.” Ona ne söylesem, diye düşündüm. “İnsanları izliyorum.”

Oturdu ve dizlerini önüne katladı. “Bugün biraz kalabalık, değil mi?” İkimiz de oturduk ve bir an, kalelerine doğru koşan küçük korsanların çığlık seslerini dinledik, sonra Noah birdenbire, damar arayan bir doktor gibi eliyle bileğimi kaptı. “Kollara bakalım.”

Mutlulukla ona doğru uzattım. “Hiçbir şey yok,” dedim. “Kaşınmıyor bile.” Sonra, incelikten yoksun bir şekilde, boşta olan kolumu kaldırdım ve koltuk altımı işaret ettim. “Terlemiyorum da.”

Gölümsedi. “Dışarısının 30 derece olduğunu düşünürsek, bu biraz tuhaf.”

Bir anda utanarak kolumu indirdim. “Demek istediğim... Sanırım iyileştim.”

Bileğimdeki elini gevşetti ve parmaklarını avcuma getirerek çizgilerin üzerinde dalgın dalgın gezdirmeye başladı. “Uma-

rım.” Boğazını temizledi. “Demek istediğim, birisi piknik battaniyemizin yakınından yürüdüğü zaman kurdeşen dökmediğine memnunum...” Başını kaldırıp parlak mavi gökyüzüne baktı. “Ama sessizliğini koruduğun için de memnunum. Sınırsız dinleyebilme kapasiteni. Utangaçlığınla ilgili sevdiğim diğer her şeyi...”

Boğazım düğümlendi. O an gelmişti. Ona şimdi sormam gerekiyordu. Ama o an geçiyordu.

“Clafoutis* tarifi üzerinde çalışıyordum,” diye başladım, kararsız bir şekilde. Kafası karışmış bir halde bana baktı. “Vişneli ve kremalı bir şey. Hollanda fırınında yapılıyor ve fırının deli gibi sıcak olması gerek. Aslında, şöminede yapılıncaya çok güzel olduğunu duymuştum. Yüzlerce yıllık bir tarif.”

Kaşlarını birbirine yakınlaştırarak bakmaya devam etti. Ne söylediğime dair hiçbir fikri yoktu.

“Sıcakken daha mı lezzetli?” Midge teyze tarafından hazırlanmış senaryoyu takip etmeye çalıştım ama tüm özgüvenim yok olup gidiyordu.

Gözleri merakla benimkilere baktı ve kendimi durdurdum. Ne yapıyordum ben? Bu güzel günde, ağzımızda limonlu kurabiye tadıyla, battaniyesinin üzerindeydik. Elimi tutuyordu ve parmaklarının dokunuşundan başka hiçbir şey hissedemiyordum.

Ben bir geri zekâlıyım.

Clafoutis tatlısındaki vişnelerin geleneksel olarak çekirdekli bırakıldığını söylemek için durdum ama bunun yerine

---

* Genellikle kiraz veya çilek gibi taze meyvelerin pasta hamuruyla tabaka halinde üst olarak kullanılmasıyla yapılan bir tür tatlı. (ç.n.)

ona doğru uzanıp boşta olan elimle yüzüne dokundum ve diğer elimle de elini tutup onu öptüm. Bir an öylece donup kaldık, dudaklarımız birbirine temas etti ve sonra, aman Tanrım beni öpmeye başladı. Uzun, derin bir öpücüktü ve tüm vücudumu gerip alev alev yakıyordu. Bunu yapmayı bırakmak istemiyordum. Asla!

Üzerimize bir gölge düşünce durduk ve sebebini görmek için ondan uzaklaştım. Tişörtünün önünde çikolatalı cupcake kreması olan kızıl saçlı küçük bir oğlan çocuğuydu. Bizden on beş santim uzaklıkta, ağzı açık bir halde, gizlemediği bir büyülenmişlikle izliyordu. Sayesinde, öpüşme seansımızın bittiğini anlayınca hemen tüydü ama olan olmuştu artık. Omuzlarımdaki haberci yanmayı hissettim ve sonra kızarıklık kollarımı ve göğsümü kapladığında kurdeşenlere az kaldığını anladım.

Gözlerimi yukarı doğru devirirken başımı geriye doğru attım. “En azından iyileşmediğimi biliyorsun,” dedim gülerek çünkü gülüp geçmek ve krem sürmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

O da güldü ve kollarını başının altına koyarak piknik örtüsünün üzerine uzandı. Tüm bunları, mükemmel günü, sessiz okyanusu ve hatta o çocuğun tişörtündeki cupcake’i bile o yapmış gibi görünüyordu. Şu an, bana kendi marifeti olduğunu söyleseydi ona inanırdım. Uzandım ve başımı karnına koydum.

“Yarın akşam bana yemeğe gelmek ister misin?” diye sordum. “Clafoutis yapıyorum.”

“Senin evine mi?” Sesinde hafif bir tereddüt var. Beni endişelendirmeye yetecek kadar.

“Evet. Şey ya da... İstersen senin evinde de yapabilirim. Clafoutisi getirebilirim. Eğer istersen.”

Anlamalı bir sessizlik oldu, sonra Noah başını salladı ve bir saniyeliğine bir hayır cevabı duyacağımı sandım. Bunun yerine, “Yarın akşam yemeğe gelmeyi çok isterim,” dedi ve sesi midesinden kulaklarıma yankılandı. “Clafoutise bayılırım. Tarifin yüzlerce yıllık olduğunu biliyor muydun?”

Gülüyordum, o da gülüyordu ve güldüğü zaman karnı, başıma vuran küçük bir trampelen gibi bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. Başımı yukarı kaldırdım, sonra da aşağı eğdim, güneşin parlaklığıyla gözlerim kapanıyordu ve okyanus aşağıda kayalara çarpmaya devam ediyordu. İşte o an, âşık olduğumu anladım.

NEAN

“Bazen düşünüyorum da annem bir pastacı olsaydı –değildi– ve bana bu pastayı yapsaydı –yapmadı– çocukluğumun en sevdiğim pastası olurdu.”

– Dorie Greenspan, *Baking From My Home to Yours*,
Devil’s Food White-Out adlı pastası hakkında

Sonraki günlerde, J.J.’yle son saniyeye kadar güzel vakit geçirmeyi ve onu unutmayı aklıma koyarak Janey’ye hiçbir şey anlatmadım. Üstelik kafayı Noah’yla randevusu için son dakika hazırlıkları yapmakla bozmuştu. Ama bunaldığımı fark etmiş olmalıydı çünkü büyük akşam yemeğinin arifesinde, J.J. yeni dönem öncesi üniversite öğrencileri ne yapıyorsa işte onlarla meşgulken benim de boş durmamam için gereksiz işler icat etti. J.J. de kondom ve kırtasiye malzemeleri alıyordu herhalde.

Janey siyah yermantarı istemişti ama saatlerce gezmiş ol-

mama rağmen hâlâ arıyordum. Damariscotta'nın en havalı restoranına uğramak aklıma gelince neyse ki bulabilmiştim. Burası günlük menünün her masadaki kasap kâğıdına elle yazıldığı, sürdürülebilir bir yemek mekânıydı. Akşam yemeği servisinden önce geldim ve beni içeriye alana kadar cama vurdum. Sonra onlara siyah yermantarlarımı nereden edindiklerini sordum.

Aşçı iyi bir kahkaha atsa da nihayet beni mutfağına doğru yönlendirdi. Kendisine kasabadaki tek arkadaşımın yatağa atılma şansının siyah yermantarlarının varlığına bağlı olduğunu açıklayınca bana kendi zulasından vermeyi teklif etti. Otuz gramdan daha az bir miktar için Janey'nin parasından neredeyse yüz dolar ödedim. Aşçıya bu fiyata bedavaya biraz da muamele edebileceğimi söyledim ve bu onu o kadar çok güldürdü ki beni iki garson ve şarap servisi yapan kadınla –aynı zamanda kız arkadaşıydı– oturtup bedavaya karnımı doyurdu.

Ekip bunun, satabilmeleri için gecenin spesiyalitelerinin tadına baktıkları aile yemeği olduğunu açıkladı. Bir saat boyunca ve milyon tane bulaşıktan sonra kaba müşteriler ve bıçak yaralanmalarıyla ilgili hikâyeler anlattılar, bir an yakama yapışmış üzüntümü unuttur gibi oldum. Şunu söylemem gerekir ki yemekler neredeyse Janey'ninkiler kadar güzeldi ve dilimlediğinde çıtırdayan, çiğnendiğinde ağızda eriyen sert kabuklu mayalı bir ekmekle servis ediliyorlardı. Onlara ekmeği nereden aldıklarını sorduğumda, şef bana önünden hayran hayran bakarak geçtiğim fırından bahsetti. Camının üzerinde sürekli değişen ve ağızımı sulandıran bir ekmek listesi olan Bread and Honey adlı yer. Sadece iki blok ötedeydi.

Restorandan ayrıldıktan sonra fırına yürüdüm ve pence-
relerden içeri baktım. Saat neredeyse beşti ve saçlarını fileyle
tutturmuş, genç sayılabilecek iki kadın çalışan içeride, dük-
kânı kapatmaya çalışıyordu. Tezgâhın arkasında neredeyse
hiç somun yoktu ama kadının paketlemekte olduğu üç katlı
yuvarlak bir pasta vardı. Pasta, o kadar güzeldi ki nefesimi
kesti. Yan tarafındaki şeker hamuru parlak beyaz hindistan-
ceviziyle kaplanmıştı, üzeri pembe ve kırmızı puantiyelerle
süslenmişti, turuncu el yazısıyla “İyi ki Doğdun Meredith”
yazıyordu. Sözcüklerin etrafına serpiştirilmiş, ortası siyah
renkli küçük sarı çiçekler vardı. Iowa’da yol kenarlarında
büyüyen, güneş şapkalarından olduklarını fark ettim.

Bu kek bana önce yalnızlık sonra da kıskançlık hissettirdi.
Bu akşam Meredith olmak istiyordum. Eve gelip ön kapıyı
açtığımda “Sürpriz!” diye bağırıldığını; J.J., Janey, Midge
teyze, Noah ve hatta belki de restoranda tanıştığım insanla-
rın beklentiyle gülümsediğini, küçük kâğıt tabaklar ve plastik
çatalların yanındaki masanın üzerinde duran güzel pastaya
işaret ettiklerini görmeyi isterdim.

Ama doğum günüm ocak ayındaydı... J.J. çoktan gitmiş
olacaktı, Janey ve Midge teyze de benden bıkacaktı. Sürpriz
ya da pasta olmayacaktı. Hiç adil değildi.

Birdenbire, içeri girip doğum günü pastasını almaya gel-
diğimi söylemeyi düşündüm. Janey’nin bana verdiği fazladan
parayla ödeyebilirim. Onlara Meredith’in Boothbay Har-
bor’daki boncuk dükkânından iş arkadaşım olduğunu ve
partiden haberi olmadığını, şüphelenmemesi için dükkânda
geç saatlere kadar kalıp sayım yapacağımızı söylediğimizi

anlatacaktım. Büyük olasılıkla siparişi telefonda almışlardı. Akıllarına bile gelmeyecekti.

Ta ki Meredith'in esas arkadaşı gelip pastasına ne olduğunu sorana kadar. Tanrım, benim sorunun neydi? Doğum günü pastası çalmak da neyin nesiydi? Öğrenerek başımı salladım ve tam arkamı dönüp gidecekken kapı şingirtıyla açıldı.

"Selam," dedi, bir dakika önce yerleri süpüren sarışın kadın. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Kapatmaya hazırlanıyoruz ama eğer çaresiz kaldıysan sana bir somun bulabiliriz."

"Şey..." dedim ve durakladım, düşündüğüm şeyden dolayı suçluluk hissederek. "Merak ediyordum da şey..." Pasta çalmakla ilgisi olmayan bir şey söylemeye çalışıyorum.

"Meyveli kekimiz var," dedi kadın.

"Öyle mi?" Ne tür bir meyveli kekten bahsettiğinden tam olarak emin değildim.

"Tabii, içeri gel."

Peşinden, yoğun bir şekilde maya ve vanilya kokan fırına girdim. Boş raflara ve temiz tezgâhlara bakındım. Ne zaman buradan geçsem kasanın arka kısmındaki uzun masada bir un tepeciğini yoğuran birileri olurdu. Masa şu an tertemizdi.

"Yarının ekmeğini ne zaman yapıyorsunuz?" diye sordum, o plastik gibi görünebilecek kadar parlak olan sarı, örgü ekmeği paketlerken.

"Ekmeğine bağlı," dedi. "Çoğunu sabah 4.30 civarı yapmaya başlıyoruz."

"Sabah mı?" diye kuşkulu bir şekilde tekrarladım.

Bu tepkiye alışkın olduğu apaçık belli bir şekilde sırtıttı. "İnansan iyi olur."

“Beni işe alırsan, sabah erken yaptığın o işlerin bir kısmını yapabilirim,” dedim ve bunu söylediğim için, içten içe kendime pis bir bakış attım. Yani, lanet sabahın dört buçuğunda mı? Aklımı kaybetmiş olmalıydım.

Ben geri adım atmaya fırsat bulamadan, fırıncı başını eğdi. “Nasıl ekmek yapıldığını biliyor musun? İyi bir ekmek.”

“Evet,” dedim, susmayacak kadar gururlu bir şekilde. “Biliyorum. Sizdeki kadar çok çeşit değil. Ama ben hızlı öğrenirim. Ve günde, altı tane kadar somun yapıyorum bu yüzden fazlasıyla pratiğim var.”

Bu konuyu danışabileceği biri varmış gibi, bir an mutfağa bakındı. Ama pastayı kutuya koyan kadın gitmişti. Pastanın kendisi de tabii. Meredith arkadaşlarından biri mi, yoksa sadece gerçek alıcıya mı götürüyor, diye merak ediyordum. Her iki durumda da buraya pastayı almaya gelmiş olsaydım iş istemeyecektim. Ve şimdi bir iş istediğim için, burada çalışmayı ne kadar çok arzuladığımı fark ettim.

“Bak sana ne diyeceğim,” dedi fırıncı. “Cuma günü bana en iyi somununu getir. Bir tadına bakarız ve eğer güzelse işi alırsın. Saatte dokuz dolardan fazla ödeyemem,” dedi, mahcup bir şekilde omuz silkerek. “Ama istediğin kadar da ekmek alabilirsin.”

“Ciddi misin? İstersem altı somun alabilir miyim?” Eğer evet derse barınağa gidecek olan malzemeleri hiç etkilemeden çalışabilirdim. Hayatımı kazanmak amaçlı çalışmak konusunda iyi bir işaret olmalıydı.

Durakladı. “Ekmeğin o kadar iyiye, tabii. Prim olarak düşün.” Sonra, “Ama çikolatalı ve vişneli ekmek olmaz. O çok pahalı,” dedi.

“Anlaştık!” dedim. Tezgâha beş dolar bıraktım ve burnumu sokup o hafif safran kokusunun ekmekten gelip gelmediğine bakmamak için kendimi zor tutarak benim için hazırladığı kese kâğıdını aldım. “Cuma günü görüşürüz.”

“Cuma günü. Bu arada, geldiğinde arka tarafta olursam, adım Kim. Ama herkes bana Honey der. Senin adın ne?”

Düşünmeden, ağzımdan çıktı: “Nean Brown.”

Öylece, ona doğruyu söyledim.

JANEY

“Puding ikram etmek, ilanıaşk etmek kadar iyidir.”

– Dorie Greenspan, *Baking from my home to yours*

Noah’yla randevum bu akşamdı. Aşağıdakilerin hepsini hazırlamıştım:

Prosciutto krutonlu soğuk karpuz çorbası

Suteresi üzerinde ceviche deniztarağı

Vişneli ve balsamik karamelize soğanlı, Maytag peynirli
domuz pirzolası

Siyah yermantarı ile patates püresi... (Teşekkürler Nean)

Şarapla kızarmış enginar

Fırınlanmış çeri domates

Ve de domuz yememesi durumunda şunu yapıverdim:

Yeşillik yatağında füme kırmızıbiber gritleri eşliğinde ton
balığı (Charlie Palmer kitabımdan)

Ve tamam, kabul ediyorum, acil durumlar için kenarda duran ıstakozlu risottom da vardı.

Tatlı için, vişneli ve muhallebili clafoutis yaptım. Sıcak-ken tadı çok daha güzeldi, en azından bana göre öyleydi ve yanında da şu an dondurucuda sertleşen ev yapımı vanilyalı dondurmadan bir kepçe olacaktı. En çılgın hayallerimde, akşam yemeğini hafif bir sohbet ve kırmızı şarapta kaybolarak yavaş yavaş yedik. Sonra, belki de ikinci şişeyi yudumlamakta olduğumuzdan, tutkuyla kendimizden geçtik; tatlı bile servis edilmeden üst kata çıktık ve saatler sonra soğuk olmasını önemsemeden clafoutisten yedik. Düşüncesi bile, bu arada tatlıdan bahsetmiyorum, ağzımı sulandırıyordu.

Küçük de olsa işlerin hayallerimdekinden bile daha iyi gitmesi ihtimaline karşı, buzdolabımı kahvaltı malzemeleriyle doldurdum: Somon füme, krem peynir, yumurta, frenk soğanı ve sıkmalık taze portakallar. Bu da benim olumlu düşünce tarzımdı. Nean ona “Rüyalar Buzdolabı” diyordu.

Biraz aşırı olan yemeklerime ek, tüm bunlara, çok fazla abartmışım gibi göstermeden en iyi şekilde eşlik edecek şarabı seçmek için saatlerimi harcamıştım. Ki abarttım. Her yemek için farklı bir şarap servis etsem tuhaf mı olurdu acaba? Ya da hem enginar hem de vişneyle iyi gidecek mükemmel şarabı mı bulmaya çalışsaydım? Şarap dükkânındaki adamlara, aynı anda domuz eti, ıstakoz, deniztarağı ve ton balığı ile ne servis edebileceğimi sorduğumda bana tuhaf tuhaf baktılar. Kısa bir süre kendi aralarında konuştuktan sonra, “beyaz bir şey” önerisinde bulundular. Bu iş çok yorucuydu.

Tüm bunların üzerine bir de aşırı derecede gergindim. Bu

gece, Noah'yla aramızdaki şeyi ya netleştirecek ya da bitecekti. Bu benim tek şansımdı. Yemekleri beğenmezse ve güzel vakit geçirmezsek hiç ümit yoktu. Asla, hayır asla değildi ama bir daha cesaretimi toplayıp yeniden başlayamazdım. Başlasam bile ki bunu yapamam, bir başka Noah daha bulamazdım. O her yönden olağandışı biriydi, bunlardan en önemlisi de benimle konuşuyor olmasıydı.

Bu gece her şey tehlikede idi. Sinirlerim tepemde, sersem sersem dolanıp duran Nean'ı ve ısrarla boynuma çeşitli aksesuarlar taktıktan sonra birkaç adım geriye doğru yürüyüp dik dik bana bakan, sonra da başını sallayıp kolyeyi, şalı ya da kloş şapkayı geri alıp yeniden başlayarak beni deli eden Midge teyzeyi defalarca kovmuştum. Aşırı uğraşılmamış gibi durduğundan emin olana kadar, masayı altı defa hazırladım. Tekrar giysilerimi değiştirdim. Şimdi, büyük kalın askıları ile beni içinde çıplak hissettiren bel kısmı bol, koyu mavi renk bir elbise vardı üzerimde. Aşağı indiğimde, arka sıradan ısıklar duyduğum, bu yüzden çıkarmamaya karar verdim.

Noah'nın gelmesi gereken vakitten saniyeler önce, telefon çalmaya başladı. Panikledim. Ya iptal etmek istiyorsa? Ya fikrini değiştirdiyse? Ya başına bir şey geldiyse ya da hastalandıysa? Etkisiz hale getirmem gereken bir bombaymış gibi, telefonun üzerine atladım ve ahizeye "ALO?" diye bağırdım.

Uzun bir duraklama oldu. Belki de arabayla kaza yapmıştı ve kendinden geçmeden hemen önce beni aramıştı. Ya da belki kanaması vardı. "NOAH?"

"Kim? Hayır, ben Meghan Mukoywski. Evim Güzel Evim Kanalı Baş Yapımcısı. Janine Brown'la görüşebilir miyim, lütfen?"

Ah Tanrım, aklımı kaçıracaktım. Bir rahatlama nefesi vererek ada tezgâhm üzerine oturdum. “Ben Janine,” dedim, nefes vererek.

Bir duraklama oldu. “İyi bir zaman mı?”

Tezgâhm üzerine baktım. Yemeklerle doluydu. Daha önce bir kişi için bu kadar fazla yemek yapmayı denememiştim bile ve bu işi üstlendiğim için memnundum. Bana konsantre olacak bir sebep veriyordu. Kontrolüm altında bir şey.

“Tabii ki,” dedim, dikkatim dağılmış bir şekilde. Deniz-taraklarını tabağa şimdi mi alsaydım, yoksa son ana kadar soğuk mu tutsaydım?

“Sesin farklı geliyor,” dedi. Bir an kafamı karıştırdı ama sonra, telefonda kekelemediğimi fark ettim. Birazcık bile. Bu inanılmazdı! Noah’ya söylemek için sabırsızlanıyordum. “Nasıl gidiyor diye kontrol etmek için aradım. Neredeyse üç aydır bu evdesin. Şimdiye yerleşmişsindir, diye düşündüm.”

“Ne? Ah, evet. Evet, tamamen yerleştik.” Saate baktım. Birazdan gelmesi lazımdı. Artık telefonu kapatmam gerekiyordu.

“Öyle mi? Şahane. Bu durumda, çekim için kameraman göndermemizin tam zamanı olsa gerek.”

Alnımı büzüştürdüm. Ne? Bunu neden yapsın? “Pardon?”

“Montaj için. Çekiliş gecesi konuşmuştuk, hatırladın mı? Önemli bir şey değil. Siz evin içinde yürürken görüntülerinizi çekeceğiz. Gösteriş yaparken.”

Başımı geriye attım ve o akşamı hatırladım. Hayatım sadece üç ayda mı bu derece değişmişti? “Üzgünüm, Bayan Mukoywski, bunu tamamen unuttum. Eylül ayında yapabilir miyiz?”

Beni umursamadı. “Cuma diyelim. Sabah mı, öğleden sonra mı?”

Beynimin donuk girintilerinden bir ses karşı çıktı. “Bu... Yarın...”

Yapımcı rahatsız bir şekilde güldü. “Biliyorum, biliyorum, keşke daha erken haber verebilseydim. Sorun şu ki Marine’de işlerimizi yapan serbest bir çalışanımız var ve sadece cuma günü boş. Futbol sezonuyla alakalı... CBS Spor Kanalı. Ahh! Serbest çalışanlardan nefret ediyorum. Senin için sorun olmaz, değil mi?”

Büyük bir sorun olduğunu söylemek üzereyken kapı zili çaldı. Paniğim arttı. Bu bir randevuydu. Oyun değildi. Etrafa bakındım. Midge teyze bana el sallıyor ve merdivenleri işaret ediyordu, Nean ise J.J.’yle buluşmak üzere kapıdan çıkıyordu. Tam şu an, Noah kapıda duruyor ve beni, sadece beni bekliyordu.

“Gitmem gerek,” dedim telefona.

“O halde, yarın evde olacak mısınız?” diye sorduğunu duydum, ben telefonu kapatırken. Cevap vermedim. Yarın ilk iş onu arar iptal ederim, dedim kendi kendime, kapıya doğru giderken. Ev zaten dağılmış olacaktı. Ya da belki sadece dış çekimleri yapar, bir şekilde hallolurdu.

Kapıyı açtığımda telefon konuşmasını unuttum bile.

“Merhaba!” Biraz korkunç bir şekilde bağırdım. Karşımdaki Noah belli ki bugün için özel olarak hazırlanmıştı ve güzel görünüyordu. Kot pantolonu normalden daha temizdi ve üzerinde genelde tişört üzerine geçirdiği önu açık, mavi gömleği yerine düğmeli kareli gömlek vardı. Tabii ki kazma

küreği alıp işe koyulmaya hazır görünür vaziyette, gömleğinin kollarım dirseklerine kadar kıvırmıştı ama yine de gururum okşandı ve heyecanlandım.

“Selam,” dedi ve içeri adım attı. “Sanırım evine ilk kez geldim.”

Bir merhaba öpücüğü için ona doğru uzandım ama çoktan, girişten geçip büyük oturma odasına doğru yürümeye başlamıştı bile. Ona yetiştiğimde elini odanın ortasındaki büyük şöminenin taşları boyunca gezdirmekte olduğunu gördüm. “Vay...” dedi. “Bu çok şık.”

“Evet,” dedim, akşamın artık kontrolümden çıktığını hissederek. “Gezmek ister misin?”

Bana, sanki beni ilk defa görüyormuş gibi baktı. Tüm lüks detayları ve dekoruyla bu evin misafirler üzerinde öyle bir etkisi olduğunu biliyordum ama aynı zamanda incindim de. “Tabii,” dedi.

Kollarımı yana doğru açtım. “Burası, büyük oturma odası,” dedim, gereksiz bir şekilde. “Yarışmanın internet sitesinde adı büyük salon olarak geçiyor. Ve orada da Midge teyzenin yüzdüğü havuza çıkan kapı var.” Sürgü cam kapıya doğru gidip sonsuz havuza baktı ve şu an orada cıvılcıplak bir halde yüzmüyor olduğuna sessizce şükrettim. “Ve evin arkasındaki bu uzun oda, üç mevsim salonu. Çok güzel bir manzarası var.” Onu, oraya doğru yönlendirdim ve iki kişi için hazırlanmış yuvarlak cam masayı işaret ettim. “Böylesine muhteşem bir gecede, burada yiyebileceğimizi düşündüm.” Böylesine muhteşem bir gecede mi? Böyle bir şeyi kim söylerdi ki?

“Güzel görünüyor,” dedi Noah, çekimser bir şekilde. Beğenmemiş miydi? Bunun yerine yemek odasını mı hazırlamalıydım?

“Ve bu kapı da yemek odasına, oradan da mutfağa çıkıyor.” Muhteşem, saray gibi mutfağımın içerisinden geçerken nefesimi tuttum. Bunun ne kadar mükemmel olduğunu görecekti miydi? Umursayacak mıydı?

“Vay!” dedi yine. “Bu bayağı iyi.” Bir iltifat gibi değildi. Buzdolabına doğru gitti ve suçlayıcı bir şekilde, kapısına monte edilmiş televizyon ekranını işaret etti. “Bu ne için?”

Bir anda çok aptal hissettim. “Ah, şey...” O buzdolabını seviyordum. Nean ve Midge teyzeden sonra üçüncü en iyi arkadaşım o. Ama bir anda sattım. “Evin yanında geldi işte. Çok çılgın, değil mi? Buzdolabında bir televizyon...”

Noah başını salladı. “Bazı insanlar ne görseler alıyorlar.” Biraz kalbim kırılmıştı.

“Ama yemek programları izleyebilirsin, bu yönden güzel,” dedim, buzdolabı beni duyarsa incinmesin diye. “Eğlenceli, küçük bir eklenti sadece.”

“Hımm” dedi ve modum biraz daha düştü. “Vay!” Son rötuşları veya ısıtılmayı bekleyen tabaklarca yemeğin durduğu ada tezgâha doğru döndü. Altı tane gaz gözü birden çalışır haldeydi ve iki fırının da ışıklarının yanıyor olduğunu gördü. “Başka kim geliyor?” diye sordu.

Dudaklarımı büzdüm. “Sadece biziz.” Midem çalkalandı. “Ne yemek isteyeceğinden emin olamadım.” Dev bir salak gibi hissediyordum. Onun mutfağıma girmesine asla izin vermemeliydim. Çaresiz bir halde, büfede dinlenmeye bıraktı-

ğım iki bardak şarabı aldım ve bir tanesini ona uzattım. “Şerefe!” dedim, kendi sesimdeki telaşı duyarak.

Bardağı masaya ölü bir fareymiş gibi bıraktı. “Janey, ben içki içmem. Bunu bildiğini sanıyordum.”

“İçmiyor musun?” Bunu nasıl bilebilirdim ki? Sadece öğlen yemeklerinde buluşmuştuk.

“Hayır.” Savunmaya geçmiş bir halde kollarını kavuşturdu. Felaket bir ruh hali içerisinde olduğunu fark ettim. Yanlış bir şey mi yapmıştım?

“Ama bunu özel olarak senin için seçtim. Bir zamanlar çiftliğinin yanında olan Hudson Nehri’nin şarabı!”

Başını salladı. “Teşekkürler, sanırım.” Düpedüz rahatsız görünüyordu. Yemeklerim ve planlamalarımın onu korkutmuş muydum? Ama yemeklerimi sevdiğini düşünmüştüm. İşaretleri tamamen yanlış mı okumuştum?

Yüzüm düştü. “Önemli değil,” diye yalan söyledim, kendimi susturabilmeyi dileyerek. Bardağımdan büyük bir yudum aldım. “Yöreysi tanırsın diye düşünmüştüm,” diye ekledim, bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini duyunca ses tonum giderek alçaldı.

Bir süre boyunca orada öyle sessizce durup kendimi moron gibi hissettim. Az önce “yöre” kelimesini cümlede mi kullanmıştım ben? Bizden birkaç metre ötede bekleyen dört şişe kırmızı şarabı düşünürken bu sözcüğü defalarca kafamda tekrarlardım. Alkol problemim olduğunu düşünecekti. Ama kim akşam yemeğiyle şarap içmezdi ki? Sadece alkolikler, değil mi? O bir alkolik miydi?

Boğazını temizledi ve beni içinde bulunduğumuz tuhaf ana geri döndürdü. “Hadi yiyelim,” dedim, çünkü zekice ve

esprili bir sohbet açmadığım durumlarda, yemeklerim beni kurtarabilirdi. “Şöyle otur ve ben de çorbayı hazırlayayım. Karpuz seversin, değil mi?”

“Tabii,” dedi ve içeri girdiğinden beri ilk defa gülümsedi. Gülümsemesi, o tanıdık çarpık sırtışı, sırtına nazikçe dokunup onu arka odaya, bizi bekleyen iki kişilik romantik masaya doğru ittirmeme yetecek bir güven verdi.

“Birazdan orada buluşuruz.” Televizyon panelini suçlulukla okşayarak buzdolabını açtım ve üzerine hafif bir nane dokunuşu yaparak demlendirdiğim soğuk çorba ve ekşi kremayı çıkardım. En azından bunu doğru yaptım. Bunu sevecekti işte.

İki kâseyi çorbayla doldurduktan sonra ona doğru götürdüm ve odanın ortasında durup çatık kaşlarla okyanus manzarasına baktığını gördüm.

“Ne oldu?” diye sordum, çorba kâselerini onlarla uyumlu beyaz tabakların üzerine koyarken.

“Hiçbir şey,” dedi masaya otururken hafifçe yüzünü buruşturarak. “Burada yaşamak bayağı güzel olmalı.”

“Öyle.” Bunu söylerken başımı salladım. “Sen nerede yaşıyorum demiştin?” Bu konuyu konuşurken rahat olmaya çalıştım ama aslında, detayları öğrenmek için can atıyordum.

“Little Pond’da,” dedi, içki içmediğini söylerken kullandığı ses tonunun aynısıyla. “E herhalde!” diyen ergen bir oğlanın sesi.

Onu konuşturmaya, ortak bir nokta bulmaya çalıştım. “Barınağa yakın mı?”

“Uzak değil.” Sessizlik çöktü. Ağzına bir kaşık çorba gö-

türüp tadına bakarken onu dikkatle izledim. “Mmm,” dedi ama her zamanki hevesinden eser yoktu.

Belli belirsiz gülümsedim. “Bana evinden bahsetsene,” dedim, naneyi çok mu fazla koydum diye merak ederek. “Manzarası var mı?”

“Pek sayılmaz.”

“O halde denizden uzak.”

Gözlerini tekrar okyanusa doğru çevirdi. Onu daha önce böyle bir ruh halinde görmediğimi fark ettim. “Doğru,” dedi nihayet. “Burası kadar güzel bir yer yok,” diye ekledi.

Nean’ı ve parası olan insanlara karşı sergilediği tahammülsüzlüğünü düşündüm. Noah şu an bunu mu hissediyordu? Bu yüzden mi o kadar suratsız görünüyordu?

“Böyle bir ev kazanmak, insanın başına gelebilecek en iyi şey,” dedim, ona bu yeri satın almadığımı ve kucağıma düşüğünü hatırlatmaya çalışarak. “Çok şanslı hissediyorum.”

“Gayrimenkul vergilerinin nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum.”

Ne tepki vereceğimi bilemeyerek irkildim. Bunu söylemesi biraz yersizdi. Ama diğer yandan, New Englandlıların para konularında biz Iowalılardan daha açık olduğunu duymuştum. Olmamaları imkânsızdı. Romalıların yaptığı gibi, ona dürüstçe cevap verdim.

“Bana yıllar önce kalan bir mirasla ödemeyi planlıyorum.” Güldü. “Bazı insanlar şanslı doğuyor.”

Kaşığımlı düşürdüm. Canıma tak etmişti. “Pardon? Şans mı? Miras yerine, adamın hayatta olmasını tercih ederdim, çok teşekkürler.” Söylediklerinden o kadar rahatsız oldum ki

ona Ned'den bahsetmediğimi bile unuttum. Noah'ya ondan ilk defa bahsettiğimi fark edince midem bulandı.

Aynı anda iyi ve utanmış görünecek kadar düzgün birisiydi. "Üzgünüm," dedi, yumuşak bir şekilde. "Pislik gibi davranıyorum."

"Evet, öyle davranıyorsun," diye kabul ettim, candan bir şekilde. "Çorbayı nasıl bulduğunu bile söylemedin."

Peçeteyi kucağından çekti ve ayağa kalktı. "Gitmem gerek."

"Ne?" Şu an fırında kısık ateşte pişmekte olan doldurulmuş, mühürlenmiş domuz pizolalarını düşündüm. "Şimdi mi?"

"Bu iyi bir fikir değilmiş." Sesi alçak ve ifadesizdi ama karpuz çorbasından bahsetmediğini anlayabiliyordum. Masadan uzaklaşmaya başladı.

"Bekle!" derken öylesine hızlı ayağa kalktım ki kâse, tabağın üzerinde şangırdadı. "Gidemezsin. Domuz pizolası yaptım. Patates püresi ve kızarmış enginar yaptım. Clafoutis yaptım." Ne kadar çaresiz ve acınası davrandığımın farkındayım ama duramıyorum.

"Buzdolabında ev yapımı dondurma var," diye bağırdım arkasından, o oturma odasına doğru yürürken. "Noah!" Beni bırakıp gidiyordu, geri adım attığını gördüğüm anda gözlerim yaşlarla dolmaya başlamıştı. Öfke gözyaşları. "Bir enginarı temizlemenin ne kadar vakit aldığını biliyor musun?" diye haykırdım.

Oturma odasının ortasında durdu ve bana döndü. Arkasından o kadar hızlı takip ediyordum ki neredeyse ona çarpıyordum. Sakinleşmek için kollarımı öne doğru uzattım, sonra da gömleğine tutundum. "Noah?" diye sordum. "Neler oluyor?"

Sert yüzüne rağmen hâlâ sıcak gözleriyle bana baktı. “Janey, sen harika birisin,” dedi. Liseden beri bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. “Gerçekten öylesin.”

O an, kendimi kaybettim. Ağlamaya başladım ve gömleğine daha da sıkı tutundum. Sanki bundan saklanabilirmişim gibi, başımı göğsüne yasladım.

“Ama cidden, ben senin için uygun değilim,” dediğini duydum, sanki başka bir odadan hatta başka bir evden konuşuyordu. Bana mı söylüyordu? Ya da başka bir hayatta, başka bir boyutta, başka birine mi söylüyordu?

“Kimse için uydun değilim,” dedim, gömleğine gömülmüş bir halde ve gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. Dikleştim ve gömleğini bıraktım. “Bu kadar fazla yemek yapmamalıydım,” diye ekledim, bunu söylerken ne kadar çılgınca davrandığımı bilerek. Tanrım, bir dizi anlamsız öğlen yemeği, piknik ve... Araba gezileri uğuruna âşık olmuştum. Koca bir ilişki boyunca yetecek kadar fazla yemek yapmıştım. Ama beslenecek bir ilişki hiç olmadı. Sadece zihnimde yaşandı.

Şu an bakıyor olduğum gömleğinde ıslak lekeler vardı: iki göz ve bir burun. Ona sıkıca tutunduğum yerde iki tane kırışmış nokta vardı. “Geldiğin için teşekkür ederim,” dedim, neden teşekkür ettiğime dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen.

“Bunun için üzgünüm,” diyerek alnımdan öptü. Nefesimi tuttum, dudaklarımı birbirine bastırdım. “İyi geceler, Janey,” dedi ve beni orada dururken öylece bıraktı. Gözlerim giderek kururken düşüncelerim daha da uzaklara daldı. Bu gece riske attıklarımı, kaybettiğim her şeyi düşünüyordum. Bir süre öylece durdum ve sonra mutfağa gidip fırını ve ocağı söndürdüm.

Sonra çorba kâselerini yıkadım, kaşıkları bulaşık makinesine koydum ve peçeteleri kirli sepetine attım. Noah'nın burada olduğuna dair tek bir iz kalmadığında ve bunlar hiç yaşanmamış gibi görüldüğünde, dışarı çıktım. Karanlığın çökmesini ve ay ile yıldızların çıkmasını beklemek için, kalyalardan indim. Ned'le konuşabileceğim tek zaman buydu.

NEAN

“Mutfakta en az kullanılan araç beyindir.”

– Alton Brown, *I’m Just Here for the Food*

Janey flörtüyle oynasırken ben de ağaçların arasına dalıp J.J.’yi aramaya başladım. İlk defa yakınlaştığımız çam iğnesi ormanının orada bir randevu ayarlamıştık. Tüm kalbimle ve sabırsızlıkla bekliyordum. Janey’nin geniş ürün yelpazesinden bir şişe şarap aşırımtım. J.J. de kâğıt bardak ve battaniye getirmekle görevliydi. Başka neye ihtiyacımız vardı ki?

Burada kalmasına ihtiyacımız vardı. Ama bu gerçekleşmeyecekti.

Nihayet yerimize geldim ve tamamen rahatlamış bir halde, orada beklediğini gördüm. Artık onu ne zaman görsem, Okul Bağları filminde, Dartmouth’un kutsal salonları ve çimenliklerinde, kollarının altındaki deri ciltli kitaplarla havalı havalı yürüdüğünü hayal ediyordum. Görünüşe göre zihnimdaki kampüs 1950’li yıllarda kalmıştı.

O görüntünün yerine, yıpranmış kot pantolon giyen ve bir el arabasını ittiren yarı zamanlı bahçıvan J.J.’in görüntüsünü koyarken oldukça zorlandım. Artık ümitsizdi... Artık aklımda, sonsuza kadar iki dirhem bir çekirdek kalacaktı.

“Dokuz gün daha,” dedim merhaba yerine. Ona, birlikte ne kadar zamanımızın kaldığını hatırlatma alışkanlığı edindim. Belki de ben arkada kalırken onun devam etmesi gerçeği yüzündendi ve bu konuda suçlu hissetmesini istiyordum.

“Sana da selam,” diye yanıtladı. “Noah şu an evde mi?”

Başımı salladım. “Yan taraftan gelirken ona gizlice baktım. Çiftçi haliyle tatlı görünüyordu.”

J.J. kocaman gülümsedi. “Siz Brown kızları,” dedi, sinir bozucu bir şekilde bizi birbirimize doğru iteleyerek. “Toprakla uğraşan erkeklere doyamıyorsunuz.”

“Bunu kaç kere daha açıklamam gerek? Akraba değiliz. Sadece soyadımız aynı.”

J.J. omzunu silkti. “Bana kardeş gibi geliyorsunuz.”

Kırılmış gibi davranarak hafifçe ittirdim yine de içten içe gururum okşandı. “Ama değiliz,” dedim, ona olduğu kadar kendi kendime de. “Ve bunu sakın unutma.”

“Şarap ne oldu?” diye sordu. “Bizim için ne buldun?”

Üzerinde Fransız şatosu resmi olan bir şişe şarabı gösterdim. “Bakalım...” dedim, gözlerimi kısarak etikete bakarken. “Cote Rotie. Fransızcada, ‘Bu seni ekstra sarhoş edecek,’ demek.”

“En sevdiğim vintage şarap.” J.J. bir tirbuşon çıkardı. Bakın işte bu yüzden havalı bir üniversiteye gidiyordu çünkü tirbuşon getirmeyi akıl etmişti ve ilk kadehlerimizi yudumla-

maya başlıyorduk. Aslında, fincanımız demeliydim. Şarap gerçekten harikaydı. Bir anlığına Janey'nin büyük akşam yemeği listesinden çıkardığım için pişmanlık hissettim ama zaten iki şişe almıştı. Ve görünüşe göre, normal ucuz şaraplardan çok daha etkiliydi. Yani büyük olasılıkla ona bir iyilik yapmıştım.

J.J. de benimle aynı şeyleri düşünüyor gibi görünüyordu. "Janey ve Noah şu an ne yapıyordu acaba?"

Gece havası sıcaktı. Bacaklarımı uzatıp ayakkabılarımı çıkarttım. "Büyük olasılıkla domuz pirzolası yiyorlar," dedim.

"Belki de..." J.J. arkamdan sarıldı, ona yaslanmam için pozisyon aldı ve parmaklarını saçlarımin arasında gezdirmeye başladı. "Ya da yemek yiyemeyecek kadar arzuyla dolmuşlardır." Boynuma minik öpücükler kondurdu ve tüm vücudum ağırlaştı.

Sonra, arzu ve kahkahaya boğulan Janey'yi düşündüm. "Evet doğru. Sanki Janey yemek yapmaktan başka bir şey düşünebilirmiş gibi. O mutfağı görmeliydin. Nereye baksan yemek üstüne yemek. Old Country Buffet'a gitmek gibi." Bunu söylediğim anda kızardım. J.J.'in, Old Country Buffet'a hayatı boyunca hiç gitmediğine dair bahse girerdim. Istakoz yemekle meşguldü.

Ama J.J. güldü. Gülüşü sıcak ve kucaklayıcıydı. "Bir kere, izci gezisindeyken Portland'daki Old Country'ye gitmiştim. Kimin en fazla süzme peynir yiyebileceğini görmek için bir yarışma yaptık. Ben kazandım. Süzme peynirle dolu bir mideyle okul otobüsünde eve dönmek tuhaf bir histi."

Güldüm. "Neden süzme peynir? Neden kızarmış tavuk, biftek ya da başka lezzetli bir şey değil?"

“Çünkü...” dedi, bir gerçeği açıklayacakmış gibi. “Salata barın ücretini ödediğinde sınırsız süzme peynir bedava oluyor,” dedi sanki herkes tarafından bilinen bir şeymiş gibi. “Ve salata bar, açık büfeden çok daha ucuz.” Kulağıma fısıldamak için eğildi. “Bir sürü domuz pastırması da yedik.”

Başımı yan yatırdım. “Ciddi misin? Paralarını 6,99 dolarlık çocuk açık büfesine savurmadın mı? Seni anlayamıyorum, zengin misin fakir mi?”

Sıcak bir kahkaha daha. “Emin değilim. Buradaki doğru cevap ne?”

“Fakir,” dedim özgüvenle ve ona doğru döndüm.

Başını salladı. “Nean, çok tuhaf birisin.” Sonra yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü.

Uzun bir süre sonra, beynime kan gittiğinde ve şarap uzak bir anı haline geldiğinde, J.J.’yi benimle eve dönmesi için ikna ettim. Ne de olsa çakırkeyiftim ve seviliyordum, dolayısıyla da çok açtım. Evden çıkarken masanın üzerinde duran yığınla yemeği düşündüm. Patates, taze ıstakoz, deniztarağı, yulaf ve kalanlar için artık hiçbir şansımın olmayacağını fark ettim. Janey’nin büyük olasılıkla fazladan domuz pirzolası yaptığını hatırlattığımda, J.J.’ye yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kaldım. Çabucak yola çıkıp çiftliği geçti ve sonra ağaçlıkların arasından geçip bahçıvan kulübesine çıktı. Evden yaklaşık otuz metre uzaklıktaki ağaç sınırına geldikimizde, yemekler tarafından uyarılmış paniğini durdurmak için tüm gücümle onu tuttum.

maya başlıyorduk. Aslında, fincanımız demeliydim. Şarap gerçekten harikaydı. Bir anlığına Janey'nin büyük akşam yemeği listesinden çıkardığım için pişmanlık hissettim ama zaten iki şişe almıştı. Ve görünüşe göre, normal ucuz şaraplardan çok daha etkiliydi. Yani büyük olasılıkla ona bir iyilik yapmıştım.

J.J. de benimle aynı şeyleri düşünüyor gibi görünüyordu. "Janey ve Noah şu an ne yapıyordu acaba?"

Gece havası sıcaktı. Bacaklarımı uzatıp ayakkabılarımı çıkarttım. "Büyük olasılıkla domuz pizolası yiyorlar," dedim.

"Belki de..." J.J. arkamdan sarıldı, ona yaslanmam için pozisyon aldı ve parmaklarını saçlarımın arasında gezdirmeye başladı. "Ya da yemek yiyemeyecek kadar arzuyla dolmuşlardır." Boynuma minik öpücükler kondurdu ve tüm vücudum ağırlaştı.

Sonra, arzu ve kahkahaya boğulan Janey'yi düşündüm. "Evet doğru. Sanki Janey yemek yapmaktan başka bir şey düşünebilirmiş gibi. O mutfağı görmeliydin. Nereye baksan yemek üstüne yemek. Old Country Buffet'a gitmek gibi." Bunu söylediğim anda kızardım. J.J.'in, Old Country Buffet'a hayatı boyunca hiç gitmediğine dair bahse girerdim. Istakoz yemekle meşguldü.

Ama J.J. güldü. Gülüşü sıcak ve kucaklayıcıydı. "Bir kere, izci gezisindeyken Portland'daki Old Country'ye gitmiştim. Kimin en fazla süzme peynir yiyebileceğini görmek için bir yarışma yaptık. Ben kazandım. Süzme peynirle dolu bir mideyle okul otobüsünde eve dönmek tuhaf bir histi."

Güldüm. "Neden süzme peynir? Neden kızarmış tavuk, biftek ya da başka lezzetli bir şey değil?"

“Çünkü...” dedi, bir gerçeği açıklayacakmış gibi. “Salata barın ücretini ödediğinde sınırsız süzme peynir bedava oluyor,” dedi sanki herkes tarafından bilinen bir şeymiş gibi. “Ve salata bar, açık büfeden çok daha ucuz.” Kulağıma fısıldamak için eğildi. “Bir sürü domuz pastırması da yedik.”

Başımı yan yatırdım. “Ciddi misin? Paralarını 6,99 dolarlık çocuk açık büfesine savurmadın mı? Seni anlayamıyorum, zengin misin fakir mi?”

Sıcak bir kahkaha daha. “Emin değilim. Buradaki doğru cevap ne?”

“Fakir,” dedim özgüvenle ve ona doğru döndüm.

Başını salladı. “Nean, çok tuhaf birisin.” Sonra yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü.

Uzun bir süre sonra, beynime kan gittiğinde ve şarap uzak bir anı haline geldiğinde, J.J.’yi benimle eve dönmesi için ikna ettim. Ne de olsa çakırkeyiftim ve seviliyordum, dolayısıyla da çok açtım. Evden çıkarken masanın üzerinde duran yığınla yemeği düşündüm. Patates, taze ıstakoz, deniztarağı, yulaf ve kalanlar için artık hiçbir şansımın olmayacağını fark ettim. Janey’nin büyük olasılıkla fazladan domuz pirzolası yaptığını hatırlattığımda, J.J.’ye yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kaldım. Çabucak yola çıkıp çiftliği geçti ve sonra ağaçlıkların arasından geçip bahçıvan kulübesine çıktı. Evden yaklaşık otuz metre uzaklıktaki ağaç sınırına geldiğimizde, yemekler tarafından uyarılmış paniğini durdurmak için tüm gücümle onu tuttum.

“Bekle!” diye tısladım, sanki aşk böcekleri bu kadar uzaktan bizi duyabilecekmiş gibi. “Sessiz olmalıyız, aksi takdirde onları rahatsız edebiliriz.”

J.J. ciddiyetle başını salladı ve evin okyanus tarafına geçmek için, diğer tarafa gidip eğilerek mutfak kapısına doğru sızmaya koyulduk, böylece arka odadaysalar bile bizi görmeyeceklerdi. J.J. biz yaklaştıkça Pembe Panter melodisini mırıldanmaya başladı ve çaresizce bastırmaya çalışmama rağmen deli gibi kıkırdamaya başladım. “Şşşt!” Yüksek sesle fısıldadım. “Fark edilmemeliyiz. Domuz pırzolarının geleceği tehlikede.”

Bu J.J.’in daha da ürkmesine sebep oldu. Başı öne eğilmişti, işaret parmağı dudaklarının üzerinde, parmak uçlarında yürürken tavrı ve edası beni bitirdi. Kıkırtıları engellemek için ağzımı kapattım ama ağzımın kenarlarından ve gözlerimden taşı.

Kahkahalarımı bastırmak için göğsünü kullanarak bana sıkıca sarıldı ama sonra onun da gülmeye başladığını hissettim ve kısa süre sonra ikimiz de birbirimize tutunarak ve titreyerek tutmaya çalıştığımız kahkahalarımıza boğulduk.

“Sessiz,” demeye çalıştım ama nefesim kesildi. “Janey’yi düşün!” Kıkırtılarımı durdurmaya çalışırken evinin yanma çökmüş gülmekten neredeyse altımıza işemek üzere olduğumuzu görseydi, yüzündeki ifade nasıl olurdu, merak ettim. Öfkeli yüz ifadesini düşününce daha da fazla kahkaha attım.

J.J. isterik bir halde başını salladı. “Üzgünüm, üzgünüm.” Derin bir nefes aldı. “Cidden, Noah’yla arasındaki şeyi mahvedersek ikimizi de öldürür, biliyorsun.” Biraz ayıldı ve beni omuzlarımdan tutarak dikleştirdi.

“Haklısın,” dedim, başımı sallayarak ve nefes nefese. “Onca yemek ve hazırlık... Eğer şu an hepsini mahvedersek kim bilir bir daha ne zaman yatağa atılma şansı olacak.”

“En azından, marketler tekrar stok yapabilene kadar değil. Hadi,” diyerek ayağa kalktı ve yüksek mutfak penceresinden baktı. “Mutfakta kimse yok.” Yavaş yavaş, merdivenlerden mutfak kapısına doğru süzöldü, kapının kolunu çevirdi. İçeriden ses yoktu. Kapıyı hafifçe araladı ve burnunu içeri soktu.

“Sahil temiz!” diye fısıldadı, heyecanlı bir şekilde. “Ve domuz görüyorum!”

Birlikte içeri sızdık. Etrafta yayılmış olan yiyeceklere göz gezdiren, sonra da altı tane devasa kızarmış pirzolanın tamamen unutulmuş ve el değmemiş bir şekilde durduğu metal tavaya saldıran J.J.’yi izledim. Parmaklarıyla bir tanesini kemiğinden tutarak kaldırdı ve ortaçağ döneminde koyun budu yer gibi kocaman bir ısırık aldı.

“Mmmm...” dedi şevkle ama yumuşak bir şekilde.

Büyük ikramiyeyi kalın, kremalı pirince sarılmış ve tamamen el değmemiş görünen soğuk ıstakoz tenceresiyle vurdum. Tencerenin içindeki tahta kaşığı kullanarak tadına baktım. Kremalı, tatlı lezzet beni benden aldı ve zevkten inledim. “Mmmmmmm.” Yutkunduktan sonra, sessizce “Aman Tanrım, bu çok iyi!” diye ekledim.

J.J. geldi ve ona bir kaşık dolusu ıstakoz uzattım. Biraz tadına baktı ve tepkisi benimkiyle aynı oldu. Sonra büfeyi görünce gözleri kocaman oldu.

“Şarap!” diye fısıldadı. Yan yana dizilmiş şarap şişeleri-

ne doğru bir hamle yaptı ama kolumu göğsüne koyarak onu durdurdu.

“Dur. Mutlu çift nerede?” diye sordum.

“Yukarıda olmalılar,” dedi J.J, kaşlarını kaldırıp indirerek. “Çıt bile çıkmıyor...”

Mutfak girişinden baktım ve hiçbir şey görmedim. Cesaretlenmiş bir şekilde, ana oturma salonuna doğru süzıldüm. Kimse yoktu. Üç mevsim odası da boştu. Tamamen emin olmak için havuzun orada olup olmadıklarını da kontrol ettim ama dışarıda büyüyen karanlıktan başka bir şey göremedim. Coşkulu bir şekilde mutfaka koştum ve J.J.’in dudaklarına kocaman bir öpücük kondurdum. “Burada kimse yok!” dedim, sesimin biraz daha yükselmesine izin vererek. “Yukarıda işi pişiriyor olmalılar!”

J.J. sırtıttı. “Bu demektir ki...” Her yönden etrafımızı çevreleyen iştah açıcı yemekleri işaret ederek sorgular biçimde bana baktı.

“Ah, evet bebeğim,” dedim ve bulabildiğim en büyük tabakları almak için büfeye gittim. “Bunların hepsi bizim.”

Yemeklere tamamen yumulduk. Evyenin yanındaki çekmecedan çatal ve büyük çorba kaşığı aldık. Istakoz, parlak turuncu baharatlı yulaf, kırmızı domatesler, prosciutto ile dolu minik tostlar ve büyük miktarlarda patates püresi dolu tencereyle tabakları alıp bar masasına götürdük. J.J., ince dilimlenmiş deniztarakları ve salatayla dolu servis tabaklarımızı, küçük bir kâsenin içindeki krema ve etrafındaki enginar yapraklarını ve tabii ki hâlâ tavada olan domuz pirzolarını getirdi. Sonra, evle birlikte gelen havalı, kâse şeklindeki bü-

yük kadehlerden iki tanesine şarap koydu. Tabureleri mutfak barının yanına çekti. Doğrudan tencerelerin içinden, vahşi hayvanlar gibi tıkmaya başladık. J.J iki metre ötede barın üzerinde bir kapakla örtölmüş kırmızı emaye tencereyi gösterdiğinde, çok pahalı siyah yermantarı ve bol tereyağı sayesinde soğukken cennet kadar lezzetli patates püresinden iki lokma aldım.

“O nedir?” diye sordu. Gözleri, hayatında ilk defa kaydırak gören bir çocuk gibi iri ve hevesliydi.

“Hiçbir fikrim yok.” Söz konusu tencereye ulaşabilmek için taburemin üzerine çıktım ve bize doğru çektim. “Bu tencerede bir şey yaptığını hatırlamıyorum...”

Yavaşça, ağır kapağı kaldırdım. İçine göz attık ve dehşet içinde kalakaldık. İçinde harika ve lezzetli bir tür vişneli tatlı vardı. Krema kıvamlı sarı muhallebi, vişne puantiyelere pürüzsüz bir zemin oluşturarak sanki bir yemek kitabından fırlamış gibi inanılmaz bir tarz ve zarafet kazandırmıştı. Sadece bakınca bile sulu vişnelerin ve pürüzsüz kremanın tadını alabiliyordunuz. Ağzım sulanmıştı.

“Vay be!” dedi J.J. “Bu nedir?” Benim hissettiğim merakın aynısıyla sallandığını görebiliyordum.

“Emin değilim ama tatlı olmalı. Muhteşem görünüyor,” dedim gereksiz bir şekilde, kapağı kapatırken.

“Bekle...” dedi J.J., kaşığını bir kitle imha silahı gibi tencereye doğru tutarak “Tadına bakmak istiyorum.”

“Aklından bile geçirme.” Kapağı çarparak kapattım ve tencereyi ondan uzaklaştırdım. “O şeyi gördün mü? Şahane bir şey. Bunu bozamayız, ya daha sonra yemeyi planlıyorlarsa?

Şeyden sonra?” J.J.’in buradaki önemli noktayı anlayabilmesi için, o kısmı olabildiğince güçlü bir şekilde vurguladım.

J.J. gözlerini, ellerinden kaçan tencereden ayırmadan, tereddütle kaşığını indirdi. “Hayır, haklısın,” dedi yavaşça. Bana pek de inanmış gibi gelmedi ve ilgisi azalarak domuz pırzolasına arkasını döndü. “Fazla mükemmel.”

Aynı anda iç çektik. “Kesinlikle. Bizim için fazla mükemmel,” dedim. “Biraz daha şarap uzat bana.”

J.J.’yle bir saat, belki de daha fazla bir süre boyunca yedik, içtik. Lezzetli etler ve krema bize zamanın nasıl geçtiğini unutturdu. Giderek büyüyen şarap sarhoşluğuma rağmen daha fazla yiyemeyecek hale gelene, sersemleyip tamamen ısınana kadar her ısırığın tadını çıkararak ve her şeyi dikkatle tadarak yavaşça yedim. Tüm bu süre boyunca yukardan çıt çıkmadı ve ne kadar zaman geçtiğini fark ettiğimde merakla J.J.’ye baktım. “Noah bir aygır olmalı,” dedim, ağzımı şarapla doldurduktan sonra.

J.J. büyük mutfak saatine baktı ve sonra da bana. “Hadi be. Saat neredeyse on bir. Ne kadar zamandır burada olduğumuzu fark etmedim bile.”

“Ben de. Yukarıda neler oluyor sence?”

“Bilmiyorum ama Janey’ye sor, böylece tadına bakabiliriz,” dedi, gözleri parlayarak. Gördüğüm kadarıyla, en az benim kadar içmişti. İkimiz de taburelerimizde hafifçe öne eğilmiş bir şekilde oturuyorduk.

“Belki de önce biraz tekniğimizi çalışmalıyız,” dedim, ağzıma giren saçım yüzünden sözcükleri geveleyerek ve saçımı seksi bir şekilde savurarak. “Repertuarımıza yeni bir şey

eklemeden.” Bunun bir davet olduğunu anlaması için, elimi J.J.’in kasıklarına yerleştirdim. Bileğimi tuttu ve elimi bacağından yukarı doğru hareket ettirdi. Hırladım.

“Belki de öyle yapmalıyız,” diye onayladı. Sonra ayağına kalkıp daha doğrusu taburesinden uzanıp beni kendi taburemden kaldırdı. Bana uuuuuun bir öpücük verdi ve geri çekilip bir aşağı bir yukarı baktıktan sonra çok daha sert ve ateşli bir şekilde öperek beni şaşırttı. Şarap yüzünden zaten sersemlemiş olan beynimin eridiğini hissediyordum. “Ah, Tanrım!” diye inledim.

Bir anda kendimi tezgâhın üzerinde buldum, arkamda servis tabakları duruyordu, kollarım dengede durmak için arkaya yaslanmıştı ve bacaklarım da sıkıca belini kavıyordu. Daha önce hiç bu kadar çılgın bir seks yapmamıştım ve o kadar ateşliydi ki gözlerimin alev aldığına yemin edebilirdim. Hiçbir şey göremiyor veya duyamıyordum ve tüm sinir uçlarım açığa çıkmış gibi hissediyordum. Her şey giderek daha da hızlı ilerliyor ve daha yoğun bir hale geliyordu. Bir noktada bayıldığıma yemin edebilirdim.

Sonra sislerin arasından bir ses duyuldu. Bir çığlık. Acı dolu bir çığlık.

Kahretsin.

Gözlerim açıldı ve J.J.’in omuzları üzerinden Janey’nin kıpkırmızı, hareketsiz gözlerine baktım. Ağzım açık kaldı. “Ah kahretsin!” dedim ve J.J. aniden durdu.

“Ne oldu?” diye sordu, yüzüme bakarak ve gevşemiş olmama rağmen bacaklarımı doğru yerde tutmaya çalışarak.

“Ah kahretsin!” dedim tekrar, ne söyleyeceğimi bilemeden çaresizce J.J.’yi kendimden uzaklaştırmaya çalışırken.

“Ah Janey, aman Tanrım.” Kıpırdanarak uzaklaşmaya, aynı anda eteğimi toparlamaya çalıştım ve ayak bileklerime inmiş olan iç çamaşırimdan çabucak kurtulup ona doğru koşmak istedim. Hâlâ konuşmadan bana bakıyordu. Yüzündeki ifade, tamamen anlaşılmazdı.

J.J. şimdiye kadar durumu anlayıp kot pantolonunu giymeye koyuldu ancak Janey, yerinde olsam benim büyük olasılıkla yapabileceğimin tam aksine onun çıplak kıcına bakmıyordu. Etrafımızdaki boş şişeleri süzerek gözleriyle odayı taradı. Yere döktüğüm şarabın lekeleri. Her bir tabak, kâse ve tenceredeki yarısı yenmiş yiyecekler. Barın üzerindeki tabaklar, yarısı yenmiş patatesler ve pırzola kemikleri. Hayvanlar tarafından talan edilmiş gibi görünüyordu. Oda etrafımda dönüyordu. “Janey, bunun için üzgünüm ve de dağınıklık için,” dedim, panik halinde. “Temizliğe yardım ederim. Düşündük ki...” Bir şekilde açıklayabilmek için kekeledim. “Noah’yla yukarıda olduğunuzu düşündük. Sorun edeceğinizi sanmadık.”

“Sorun edeceğimi düşünmediniz mi!” diye bağırdı. “Sorun edeceğimi düşünmediniz mi!” Sesi yüksek ve panik dolu çıkıyordu, ağlamak üzere olduğunu söyleyebilirdim. Bunu düzeltebilmek için ne yapmam gerektiğini düşünürken deli gibi ter dökmeye başladım. Ona sarılmalı mıydım? Temizliğe mi başlamalıydım? İç çamaşırlarımı mı giymeliydim? Canı bu kadar sıkırken ona yaklaşımdan korkuyordum. “Bu benim mutfağım!” diye çığlık attı ve bunu son söyleyişinde, bana bir ördkle saldırdığını hatırladım. “Buraya gelerek kendimi rezil etmem için beni ikna edip sonra da ben ağlar-ken mutfağında erkek arkadaşınla düzüşemezsin!”

Geriye doğru sendeledim. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu,

özellikle de iç çamaşırımı Janey'nin traverten fayanslarının üzerine atmam. Birdenbire, ne kadar sarhoş olduğumu hissettirdim. Tek istediğim şey yukarı çıkıp uzanmak ve gözlerimi kapatmaktı. "Janey, gerçekten çok üzgünüm," dedim, yorgunluğumu sesimle belli ederek.

"Birdenbire oldu," diye araya girdi J.J. "Niyetimiz bu..."

Ama sözlerine kulak asmayan Janey yine kendini kapattı. Gözlerindeki bakış buz gibi oldu ve duruşu yenik bir hal aldı. Sessizlikte, bir anda kafama dank etti. Noah yukarıda değildi. Gitmişti. Onca yemek artık değildi, hiç servis edilmemişlerdi. Randevu fiyaskoyla sonuçlanmıştı.

Otomatik olarak ona yaklaşıp koluna dokundum ama geri çekildi. Seks bakterileriyle kaplı olduğumu düşünürsek onu suçlayamazdım. Tam bir geri zekâlıyım. Sarhoş şehvetimle kötü bir durumu daha da kötü bir hale sokmuştum.

"Ne oldu?" diye sordum ama duymuş gibi görünmüyordu. Yere bakıyordu. "Noah'yla aranızda ne oldu?" dedim tekrar, bu kez neredeyse bağırır gibi yüksek bir sesle söyledim ve yüzünü bana doğru eğdiğinde, kalp kırıklıklarını gördüm.

Bana dikkatli, güvensiz bir şekilde baktı. Kollarımı ona doğru uzatmak ve üzerime yığılmasına izin vermek istiyordum. Ama iğrenç, pis hissediyordum ve onun da beni aynı şekilde gördüğüne emindim. "Gitti," dedi sonunda, öfke ve üzüntüden dolayı hâlâ titreyen sesiyle. "Hiçbir şey yemedi bile. Çorbanın ortasında kalktı ve gitti..." Birdenbire durdu ve benden bir adım uzaklaştı.

"Ne?" diye sordum ama henüz bir dakika önce yaslandığım tezgâha doğru yürümeye başladı. Tezgâhın yanına çö-

meldi ve yerde, göremediğim bir şeye baktı. “Ne oldu?” diye sordum tekrar.

Yavaşça ayağa kalktı ve tüm vücudunun öfkeyle titrediğini gördüm. “Evimden çık!” dedi, sessiz ama sert bir tonla ve tüm ciddiyetiyle.

Arkamı dönüp kaçmam gerektiğini biliyordum fakat hareket edemeyecek kadar aptaldım. “Ne?” dedim, sersemlemiş ve kafam karışmış bir şekilde. “Neden?”

Yana doğru bir adım attı ve aşağıyı işaret etti. Arkasında, J.J.’yle şey... O malum şeyi yaparken bir saat önce J.J.’in kaşığından dikkatle sakladığım halde büyük olasılıkla kazara devirmiş olduğum kırmızı tatlı tenceresi var. Tencerenin kırmızı kaplaması bin parçaya ayrılmıştı ve koyu renk fayansların üzerine saçılmış haldeydi. Etrafında, bir yerden atlayarak intihar eden birinin etrafa sıçramış beyin parçalarına benzeyen içeriği var. Topak topak muhallebi ve menünün en önemli ögesinin yıldızları değil de artık yerlerde pörsük ve işe yaramaz görünen büyük parlak vişneler. Sarı renkli muhallebi havuzunda, mahvolmuş kırmızı parçalar.

Vişnelerden biri ezilmiş ve üzerine J.J.’in iş botlarının zikzaklı tabanının izi çıkmıştı. O vişneyle yer değiştirmeyi istedim.

“Hayatımı mahvetmenden bıktım,” dedi Janey ağlayarak ve bunu neden söylediğini biliyordum. Ben gelmeden önce, sessiz ve sakin hayatında gayet mutluydu. Buraya gelip ayağının altında dolaştım, sürekli üzerine geldim. Şimdi kalbi kırık ve çaresizdi. Bir anda, bunun doğru olduğunu anladım: Ben olmasaydım mutlu olacaktı.

Ben de ağlamaya başladım. Tüm bunlar beni çok fazla yoruyordu. Sürekli böyle aptal kararlar vermekten ve hayatım-

daki tüm güzel şeyleri mahvetmekten bıkmıştım. “Gitme zamanın geldi,” dedi Janey. Keşke bu kadar geri zekâlı davranmasaydım, o kadar sarhoş olmasaydım, çoğunlukla da keşke Maine’e hiç gelmeseydim diye düşünürken sessizce durdum.

Ben hareket etmedikçe daha da öfkelenildi. “Ciddiyim. Evimden çık,” dedi, önce mükemmel tatlısının mahvolmuş bir şekilde yerde yarattığı karmaşıklığı ve sonra kapıyı işaret ederek. “Çık git.”

Zemine doğru baktım. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu, bu yüzden J.J.’in elini tuttum ve onu mutfak kapısına doğru çektim. “Hadi,” dedim sessizce. Kalmak için verdiğim bunca savaşın sonunda elde ettiğim acı ve utançla. Artık Janey’nin hayatını geri almasına izin verme, J.J.’yi bırakma, buradan taşınma ve söyleyecek yeni yalanlar ve mahvedecek yeni hayatlar bulma zamanım gelmişti.

“Gitme zamanım geldi.”

JANEY

“Yemek yaparken olduğu gibi, hayatın da elimizden geldiğince üstesinden geliriz...”

– Nigella Lawson, *Nigella Express*

Gece felaketti.

Yukarıya çıkıp hâlâ bozulmamış yatağıma uzandım. Artık sadece ben vardım ve her yer çok boştu. Tasarımcılar neden buraya iki kişilik yatak koymuştu? Üstelik bu ebeveyn yatak odası bile değildi. Boşluğu doldurmak için kollarımı açtım, bir aptal gibi hissederek ve uyuyabilmeyi dileyerek orada öylece yattım.

Birkaç saat sonra pes ettim. Bir daha uyuyamayacak kadar utanç ve hayal kırıklığıyla doluyum. Komodinden en sevdiğim Nigella Lawson kitabını aldım ama demlenmiş sirke ve paketlenmiş yağlı ton balığı kullanımını savunurken çok fazla neşeliydi. Kitabı tekrar komodine koydum ve bacaklarımı sarkıtmak için yatağın kenarına doğru kaydım. Hâlâ giyi-

nıktım, üzerimde bu öğleden sonra içinde seksi ve umursamaz hissettiğim mavi elbisem vardı. Şimdi kollarımın altında çok fazla kumaş ve bacaklarımın etrafında ise çok fazla hareket hissediyordum. Ayağa kalkıp olduğum yerde döndüm ve elbisenin bir paraşüt gibi açılıp tekrar üzerime kapandığını hissettim. Dönmeyi kestikten sonra yatak odamın hafif aralık kapısının karşısında durdum ve içeriye bakan bir çift göz gördüm.

“Bebeğim,” dedi Midge teyze, onu gördüğümü fark edince. “Ah, bebeğim.” Fırfırlı pembe sabahlığı ve komik, tüylü Einstein terlikleriyle odama girdi, bana sımsıkı sarıldı. “Her şeyi duydum. Çok üzgünüm.”

Hemen ağlamaya başladım. “Noah gitti ve sonra Nean’ı kovdum.”

“Biliyorum, tatlım, biliyorum.”

Kollarının arasında fazla ısındım ve hafifçe sıyrıldım. “İyi-yim,” dedim, çünkü başka ne söyleyebilirdim?

Ama bana cevap vermeden, yatağa doğru gitti, yatak örtüsünü davetkâr bir şekilde açtı ve yastıkları yukarı kaldırdı. Yatağa oturdu, arkasına yaslanıp elini yatağın diğer tarafına koydu ve hafifçe vurdu. “Gel buraya ve kemikli yaşlı omzumda ağla.”

Kaskatı bir halde ve vücudumun rahatlamasına izin vermekten, içime gizlediğim büyük fırtınanın tekrar açığa çıkmasına sebep olmaktan korkarak yatağa oturdum. Ama Midge teyze, beni çekmek için kolumdan tuttu ve aynı anda sancılı bir bebekmişim gibi sırtımı sıvazladı. Bu his o kadar rahatlatıcıydı ki daha da içten ağlamaya başladım.

“Üzgünüm, Janey,” dedi, sırtımı sıvazlamaya devam ederek. “Sana çok baskı yaptım ve Nean’ı da aynısını yapması

için kışkırttım.” Yatağa kıvrıldım, annem öldüğünde yaptığı gibi saçlarımı okşamayı için başımı yanındaki yastığa koydum. “Birini bulmanı istedim, yalnız kalmanı istemedim. Ama artık istemezsen, aramak zorunda değilsin. Konuyu bir daha asla açmayacağım.”

Rahat rahat ağlamaya başladım. “Senin hatan değil, Midge teyze,” diye sızlandım, tavana bakarak. “Ve Nean’ın da değil. Onu isteyen bendim. Kendimi çok fazla kaptırdım...” Sesim alçalarak çaresizlikte kayboldu.

Midge teyze biraz daha dik oturdu ve ıslak bir paspas gibi yerde yatarken bana baktı. “Beni dinle, Janey Brown,” dedi, biraz daha ağlamama izin verdikten sonra. “Onu istiyorsan, seviyorsan, sahip de olabilirsin, anlıyor musun?”

Hafifçe başımı salladım çünkü Midge teyze ancak bu şekilde saçımı okşamaya devam edecekti, zaten ne kadar yanıldığının farkında bile değildi. Burada değildi, bana nasıl baktığını görmemişti.

Elini çekti. “Yaşlı bir kadın olduğum için benimle dalga geçme,” dedi, olabildiğince sert bir şekilde.

Başımı salladım. “Üzgünüm ama...”

“Üzücü şeyler yapan kişiler üzgün olur,” dedi bana; birlikte geçirdiğimiz otuz beş yıl boyunca binlerce defa olduğu gibi yine hiçbir anlam ifade etmeyen binlerce söz gibi. Ama ne anlama geldiğini düşünmeme sebep olunca ağlamamı biraz durdurdu.

“İşte böyle. Bu daha iyi,” dedi, küçük, tatlı bir gülümsemeyle. “İyi hissetmek için bilge büyük teyzen Midge’den akıl almak gibisi yoktur.”

Ciddiyetle başımı salladım ve yüzümü sıkmayı kestim. Ki-
birli saçmalıkları beni mutlu etmeyi her zaman başarıyordu
ve o da bunu biliyordu.

“Seksen sekiz yılda bir şeyler öğreniyorsun işte,” dedi, o
kraliçe havasıyla. “Hayatı biraz kolaylaştıran şeyler.” Du-
raklayıp düşündü ve söyleyeceği bilge sözü bekledim. “Yani,
mesela...” Doğru sözcükleri arayışını izledim. “Mesela, her
zaman istediğini elde edemezsin.”

“Midge teyze, bu bir Rolling Stones şarkı sözü.” Bunu o
da biliyordu.

“Sanırım bu sözü önce ben söyledim. Başka ne dedim?
Ah tabii... Ama eğer günün birinde denersen bir bakarsın...”
Tüm nefesiyle söylemeye başladı, “İstediğini elde edersiiiiiii-
iiiiin!” Gitar çalıyormuş gibi yaptığını söylememe gerek yok.

Ona hafifçe gülümsedim; şarkıyı yorumlamasıyla birlikte
melodramımı sürdürmekte zorlanmaya başladım. “Daha iyi,”
dedi, gülümsediğimi görünce. “Ama cidden, seksen sekiz ya-
şına gelince bunları öğreniyorsun.” Artık, sesi ondan hiç duy-
madığım kadar vakur geliyordu. “Evlerin, özellikle bunun gibi
büyük evlerin, tıpkı kalplerimiz gibi olduğunu öğreniyorsun.
İçlerini doldurabildiğin kadar insanla doldurman için.” Örtü-
nün altına biraz daha kayd, gece yanımda kalacağını anladığ-
ım anda kalbim şükranla doldu. “Bunu unutma, tamam mı
Janey?” diye sordu, başının altındaki yastığı kabartırken.

“Tamam, Midge teyze.”

“Şimdi, o ışığı kapat ki güzellik uykuma yatabileyim.”
Ben yatağa dönmeden, çoktan uyudu ve horlamaya başladı.
Tüm gece uyumayıp çaresiz hissetmem gerektiğini biliyor-
dum ama zaten başka bir şey yaptığım yoktu.

NEAN

“Kahvaltıyı güne güzel başlamanın bir yolu olarak değil de önceki gece yaşananların bir devamı olarak düşünürüm.”

– Roy Finamore, *Tasty*

Gece felaketti.

J.J. beni kamyonetine yönlendirdi, evine gittik ve ben sessiz bir şekilde beklerken temiz bir yastık kılıfı ayarladı. Televizyon odasına geçti ve kanepeye uzandı. Yatağında, snoopy desenli polyester yorganının altında sızdım.

Birkaç saat sonra, sarhoşluğun sonra ermesiyle sarsılarak uyandım. Kafam karışmış bir halde birkaç dakika yat-tım, sonra hepsi aklıma geldi. Mutfak, Janey, snoopy desenli yorgan ve geri kalanı... J.J., üniversite, Noah, Midge teyzeye verdiğim sözler ve tüm bunları başlatan büyük yalan. Midem bulanıyordu, zengin yiyecekler, pahalı şarap ve utanç midemi

kurşun gibi ağırlaştırıyordu. Ağzım çok kurudu. Yataktan su içmek için kalktım.

Mutfakta, J.J.'yi gazetede ki bulmacayı çözerken buldum. Bir elinde, sanki hayat suyuymuş gibi büyük yudumlarla içtiği bir bardak portakal suyu vardı.

“Günaydın,” diye homurdandım, bir su bardağı almak için annesinin mutfak dolaplarını karıştırırken. “Ailen hâlâ uyuyor mu?”

“Bildığım kadarıyla. Tanrım, çok kötü hissediyorum,” dedi, ensesini tutarak.

“Ben de,” dedim, akşamdan kalma oluşumu değil de bana suçluluğumun doğal bir uzantısı gibi hissettiren, Janey'yle olan kavgamı kastederek.

“Ne yapmalıyız?” diye sordu J.J. görünüşe göre aynı şeyden bahsederek. “Oraya gidip özür mü dileyelim?”

Başımı yavaşça sağa sola salladım. “Oraya geri dönemem J.J.,” dedim ona. “Ve burada da kalmayacağım. Devam etme zamanım geldi.”

Kaşlarını çatıp alnını buruşturdu. Gözlerinde zonklayan baş ağrısını görebiliyordum. “Devam etmek mi? Bir gezgin gibi konuşuyorsun.”

İç çektim ve yanında duran küçük plastik masaya oturdum. “Gezginim,” dedim ciddi bir şekilde, bu sözcüğün durumuma ne kadar uygun olduğuna üzülererek. “Maine’e geldim çünkü çekilişte Janey’nin evini kazandığımı sandım. Ben içeri zorla girdim ve o gelene kadar yasadışı bir şekilde orada kalmaya devam ettim. Sonra beni evden atmak konusunda suçlu hissedeceği dev bir yalan söyledim. O zamandan beri cömertliği ve enayiliğinden faydalanıyorum.”

J.J. şok olmuş bir halde birkaç defa gözlerini kırıştırdı. “Vay!” dedi, uzun bir sessizlikten sonra.

“Evet,” dedim, kasvetli bir şekilde. “Vay be.” Büyük bir yudum su içtim, içimden aktığını hissettiğime yemin edebilirdim.

“Ona ne söyledin?” diye sordu J.J. Sormazsa olmaz!

“Ona, birini öldürdüğümü söyledim,” dedim, olabildiğince soğukkanlı bir şekilde. Nasıl söylediğimin bu noktada pek bir önemi yoktu ama.

J.J. tıpkı ondan beklediğim gibi, bunu duyunca biraz sersemledi. “Ve sana inandı mı?”

Hüzünle gülümsedim. “İnanılmaz, değil mi?”

Omzunu silkti. “Vay be.” Çok uzun bir süre sessiz kaldı ve bu süre boyunca nefesimi tuttuğumu fark ettim. Aramızdaki şeyin neredeyse bittiğini bildiğim halde, artık her şeyi öğrenmiş olmasına rağmen benden hoşlanmaya devam etmesini dilemekten kendimi alamıyordum. Ondan gelecek affedici bir söz, belki de her şeyi olması gerekenden daha iyi bir hale getirebilirdi.

“Dinle...” dedi nihayet, masadan kalkarak. “Yapacaklarımızı söylüyorum.” Sesi çok ciddi geliyordu. Bana öfkeli miydi, yoksa sadece değersiz biri olduğumu mu düşünüyor-du, bilmiyorum. Her halükârda...

“Krep yapacağım ve onları bir sürü şurup ve sekiz fincan kahveyle yiyeceğiz. Sonra oraya gideceğiz ve Janey’e her şeyi, tüm gerçekleri anlatacaksın. Sadece bana anlattığın özet kısmını değil, başından sonuna kadar. Aslında, sonunu değil. Sonu henüz bilmiyoruz, değil mi? Ama yakında bileceğiz. Ya

kalmana izin verecek ya da vermeyecek ve biz de duruma göre hareket edeceğiz.”

Ah, J.J. “Krepe varım,” dedim, sanki istemesem bile onu şurup zevkinden mahrum bırakabileceğimi gibi. “Ama ona hiçbir şey söylemeyeceğim. Onu yeterince perişan ettim. Şu an yalnız bırakılmayı hak ediyor.”

“Senin hakkındaki gerçeği bilmeyi hak ediyor,” diye cevapladı, hazır krep karışımını kaba dökerken. “Sevsen de sevmesen de artık onun en iyi arkadaşısın ve en iyi arkadaşının kalbi kırıldığında ‘devam etmemelisin.’ Şimdi kuyruğunu sıkıştırıp geri dön, mutfağında seks yaptığın için özür dile ve sonra ona gerçeği söyle ki konuşabileceği biri olsun.”

Bunun bir istekten çok, emir olduğunu fark ettim.

“Hımm...” dedim çünkü sonunda kendi istediğimi yapacaktım ve J.J.’in bunu çoktan anlamış olması gerekirdi.

“Hımm yok!” diye çıkıştı, buzdolabı kapısını gereğinden daha hızlı çarparak. “Beni başından atma. Olan bu. Yapman gereken bu. Başa çıkmalısın.”

Yapacak hiçbir şeyim yok, diye düşündüm. “Şey, ben...”

“Sus!” dedi, tehditkâr bir şekilde. Ürkerek ve şaşırarak ağzımı kapatırken aklımdan bir an Geoff’in görüntüsü geçti. “Tek kelime daha etme. Otur şuraya ve Janey’ye ne söyleyeceğini düşün, anladın mı?”

Afallamış bir halde, başımı öne geriye salladım. J.J.’in bir şey için ısrar ettiğini daha önce hiç görmemiştim. Genellikle, bunu yapmayacak kadar uyumlu biriydi. Yenilenmiş enerjiyle krep yapmaya geri döndü. Ocağın üzerine yerleştirilmiş büyük tavada tereyağını eriterek hamur halkalarını dökmeye

başlarken ikimiz de konuşmadık. Belki bir süre sonra, söylediğini yapmayı düşünebilirdim. Belki Janey beni affederdi. Belki gerçekten konuşacak birine ihtiyacı vardı.

Hayır! Bu, kendime tüm bunlar için gerekçe göstermenin bir yoluydu. Olaydan on yıl sonra yaşananları açıklayan sadakatsiz pislik erkekler gibi, her şeyi anlatmak ve Janey'yle yeni bir sayfa açmak için bir gerekçe. Şu an bilmesi gereken en son şey buydu.

Yoğun sessizlikte, J.J. üst üste yığılmış bir sürü kreple dolu tabakları servis etti. Aklıma dün geceki yemek yeme çılgınlığı ve devamında yaşananlar geldi. Midem kasıldı. İki ısırik alabilmeyi başardım ve sonra ona gerçeği söylersem Janey'nin gösterebileceği olası tepkileri düşündükçe beni saran endişeyle pes edip tabağımı ittirdim. Öfkeliydi, orası kesin. İhanete uğramıştı. Hayal kırıklığı? Belki de hiçbir: Benden iyi bir şey beklememeliydi.

J.J. tüm krepleri ve benim artıklarını da bitirdikten ve ilk başta yarısı dolu olan şurup şişesi boşalmış, yapış yapış bir şekilde yıkanmayı ve geri dönüşüme gitmeyi beklerken sandalyesini geriye ittirip "Hazır mısınız?" dedi. Şimdi daha nazik konuşuyordu. Yaparsam bunun ne kadar zor olacağını görebildiğini biliyordum.

Sonra elini uzatıp elimi tuttu ve beni kamyonetine doğru yönlendirdi. Saat henüz 6.30 bile değildi. Çoğu insan için hâlâ çok erkendi ama Janey'nin kısa bir süre sonra kalkma ihtimali yüksekti. Sığınma evi için ekmekleri benim yerime o mu yapacaktı? Ve Midge teyzenin havuzda olacağı kesindi. Ne olursa olsun, en azından ona veda edebilme şansı yakalayacaktım.

Çünkü en iyi olduğunu düşündüğü şeyi bana yaptırmaya çalışan J.J.'ye henüz söylememiş olsam bile, Janey'yle konuşacağıma tam olarak karar vermemiştim. Beni bıraktıktan sonra, gerçekten her şeyi söyleyip söylemediğimi ya da bir süre evin arkasında saklandıktan sonra bir korkak gibi kaçıp kaçmadığımı nereden bilecekti ki?

Onunla kamyonete binmemi ve beni Janey'nin evine götürmesine izin vermemi mümkün kılacak tek plan buydu. Garaj yoluna doğru döndü ama ağaç sınırına gelmeden onu durdurdum. "Bundan sonrasını ben hallederim," dedim, sanki kararımı vermişim gibi. "Yalnız yapmam daha iyi olacak."

J.J. başını salladı ve arabayı park moduna aldı. "Burada bekleyeceğim," dedi, torpido gözünden bir Raymond Carver hikâyeleri kitabı çıkarırken. "İyi şanslar."

Kamyonetten dışarı atladım ve çakıllı garaj yoluna yöneldim. Güneş arkadan vururken ev her zamankinden daha da güzel görünüyordu. Kiremitler parıl parıl parlıyordu. Ön veranda serin ve davetkâr görünüyordu. Parlak kırmızı renk kapı, çok şey vaat ediyordu. Janey'nin yatak odasına açılan büyük pencereyi gördüm. Işık açık değildi ama güneş o kadar parlaktı ki içeride bir hareket olup olmadığını kestirmek imkânsızdı.

J.J.'in mükemmel bir şekilde düz kestiği çitler beni çağırıyordu. Gidip Midge teyzeye merhaba diyecektim, sonra ne yapacağıma karar veririm, diye düşündüm. Belki başarı şansım hakkında bana biraz ipucu verirdi. Belki biraz akıl verirdi.

Garaj yolunun her iki yanını çevreleyen çiçekleri geçip ha-

vuza çıkan küçük kapıya geldim. Güneş bugün yakacaktı, biliyordum. Gökte tek bir bulut bile yoktu. Tam olarak ideal bir otostop havası değildi. Belki de Janey'yle konuşmam gerekiyordu. Belki de anlayacaktı. Tüm bunları kafamda döndürmekten yorgun düşerek inledim. Hâlâ, J.J.'in mutfağında krep yerken olduğum kadar kararsızdım. Ama artık zaman yoktu. Şimdi karar vermem gerekiyordu. Midge teyzeyle konuşur konuşmaz.

Kapıyı iterek açtım ve o an onu gördüm. Her zamanki sabah yüzmesinde olduğu gibi çıplaktı ama bu defa yüzmüyordu. Büzüşmüş, tamamen hareketsiz bir şekilde havuzun kenarında yatıyordu. Koşmaya başladım, yanındaki çimenlere çöktüm ve ismini haykırdım ama beni görmedi. Nefes almıyordu. Çok uzun gelen bir süre boyunca ben de nefes alamadım.

“Midge teyze!” diye cıglık attım, ciğerimdeki olanca havayla. Ve sonra, Midge teyzenin cevap vermeyeceğini bildiğimden, “Janey!” diye bağırdım. Midge teyzeyi kollarının altından tuttum. Kum gibi ağırdı. Nabzını hissetmek için boynuna dokundum, nefesini hissetmek için burnunu kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu. “Janey!” diye bağırdım ama artık sesim çıkmıyordu. Her bir gözeneğimden üzüntü ve korku akıyordu. “Janey!” Fısıldadığımı duydum.

Midge teyzeyi kollarıma aldım, onu tüm ağırlığıyla kucakladım ve bir şekilde oturtmaya çalıştım. Sanki onu oturabilecekmişim, gözleri açılacakmış ve benimle konuşacakmış gibi. Ilık gözyaşlarım yüzüme dökülüyordu ve aklım mantıklı bir düşünce arıyordu. Bana yapmam gerekeni söylemesi ge-

rekiyordu. Midge teyze, uyan! Bana ne yapmam gerektiğini söylemelisin!

Cam kapı kayarak açıldı ve dün giydiği mavi elbiseyle Janey geldi. Gözleri kısık ve çapaklıydı. Ne olduğunu anlaması için ona sadece bir an baktım ve sonra tekrar kollarımın arasında duran Midge teyzeye döndüm. Gözlerinin açık olduğunu fark ettim. Bana doğru bakıyordu.

Sonra Janey’yi yanımda hissettim. Kolları ikimizi de sardı, ağladığını duydum ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü gördüm. Midge teyzenin giderek soğuyan yanağına dokundu ve sonra acı dolu bir ifadeyle dudaklarını büzdü ama bizi bırakmadı. Janey bana, ben de Midge teyzeye sıkıca tutunurken uzun bir süre orada kaldık. Bir süre sonra, ben ağlarken Janey’nin de usulca konuştuğunu fark ettim.

“Yoluna girecek,” dedi, bana sarılırken. “Her şey yoluna girecek.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Servis Et

JANEY

“Yemek tarihimizin hepsi yemek kitaplarında yazmaz.”

– James Beard, *American Cookery*

Bir kez daha ben, Nean ve Midge teyze, hep beraber uzun bir süre öylece oturduk. Sonra J.J. geldi ve kendimize gelip ayağa kalktık, bacaklarımızı esnettik. Benimkilerin ne kadar ağrıdığına şaşırdım. J.J., Nean’ı kolunun altına aldı ve omzunda ağlamasına izin verdi. Buruk yüz ifadesi ve akan göz yaşlarını Nean göremiyordu ama ben görebiliyordum. Birini, gelip Midge teyzenin ölmüş olduğunu beyan edecek birini aramak için içeri girdim.

Sonra üçümüz uzun bir süre, şöminenin etrafındaki deri koltuklara oturduk ve bekledik. Kimse bir şey söylemedi. Kimse ağlamadı da. Kanepenin bir ucuna oturdum ve hiçbir şey düşünmeden boşluğa baktım. Hem de hiçbir şey. Nean da diğer tarafa uzanıp başını J.J.’in kucağına koydu. Midge teyze burada olsaydı, bu kadar yapışkan durmalarıyla dalga geçerdi. Ama o dışarıda, havuzun yanındaydı ve bir daha içeri girmeyecekti.

Kim bilir ne kadar bir süre sonra, aklıma bir düşünce geldi, Midge teyzenin gittiğini gördüğümünden beri ilk defa. Makul bir düşünce. Bu kadar net düşünemem çok şaşırtıcıydı.

Tüm bunlar çok tuhaftı.

J.J.'den bize biraz izin vermesi için mutfığa gidip kendine kahve yapmasını istedim. Gittikten sonra, Nean'ın yanına oturdum ve ona artık öfkeli olmadığını göstermek için elimi koluna koydum.

“Nean, adli tabip geldiğinde yukarı çıkman gerek. Burada durup ifade veremezsin.”

Nean, tamamen boş bir yüz ifadesiyle bir an bana baktı.

“Sisteme girilebilir, yani ismin... Demek istediğim, eğer onu bulanın sen olduğunu söylersen...Ve sonra polis seni bulabilir.”

Neden bahsettiğimi anlamıyormuş gibi başını salladı. Sonra gözlerini sıkıca kapattı. Tekrar açtığında, derin bir nefes aldı ve “Janey, sana söylemem gereken bir şey var,” dedi.

“Şimdi mi?” dedim, neden bilmiyordum ama.

“Evet, şimdi. Şimdi olmalı. Hatta aylar önce olmalıydı. Polis hakkında. Hayır, benim hakkımda. Ne kadar büyük bir yalancı olduğum hakkında.”

Bunu zaten biliyordum ama pek alakalı gelmedi. “Tamam...”

“Erkek arkadaşımı öldürmem konusunda sana yalan söyledim. Onu öldürmedim. Başına vurdum ve onu bayılttım. Bir kahve fincanıyla.”

Ona dik dik baktım.

“Sonra da arabasını çalıp tüydüm.”

Bakmaya devam ettim.

“Sen ve Midge teyze kalmama izin verin diye bu hikâyeyi uydurdum.”

Hafifçe göz kırptım. “Ama Midge teyze dedi ki...” Tam olarak konuşmayı, Midge teyzenin o gün nasıl göründüğünü, sesinin nasıl çıktığını hatırlamaya çalışırken sustum. “Sana inanmadım. Ama sonra, seni internetten araştırdığını ve kâğıtta erkek arkadaşının adını gördüğünü söyledi.”

“Her şeyi biliyordun,” dedi Nean, başını sallayarak ve onun da aklından Midge teyzenin sesinin geçtiğini biliyordum. “Ge-off’in adının o kâğıtta yazılı olduğundan eminim. Alkollü araç kullanma yüzünden falan. Klasik, eksik bilgiden kaynaklanan yalanlarından birini söylüyordu. Beni korumak için.”

Tamam. Bu, tuhaf bir şekilde mantıklı geldi. “Ha!” dedim. İçten içe, öfkeli olmam gerektiğini biliyordum ama şu an öfke duyabilecek halim yoktu. Kocaman bir kalp kırıklığının altına gömülüp gitti. “Bu, neden kimsenin gelip seni aramadığını açıklıyor sanırım.” Zihnim tüm bu yeni bilgileri sindirmeye çalışırken aklım çok karıştı.

“Evet,” dedi.

“Ve sanırım seni evden atacağımı düşündüğün için, bir-birimizi daha da iyi tanıdıkça itiraf edemeyeceğini anladın.”

“Sayılır.”

“Dün gece çok çok daha önemsiz bir sebepten dolayı seni evden kovduğumu düşünecek olursak, gayet mantıklı.”

Nean bana biraz endişeli bir halde baktı. “Sanırım öyle.”

Başımı salladım. Kalpler, yuva gibidirler. “Bunu yapmamalıydım,” dedim.

Kim bilir ne kadar bir süre sonra, aklıma bir düşünce geldi, Midge teyzenin gittiğini gördüğümünden beri ilk defa. Makul bir düşünce. Bu kadar net düşünemem çok şaşırtıcıydı.

Tüm bunlar çok tuhaftı.

J.J.'den bize biraz izin vermesi için mutfağa gidip kendine kahve yapmasını istedim. Gittikten sonra, Nean'ın yanına oturdum ve ona artık öfkeli olmadığını göstermek için elimi koluna koydum.

“Nean, adli tabip geldiğinde yukarı çıkman gerek. Burada durup ifade veremezsin.”

Nean, tamamen boş bir yüz ifadesiyle bir an bana baktı.

“Sisteme girilebilir, yani ismin... Demek istediğim, eğer onu bulanın sen olduğunu söylersen...Ve sonra polis seni bulabilir.”

Neden bahsettiğimi anlamıyormuş gibi başını salladı. Sonra gözlerini sıkıca kapattı. Tekrar açtığında, derin bir nefes aldı ve “Janey, sana söylemem gereken bir şey var,” dedi.

“Şimdi mi?” dedim, neden bilmiyordum ama.

“Evet, şimdi. Şimdi olmalı. Hatta aylar önce olmalıydı. Polis hakkında. Hayır, benim hakkımda. Ne kadar büyük bir yalancı olduğum hakkında.”

Bunu zaten biliyordum ama pek alakalı gelmedi. “Tamam...”

“Erkek arkadaşımı öldürmem konusunda sana yalan söyledim. Onu öldürmedim. Başına vurdum ve onu bayılttım. Bir kahve fincanıyla.”

Ona dik dik baktım.

“Sonra da arabasını çalıp tüydüm.”

Bakmaya devam ettim.

“Sen ve Midge teyze kalmama izin verin diye bu hikâyeyi uydurdum.”

Hafifçe göz kırptım. “Ama Midge teyze dedi ki...” Tam olarak konuşmayı, Midge teyzenin o gün nasıl görüldüğünü, sesinin nasıl çıktığını hatırlamaya çalışırken sustum. “Sana inanmadım. Ama sonra, seni internetten araştırdığını ve kâğıtta erkek arkadaşının adını gördüğünü söyledi.”

“Her şeyi biliyordu,” dedi Nean, başını sallayarak ve onun da aklımdan Midge teyzenin sesinin geçtiğini biliyordum. “Geoff’in adının o kâğıtta yazılı olduğundan eminim. Alkollü araç kullanma yüzünden falan. Klasik, eksik bilgiden kaynaklanan yalanlarından birini söylüyordu. Beni korumak için.”

Tamam. Bu, tuhaf bir şekilde mantıklı geldi. “Ha!” dedim. İçten içe, öfkeli olmam gerektiğini biliyordum ama şu an öfke duyabilecek halim yoktu. Kocaman bir kalp kırıklığının altına gömülüp gitti. “Bu, neden kimsenin gelip seni aramadığını açıklıyor sanırım.” Zihnim tüm bu yeni bilgileri sindirmeye çalışırken aklım çok karıştı.

“Evet,” dedi.

“Ve sanırım seni evden atacağımı düşündüğün için, birbirimizi daha da iyi tanıdıkça itiraf edemeyeceğini anladın.”

“Sayılır.”

“Dün gece çok çok daha önemsiz bir sebepten dolayı seni evden kovduğumu düşünecek olursak, gayet mantıklı.”

Nean bana biraz endişeli bir halde baktı. “Sanırım öyle.”

Başımı salladım. Kalpler, yuva gibidirler. “Bunu yapmamalıydım,” dedim.

“Yaptığım onca şeyi... Onları da yapmamalıydım.”

Biraz öyle oturduk. “Bir katil olmadığına sevindim, sanırım,” dedim.

“Evet,” diye yanıtladı. “Ben de.”

Kaşlarımı çattım. “Midge teyze ölmüş olmasaydı, bu konuya çok canım sıkılacaktı.” Nasıl ölü olabilir?

Nean hiçbir şey söylemedi. Yüzünü buruşturdu.

“Seni kovardım, bu konuda haklısın. Çok fena öfkele-nirdim.”

Göz kırparak dikkatle beni izledi.

“Ama şu an hiçbir şey hissedemiyorum.”

Nean yutkundu ve yüzünü rahat bırakıp kolunu omzuma doladı. “Şu an bir şey hissetmek zorunda değilsin,” dedi bana. “Öfkeli olup olmadığına karar vermek zorunda değilsin. Benden başka zaman nefret edersin, tamam mı?”

“Evet,” dedim ve sesim çatallandı. “Tamam.”

“Benden nefret etmeye hazır olduğunda, bana bir işaret verirsin,” dedi, “mesela, kilitleri falan değiştirirsin.”

Şu an hiçbir şey hissetmememe rağmen, ondan nefret etmeye vaktim olmayacağını biliyordum. Artık o lüksüm yoktu. Midge teyze artık yoktu. Bana kalan tek şey Nean’dı. O olmazsa, yemek yapabileceğim hiç kimsem kalmazdı.

Adli tabip geldi ve gitti. Cenaze evinden birileri geldi ve on binlerce kâğıt imzaladım. Midge teyze parlak sarı bir pikap kamyonetin arkasında gitti. Belli ki cenaze arabası bugün kasabada başka bir cenazedeydi. Saygısızlık konusunu umur-

samayacağını biliyordum. O felaket siyah torbanın içine kapatılmış olmasaydı, gökyüzü manzarasının keyfini çıkarırdı. Tabii ki kamyoneti kendi kullanmayı tercih ederdi, bundan emindim.

Nean, arabanın garaj yolunda geri geri gidişini izlerken aynı şeyi söyledi ama sonra ölüyken araba sürüşünün hayat-tayken sürüşünden daha az tehlikeli olabileceğini ekledi. Büyük salona doğru dönüp amaçsız, huzursuz ve yarım kalmış bir şekilde kanepeye otururken doğru söylediğini düşündüm.

Ne kadar süredir orada oturduğumun farkında bile değiken Nean bir anda alarma geçmiş bir halde sırtını dikleştirdi. “Duydun mu? Dışarıda yürüyen biri var.”

“Ne? Kim?” Düşüncelerimi toparlayamadan, kendimi düşünürken ve umut ederken buldum: Noah.

“Orada kal. Ben hallederim.” Nean bir an girişte kayboldu ve sonra, “Bu da ne böyle?” dediğini duydum.

Şaşırtıcı bir şekilde hızla ilerlemeye başladım ve bunu yaparken aklımdan sayısız olasılık geçti. Bunların hiçbirisi, ne olduğu belirsiz minibüsünden binlerce dolarlık kamera ekipmanı indiren devasa şişman bir adamı içermiyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Nean.

“Hiçbir fikrim yok,” diye başladım ama cümlemin ortasında kendimi durdurdum. “Ah, hayır. Şimdi olmaz. Bu olmasın.” Midem kasıldı. Nefes almaya çalıştım ama bayılmak üzereydim bile.

“Hanginiz Janine Brown?” diye sordu adam, omzundaki devasa kamerayla. Gri bir eşofman üstü giyiyor ve sabah sıcağında ter döküyordu.

“İkimiz de,” dediğimi duydum. Kerasasında kırmızı bir ışık yanıp söndü. Çekmeye başlamıştı bile. Titremeye başladım.

“Sırada ne var?” dedi, bir şekilde pantolonuna iliştiirdiği not panosuna doğru bakarak. “Janine Brown ve Maureen Richardson için geldim.” Önce Nean’a sonra bana baktı. “Hanginiz hangisi?”

Midge teyzenin bahsi geçince boğulacak gibi oldum. Konuşmaya çalıştım ama ağzımdan tek kelime çıkmadı.

Nean’m böyle bir problemi yok. “Sen kimsin bilmiyorum ama o kamerayı kapatsan iyi edersin, dostum,” dedi. Verandadan aşağı inip bir bekçi köpeği gibi ona doğru yürüdü. Hırlamasını bekledim.

Adam tereddüt etti fakat kamerayı kapatmadı. “Sakin ol,” dedi yavaşça. “Evim Güzel Evim kanalı için çekim yapmaya geldim sadece. Geleceğimi söylemeleri gerekiyordu. Uzun sürmez.”

“Bu iyi bir zaman değil,” dedi Nean ona. “Hadi, evine git.”

“Olmaz. Bugün yapmamız lazım, yoksa hallolmayacak.”

“O halde hallolmayacak,” dedi Nean. “Bir dakika, hâlâ çekiyor musun?”

“Hanımefendi, üzgünüm ama her kimseniz sizden emir almıyorum.” Onu baştan aşağı süzdü. Bir an adamın gözlerinden gördüm. Keçe gibi saçları, çıkık elmacık kemikleri, uyurken de giydiği kıyafetleri, yaşlı gözleri. O artık üç ay önce tanıştığım perişan kız değildi ama o kızın gölgeleri hâlâ duruyordu. “Gerçekten bu evde yaşayan kişiyle konuşmam gerekiyor.”

Bir an bile tereddüt etmeden evden dışarı çıktım. “Konuşuyorsun zaten,” dedim, net bir ses tonuyla.

Önce ona, sonra bana baktı. “Bu milyon dolarlık evi o mu kazandı diyorsun? Evin duşu yok galiba.”

Sırtımı dik tutarak ve derin nefesler almaya çalışarak verandayı geçip merdivenlerden indim. “İkimiz de kazandık,” dedim ona. “Ve ikimiz de sana gitmeni söylüyoruz.”

“Bana istediğınızı söyleyebilirsiniz,” dedi, ilgisizce omuz silkerek. “Buraya gelmek için bir saat boyunca araba sürdüm. Bu çekimi bugün yapıyorum.” Tekrar üzerimize doğru yürümeye başladı. Kamera hâlâ açıktı.

Sert bir yüz ifadesi takındım. “Çekim işini bugün mü yapmak istiyorsun? İyi o zaman. Keyfine bak. Bahçede yakın çekim yapmayın isterseniz. Adli tabip kısa bir süre önce büyük teyzemizin cesedini götürmek için buradaydı ve korkarım çiçeklerimizin bazılarını ezmiş olabilir.”

Adam bir saniyelğine bana baktı. Söylediğim şeyi sindirirken onu izledim ve yüzü, üzerindeki eşofman gibi soluk gri renge döndü. “Ciddi misiniz, hanımefendi?”

“Bu bir dalga geçme konusu gibi mi görünüyor?”

“Yüce İsa,” dedi, boşta olan elini sallayarak. “Çok üzgünüm. Bunun iyi bir zamanlama olmadığını söylemeliydin.”

Bunu elimden geldiğince duymazdan gelmeye çalıştım. “Hadi, Nean. Artık gidiyor.” Tabii ki tek bir kelime daha etmeden arabasına doğru ilerlemeye başladı.

Nean verandaya çıktı ve sessizce bir an bana baktı. Arabasını çalıştırıp aceleyle geri geri gidişini dinledik.

“Lanet olsun, Janey. Demin bir yabancıyı azarladın.”

Gerçekten öyle mi yaptım? “Sanırım evet.”

“Tıpkı Midge teyze gibi konuştun.”

Her şeye rağmen, gülümsedim. “Sen de.”

İkimiz de uzun süre birbirimize baktık.

“Seninle ilgilenmemi söyledi,” dedi Nean alt dudağı titreyerek.

“Bana da seninle ilgilenmemi söyledi,” dedim.

Nean sertçe yutkundu. Bir süre ikimiz de bir şey söylemedik. Büyük olasılıkla ikimiz de ağlamamaya çalıştığımızdan.

Tabii ki sessizliği bozan kişi Nean oldu. “Baksana, Midge teyzenin en sevdiği yemek neydi?” diye sordu bana, durduk yere.

Başımı salladım. “Emin değilim,” dedim ama bir an düşününce aklıma geldi. “Hayır, biliyorum aslında. Yumurta salatasıydı.” Sesim titremeye başladı. “Yumurta salatası. Ne kadar sinir bozucu değil mi? Onun için her yemeği yaptım; özel rostolar, özenle hazırlanmış balık yemekleri, ev yapımı makarnalar. Ama ara sıra, onu mutlaka bornozuyla mutfakta iki yumurta kaynatırken ve buzdolabından hazır mayonez çıkarırken yakalıyordum.” Bir iki hafta önce Noah’yla birlikte olduğumu sandığında nasıl arkamdan iş çevirdiğini düşününce aynı anda öksürdüm ve güldüm. Onu yakaladığımda, hırsızlık yaparken yakalanmış gibi mayonez kavanozunu arkasına saklamaya çalışmıştı. Haberim olmadan eve mayonez almaya nasıl devam etmişti ki?

“Bana iğrenç geliyor. Demek istediğim, mayonez zaten yumurtadır. Neden daha fazla yumurta eklemek isteyesin ki?” Tekrar başımı salladım. Şu an, yaşanan şeyler çok puslu geliyordu. Ama o günü çok net hatırlıyordum.

“Ne koydu?” diye sordu Nean. “Yani, fırına ne tür bir ekmek koydu?”

Düşündüm. “Herhangi bir tür. Çavdar ekmeği, onu çok sevdiğini biliyorum.”

Nean kaşlarını çatı. “Çavdar ekmeğinin nasıl yapıldığını bildiğimden pek emin değilim.”

Neden sorduğunu şimdi anlıyorum. “Ben biliyorum, en azından biraz,” dedim. “Bu konuda çok iyi olacaksın. Benden daha iyi.” Bu doğrudu, ekmek konusunda öyle yetenekliydi ki onun somunlarını fırından alacağım herhangi bir şeye tercih etmeye başlıyordum. “Ve yumurta salatasını patates cipsiyle yemeyi severdi,” diye devam ettim. “Patates cipsi yapabiliriz.” Midge teyzenin tüm hayatını bile pişirebiliriz. Belki, ruhunun minik bir kısmını da.

“Başka ne severdi?” diye sordu Nean ve sonra kendi cevapladı. “Kişlerine bayıldığını biliyorum.”

“Ah evet. Tavuklu kiş. Ona yıllardır yaparım. Buraya, Maine’e gelmeden önce, çok büyük miktarlarda yapardım ve ona gitmediğim gecelerde yemesi için tek kişilik tartlara bölüp dondururdum. Bir keresinde bana, benim yaptıklarımın neredeyse Stouffers’inkiler kadar güzel olduğunu söylemişti. Ona bir tane şaplatmak istedim.”

“O da hemen sana bir tane şaplatırdı.”

Başımı öne geriye salladım. “Biliyorum.” Onun için yapacağım küçük tartları düşündüm. Alt kısmı kırı değil ama üzerinde yağlı milföy hamuru olanlardan.

“Kendimiz milföy hamurundan kapak yapabiliriz,” dedim, hız kazanarak. “Saatler sürer. Çok uzun saatler.”

“Mükemmel,” dedi Nean, başını sallayarak. “Peki ya deniz ürünleri?”

“Kesinlikle, istakoz! Istakozlu peynirli makarna. Paula Deen’in programında görmüş ve bana yaptırana kadar söylenmişti. Para yemek gibi bir şey olduğunu düşündüm ama o çok sevdi.”

“İyi,” dedi Nean. Bir kâğıt kalem çıkardığını ve alışveriş listesi yapmaya başladığını gördüm. “Mükemmel. Balık, tavuk... Sevdği herhangi bir kırmızı et türü?”

“Hımm,” diyerek hafızamı taradım. “Bir keresinde bana zorla bir dananın yarısını aldırttı. Adını da dana imecesi koydu. Hayvanın yarısını o aldı, diğer yarısını da ben. Çok saçmaydı. İki kadın için bütün bir dana. Aklından ne geçiyordu, bilmiyorum.” Bunu düşünürken gülümsedim ve yüzümdeki kasların bir sürü şekle bürünmekten ağrıdığını fark ettim.

“Danayı görmeye gittik. Neye yatırım yaptığını görmemi istediğini söyledi ve tabii ki neye âşık olduğunu. O büyük gözleri. Yiyeceği hiçbir şeye asla ama asla isim koymaması gerektiğini söyledim ama dinlemedi. Sonuç olarak midesi bu durumu kaldıramadı ve sonunda etin çoğunu gıda bankasına verdim.”

“Danaya hangi ismi koydu?” diye sordu Nean, eğilerek. Gözlerimi devirdim. “Söyleyemem. Aşırı komik.”

“Bana hemen söylemen gerek,” dedi.

Haklı, ona söylemem gerekliydi. “Timberlake.”

“Timberlake mi?”

“Evet.”

“Justin gibi mi?”

“Ta kendisi. İkisinin de çok lezzetli olduğunu söylemişti.”

Nean başını öne geriye salladı. “Yaşlı kurt.” Söyleyiş tarzı, en güzel iltifat gibiydi.

“Değil mi ama?”

“Justin Timberlake için çok daha kötüsü olabilirdi,” dedi, iç çekerek. Başımı salladım. Bir saatten beri ilk defa, tek bir gözyaşı süzüldü.

“Ağlama,” dedi Nean ama o da ağlıyordu. “Uzun bir hayat yaşamış, mutlu ve yaşlı bir kadındı. Şu an üzgün olmamızı istemezdi.”

Ağlarken gülmeye başladım. “Ah, evet isterdi. Hıçkırarak ağlayıp onsuz bir gün bile geçiremeyecekmişiz gibi devam etmemizi isterdi. Zavallı, bir çift yalancı ve kimsesiz olduğumuzdan, geçiremeyebiliriz de.” Başımı salladım, sonra aklıma bir şey geldi ve Nean’a baktım. “Ve sonra içki içmemizi isterdi.”

Yüzü gözlerinden akan yaşlarla parlayan Nean da bana sırtıttı. “En azından bu konuda onu dinlemeliyiz. Saat neredeyse on. Çakırkeyifken yemek yapabiliriz, değil mi?”

Başımı salladım. “Her durumda yemek yapabilirim. Her durumu yemek yaparak atlatabilirim.” Bundan adım gibi emindim. Ve aklıma geldi: Bunların hepsini daha önce de yaptım.

“İyi.” Nean sesini bir tık yükseltti ve başını kapıdan içeri uzattı. “J.J. Gizli gizli dinlediğini biliyorum, bu yüzden kıcını kaldırıp buraya gel.”

“N’aber?” diye sordu J.J. saklı olduğu yerden bir mikro saniye içerisinde çıkarak.

“Bize bir iyilik yapman lazım. Küçük bir market işi.” Listeyi uzattı ve kilometrelerce uzunlukta olduğunu gördüm. Akıllı kadın. “Ama ondan önce bir şişe viski alabilir misin?”

Saat birde, yumurta salatası yemek için kahvaltıya oturduk. Ritmimizi kaybetmemek veya belki de mutfak kapısının

hemen dışında bekliyormuş gibi gelen kasvete gömülmemek için yemeğimizi çabucak yedik. Oturduğum yerden mutfağa baktım ve dağınıklığı gördüm ama gecedен kalma dağınıklık değildi çünkü bardaklarımıza, Midge teyzenin “dikey parmak” diye adlandırdığı miktarda viskilerimizi doldurduktan sonra ilk iş olarak temizlik yaptık. Bunlar, J.J.’in marketten dönmesini beklerken bir saat önce yapmaya başladığım tariflerin dağınıklığıydı. İçinde duran pis bir tencereyle evyeyi, üzerinde hâlâ makarna yapma işlemimden kalan unlar olan granit tezgâhı, Nean’ın sıcak bir köşede kaban ve odayı rahatlatıcı kokusuyla dolduran ekmeğini görmek beni sakinleştiriyordu. Taburemden kalkıp tekrar bu işlere dönmek için can atıyordum.

İlk yemeklerimizi bitirdiğimizde akşam yemeği vaktiydi. Kışların pişmesini beklerken tavada duran ıstakozlu peynirli makarnayı yedik. Pişirebileceğimiz daha fazla yemek çeşidi düşünmeye başladım ve onları Nean’a söyledikten sonra J.J.’i bir defa daha markete gönderip tekrar işe koyulduk. Midge teyzenin New York’un East Village bölgesinde geçirdiği iki heyecanlı yılını kutlamak için knish ve Albert’la yaptığı İspanya gezisinin yirmi beşinci yıldönümü için paella yapmaya karar verdik. Sonra, baba tarafı için İrlanda soda ekmeği ve anne tarafı için de tavuk şnitzel vardı. Seçtiğimiz her yeni tarif yanında daha fazla hikâye getiriyordu. Saatler boyunca Midge teyzenin hayatıyla ilgili bildiğim her şeyi Nean’a anlattım, zaman zaman durup ellerimi belime sıkıştırdığım havluya sildim ve gidip bir fotoğraf albümü getirdim. Ona, üzerinde boğa güreşçisi ceketi ve elinde peleriniyle Albert’ı gösterdim. Midge teyzenin beş yıl önce bir jamboree gösteri-

sindeki kontrbasçıyla kısa bir ilişki yaşadığı zaman otobüsle Branson'a giderken çektiği fotoğrafa baktık. Daha sonra, ben iki yaprak streç filmin arasında tavuk parçalarını döverken Nean elinde bir albümle ortaya çıktı. Benim küçük bir çocukken Midge teyzenin kucağında oturmuş bir parmağımı burnuna sokmuş ve suratımda büyük bir hoşnutsuzluk olan bir fotoğrafımı çıkarttı. Hiçbir şey söylemeden, bana uzattı.

Başımı sağa sola salladım. “Bunu senin bulmana hiç şaşırmadım. O fotoğrafı çok severdi ve ben de sürekli yok etmeye çalışırdım ama negatiflerini bir yere saklamış olmalı.”

“Ah, neden onun burnunu karıştırıyorsun?”

Yukarı doğru baktım. “Sürekli parmağımı milletin burnuna sokmaya çalıştığım bir dönemim olduğunu söylemişti. Yabancılar, aile, önemi yoktu. Annem bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Herkes beni kendinden uzaklaştırdı ancak Midge teyze, hırslarımın hatalı olduğunu öğrenmemin tek yolunun onları gerçekleştirmem olduğunu fark etti ve gerçekten haklıydı. O zaman kötü bir grip geçiriyordu.”

“İlgg.”

Başımı salladım. “Haliyle hoşlanmadım ve öfke nöbeti geçirdim, sonra da bir daha asla burun karıştırmaya çalışmadım.”

“Çok şükür,” dedi Nean. “Bu bize bir ders olsun.” Fotoğrafı buzdolabına götürdü ve kapısının tam ortasına bir mıknaatısla sabitledi.

Tuhaf ama hiç umursamadığımı fark ettim. Hatta birdenbire o fotoğrafı sevmeye başladım. Çocuk halim pembe fırırlı bir elbise giyiyordu ve Midge teyze de üzerinde plastik çiçekler olan devasa bir şapkaıyla avokado yeşili bir sandalyede

oturuyordu. Paskalya olmalı, diye düşündüm. Hatırladığım kadarıyla, paskalya Midge teyzeyi yemek yapmaya teşvik eden tek gündü. Her sene aynı şeyi yapardı.

“Nean, J.J.’yi arayıp domuz eti ve iki tane dilimli konserve ananas da almasını söyler misin? Ah ve bir kavanoz da maraska kirazı.”

“Ah, tabii,” dedi. Sonra da saate baktı. “Saat dokuz,” dedi. “Tekrar gidemeyecek çünkü marketler cuma günü saat onda kapanıyor.” Birdenbire çalışmayı kesti ve bana döndü. “Ah kahretsin! Bugün cuma.”

“Ee? Ne var?”

“Bread and Honey’ye birkaç tane örnek somun götürmem gerekiyordu.” Bu sabahtan beri sesi ilk defa titredi. “Orada işe başlamaya çalışıyorum.”

“Öyle mi?” diye sordum. “Bunu yapmana gerek yok.”

“Var, Janey,” dedi, kararlı bir şekilde. “Kalmama izin vermeye karar verirsen, gerçek bir şeyler yapmaya başlamam gerek. Oturup bekleyemem.”

Kaşlarımı çattım. Benden değil de kendinden bahsettiğini biliyordum ama yine de tüm gün evde oturup paça kısaltarak ve Ned’in parasını yemek malzemelerine harcayarak aynı şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyordum. Midge teyzenin, sanki burada yanımdaymış gibi, bu konuda ne söyleyeceğini biliyordum. Nean’a döndüm ve ona aynı sözcükleri söyledim.

“Eğer çalışmak istiyorsan, al sana iş.” Mutfak dolabına doğru yürüdüm ve bulabildiğim her şeyi alıp tezgâha yığmaya başladım. “Tam buğday ekmeğinin üzerinde çalışmaya başla ve belki o harika krakerlerinden de yaparsın. Asiago

peynirli ekmek, senin en iyi somunun. Yarm ilk iş onları alı-
rız ve bugün neden gidemediğini açıklarız.”

Nean bana baktı. “Ama bütün gece ayakta kalmam gere-
kecek,” dedi. “Saatlerimi alacak.”

“O halde tüm gece ayakta olacağız,” dedim, “-ız” kısmını
otomatik olarak söyleyerek. Kollarımı açarak mutfakı işaret
ettim. “En azından bol rızkımız var.”

Nean yemeklere bakıp gülümsedi ama sonra yüzüme dik-
katle baktı. “Emin misin?”

Bu sabah havuzun kenarında Midge teyzeyi, onun cesedini
gördüğümünden beri dünya çılgınca sallanıyor ve dönüyor gibi
hissediyordum. Kendime gelemiyordum. Ama şimdi, mutfakta
Nean’la geçirdiğim birkaç saatten sonra güvende ve daha emin
hissediyordum. Sanki küçük bir ada bulmuşum gibi.

“Eminim,” dedim. “Erkekler konusunu konuşmamamız
şartıyla.”

Nean fırından son somununu çıkarttığında, saat sabahın
dördüydü. Biberiye dalına benzeyecek şekilde üstten kesil-
miş, çıtır çıtır eğik çizgileri olan, güzel bir İtalyan ekmeği.
Sonuçlardan hoşnut bir halde, oturma odasındaki deri kol-
tuklarda uyuyakaldık ve bir buçuk saat sonra kalkıp arabaya
yüklemeye başladık. İlk iş olarak birkaç tane knish ve domuz
dışındaki her şeyi barınağa götürecektim. Knishler* öğlen ye-
meği içindi. Şu an ananas ve vişne “çiçekleri” ile aşırı süslen-
miş olan jambon ise cenazeye kadar buzdolabında kalacaktı.

---

* Patates, et veya peynirle yapılan dolma tarzı atıştırmalıklar. (ç.n.)

Nean, sığınma evine çok erken uğrarsak Noah'yla karşılaşmayacağımızı belirtti. Ben de fırına şafak sökmeden gidersek sahibi üzerinde iyi bir izlenim bırakacağımızı söyledim. Bu yüzden, görev dağılımı yaptık. Uyku sersemi ve kafası karışık J.J., Nean'ı Damariscotta'ya götürürken ben de yemekleri Little Pond'daki sığınma evine bırakacaktım.

Ama planımızın büyük bir kusuru vardı: Alçak güneşin her tarafı pespembe yaptığı havada, arabada tek başıma giderken biraz hüzünlü hissettim ve hüzün oportünisttir. Sığınma evinin otoparkına girdiğimde, üzüntüye boğulmuş haldeydim ve temiz hava alamıyordum.

Bu dayanılmaz acının sebebi, belki de park yerinde olağandışı bir şey görmüyor olmamdı. Tupperware saklama kapları ve çömleklerle arabadan indim ve mutfaktaki buzdolabı odasına üç defa gidip geldim. Artık gözüm bağlıyken bile yapabilirdim. Midge teyzenin anılarında yanıma yatışını, Rolling Stones şarkıları söylemesini, saçımı okşamasını düşünürken o kadar dalıp gitmişim ki tek bir şey görmedim veya duymadım bile. Son olması konusunda kararlı olduğum dördüncü gidişimde elimde ekmekle dolu iki tane kese kâğıdı ve büyük bir Payreks kapta tavuklu kiş vardı ve dengem o kadar istikrarsız ki yavaşlayıp endüstriyel tarz döner cam kapıları olan mutfığa popomla girmeme sebep oluyordu. Ve o an, onu gördüm.

Yemek odasında, üzerinde beyaz bir tişört ve temiz bir kot pantolonla bir tabak soğuk mısır gevreğinin üzerine doğru eğilmiş bir Noah... Uykulu görünüyordu, saçları duştan iki dakika önce çıkmış gibi ıslak ve parlaktı. Onu gördüğüme

çok şaşırdım. Noah'nın işini sevdiğini biliyordum ama sabah saat altıda gelmek de neyin nesiydi?

Uzun bir süre baktım, o da bana baktı ve çantalarla tencereleri taşımaya çalışırken ağzım açık bir şekilde onu izlediğimi gördü. Ayağa kalktı. Çabucak mutfığa dönüp yemekleri bıraktım, bir çıkış yolu aramaya başladım. Yüzüm alev alev yanıyordu, kollarım kirpi dikeniyile gıdıklanmış gibi hissediyordum. Çaresiz ve sersemlemiş bir halde, girişe doğru koştum, kapı arkamdan kapandı ve soğuk havanın kızarmış yüzüme çarpmasını hissettim.

Soğutucunun küçük puslu penceresinden mutfak kapısının açıldığını ve Noah'nın belirdiğini gördüm. Onu görünce iki gece önceki üzüntüm dalga dalga geri geldi ve kalbim çok daha fazla acımaya başladı. Çılgık atarak dondurucudan çıkmak, onu gafil avlamak, suratına bir tane yapıştırmak ve göğsüne yapışıp ağlamak istiyordum. Çoğunlukla, ona Midge teyzeden bahsetmek istiyordum.

Bunun yerine, tamamen hareketsiz kaldım ve nefes almamaya çalıştım. Tezgâhtaki torbaları fark etmesini ve bir tanesini çekip içine bakmasını izledim. Nean'ın ekmeklerinden bir somun çıkardı, sonra da tekrar kâğıt torbanın içine koydu. Sonra kişi aldı ve elinde çevirerek etrafına bakınmaya başladı. Sonra başını salladı, ıslak saçlarının bir tutamı gözüne yapıştı. Ne olduğunu anlayamadan, soğutucunun kapısını açtı ve içeri girdi.

"Selam Janey," dedi, hiçbir şey olmamış gibi. "Bu nedir?" Elinde kişi vardı.

"O bir kişi!" diye ciyakladım, beceriksizce. Şu an kafamda

on milyon tane soru vardı: Neden evimi o şekilde terk edip kalbimi kırdın? Sabahında altısında burada ne işin var? Seni sevdiğimi anlıyor musun?

Bunun yerine, ona kışten bahsettim. “Buzdolabına girecek. Isıtma talimatlarını tavanın altına yapıştırdım.”

Dikkatle, tencereyi yukarı kaldırdı ve yapıştırdığım kartı buldu. “Anladım.”

Söyleyecek tek bir kelime bulamadan, bir geri zekâlı gibi öylece durdum. Başının üzerine baktım ve sonra tartı buzdolabının rafına yerleştirdiğinde, gözlerimi yere çevirdim. Ondan kaçmaya çalıştığımı ve onu bugün görmek istemediğimi, tam olarak bunları söylemeden anlatmanın bir yolunu arıyordum. Sonra ayaklarını fark ettim, beyaz spor çorabından başka bir şey yoktu. “Ayakkabıların nerede?”

Noah’nın gözlerinde, önceki gün Nean’mkilerde gördüğüm aynı bakışı fark ettim. Yoksa dün müydü? Suçluluk. Anlaşılan bir açıklama geliyor ve midem kasılıyordu. Başka bir açıklama daha olmasın, lütfen! Daha fazla sürprizi kaldıramazdım, bugün olmazdı.

Noah içimdeki korkuyu görürmüş gibi önce bana ve sonra da sanki çoraplarını ilk defa görüyormuş gibi yere doğru baktı. “Mutfağa dönelim. Burası soğuk.”

“Hayır!” dedim inatçı bir şekilde, gözlerime yaşlar dolar-ken. “Daha sıcak olan mutfağa gidersek sana Midge teyzeden bahsedeceğim, bana karşı nazik olacaksın, ben ağlayacağım. Bunu, bana gerçeği söylememek için bir bahane olarak kullanacaksın ve bana neden öyle baktığını asla bilmeyeceğim. Burada ne yapıyorsun? Anlat bana.”

“Midge teyze nasıl?” diye sordu, buz odasından hareket etmeyerek.

Burnumu çektim ve öksürdüm. “Aynı. Tamam. Aslında aynı değil. Öldü,” dedim, olabildiğince metin bir halde.

“Ah, Janey!” dedi. “Çok üzgünüm...”

“Evet, evet,” dedim, çaresizce teselli isteyerek ama ondan değil, şimdi değil. “Burada ne yapıyorsun?”

Derin bir nefes aldı. “Janey, durumumu uzun zaman önce anlatmalıydım,” dedi.

“Ne durumu?”

“Yaşayış durumumu. Burada, sığınma evinde yaşıyorum,” dedi ama bunu zaten anlamıştım. Son aylarda karşılaştığım düzinelerce insan sayesinde, onu beslediğim yemek odası masasında oturduğu an, bir şekilde bunu anlamıştım.

“Burada çalışıyorsun,” dedim, aptal gibi. O kadar soğuktu ki nefesimi görebiliyordum ve her an yok olup gidecekmiş gibi zayıf görünüyordu.

“Evet ama aynı zamanda burada yaşıyorum.”

Dengede durabilmek için süt güğümleriyle dolu bir rafa tutundum. “Anlamıyorum,” dedim, anlamış olmama rağmen.

“Maine’in bu bölgesine, sen gelmeden kısa bir süre önce yerleştim,” diye başladı. “Evsizdim ve arabamda yaşıyordum. Sığınma evinin bahçesiyle ilgilenebilecek birine ihtiyaçları olduğunu duydum ve işe, karşılığında normal sekiz gün üst üste kuralının dışında daha fazla kalabilmek şartıyla başvurdum. Tekrar ayaklarımın üzerinde durmak için zamana ihtiyacım vardı.”

Başımı salladım. “Ama Little Pond’da bir dairen olduğu-

nu söylemiştin,” dedim. “Yeni bir çiftlik almak için para biriktirdiğini söylemiştin bana.” Bana bunca zamandır yalan söylediğini anlamak beni bir anda vurdu ve midem daha da fazla kasıldı.

Noah başını salladı. “İflasını ilan etmiş olsan bile,” dedi, “ödemem gereken avukat masrafları var. Ve arkadaşlarıma, kuzenlerime, bana borç para verecek kadar aptal olan herkese borcum var. Sana bunu söyleyemezdim, benden nefret ederdin. Sana bir şey söylemem gerekiyordu.”

Yalanları Nean’inkilerle birleşip bir çığ oldu ve bana çarpıp yıkılmama yol açtı. Kendimi savunmak için uğraşıyordum. “Alkolik misin?” diye sordum, ısrarlarıma rağmen akşam yemeğinde bir bardak şarap içmeyi reddedişini düşünerek. “Bu yüzden mi battın?”

“Hayır,” diye karşılık verdi, çabucak. “Ama barınağın kurallarından biri. Eğer geceyi burada geçirmek istiyorsan içki içemezsin, tek bir yudum bile.”

Tabii ki. Hepsi çok mantıklı geliyor ama ihanet hissini engellemiyordu. “Açıklamalıydın,” dedim. Bana daha önce söylememiş olduğuna inanamıyordum. Hatta o kadar çarpıtmıştı ki birlikte geçirdiğimiz her dakika kaçamaklar ve yalanlar üzerine kurulduydum. “Anlardım.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Noah, sesini birazcık yükselterek. “Anlar mıydın? Yoksa az önce yaptığın gibi alkolik, bağımlı veya bir tür suçlu olduğumu mu farz ederdin?”

Sesini bir tokat gibi yükseltmişti, sanki bu onun değil de benim hatammış gibi. “Neden bir evsizler barınağında yaşayasın ki?” dedim, savunmaya geçerek.

Noah başını salladı. “Söylediklerini duyuyor musun?” diye sordu.

“Bu kadar zamandır yalan söyleyen ben değilim!” diye haykırdım. Ayaklarım soğukta kuvvetini kaybederken raflara yaslandım. “Yalan söyledin, yalan söyledin ve beni kendine âşık ettin.”

Noah, bunu duyunca en azından bakışlarını indirecek kadar duygulandı. Ama onu cezalandırmak istiyordum, bu yüzden devam ettim. “Hayır, sen değil. Sana hiç âşık olmadım. Senin yarattığın birine âşık oldum.”

İşe yarıyordu. Omuzları düştü, incindiğini gördüm ve bunun utancı bu soğuk havada bile beni yakıp kavurdu. İçimde bir yerlerde, mantıklı bir ses bana, özür dilememi, onunla konuşmamı, onu dinlememi ve bana karşı neden daha dürüst olmadığını anlamaya çalışmamı söylüyordu. Bunun gerçek hayat olduğunu söylüyor; insanların hisleri, art arda sürprizlerin gelişi, gerçeği hedeflemeye çalışmak ve çoğu zaman ıskalamak.

Ama o sestten nefret ediyordum. Güvensizlik ve belirsizlikten, bununla gelen şeffaflıktan nefret ediyordum. Noah bir yalancıydı. Nean bir yalancıydı. Midge teyze, o bile bana yalan söylemişti. Benimle ilgilenen biri olmasını sağlayacağına dair söz vermişti. Kalacağını söylemişti.

Başımı sağa sola salladım, vücudumun soğuk ve öfkeyle titrediğini hissettim. Her şeyin net olmasını, mantıklı olmasını ve aynı kalmasını istiyordum. Bu buzdolabından çıkmak istiyordum.

Noah’ya dokunmadan kapıyı ittirebilmek için hafifçe sağa

eğildim. Omzunun omzuma sürtünmesinin bile, kendimi bu soğuk odada kaybetmeme sebep olacağını biliyordum. Ama ondan kaçındım ve kendimi korudum. Kapının koluna ulaştığımda geriye dönmedim, son bir bakış atmadım, eksikliklerim için ondan özür dilemedim veya onunkileri affettiğimi söylemedim.

Sadece oradan def olup doğrudan eve gittim.

NEAN

“Ekmek hayat gibidir, asla tam olarak kontrol edemezsin.”

– Rose Levy Baranbaum, *The Bread Bible*

O büyük konuşmalarına rağmen, Midge teyzenin bir ölümlü olması kulağa hiç doğru gelmiyordu. Ve onun ölümünü konuşmak istediğim kişinin yine o olması çok tuhaftı. Bu yaşamın biraz ama birazcık bile anlamı varsa şimdi onu bulurdum, suyun kenarına oturup okyanusu izlerdik ve bana her şeyi inanılmaz derecede dolambaçlı bir yolla açıklayacak hikâye anlatırdı. Onsuz ne yapacağımı anlatacak bir şey.

J.J. beni rahatlatmak için elinden geleni yapıyordu ama benimle hâlâ konuşuyor olmasının şokundan, söylediği hiçbir şeyi duyamıyordum. Her şeye rağmen hâlâ daha burada olması, kolu omzumda kamyonetiyle beni fırına götürüp getirmesi gerçekten inanılmaz bir şeydi. Bana bir kere bile sesini yükseltmemişti. Dün onu defalarca markete gönder-

memize veya bu sabah benim şoförlüğümü yapması için aşırı erken bir saatte çağırılmasına sesini bile çıkarmadı. Şikâyet dahi etmedi.

Ve bir de Janey var. Dün kameramana, evin ikimize de ait olduğunu söylerken ciddi miydi? Yaptığım ona şeyden sonra nasıl yapabilirdi? Ama birlikte neredeyse yirmi dört saat boyunca yemek yapıp ağladık. Bu sürede bir kere bile beni evden atacağından bahsetmedi. Hatta Midge teyzenin hayatıyla ilgili bana bir şeyler anlatarak onu en az kendisi kadar iyi tanımama yardımcı oldu. Sanki kaçırdığı kısımlar konusunda arayı kapatması gereken, uzun zamandır ortalarında olmayan bir kız kardeşmişim gibi. Sanki o evde kalmaya devam edecekmişim gibi, süresiz olarak.

Ona duyduğum şükrandan dolayı, fırından dönerken cenaze evine uğraması için J.J.'yi ikna ettim. Six Feet Under izlediğimden, cenaze planlamanın sağ kalanlar için büyük bir acı olduğunu biliyordum ve dün gece knish hamurunu açarken Janey bana Midge teyzenin tüm dileklerini söylemişti, bu yüzden bu keyifsiz görevi üstlenmek için fazlasıyla vasıflı olduğumu hissediyordum. Yakılmak ve olayların hiçbirini kaçırmamak için şömine rafındaki bir vazoda yaşamak istiyordu, veda töreninin de yat limanında olmasını. Eğer herhangi biri, "Nearer my God to Thee"* ilahisini söylerse geri gelip onlara musallat olacağına dair yemin etmişti.

Altı milyon form doldurduktan sonra, her şey ayarlandı. Cenaze pazartesi günü olacaktı ve sığınma evinin müdürü insanların gelebilmesi için Damariscotta gazetesinde bir ilan

---

* (İng.) "Tanrım sana daha yakın" (ç.n.)

yayınlayacaktı. Noel Baba gözlüklü bu yaşlı nazık adam, Janey o sabah haber veremeyecek durumda olursa diye sığınma evini aramak ve herkese haber vermek için gönüllü oldu. Tören bizim evde olacağından bol bol yiyecek ve içecek almamızı hatırlattı. Bunun bir sorun olmayacağına dair ona söz verdim.

Sonra Janey'ye haber vermek için eve gittim. Yukarıda, ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuş bir halde, yatağında yatıyordu. Felaket görünüyordu ve zor bir gün geçirdiğini söyleyebilirdim. Bu yüzden yatağının kenarına oturup ona her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Aklımı kaybetmişim gibi bana gözlerini kısarak baktı. Belki de kaybetmişim. Acının tıpkı onu ele geçirdiği gibi beni de avcuna alacağını biliyordum ama şu an tuhaf bir canlılık hissediyordum, sanırım itirafın verdiği hafiflikten. Şimdilik, bu kısacık sürede, kimse-den sır saklamıyordum. Midge teyze aşırı gurur duyardı.

Aşağı indiğimde, J.J.'yi bulaşık makinesinin önünde eğilmiş, temiz bulaşıkları çıkarırken ve nereye yerleştirileceklerini anlamaya çalışırken buldum. Elinden tabak yığını aldım ve kaldırdım. "Burada kalmana gerek yok, biliyorsun. İstedğin zaman eve gidebilirsin."

"İyi olduğundan emin olmak istiyorum sadece," dedi, biraz incinerek.

"İyi olacağım," dedim ona. "Sadece biraz zaman alacak," dedim kendime.

"Benim zamanım var," diye karşılık verdi inatçı bir şekilde, bulaşık makinesindeki sepetlerden bir avuç çatal bıçak alıp yanlış olan ilk çekmeceyi ve sonra yine yanlış olan ikinci açarken.

Aslında almayacak, diye düşündüm ama bunun yerine ona Janey'ye söylediğim berbat yalanı anlattığımdan beri öğrenmek için can attığım şeyi sordum. “Neden bana karşı bu kadar iyisin?” Ona çatal bıçak çekmeceğini işaret ettim. “Nasıl oluyor da bana nereye gitmem gerektiğini söylemiyorsun?”

J.J. şaşkın bir halde başını bana doğru eğdi. “Bunu neden yapayım?”

Dehşet içinde ona baktım. “Son birkaç gündür kendinde değil misin sen?”

Başını salladı ve bir yığın çatalı şingirdatarak çekmeceye koydu. “Hayır. Sen?”

Bulaşıkları çıkarmayı kestim. “Ne demek istiyorsun?”

“Geçirdiğimiz bunca zaman içerisinde, iyi bir çocuk olduğumu anlayamadın mı? Sadece aptalca, çok aptalca şeyler yaptı diye, değer verdiği birini terk edecek türden biri olmadığımı?” Çekmeceyi, içindeki tüm çatal bıçakları tıkırdatacak kapattı. “Zora düştüğünde, güvenilebileceğin bir insan olduğumu?”

Bir an sessiz kaldım. “Tabii ki...” dedim. “Tabii ki biliyorum.”

“Gerçekten mi? Midge teyzeyi gömer gömmez gidip senin yerine Dartmouthlu bir kız bulmayacağımı nereden biliyorsun?”

Şaşkınlıktan donakaldım. Ben de tam olarak bunu düşünüyorum. “Şey, belki...”

J.J. inledi. “Gördün mü?” diye bağırdı. “Nean, beni deli ediyorsun. Onca saçmalığın için seni affedecek olmama inanmak bu kadar zor mu?”

Başımın belada olup olmadığını bilemeyerek dudağımı ısırdım.

“Artık inanmaya başlaman lazım,” dedi bana, ondan daha önce hiç duymadığım bir şekilde kendini zorlayarak. “Eğer uzak mesafeden yürüteceksek bana inanman gerek.”

“Ama...” diye konuşmaya başladım, haftaya, okul açılınca kadar benimle olmak zorunda olmadığını söylemenin bir yolunu bulmaya çalışarak. Belki de hepimiz için en iyisinin bu olmayabileceğini. “Ama emin değil...”

“Başlama yine!” diye, öfkeyle hırladı. “Bana istemediğim bir çözüm sunmaya kalkma.”

Elini tuttum. “Sadece...” Onu ne kadar takdir ettiğimi, ne kadar özel biri olduğunu gördüğümü açıklayacak doğru sözcükleri aradım. “Göründüğün kadar iyi olabilmen mümkün değil,” dedim nihayet. “Ve eğer öyleysen de daha iyisini hak ediyorsun.”

J.J. başını salladı. “Eğer düşündüğün buysa Nean, fikrini değiştirebileceğimden emin değilim. Ama iyi bir adamı hak ettiğini, artık iyi davranılma sırasının sende olduğunu ve gerçekten iyi birinin, bir yerlerde seni beklediğini düşünürsen beni nerede bulacağını biliyorsun, tamam mı?”

Sonra karşıma geçti, ellerini omuzlarıma koydu, alnımdan öptü ve söylediklerini usulca yineledi. “Beni nerede bulacağını biliyor musun?” Öyle bir söyledi ki sadece bir veda duyudum.

Biraz sersemlemiş ve ne söyleyeceğimi bilemez bir halde, başımı salladım. “Seni bulacağım,” dedim en sonunda ama bunu arkasından söyledim. Çoktan mutfaktan çıkmış, ön kapıyı açıyordu.

JANEY

“Yemek pişirmek, sofra hazırlamak, aile veya arkadaşlar için sadece bir öğün yaratmaktan çok daha fazlasını içerir. Kendinizi dinç ve kontrol altında tutmanızla ilgili bir şeydir.”

– Alice Waters, *Chez Panisse Menu Cookbook*

Cenaze töreni ya da Nean her ne ayarladıysa ölen kişi tekrar hayata gelmeden olabilecek en başarılı şekilde gerçekleşti. Resmi olarak saat beşte başlıyordu, ancak saat on beş dakika öncesinden insanlar sahili doldurmuştu bile. Little Pond’taki bütün barların barmenlerinin hepsi –düşündüğünüzden çok daha fazla var– bir şekilde Midge teyzeyle yakın bir bağ kurmuş. Çiftçi pazarı ile yerel dükkânlardaki insanlar da öyle. J.J.’in ailesi orada, Nean’la tokalaşıyordu ve Geoduck Faili Nancy’nin bir peçeteye burnunu sildiğini gördüm. Koydaki, çoğuyla henüz hiç tanışmadığım komşuların hepsi bir şekilde onu tanıyor gibi görünüyordu ve tabii ki gözleri yaşlarla dolu sığınma evinin tüm çalışanları da oradaydı. Olması gereken-

den çok daha matemli görünen sığınma evi müdürü, Rupert adlı beyaz saçlı adam, kalabalığın içinde, barınakta kaldıkları sürede Midge teyzeyle tanışan ama daha sonra kalıcı evlerine taşınan insanları gösteriyordu. Son birkaç ayda ne kadar çok insanın bir yardım arayışıyla Midge teyzenin hayatına girdiğini görünce etkilendim. Bunca zaman, tek olduğumu sanmıştım.

Tören başlamadan beş dakika önce, sığınma evinin müşterileriyle dolu kiralık bir minibüs gelmişti, yaklaşınca daha net gözlerle gördüğüm yediden yetmişe karışık bir erkek grubuydu. Kendimi, tek bir yüzü ararken buldum ama tabii ki orada değildi. Bu duruma ne kadar kötü yaklaştığımı, ona ne kadar soğuk ve sert davrandığımı, geri alınamayacak şeyler söylediğimi biliyordum. Fakat benimle ilgili gerçekten sevdiği, takdir ettiği şeyleri hatırlamasını ve o gün buzdolabında ona karşı gösterdiğim acımasız davranışı unutmamasını umut ediyordum. Tekrar tekrar kendime, benim kötü davranışımın onun Midge teyzeyle olan anılarını bozmayacağını tekrarladım. Ama kendime ne söylediğimin önemi yoktu. Orada değildi! Gelmeyecekti.

Tören kısa sürdü. Bugünkü konuşmayı yapması için Nean'a söz verdirmiştim. Noah'nın terapisi sayesinde bu büyük insan kalabalığında iyi hissediyor olmama rağmen, hepsinin aynı anda bana bakması fikri kaldırabileceğimden fazlaydı. Midge teyzenin iç çamaşırı çekmecesinde sakladığı ve başka bir şeyle karıştırmamam için ara sıra bana hatırlattığı büyük sarı zarfı ona uzattım. Mavi mürekkeple yazılmış, titrek yaşlı teyze yazısı: Nalları diktiğimde hayranlarıma okursun. Nean'a minik bir hoparlöre bağladığı iPod'dan çalınması için

birkaç tane uygun şarkı önerdim, Midge teyzenin hayaletini çok fazla gücendirmeyecek şekilde. Nean, kaldığım yerden devam edebileceğini söyledi. Benim için kolaylaştırmak adına yaptığı her şeye minnettarlığımdan ağlamak üzereydim.

Saat beş buçuğu beş geçerken, külleri hazırladıktan ve herkesin sahilin çimenli tarafında sessizce yer almasını sağladıktan sonra, sırtını okyanusa vermiş bir şekilde, üzerinde süslü plastik vazunun olduğu masanın yanında duran Nean konuşmaya başladı.

“Millet,” diye başladı. “Janine Brown’ın büyük teyzesi Midge’e veda etmek üzere toplandık,” dedi. “Janey ve ben, bugün gelip bize destek olduğunuz için sizlere teşekkür etmek istiyoruz. Midge teyzenin, her neredeyse bize bakıp gülümsemediğini biliyoruz.” Başımı salladım. Nean kesinlikle haklıydı.

“Midge teyze, bugün bize kaybımızın yasını tutarken ve aynı zamanda hayatta olduğu günleri anarken okumamız için birkaç cümle hazırladı.”

Zarfı açmak için durdu ve başlamadan önce, kendi kendine birkaç cümle okudu. Yüzünde minik bir şaşkınlık ifadesi gördüm ve sııttım.

Nean boğazını temizledi. “Maureen ‘Midge’ Richardson bir moda ikonu ve toplumsal bir figürdü,” diye okudu, gülmedi ama cümlenin sonunda hafifçe öksürdü. Devam etti. “Pek çok insan için bir ilham kaynağıydı ve herkes tarafından sevildi. Dünyadaki kısacık yaşamında, başarıları sayılamayacak kadar çok oldu ama hadi bu fevkalade kadının en mühim başarılarından birkaç tanesini belirtelim.” Bunu okurken Nean’ın gözlerinin yerinden fırlamasını izledim. Yaklaşan olaylarla ilgili hiçbir fikri yoktu.

“On dokuzuncu senesinin eylöl ayında, Hiawatha, Iowa festivalinde on yedi tane mısır sosisi yediğini ve yemek yeme yarışmasını kazanıp festival prensesi unvanını aldığını kim unutabilir ki? Ama bu gelecekteki başarılarının bir habercisiydi. Birkaç sene sonra, New York City’nin tam tamına sekiz tane içki içilen kuruluşuna girişinin yasaklanması ayrıcalığını elde etti ve her biri farklı zamanlarda olmak üzere bir tankın içerisinde toplam üç gece geçirdi. Orta yaşlarında, daha ılımlı yıllarında yaşamı, bir vejetaryen, bir komünist, bir makrame artezyeni ve en unutulmazı da Transandantal Meditasyon öğrencisi olarak tecrübe etmesi de biliniyor. Paten kayabilir, bir geyiğin derisini soyabilir ve silah kullanabilirdi. Ellinci yaş gününde bungee jumping yaptı ve zıplarken üstüne işemedi. Bir kere evlendi, harika bir adam ve daha da harika bir sevgili olan merhum Albert Richardson ile.” Nean son kısımda sertçe yutkundu. Etrafa bakınıp yas tutanların yüzünde hafif bir kafa karışıklığı ya da gülümseme ifadesi aradım.

“Bütün hayatı boyunca, yirmi beşten fazla trafik cezası topladı, üç kere dövme yaptırdı, yanlışlıkla iki tane evli adamı tavladı ve bir defa bir yetişkin filminde oynadı. Yedi kere âşık oldu, iki tanesi astronottu.” Nean durdu ve okumaya devam etmese mi, diye sorar gibi bana baktı. Ciddi bir şekilde başımı öne geriye salladım. “Ayrıca, kansere, domuz gribine ve dişilik organı kaşıntısına çare buldu.”

Dinleyiciler bu şakayı duyunca nihayet kıkırdamaya başladı. Nean çaresiz bir şekilde baktı ve duyulması için sesini yükseltti. “Çok özlenecek ve en sevdiği iki kızı Janey ve Nean Brown tarafından yaşatılmaya devam edecek.”

Mektubu yanma bıraktı ve başını sallayıp hafifçe gülümseyerek bana baktı. Sonra başına bir silah dayayıp ateş eder gibi yaptı. Tebessümle omuz silktim. Ne yaparsın işte, diye sordum gözlerimle. Karşılık olarak o da omzunu silkti.

“Evet, millet,” diye seslendi, şaşkın mırıltılar ve kahkahaların arasından. “İşte bu kadar. Lütfen yemek için bize katılın.” Sonra iPod’a gidip play tuşuna bastı. Guns N’ Roses’den “November Rain” şarkısı eşliğinde misafirler samimi anılarıyla sohbete daldı.

Kalabalığın arasından Nean’a doğru ilerledim. “Gerçekten mi? November Rain?” diye sordum.

“Gerçekten mi?” diye taklit etti. “Bana mektubu önceden okutmayı uygun görmedin mi?”

Gülümsedim. “Başa çıkabileceğini biliyordum. Üstelik şaşkınlığın sayesinde daha da güzel oldu. Midge teyzenin da-ima çok iyi kıvırdığı spontaneliğin hakkını verdin.”

“Aynen öyle,” dedi. Elini koluma koydu ve beni çekıştirdi. “Hadi gidip domuz etini dilimleyelim,” dedi ve ikimiz birlikte eve doğru yürümeye başladık.

Beş saat sonra, evimizin içindeki son yığınları temizliyorduk. Son günlerde uyumaktan çok, elimde tahta kaşıklar ve plastik spatulalarla yemek yapmakla meşgul olmama rağmen son lokmasına kadar her şeyi bitirdiğimizi fark ettim. Buzlukta kalan tek şey üç çeşit hardal ve zencefilli sodaydı. Mutfak dar-madumandı, her yerde buruşturulmuş kâğıt peçeteler ve plastik bardaklar vardı. Üzgün ve yas tutan insanlar değil de sar-

hoş üniversite öğrencileri tarafından dağıtılmış gibi görünüyordu. Midge teyzenin buna memnun olacağını düşündüm.

Tam dağınıklık durumunu değerlendirdiğim esnada, holde ayak sesleri duydum. “Burası ‘cenaze evi’ diye bağırıyor,” diye seslendi biri, saatlerdir açık duran ön kapıdan. Nerede olsa tanıyacağım bir ses. Beni, Nancy’nin getirdiği jöleli tatlı gibi titreten bir ses. Durulamakta olduğum Bundt marka tava-yı bıraktım ve ellerimi kurulamak için bir havlu aldım.

Ama Nean kapıya benden önce koştu. “Burada ne yapıyorsunuz?” diye gıcık bir şekilde sorduğunu duydum. “Janey burada değil.”

“Buradayım,” diye seslendim. Noah buradaydı! “Onu içeri al.”

Mutfağın kemer kısmına doğru koştum ve tam o anda Nean’ın, Noah’ya tehlikeli bir şekilde baktığını gördüm. Elleri kalçalarında, bir dişi aslan duruşu almıştı ve Noah sinmiş gibi görünüyordu ama kulaklarının arkasına sıkıştırdığı dağınık saçları ve boynuna acemice bağladığı kravatıyla hâlâ acı verici bir şekilde yakışıklıydı. Bir tür arbede çıkarmadan Nean’ın yanından geçmeye çalışmasını izlerken cenaze için giyinmiş olduğunu fark ettim.

“Sorun değil, Nean,” dedim Noah’yı mutfığa, özel alanıma doğru yönlendirerek ve elinde tuttuğu folyo kaplı tabağı almak için elimi uzatarak.

Bana verirken iğrenmiş bir şekilde dudağını büktü ama yine de arkamızdan mutfığa geldi. Ve tabii ki koruma moduna geçti. Kötü kaderli randevumuzdan çıkardığı sonuçtan başka hiçbir şey bilmiyordu. Ona bir ara anlatmam gerekecekti. Ama

şimdi, Noah'dan özür dilemek zorundaydım ve bu yüzden ona patlak gözlü, "biraz gider misin" bakışımı attım.

Beni umursamadı. "Midge teyzeye saygılarını sunmak için gelmek istediye biraz geç kaldı," dedi, sanki Noah orada, yanımızda değilmiş gibi. "Tören saat beşteydi."

"Biliyorum," dedi, iki elini özür diler gibi açarak. "Gelirsem... Demek istediğim, Janey'nin zaten çok işi var, diye düşündüm. Bu yüzden, suyun kenarına park ettim ve arabada bekledim. Onu üzmem istemedim."

Burada olduğunu ve bu süre boyunca dışarıda beklediğini duyunca hafifledim ama Nean güldü. "Yani, en son kişi gider gitmez buraya, zor geçen bir günü daha da zorlaştırmaya mı geldin?" diye sordu. "Senin sorunun ne?"

"Üzgünüm," dedi Nean'a, "ama özür dilemek zorundaydım." Çaresiz görünüyordu ama tüm dünyanın duymasını istediğim o sihirli sözleri mırıldanmıştı. Nefes aldım ve bir şansımızın daha olabileceği bu küçük anın tadını çıkararak gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım. "Bu şekilde bırakamazdım."

Karşılık olarak özür dileyemeden, Nean çıkıştı. "Aslında bırakabilirdin ama belki de çok bencilsindir."

Trafik ışıklarındaki yaya sorumlusu gibi, kolumu onun önüne doğru uzattım. "Nean, onu bir dinleyelim, olur mu?" dedim. Onu, Nean'm sorgulamasından kurtarmam gerektiğini biliyordum ama beni savunması harika bir histi. O bir can simidiydi. Onun hakkında böyle bir şey söyleyeceğim kimin aklına gelirdi?

"İyi!" dedi, ses tonundaki sertliği saklamadan. "Ama hadi

bu konuyu dışarıda konuşalım, birkaç dişini dökmek zorunda kalırsam içeriyi kirletmeyelim.”

Noah, sanki ciddi olup olmadığından emin değilmiş gibi yapmacık bir şekilde kıkırdadı.

“Kimse dış falan dökmeyecek,” dedim, ne kadar sersemlemiş hissettiğimi düşünecek olursak şaşırtıcı derecede düzgün bir şekilde. “Henüz değil. Noah, çünkü davranışım için özür dilerim,” dedim, bu şansı elde edebilirim umuduyla kafamda defalarca prova ettiğim sözcükleri tekrarlayarak. “Şaşkına döndüm ve öğrendiğim şeyleri tam olarak sindiremedim. Son birkaç gündür sürekli kötü haber alıyorum ve seninki...” Sesim kesildi. Korkudan altıma ediyordum, demenin ne kadar da kibar bir yolu. Dün gece bir şeyler düşünmüştüm ama.

“Özür dilemene gerek yok,” dedi ama tabii ki dilemem gerekliydi. “Haberlerim biraz şaşırtıcıydı, en kibar şekliyle.”

“Bekle!” diye araya girdi Nean. “Onu dün gördün mü?”

Biraz sabırsızca ona döndüm. “Sığınma evinde. Şu an yaşadığı yerde.”

Nean’ın gözleri kocaman oldu. “Cidden mi? Evsiz misin?” diye sordu Noah’ya.

Noah yere doğru baktı ve pişmanlıkla doldum. Bu utancı yaşamaması için Nean’ı bunun dışında tutmalıydım ama bu konuya bir çare bulma fırsatım bile olmadan gözlerinin içine baktı ve “Evet, şu an bir evim olmadığı doğru,” dedi.

“Ciddi misin?” diye sordu tekrar Nean. “Evet, evet, evet! Seninle ilgili tuhaf bir durum olduğunu biliyordum.” Bana doğru döndü. “Çok daha kötü olabilirdi, Janey. Bu meseleyi bu kadar önemli yapan ne?” Canım benim, ne kadar da hızlı

uyum sağlıyordu. Keşke Noah bana söylediği zaman, ben de o şekilde tepki verebilseydim.

“Mesele şu ki...” diye devam etti, “bu konuda Janey’ye yalan söyledim çünkü gerçeği kabul etmeye utandım. Sonra beni akşam yemeğine çağırmak için o kadar zahmete girince paniğe kapıldım. Utandım. Ve kıskandım da bu güzel evi... En önemlisi de yalanımın ortaya çıkacağını biliyordum ve bunun olmasına izin vermek yerine kaçtım.” İç çekti. “Ama eninde sonunda öğrendi ve kötü oldu.”

Nean başını salladı. “Anlayabiliyorum,” dedi, halden anlar bir şekilde. “Kalacak bir yerim olsun diye Janey’ye ben de yalan söyledim.”

Noah tek kaşını kaldırarak bana baktı. “Gerçekten mi?” diye sordu, bana doğru küçük bir adım atarak. Herhangi bir insan sesi çıkarıp çıkaramayacağım konusunda kendimden emin olamayarak başımı öne geriye salladım. “Zavallı Janey. Bu yüzden o kadar canın sıkkın.” Nazikçe, sıkıca tuttuğum kâğıt tabağı elimden aldı ve yanımızdaki tezgâhın üzerine koydu. Sonra elini elimin üzerine yerleştirdi ve koluma verdiği histen hoşlanarak hareketlerini gözümle takip ettim.

“Evet, evet, zavallı Janey,” diye araya girdi Nean. “İnsanların, birini öldürmedim diye mutlu olacağını sanmıştım.” Noah ona soran gözlerle baktı ve hayatımı bir tür perspektife koyduğu için, içimden ona tekrardan teşekkür ettim. “O halde,” dedi, “dökül bakalım. Ne oldu da evsiz kaldın?” Bunu sorduğuna sevindim çünkü ben de merak ediyordum ama tabii ki bunu bilmesini istemiyordum. Bir cevap beklerken ona çok meraklı gözlerle bakmamaya çalıştım.

Bunu sadece bana değil, manyak arkadaşşıma da açıklamak konusunda çekiniyormuş gibi görünmeyen Noah, hafifçe gülmüştü. “Korkarım heyecanlı bir şey değil. Çiftlikte boyumdan büyük işlere kalkıştım,” diye başladı ve Nean’a dönüp “Küçük bir çiftliğim vardı, Nean,” dedi. Nean anlamış gibi başını salladı. “Havalı, organik butik çiftlik tarzında bir şey olacaktı. Dört yıldızlı restoranlar ve spalar için salata yeşillikleri sağlamak üzere ama verimim çok iyi değildi ve ah Tanrım, o böcekler! İlk başta, mülkü satın almak için boğazıma kadar borca girmiştim. Bir yıl içerisinde çok fena para kaybetmeye başladım ama hâlâ elimde geçinebileceğim bir miktar varken yeni bir şeyler denemek veya bu işten vazgeçmek yerine zorlamaya devam ettim. Bir gün masraflarını çıkarır umuduyla daha da fazla borçlandım, tüm birikimlerimi harcadım ve kredi kartlarımı da sonuna kadar kullandım. Nihayet orayı satmam gerektiğini anladığımda fazlasıyla geç olmuştu. Çok değer kaybetmişti ve çok borçlanmışım. Yeterince çabuk bir şekilde satamadım. İpotekle başım giderek daha da büyük bir belaya girdi ama sorunlarımla yüzleşmek yerine, onlardan kaçmak için elimden gelen her şeyi yaptım.” İç çekti. Bu üzücü hikâyeyi anlatırken rahatlığına biraz şaşırdım. Anladığım kadarıyla atlatmış ve kendini affetmiş. Bunu yapabildiğini fark etmem, onu daha da çok sevmeme sebep oldu.

“Sonunda iflasımı ilan ettim ve çiftlik satıldı. Aylarca arabamda yatmak zorunda kaldım. Sığınma evi işi çıkıp kendi ayaklarımdan üzerinde durmam için bana bir şans verene kadar alacaklılarıma borçlu olduğum miktarı ödemek için çalıştım.”

“Aman Tanrım!” dedim, Noah’yı böyle korkunç bir durumda düşünmenin verdiği acıyla ve olaylar böyle gelişmese neler yaşanabileceğini düşünerek.

“Canını sıkma, Janey,” dedi. “Kendimi korkunç bir duruma düşürdüm, evet, ama şimdi iyiyim ve yine bir çiftliğim var sayılır. Bu noktadan sonra, her şey ancak iyiye gidebilir.” Durakladı. “Bunun dışında... Seninle her şey gayet iyi gidiyordu zaten.”

İç çektim ve gözlerine baktım. “Öyleydi, değil mi?”

“Daha da iyi olmasını isterim.”

“Ben de,” dediğimi duydum, yumuşak bir şekilde. Yüzümü yukarı kaldırarak ona doğru yaklaştım ve olmasını istediğim şey için dualar ettim.

Yaptı. Bir elini yanağıma koyarak beni nazikçe öptü ve de önce sol, sonra sağ göz kapağıma öpmek için yüzümü eğdi. Sonra geri çekilip gözlerime baktı, elini köprücük kemiğimin üzerine koydu ve içimi ısıttı.

“Janey,” dedi. “Senin de bildiğin gibi, hayatım boyunca pek çok aptalca hata yaptım. Borç, inkâr, iflas. Ama şunu söylediğimde bana inan: Soğuk karpuz çorbanı bitirmemek en aptalca olanıydı.”

Geri çekilmeme gerek olmadığını bilerek her iki elimle kollarına kuvvetlice sarıldım. “Hepsi çok aptalca,” diye onayladım sessizce. Odadaki diğer herkesi unutarak başımı göğsüne yasladım. “Ama aynı zamanda, düzeltilebilir.”

Gözlerimi kapattım ve bu mutfakta, bu insanların yanında bulduğum rahatlığı, güveni, yuva hissini içime çektim. Sonra tekrar açtım, ikisine de ne kadar ihtiyacım olduğunu bilme-

lerini isteyerek hüznü dolu bir şekilde Noah'ya ve Nean'a baktım.

Nean da bana baktı, sonra kaşlarını çatı. “Düşündüğün buysa markete gitmeyeceğim.”

Gölümsedim. Tam da bunu düşünüyordum ama Noah'ya tekrar bakınca yemek, düşündüğüm son şey oldu.

ARALIK

NEAN

“Yemek paylaşmak sosyal hayatın temelidir ve çoğu insana göre, katılıma değer olan tek sosyal hayattır.”

– Laurie Colwin, *Home Cooking*

Janey ve Noah’nın bir araya gelmesi hayatımın en iğrenç gelişmelerinden birisi diyebilirdim. Janey’nin kucağa oturmayı bu kadar sevdiğini kim bilebilirdi? Ne zaman bir odaya girsem Noah’nın kucağında onun saçlarıyla oynuyor ya da başını öpüyordu. Öğk. Ekim ayının ilk soğukları başladık-tan ve adam buraya taşındığından beri, buralar pek güvenli değildi.

Neyse ki kaçacak bir yerim vardı: fırın. İlk başta sistemim için büyük bir şok olsa da son birkaç aydır gün ısımadan kalkmaya ve günlük ekmekleri hazırlamak için kasabaya doğru yola çıkmaya epey alıştım. Kahveyle her şey mümkün-

dür. Ekmek yapma sürecini seviyordum ve gerçekten para kazanıyordum. Bu iyi bir şeydi çünkü yakında, ocak ayında Janey gecikmiş öğretmenliğine başladığında ikinci bir arabaya ihtiyacımız olacaktı.

Kapı çaldı. İyi insan lafı üzerine gelirmiş. Honey, kolları kese kâğıtları içinde baget ekmeklerle dolu olarak girdiğinde, ona tek kolumla kocaman sarıldım, sonra da yüklerini elinden aldım. “Bunu ben pişirdim, değil mi?” diye sordum, gülerek. Fırından geleli sadece birkaç saat olmuştu ve işlerim eve de taşmış gibi görünüyordu.

“Sen pişirdin,” diye kabul etti, utangaç bir omuz silkmeye. “Ama pasta da getirdim, arabada. Görünce bayılacaksınız. Üzerinde şeker hamurundan çiçekler var.”

“Şahane... J.J.!” diye seslendim. “Gel, Honey’yle tanış.”

Oturma odasından, elinde bir bardak şarap ve Janey’nin peynirli puflarından bir tane tutan J.J. geldi. Ağustosta gittiğinden beri hiç değişmemişti, sadece biraz daha az bronzdu. Ve sınırlı bir başarıyla biraz sakal denemiş ama bunu söylediğimi bilmesin. “Selam,” dedi, elini boşaltmak için peynir topunu ağzına atarak. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de,” dedi Honey. “Ama adını hiç duymadım,” diye dalga geçti.

“Gerçekten mi?” J.J. kafası karışmış gibi görünüyordu.

“Keşke!” dedi Honey, gülümseyerek. “Maalesef, Nean fena tutulmuş.”

“Bu doğru,” dedim onu öpmek için uzanarak. “Tutuldum.”

“Pasta varmış diye duydum.” dedi J.J. öpücüğüme acele bir karşılık verdikten sonra.

“Arabada,” dedi Honey. Getirmek üzere adımını atamadan J.J. kapıyı açıp içeriyi buz gibi havayla doldurdu ve çoraplarıyla dışarı çıkarken, “Birazdan geleceğim,” diye seslendi.

“İyi çocuk,” dedi Honey, gülümseyerek.

“Değil mi? Böyleleri de varmış,” dedim, çünkü şimdi bile bu fikre alışmak kolay değildi. Ama kesinlikle deneyecektim.

Tam Janey akşam yemeği için seslendiği sırada, J.J. pastayla geri döndü. Hepimiz itaatkâr bir şekilde gerçek anlamda ilk defa bu gece kullandığımız resmi yemek odasına geçtik çünkü hava cam odada oturmak için fazla soğuktu ve sayımız fazlaydı: Nancy, Damariscotta’daki lüks restoranın şefi Danette ve şarap garsonu kız arkadaşı Angie, uzun masada Rupert ve bu gece mesaisi olmayan diğer iki sığınma evi çalışanı yerlerini almıştı bile. Danette ve Janey, pazarda güzel görünümlü bir dilim domuz pastırması için kavga ederlerken tanışmışlar. Danette’in ürünlerinin bir kısmını Noah’dan aldığını öğrendiklerinde, hızlı bir arkadaşlık kuruldu. Kıskanabilirdim ama çalılara kusmadan ve her yeri kızarmadan yeni bir arkadaş edinebilmeyi başardığını duyduğuma çok sevindim. Bu gerçek bir atılımdı.

Üstelik önümüzdeki sonbaharda pastacılık okuluna gittiğimde bir sürü arkadaş olacağını biliyor olmam bana iyi hissettiriyordu.

Evet, evet. Bana bak, kendimi baştan yaratıyordum. J.J.’in fikriydi tabii. Şimdi de kurstan mezun olduktan sonra başvurabileceğim işleri araştırıyordu, yani onun başına kalmıştım.

Janey bizi özleyeceğini ama neyse ki sadece Vermont’ta olacağımız, bu yüzden de bana ihtiyacı olursa çok uzakta sa-

yılmayacağımla ilgili birtakım laflar etmişti. Fakat kısa süre sonra geri dönecektim, bu konuda emin olabiliirdi. Bu ev, benim gerçek yuvamdı. Fazla uzak kalamazdım.

Hepimiz oturduk. “Janey tecrübesi”ni ilk defa yaşayanların, masada duran yemeklere şaşkınlıkla baktığını izlerken gülümsedim. Noel arifesindeydik ve yedi balık ziyafeti yapıyorduk fakat Janey’nin yediyle kalacağını pek sanmamıştım zaten. Nereye baksam ölü deniz canlıları vardı. Çoğu şahane görünüyordu ve uzun ince bir tabağa uzanan yılanbalığı ve dokunaçları ayrılmış ama büyük olasılıkla başka bir yemeğin içerisinde saklı olan doldurulmuş kalamar gibi birkaç tanesi iğrenç görünüyordu. Zaten hiçbirini bir daha yemeyecektim. En azından hiçbir şey canlı değildi. O yılanbalığının gidişini görmem lazımdı.

Hepimiz yerleştikten sonra Janey büyük şovunu, kocaman ve sıcacık kremalı istiridye yahnisi tenceresini çıkardı. Arkasından Noah elinde daha küçük bir çömlekte mısır çorbası ve vejetaryen olan Honey için portobello mantarıyla geldi. Janey, masanın etrafında dolaşarak kâselerimizi yahnile dolduruyordu. Bana geldiğinde, gözlerinin mum ışığında parladığını gördüm. O an, ikimizin de daha önce hiç bu kadar mutlu olmadığını anladım.

Yemeklerimiz servis edildikten ve kadehlerimiz dolduktan sonra, Noah kadeh kaldırmak için ayağa kalktı. Aklımın bir köşesinde, burada olduğumuz için hepimize teşekkür ettiğini, Janey’nin yemeklerine iltifat ettiğini, ev ekonomisi öğretmeni olma kararını ve bu konudaki cesaretini takdir ettiğini duydum. Yeni yılda, hepimize sevgi, neşe, dostluk ve ömrümü-

zün sonuna kadar sıcak bir yuva dilediğini duydum. Ama pek dinlediğim söylenemezdi. Arkasındaki, Janey'nin, Midge teyzenin cenaze konuşmasını çerçeveleyip astığı duvara baktım ve ona veda ettiğimiz günü hatırladım. Bu büyük masanın etrafında toplanmış, yarını düşünmeden yiyip içmeye hazırlanıyorduk. Bizimle gurur duyardı. Bunu biliyordum. Ve uzaktan o sözcükleri göremiyor olsam da hayatının son anlarına doğru eklediği dipnotu, mektubunun sonuna büyük harflerle yazdığı "Gizli" sözcüğünü çok iyi hatırlıyordum.

Üzerinde, asla unutmayaacağım titrek bir el yazısı ile "GİZLİ... Kızlarım ve ailem, Janey ve Nean'a" yazıyordu. "Unutmayın, sizi izliyorum. Bu yüzden, sıkıcı olmayın."